

Giới thiệu Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm

Cô đã chết đi, linh hồn của cô không đi đúng hướng thế rồi bị lạc vào một nơi nào đó kỳ lạ ... Té ra là điện thoại, cô bị nhốt vào một cái điện thoại và y như là một con yêu tinh điện thoại giống kiểu truyện tây du ký.

Các bạn đang đọc truyện Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm của tác giả Cẩm Chanh. Cô đã bị một ông chủ phát hiện ra sự thật và hằng ngày anh đều ra những đề nghị khó khăn giành cho cô !!!

Câu chuyện viễn tưởng độc đáo chắc chắn sẽ là một điều lý tưởng giành cho các độc giả thích sự lãng mạn giữa một con người với cái máy nửa người này ...

Bạn đang đọc truyện Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Bây giờ trời vừa rạng sáng, TV trong phòng khách vẫn còn phát ra tiếng, bên trong truyền ra tiếng kêu gào thảm thiết của nữ chính, Kim Nguyên Bảo từ trên giường ngồi dậy, gãi gãi mái tóc loạn xạ trên đầu, mở cửa đi ra phòng khách.

"Mẹ, khuya lắm rồi!"

"Tiểu Nguyên Bảo, cùng xem phim với mẹ đi!" Mẹ Kim đầy nước mũi nước mắt ngồi xem tivi "Lạc Nhi thật là quá đáng thương mà, Ngôn Sốc thật chẳng ra gì mà!"

Nghiêm túc? ? ? ! !

Kim Nguyên Bảo đi tới chỗ mẹ, chỉ thấy trong phim truyền hình, một cô gái có khuôn mặt thanh tú đang bị một tên đàn ông đè lên tường cường hôn, còn có một người đang nằm trên đất nửa sống nửa chết

"Mẹ, quá bạo lực đấy ~" Nguyên Bảo mở to hai mắt "Khuya lắm rồi, ba mà biết mẹ thức khuya xem mấy cái phim truyền hình cầu huyết này thì ba sẽ giận đấy!"

"Con không nói là được!" Mẹ Kim phát phát cánh tay "Không phải là đồ chơi đâu, thật sự không phải là đồ chơi đâu mà!"

Kim Nguyên Bảo: "."

Vâng, mẹ của cô chính là một người cuồng TV, thứ bà thích nhất chính là mấy bộ phim truyền hình Đài Loan được chuyển thể từ truyện ngôn tình cực kỳ mầu chó, gần đây bà thường theo dõi bộ phim với cái tên rất văn thơ là《Em, cô gái Chocolate》, phong cách ưa thích ở Đài Loan !

Hình như là kể lại chuyện một cô gái bán Chocolate vì để trả nợ cho anh trai của mình nên đã đi làm siêu mẫu ở một công ty lớn, sau đó không cẩn thận chọc giận phải Tổng giám đốc của công ty này, và hai người yêu nhau trong đau xót. Mỗi câu chuyện đều có một nhân vật phản diện, Ngôn Sốc chính là nhân vật đóng cái vai phản diện ấy, hắn ta cướp tài sản của nhiều người, đốt nhà của họ, không chuyện ác nào hắn chưa làm qua, cuối cùng hắn lại chia súng vào đầu của vợ người ta. Chuyện này hình như rất dài, nghe nói đây đã là đợt phát lần thứ hai. Kết cục chính là lúc Ngôn Sốc muốn kéo Lý Lạc Nhi cùng chết với hắn, nam chính ngay lập tức hiểu ra, sau đó Ngôn Sốc tự sát và gia đình người ta đoàn viên!

Máu chó! Thật là máu chó! ! !

Kim Nguyên Bảo xoa xoa đầu, nằm lại trên giường, yên lặng mà ngủ.

Gia đình Kim Nguyên Bảo rất bình thường, ba cô làm quản lý ở công ty, mẹ cô thì ở nhà xem TV, còn Kim Nguyên Bảo thì đi học Đại học, người nhà của cô lười như nhau, nghe nói trước kia trong nhà rất nghèo, ngày ấy lúc vừa mới sinh cô, bọn họ đột nhiên đào được một khối vàng lấp lánh, cho nên lấy tên cho cô là Kim Nguyên Bảo.

.

Trong giấc mơ của Nguyên Bảo: trong mơ có một người đàn ông rất đẹp mắt, cả người anh ta đều mặc một bộ đồ đen, mặt mày tinh tế, hốc mắt sâu, có loại cảm giác như hỗn độn, chỉ có điều anh ta rất nghiêm túc, vẻ mặt không biểu lộ điều gì, bộ dáng ấy giống như một nhân vật phản diện vậy, anh ta vừa đi, vừa gọi điện thoại, đột nhiên, anh ta ngừng bước rồi nghiêng đầu nhìn lại: "Nhìn cái gì vậy! ! Cô rất rảnh rỗi à? ! !"

Bị hù dọa——

Nguyên Bảo bị kinh hãi cho nên tỉnh dậy, sau đó phát hiện có cái gì đó quý dị, cảnh tượng xung quanh cô đều thay đổi.

Chuyện gì đây?

"Xin lỗi, BOSS, tôi lập tức làm việc ngay? !"

BOSS? ! ! !

Hốc mắt Kim Nguyên Bảo đảo lòng vòng, sau đó đối diện với gò má góc cạnh, đôi mắt của cô từng chút từng chút trợn thật to: Đây không phải là cái người đàn ông trong giấc mơ của mình sao? Không đúng, khá quen thì phải? ?

Người đàn ông hung tợn mắng một câu: "Một đám vô dụng!" Sau đó ánh mắt của anh ta rơi lên người của cô!

Thật quái lại.

Lại thấy bàn tay đang phóng đại chuẩn bị sờ lên "Cơ thể" của cô !

Đừng! ! ! Cái tên cầm thú này! ! !

Kim Nguyên Bảo hét lên, lại phát hiện không thể phát ra một tí âm thanh nào cả, lòng dạ càng thêm đau khổ, cô cũng không cách nào nhúc nhích, chuyện gì đã xảy ra. Người đàn ông ấy nhìn lên người cô một cái, sau đó đem "Cô" bỏ vào trong túi, sau đó Kim Nguyên Bảo lọt thỏm vào một vùng tối tăm!

Khốn kiếp! ! !

Hình như cô biến thành một chiếc điện thoại di động! ! !

Là thật sự không sai, bây giờ Kim Nguyên Bảo vẫn có ý nghĩ, cũng có thể thấy được hình ảnh bên ngoài, thậm chí cô còn cảm thấy mình có mắt... Cái máy này, hình như chỉ có linh hồn của cô bị giam cầm ở trong bức ảnh trên điện thoại di động này, không cách nào nhúc nhích.

Rủi rít rủi rít ~ thật là đáng sợ ~ không biết thứ này có dùng Baidu hay không nữa, tối thiểu cũng phải cho cô biết, rốt cuộc cô đang ở cái nơi nào!

【 Ting! Baidu đến rồi! ! Có chuyện hãy hỏi Baidu! YY càng thêm khỏe mạnh! 】

Kim Nguyên Bảo: "."

Cô nhìn biểu tượng Baidu loại cũ đang hiện ra trước mặt mình, thành công đến ngây người, thử nhập lên mấy chữ: "Biến thành điện thoại di động thì làm như thế nào?"

【 Ting! Xin lỗi, vấn đề này Baidu cự tuyệt trả lời! 】

Kim Nguyên Bảo: "."

"Một người chui vào trong điện thoại di động thì làm thế nào?"

【 Ting! Khách hàng tôn kính, đầu của bạn bị con lừa đá rồi ạ? Cơ thể của một người lớn như vậy, điện thoại di động lớn thế này, làm sao có thể chui vào! Xin đổi loại kiểu giải đáp, cảm ơn! 】

Kim Nguyên Bảo: "."

"Cái điện thoại di động này thuộc loại nhãn hiệu nào?"

【 Tinh! Nhân vật phản diện không cần giải thích! 】

Kim Nguyên Bảo: "."

"Tôi có thể đổi qua Google tìm kiếm không?"

【 Ting! Bởi vì bạn đã gây tổn thương đến tâm hồn bé nhỏ của Baidu, cho nên khách hàng tôn kính, bạn bị tước đoạt thời gian dùng thử Baidu 3 ngày! 】

Kim Nguyên Bảo: "." Còn có thể lừa bịp nữa ư?

Đúng lúc Kim Nguyên Bảo không biết xoay xở ra sao, chợt một bàn tay xương cốt rõ ràng cầm lấy cơ thể của cô, sau đó ánh mắt chuyên chú mà dịu dàng lên cơ thể cô. Sau khi bấm một mã số, khí thế của BOSS lập tức trở nên ác liệt: "Anh nói cho William biết, nếu anh ta cứ ở lại Đài Bắc như thế, cũng không cần đến đó, K chúng ta cũng không thể mời nổi một Thiên Vương như vậy, để cho anh ta đi chỗ khác mà tìm cách thăng chức đi!"

K.

Nguyên Bảo sờ sờ, cái tên này không phải là tên công ty mà nhân vật phản diện trong bộ phim《Em, cô gái Chocola》kia sao? Nói cách khác, cô

không chỉ biến thành điện thoại di động, còn ? Chỉ là. Nguyên Bảo liếc trộm gò má của BOSS, so với cái nhân vật bên trong phim kia đẹp hơn nhiều!

BOSS hướng về phía cơ thể của cô rồi cười lạnh, Nguyên Bảo run một cái: thật là đáng sợ mà!

"Hà?"

Ngôn Sóc buồn bực nhìn cơ thể máy móc của cô, trong ánh mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, tâm hồn bé nhỏ của Nguyên Bảo không ngừng run rẩy, không phải là phát hiện ra cái gì rồi đấy chứ? ! !

Trời! !Ngân vạn lần đừng mang cô đến sở nghiên cứu nhé!

"Xem ra nên đổi điện thoại rồi !" BOSS thì thầm một tiếng, sau đó đem cơ thể máy móc của cô bỏ vào trong túi áo, Nguyên Bảo càng trun rẩy, cơ thể máy móc trong túi không ngừng rung động, đổi điện thoại thì không phải cô càng thêm bị kịch ư? Không cần, không muốn , không nên như vậy ~ ngừng lại đi ~

Điện thoại của BOSS trong một ngày vô cùng nhiều, cho nên thân máy tiếp xúc với da thịt trên tay của anh ta, lỗ tai của anh rất nhiều lần.

Trời cũng đã khuya lắm rồi, BOSS rút cuộc cũng tan việc, anh ta ngồi ở trong xe, về mặt có chút mệt mỏi, tài xế trước mặt đang lẳng lẳng lái xe, BOSS lần nữa móc cô ra, bấm mấy cái trên màn hình di động, sau đó xuất hiện một trò chơi, lúc chứng kiến cái trò chơi kia, thiếu chút nữa Nguyên Bảo đã phun ra, trò chơi tên là —— Hệ Thống Bồi Dưỡng Cục Cung! !

Này đủ rồi đó! Nhân vật phản diện BOSS chắc sẽ không chơi mấy cái trò này đâu. Nguyên Bảo ở trong lòng âm thầm châm chọc, mà bụng dạ thì càng thêm quái lạ, đứa con nít trắng trẻo mập mập bên trong ấy cũng gọi là Nguyên Bảo.

"Ba ba, Bảo Bảo rất nhớ ba nha~"

Run ~~~

Cái âm thanh này giống y như mình, về phần tại sao Kim Nguyên Bảo lại có thể nghe ra âm thanh con nít này, hoàn toàn bởi vì giọng nói của cô là âm con nít, mặc dù không ôn ền như vậy, nhưng cũng đủ để cho cô khổ não!

BOSS đeo tai nghe chơi vô cùng nghiêm túc, tỉ mỉ cho Bảo Bảo tắm, mang đi ra ngoài chơi, sau đó sử dụng RMB mua mấy bộ quần áo đẹp đẽ, Hệ thống vang lên thông báo Bảo Bảo đã mệt, ngay lúc đó điện thoại trong tay cũng vừa hết điện!

【 Hệ thống thông báo: máy của quý vị sẽ lâm vào trạng thái ngủ trong năm giây sau! 】

Nguyên Bảo không phản ứng kịp, cơ thể như bị trút đi hết sức lực, chột lọt vào trong bóng tối âm u!

"BOSS, trở về nhà họ Ngôn hay sao ?"

"Không, trở về biệt thự!" Ngôn Sóc vuốt vuốt cái trán "Đưa điện thoại của cậu cho tôi mượn!"

Tài xế trẻ tuổi sững sốt một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra đưa qua. Điện thoại của anh tài xế này không có mấy cái trò trí tuệ cao cấp như vậy, bên trong chỉ có mấy trò chơi nho nhỏ, anh ta mở ra cái trò nhằm chán Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe), tiếp tục ngồi tục chơi!

Trở lại căn biệt thì trời cũng đã khuya lắm rồi, Ngôn Sóc cầm sạc điện thoại di động, sau đó mở máy, rồi cầm quần áo vào phòng tắm!

【Ting! Năm giây sau hệ thống sẽ khởi phục: 5, 4, 3, 2, 1! Các chức năng đã khôi phục thành công 】

Nguyên Bảo người run một cái, may mà còn sống đến đây!

Nguyên Bỏ có chút cuống quýt, có một ngày, cô phải dựa vào nguồn điện mà sống, Nguyên Bảo quan sát căn phòng của BOSS, rất đơn giản, đơn giản đến quá đáng, có một cái giường lớn, một cái tủ treo quần áo, một tủ sách cùng cái ghế sa lon, còn lại thì hết rồi, nhìn ra được, BOSS không thích phiền toái, màu sắc trong phòng của anh ta đều làm gam màu xám kết hợp với màu trắng!

Tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, sau đó lập tức thấy BOSS mặc đồ tắm đi ra, cơ thể máy móc của Nguyên Bảo chột ửng đỏ!

Ngượng ngùng quá đi ~~~

Trên hông của BOSS quấn một chiếc khăn màu trắng, những giọt nước tọng suốt theo lớp da bên ngoài chạy xuống dưới, vóc người của anh ta cao lớn, thuộc tiêu chuẩn tam giác đảo ngược, vai rộng mỏng hẹp, da màu đồng cổ hết sức khỏe mạnh, có một giọt nước theo lồng ngực rần chắc chảy xuống cơ bụng.

Ngón tay thon dài của BOSS đang lau tóc, sau đó một phen kéo chiếc khăn tắm trên hông xuống, vị trí cổ đánh dấu "Cắm" này lập tức lộ ra không chừa một chỗ nào!

Toàn thân Nguyên Bảo càng đỏ hơn lúc rước~ thật là khổ sở, cô không thể nhìn ~

BOSS thay áo ngủ màu đen, sau đó đi tới, cầm điện thoại di động lên nhìn đồng hồ, rồi lên giường nằm, tắt đèn đi vào giấc ngủ!

Không được như vậy! ! !

Không tắt máy thì cô ngủ như thế nào, riu rít riu rít ~BOSS thật quá đáng ~~~

Nguyên Bảo rối rắm, cô đơn đọc nằm trên bàn, dưới thân cắm một cái USB, cô ngược nhìn trần nhà màu đen, ngồi trong cái thứ bằng kim loại này cô sẽ không bị lạnh, cũng không cần ngủ, càng sẽ không phải đói, và sẽ không rơi lệ.

Nhưng bây giờ Nguyên Bảo rất khổ sở, thật sự rất khổ sở. Cô muốn về nhà, cho dù ngày ngày nhìn mẹ xem phim truyền hình máu chó cũng không xen vào, hay là, để cho biến thành chiếc điện thoại của người trong nhà cũng được, hoặc là biến thành con mèo hay con chó cũng được?

Nguyên Bảo là một cá thể bị kích, một cái bi kịch thật sâu sắc ~

Trong lúc đang như vậy thì thân máy đột nhiên vang lên【 Ting! Tâm tình cục cưng của bạn không tốt~ Ba Ngón thân mến, xin mau mau trở lại chăm sóc bé đi~】

Đây là. Chuyện gì đang diễn ra ~~~

Trong đầu Kim Nguyên Bảo xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ngón Sóc khẽ nhú mày một cái, sau đó kiểm tra hệ thống, kích vào chộc cho đứa bé ấy vui vẻ hơn, nhìn cái đáng vẻ này của Ngón Sóc, tâm tình Nguyên Bảo khá hơn trong nháy mắt.

【 Xin chúc mừng, Bảo Bảo của người đã khôi phục được trạng thái vốn có, bây giờ đang yên giấc, tốt nhất nên tắt điện thoại di động!】

Chân mày Ngón Sóc càng nhú chặt hơn, cuối cùng vẫn gập máy lại, khi anh ta tắt điện thoại di động đi, thì Nguyên Bảo cũng rơi vào trạng thái ngủ say!

Ngày thứ hai rất nhanh tới, Nguyên Bảo hi vọng chuyện mình biến thành điện thoại di động chỉ là một giấc mộng mà thôi, nhưng tiếng mở máy làm cô chấn động, thật đáng tiếc, đây là thực tại tồn tại với cô rồi.

Hôm nay BOSS có một buổi họp, anh ta vẫn mặc một bộ tây trang màu đen, dọc đường đi đều mang theo khuôn mặt lạnh lùng, rất khó tin rằng một người như vậy lại chơi cái trò của học sinh tiểu học!

"BOSS, buổi sáng tốt lành"

"Chào buổi sáng!" Giọng nói của BOSS hết sức từ tính, cho dù thoạt nhìn qua là một nhân vật phản diện, cũng không thể loại bỏ được sức quyến rũ từ anh ta, trong công ty có rất nhiều cô gái nhỏ đều nhìn anh đến nỗi đỏ mặt!

Nguyên Bảo không biết kích tình đến từ đó, nhưng cô khẳng định BOSS cũng chẳng biết Lý Lạc Nhi là ai ~

"BOSS, William đi Thiên Tinh rồi ạ!" Lúc này, một người trung niên đáng đáp thật thà đi tới báo cáo.

Thời điểm nghe được cái tên đó, Ngón Sóc dừng bước, anh chợt nâng lên nụ cười lạnh lẽo: "Rất tốt! Tôi ngược lại muốn hấn ta tìm được manh mối gì ở đó, thông báo một tiếng, năm phút sau họp, chưa chuẩn bị xong thì lần tới đừng xuất hiện ở công ty này!"

"Dạ!"

Tâm tình BOSS không tốt~

Nội dung của buổi họp một chữ cô cũng không biết, điện thoại di động chỉ trở thành hình thức của cuộc họp hôm nay, Nguyên Bảo nhằm chán nhìn các chức năng trong điện thoại, cuối cùng mở cái trò chơi bồi dưỡng cục cưng ra ngắm!

Cái trò chơi này làm giống như thật vậy, đứa con nít nhỏ nhỏ, mềm mại, đáng vẻ còn rất giống với lúc Nguyên Bảo còn nhỏ, nhưng lúc ba nó không đến thăm, thì nó lâm vào trạng thái ngủ, số tuổi con nít bây giờ chỉ có tám tháng, lớn lên chỉ mất có ba ngày!

Hình như BOSS rất thích cái trò chơi này thì phải, mấy đồ của đứa trẻ này đều thuộc loại tốt!

Nguyễn Bảo hơi chán, Baidu bây giờ còn đang giận dỗi, cho nên bây giờ cô cũng không biết mình đang ở thế giới nào!

"Cuộc họp hôm nay như vậy thôi, lần này chúng ta nhất định phải giành cho được ‘ Supermodel Cup ’, rõ chưa?"

"Dạ vâng, thưa BOSS!"

"Rất tốt!" BOSS có vẻ nguy hiểm híp híp hai con mắt "Mấy người của mình nhớ quản lý cấp dưới cho tốt. Nếu như xảy ra tình huống như William lần nữa, tôi sẽ truy sát hẳn ta ở trong giới người mẫu này, chính xác là như vậy!"

Cái người trung niên thật thà đi phía sau anh: "Như vậy được không, dùng người mới mà nói thì."

"Sẽ dùng người mới, không hiểu lời của tôi à?" BOSS cong khóe môi "Chưa học bò mà đã muốn chạy đi, tôi muốn xem Thiên Tinh kia rốt cuộc có tương lại gì hay không!"

Supermodel Cup!

Đúng rồi! ! !

Trí nhớ của Nguyễn Bảo đột nhiên mở rộng ra: Trong cuộc thi Supermodel, BOSS tự cao tự đại sử dụng người mới, kết quả trong tay Thiên Tinh kia, Thiên Tinh vốn là công ty đứng thứ hai trong giới thời trang lại đột nhiên trở thành người đứng đầu, lúc này tình huống kịch tính mới bắt đầu xuất hiện, cô gái bán chocolate xuất hiện, mãi cho đến tập 15 cũng không có đất diễn dành cho BOSS! !

Supermodel Cup chính là lúc kịch tính bắt đầu, sau đó BOSS sử dụng đủ loại cách để chèn ép Thiên Tinh!

Nhưng là.

Những thứ này hình như không liên quan đến bản thân cô! !

Còn có hai ngày nữa Baidu có thể sử dụng lại, đến lúc đó cô muốn hỏi lý do mình không về được nhà thông qua Baidu!

Nguyễn Bảo gạt đầu một cái, lọt vào trong suy nghĩ của chính mình!

Buổi trưa BOSS không quá bận, lúc này anh mới nhớ lại cả ngày hôm nay không chăm sóc cho đứa con nhà mình, nhìn cái vật nhỏ nhỏ trên màn hình điện thoại, nghĩ gì đó rồi gọi lên một nụ cười ôn hòa.

Khi anh ta cười thật sự rất đẹp, mặt mày tàn bạo lập tức tiêu tan: Nguyễn Bảo không biết rằng, Ngôn Sốc rất thích trẻ con, nhưng khí thế của anh quá sức ác liệt, nên không có một đứa bé nào tình nguyện đến gần chỗ của anh, mua loại điện thoại di động này cũng có nguyên nhân của nó, nơi này vừa có thể chơi cái trò nuôi trẻ sơ sinh này, vừa có thể thả lỏng cơ thể mẹ mồi, cũng có thể thỏa mãn mong muốn nuôi trẻ con của anh! Trông mong!

"Dáng vẻ chậm chạp quá!" Hình như BOSS có chút bất mãn, trực tiếp vào cửa hàng mua một bình tăng lực, kích cho nó uống vào, sau đó đứa trẻ liền lên được 3 tuổi!

"Úmnh." Thân máy Nguyễn Bao run lên một phát: đã xảy ra chuyện gì? Thế nào mà cô lại có cảm giác sáng khoái tinh thần vậy nhỉ? Kỳ lạ, thật là kỳ lạ!

Thấy đứa trẻ lớn lên trông thấy, BOSS lộ ra nụ cười hài lòng!

"Cốc cốc cốc!"

"Vào đi!" Anh đi điện thoại di động lên bàn, sau đó khôi phục lại vẻ mặt than vãn có.

Thay đổi sắc mặt làm quái gì! Nguyễn Bảo âm thầm châm chọc!

"Đây là tài liệu và hình ảnh liên qua đến kỳ thi Supermodel Cup lần này, xin mời ngài xem qua!"

Nguyễn Bảo tòa mò liếc mấy tấm ảnh: không hồ là Supermodel, tất cả đều cao hơn so với Trầm Ngư Lạc Yên, chính mình cũng không thể so sánh với mấy cô gái bên trong ảnh này được!

Úmnh, cái người đó đẹp mắt!

Thân máy Nguyễn Bảo vì kích động mà dời đi một đoạn, sau đó nhắm ngay tấm ảnh số 16!

Trong ánh mắt của BOSS thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó anh ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông: "Ông có thấy điện thoại của tôi cử động không?"

Người đàn ông đầy một hơi lạnh gạt đầu một cái: "Hình như có."

Chân mày BOSS nhíu chặt, sau đó rút ra tấm ảnh số 16 bên dưới, lật qua lật lại xem một lượt: “Chọn cô ấy!!”

Chọn. Tuyển người rồi.

Nguyên Bảo hoàn toàn ngây ngốc, nếu công ty BOSS thua như kịch bản, đó không phải là nguyên nhân của mình, nhưng nếu công ty BOSS không thua thì cũng sẽ không thẹn quá thành giận, cũng sẽ không khiêu khích Thiên Tinh, cũng sẽ không biết Lý Lạc Nhi, cũng sẽ không yêu Lý Lạc Nhi, cũng sẽ không có bi kịch xảy ra, BOSS cũng sẽ không chết, v..v.. ~ đều là nguyên nhân của mình!

Nguyên Bảo gấp đến mức muốn khóc, nhưng trạng thái bây giờ của cô, cũng không thể nói chuyện với BOSS được, nên làm thế nào đây?

【 Tinh! Đứa trẻ của người đang rơi vào trạng thái thấp nhất, nếu kéo dài quá mười giây thì sẽ dẫn đến tình huống xấu~ bây giờ xin bắt đầu đếm ngược thời gian, 10,9,8,7. 】

Sự hoang mang càng nồng đậm trong đôi mắt BOSS, anh cầm điện thoại di động lên, tiếp tục dụ dỗ đứa trẻ ! Kết quả là, tâm tình của Nguyên Bảo kỳ lạ lắm.

Thật sự kỳ lạ lắm đấy !

BOSS vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, ánh mắt như vậy khiến Nguyên Bảo hoảng hốt, đột nhiên anh ta cười, rất cười quỷ dị, Nguyên Bảo không không chế được mắt đầu rung rung, BOSS mở lòng bàn tay ra, sau đó ——

"Bốp! ! !"

Đồ xấu xa! ! Thật là đau! ! ! !

Thân máy Nguyên Bảo rơi mạnh xuống nền nhà, cô có cảm giác mình đang tiết ra một cái lỏng nào đó, lên án nhìn về mặt trầm tư của BOSS: nhân vật phản diện chính là nhân vật phản diện, toàn là một lũ cầm thú! ! !

【 Tinh! Người đã có hành động quá mức mạnh tay đối với Bảo Bảo của mình, cẩn thận nó sinh ra oán khí với người! 】

Âm thanh ngọt ngào quả nhiên vang lên, BOSS bật điện thoại di động lên, chợt có cảm giác ươn ướt, trên thân máy có một mảnh nước nhỏ nhỏ đọng lại, sự nghi ngờ trong đáy mắt anh ta càng nhiều hơn, sau đó liếc mắt dắt vài giây, rồi nhìn vào điện thoại di động!

"Mây là thứ gì?"

Nguyên Bảo "." Quả nhiên tư tưởng của mấy nhân vật phản diện đều thuộc dạng không bình thường? Nhưng, BOSS thật là lợi hại, mới có thể ấy mà đã phát hiện ra được rồi, cô chỉ xuất hiện mới có hai chương thôi mà! Nguyên Bảo không khỏi lộ ra vẻ sùng bái với nhân vật phản diện BOSS!

Ngón tay ấm áp của BOSS sờ sờ lên thân máy điện thoại di động, cái xúc giác mềm mại chưa bao giờ gặp qua này khiến cho khuôn mặt của Nguyên Bảo đỏ bừng, mặc dù bây giờ cô là một cái điện thoại di động, nhưng dù sao cô cũng là con gái, trong cái vóc người là hình vuông này, cho nên!

BOSS anh đang giờ trò lưu manh!!!

Thân máy càng ngày càng tăng nhiệt độ, BOSS không nhịn được nhíu mày, không một chút dè dặt đặt cô lên bàn, sau đó dùng điện thoại nhà bấm một số điện thoại.

"Tiểu Triệu, giúp tôi mua một bộ điện thoại di động mới, đúng! Kim loại."

Kim loại.

Lúc này Nguyên Bảo mới phát hiện ra trên thân máy mình có một vết cắn~

"."

Có thể châm chọc kinh đến thế hay không.

Thì ra cô là loại điện thoại di động có vỏ bọc hình trái cây.

Không đúng không đúng.

BOSS nói muốn đổi điện thoại, chẳng phải là muốn đổi cô sao? ? ? Chẳng phải cô đã hết trận chơi? ?

Không thể.

BOSS, anh không thể nhẫn tâm vứt bỏ tôi như vậy được, mặc dù anh là nhân vật phản diện, nhưng.

【 Tinh! Đứa trẻ của người đang lo lắng người sẽ vứt bỏ nó đi ~ xin mau trở lại giải thích với nó đi! 】

" "

Qua hồi lâu, BOSS thở phào nhẹ nhõm, lần nữa bấm điện thoại "Không cần mua rồi, à, đúng rồi, cậu cũng mua cho mình một cái đi, dù sao đó cũng tiền thường dành cho cậu!"

BOSS cúp điện thoại, sau đó hai mắt ngó ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng Nguyên Bảo giờ rất phức tạp, Tiểu Triệu là tài xế của anh ta, lúc trước BOSS có nhìn thấy cái di động cũ kỹ của Tiểu Triệu, hướng chi.
.Cái điện thoại này quá kỳ lạ, nhưng BOSS lại không đổi đi.

【 Tỉnh! Đứa trẻ của người bị hành động của người làm cho cảm động, giá trị lớn lên của nó bây giờ là 500 điểm, hiện tại bốn tuổi 】

Nguyên Bảo: " "

BOSS: " "

Không nên nói cho cô biết, cái người đang trong hình dạng trẻ con ấy chính là cô

"Được rồi!" BOSS phiền não "Tao mặc kệ mày là yêu quái phương nào, không được chạm vào ranh giới của cùng của tao, nếu không. " BOSS neho trông mất thâml thúy, khí thế bén nhọn khiến toàn thân cô run rẩy.

Nguyên Bảo suy nghĩ một lát, nhìn cái hộp thư ngăn, cô vẫn không có cách nào viết chữ được.

Nếu như nói theo kịch bản, nhất định anh ta sẽ vứt bỏ mình, nhất định sẽ như vậy!

Một ngày sau BOSS cũng không mở điện thoại chơi cái trò kia, thậm chí cũng không muốn sử dụng cô để gọi điện thoại, chuyện này khiến cho Nguyên Bảo rất buồn phiền!

Nhưng trong trạng thái buồn phiền này, Baidu lại có thể sử dụng rồi !

Nguyên Bảo rất vui!

Cô muốn nhanh nhanh quay lại bộ dáng lúc trước, coi như không thể quay về, cũng không cần thiết ở lì trong hình hài một chiếc điện thoại di động này suốt đời được!

【 Bạn nhất định phải nói xin lỗi với Baidu lần đầu tiên! 】

Nguyên Bảo: " "

"Thật xin lỗi!"

【 Rất tốt, Xin mời nhập vấn đề vào khung trên, Baidu sẽ ra sức giải đáp giúp bạn! 】

"Mày xác định sẽ không lừa tao như lúc trước chứ?"

【 Bạn đang hỏi tôi sao? 】

"Không, tôi không có, tôi muốn biết, vì lý do gì mà tôi biến thành hình dạng này, vẫn là cái điện thoại di động. "

【 Hệ thống trực trực, xin nhập vào lần nữa! 】

" " Khốn kiếp! ! ! Mày lại nói mày không lừa lại người ta! ! !

Nguyên Bảo trong hình hài di động xù lông! !

~~~~> Chuyện Mèo thấcmắc, BOSS nhà mình sẽ đi vào đường nào nga?

Có 3 phương án nhỏ:

1. NB biến thân
2. BOSS chui vào
3. Phương án khác, mn tự nghĩ a~~

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nguyên Bảo trong hình hài di động xù lông!

Nguyên Bảo dần dần tỉnh táo lại, sau đó nhập vào khung "Tôi không thể biến về hình dáng lúc trước!" Nếu như Baidu không đáng tin cậy một lần nữa, cô nhất định sẽ đâm chết nó! ! Đâm chết! ! Không giữ luôn cái xác, Nguyên Bảo độc ác năm nguyên rửa.

【. . . . . Bởi vì lượng pin sử dụng tương đối thấp, cho nên Baidu không cách nào nhận được tin tức này, khi bạn bất tiện nên Baidu vô cùng xin lỗi! 】

【Đối thoại lần này đã kết thúc, xin chấm điểm cho lần đối thoại này A: hết sức B: hết sức C: hết sức, Xin bạn giao ra đáp án! 】

". . . . ."

Rủi rít rủi rít ~ khốn kiếp, khinh bỉ cô là hàng nhái hả? Baidu nhà mày đi chết đi! Đi tìm cái chết đi ! Đi tìm cái chết! Bởi vì bị kịch này không thể cắt thành loi, cái hàng nhái Nguyên Bảo vì dung lượng pin quá thấp nên tự động tắt nguồn!

BOSS tan việc thì cũng đã muộn, anh lấy điện thoại di động định gọi cho Tiểu Triệu, lại phát hiện nó đã tắt nguồn, sờ sờ pin dự phòng trong túi áo, đôi mắt hẹp dài của BOSS híp lại một cái, không biết cái dạng gì trong lòng nổi lên, anh không đổi pin, cho nên lần đầu tiên trong đời, BOSS bởi vì điện thoại di động không còn điện nên tự bắt xe về nhà!

BOSS về đến nhà đều làm những hành động quen thuộc thường ngày, sau khi dọn dẹp mọi nơi, BOSS nhìn chiếc điện thoại màu đen trên bàn rồi hừ lạnh một tiếng: "Tôi không mở máy, xem cô làm thế nào!"

【Tĩnh! 】

Âm thanh quý dị kia vang lên lần nữa, đôi mắt BOSS co lại, sau đó mím chặt đôi môi mỏng, cảnh giác nhìn cái điện thoại trên bàn!

【Xin ngài không cần lo lắng, tôi chỉ là tới nhắc nhở anh, không nên quên sạc điện thoại di động thôi! 】

Đôi mắt BOSS chợt âm trầm, nắm cái điện thoại lên định đập xuống đất, nhưng âm thanh chết tiệt kia lại vang lên lần nữa!

【Tĩnh! Nếu như anh đập thì cái đứa trẻ trong đó sẽ bò ra đấy nhé~ cho nên tốt nhất không nên, ngài không hy vọng thấy đứa trẻ biến thành Shinji chứ!】(chú thích: Shinji nghĩa là một đứa con gái trinh trắng thời nay)

Shinji. . . . .

Gương mặt đẹp trai của BOSS lập tức đen kịt, anh hít sâu mấy hơi, cầm điện thoại di động tay hơi run rẩy, cuối cùng vẫn là "Dịu dàng" đặt Nguyên Bảo lại trên bàn, sau đó tìm USB, cầm điện thoại Nguyên Bảo đặt lên bệ , suy nghĩ một chút, BOSS vẫn mở máy lên !

【Hệ thống sẽ không phục lại trong năm giây sao, 5,4,3,2,1. Tĩnh! Hệ thống của ngài có thể sử dụng lại bình thường rồi! 】

Nguyên Bảo mở mắt nhìn mây đen đang bao phủ lấy cơ thể BOSS, cảm giác đột nhiên u ám: kiếp này cô là hàng nhái, hơn nữa là hàng nhái của BOSS, tương lai nhất định không còn ánh sáng rồi đây!

"Hừ!" BOSS hừ lạnh một tiếng, giận dữ lên giường, sau đó dùng lực kéo chăn lên, che đầu lại, khiến cho toàn thân được che chắn chặt chẽ!

Nguyên Bảo: ". . . . ."

BOSS, ngài cứ kiêu ngạo đi ~ kiêu ngạo đi ~ kiêu ngạo đi ~ cô thật sự tò mò, cái vị hệ thống lừa bịp y như Baidu đã nói gì với BOSS? ? ?

Trạng thái của Nguyên Bảo không được bình thường, cô như bị giam cầm trong một phi thuyền ngoài hành tinh vậy, ở trong cái "Phi thuyền" cô có thể đi lại một cách tự do, nhưng không phải là vật thể mà thôi, Nguyên Bảo di chuyển đến trò chơi Nuôi dưỡng trẻ con trong điện thoại, đứa trẻ ấy đã bốn tuổi rồi, đã có một chiếc giường ngủ, cô chọc chọc gương mặt của nó, không một chút cảm giác, trong phòng của nó toàn được trang trí màu trắng, xem ra BOSS rất màu này. . . . .

Nguyên Bảo cảm giác sắc trời đang càng sáng, nhưng BOSS vẫn còn đang ngủ, đồng hồ đang điểm bảy giờ, công ty BOSS thì đi làm lúc tám rưỡi, bây giờ đã muộn: làm thế nào đây? Có nên đánh thức BOSS dậy không? Nhưng. . . . . BOSS quăng mình thì làm sao?

Đang lúc Nguyên Bảo vô cùng rối rắm, Baidu tìm kiếm lại xuất hiện trước mặt cô:【Khách hàng thân mến, hôm nay đã là một tuần lễ từ khi bạn tới chơi tại đây, Baidu vạn năng đang yêu tặng điểm thưởng, xin điểm ở hình X bên phải】

Nguyên Bảo". . . . ." Lòng mày tốt đến vậy à?

Nguyên Bảo trải qua mấy ngày ngắn ngủi, đối với nhân phẩm của Baidu cũng đã sinh ra hoài nghi nhất định! Cô hơi do dự, liếc cái điếm, sau đó ——

"Phật pháp không hiểu được tình yêu! Lôi Phong tháp sẽ rớt xuống! Chúng ta sẽ ở chung một chỗ với nhau! ! Vĩnh viễn không chia cách! ! ! Phật pháp không hiểu được tình yêu là gì!!!"

". . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Thân máy Nguyên Bảo chuyển động theo từng giai điệu của bản nhạc, hết sức có tiết tấu, cuối cùng thân máy đứng lên!

"Bốp! ! !"

Âm thanh to lún kèm theo tiếng hít thở nặng nề đầy áp lực của một người đàn ông khiến không khí của căn phòng như bị nén lại! Gương mặt đẹp trai của BOSS đang méo mó, hai mắt bắn ra tia lạnh lùng, giống như muốn băm cô thành mấy mảnh!

Nguyên Bảo bị cái đập tay của BOSS khiến hoa mắt chóng mặt ~

BOSS dùng sức cầm cô lên: "Tôi cảnh cáo cô! ! Tôi không quản cô là người thật hay người giả, cô thành thật cho tôi một chút, cẩn thận tôi ném cô vào bồn cầu để nước bắn cuốn cô đi đấy! ! !"

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Có cần độc ác như vậy không, BOSS! ! !

Baidu, mày chờ đó, nếu như không giết được mày! Tao cũng không phải họ Kim! ! !

BOSS gần đây mệt chết đi được, đã phát giận thì sau đó cũng cực kỳ mệt mỏi, thì ra hôm nay là chủ nhật, BOSS khó có được ngày nghỉ, Nguyên Bảo nhìn cái hệ thống tìm kiếm Baidu, cô học dáng vẻ lãnh khí của BOSS, nhưng không một chút hiệu quả với nó!

"Tôi muốn giết chết cô, Baidu!"

【 Vấn đề này không nằm trong quyền hạn của Baidu, xin khách hàng kiểm tra và đối chiếu lại rồi mới nhập vào! 】

Nguyên Bảo: ". . . . ." Nếu như cô có thể biến thành người, chuyện làm đầu tiên của cô là tìm hacker phá nát Baidu này!

【 Xin lỗi, khách hàng tôn kính , hacker cũng phải cần Baidu đấy nhé! 】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Một lát sau BOSS tỉnh lại, lúc đang cởi quần áo ngủ, BOSS đột nhiên dừng động tác lại, sau đó con người màu hồ phách quét tới, vươn tay, úp màn hình của cô lên mặt bàn, trong nháy mắt Nguyên Bảo bị đám bụi trên mặt bàn vấy bẩn!

BOSS thay xong quần áo: anh ta đi ra ngoài!

Không được như vậy! !

Điện thoại di động Nguyên Bảo còn chưa lật lại mà ! !

Nguyên Bảo vô lực hô hò! Nhưng có người trước sau vẫn không để ý đến cái điện thoại nằm chính ỳnh trên bàn!

Sau một tiếng. . . . .

"Ai cho anh vào!" Giọng nói của Bos âm hiểm mà lạnh lùng, bây giờ tâm tình của anh không tốt và giờ thì coi như xong.

"Đề anh coi thử Đại BOSS của chúng ta sống như thế nào!"

Giọng nói của người này không trầm bổng giống như BOSS, âm thanh ấy rất nhẹ nhàng, giống như một thằng nhóc nghịch ngợm!

"Còn là cái dáng vẻ này sao, nếu anh alf con gái, nhất định sẽ không về nhà em qua đêm!"

"Đi ra ngoài cho tôi!"

"Không nên lạnh lùng như vậy chứ, Tiểu Sóc, dù sao người ta cũng rất yêu em mà"

"Cút! !" BOSS gầm thét, sau đó dùng một đấm đánh ngã người kia xuống đất!

"Này này, dù sao tôi cũng là anh họ của cậu, có cần tàn nhẫn như vậy không hả?"

Anh họ? ? ?

Trong đầu Nguyên Bảo suy nghĩ một lát, nhân vật phản diện BOSS hình như còn có một người anh họ nào đó, người nhà của nhân vật phản diện này cũng không phải là kẻ tốt lành gì, anh họ của anh ta trên là Diệp Hiên, vẫn luôn kẻ ăn chơi lêu lổng, không làm việc gì đáng hoàng, BOSS cực kỳ không thích anh ta, cuối cùng khi công ty của anh ta bị Tiền Tinh mua lại, trong bụng Diệp Hiên một mối tức giận, tới làm việc ở công ty BOSS, đi theo BOSS làm không ít chuyện xấu, đến phút cuối, vì tội cố ý gây thương tích cho người khác mà bị bỏ tù!

Được rồi, ở trong mấy bộ phim Đài Loan chuyển thể từ ngôn tình thì đều máu chó: người nhà của nhân vật phản diện cũng sẽ là nhân vật phản diện, người nhà của nhân vật chính thì đều là người tốt!

Đây là một định luật có sự sâu chuỗi nhất định!

"Chưa đổi điện thoại!"

Dưới thân trống không, chiếc điện thoại di động Nguyên Bảo được một bàn tay tái nhợt nâng lên.

Cô nhìn rõ nhười trước mặt mình: Tiêu chuẩn ăn mặc rất giống trong phim thần tượng, màu tóc nâu nâu, đôi mắt hơi hếch lên, và một nụ cười bất cần đời!

Ngón tay của anh ta bóp mạnh lên thân máy điện thoại Nguyên Bảo, khiến nó nứt ra một miếng: "Bây giờ cậu còn thích chơi ái loại này sao? Tôi còn nhớ lúc cậu còn bé cũng đã từng mê chết một cái này! Không ngờ. . . . ."

"Câm miệng! ! !" BOSS phiền não xoa xoa cái đầu, sau đó tiến lên định giành lại cái điện thoại "Trả lại cho tôi!"

"Đừng như vậy chứ..., Tiểu Sóc ~" Diệp Hiên giơ cao cánh tay, cười như không cười nhìn anh.

"Trả lại cho tôi! Cái tên khốn kiếp! !"

"Đừng!"

"Trả lại cho tôi!"

"Đừng! !"

. . . . .

Này, hai người đủ rồi đấy, là con nít đấy à?

Nhìn cái cảnh tranh giành của hai người, mặt mày Nguyên Bảo như đổ đom đóm, tiểu thư hệ thống ới, cô đang ở đâu, mau tới cứu tôi với!

Đang giữa cuộc tranh giành, Nguyên Bảo thành công đoạt được bị kịch~

"Cộp! ! ! !"

Sau tiếng va chạm thanh thúy vang lên, Nguyên Bảo nằm yên trên mặt đất. . . .

【 Thân máy của người bị tổn hại, hệ thống sẽ tắt sau ba giây, 3,2,1, hệ thống đang trong chế độ tắt. . . . . 】

Này! Không nên như vậy! Lời nói cô còn chưa hết mà. . . . âm thanh tắt nguồn vang lên thanh lời nói của cô!

Nhìn cái máy điện thoại nằm im lặng trên nền đất, nụ cười Diệp Hiên cứng lại, sắc mặt của BOSS còn kém hơn!

"Bốp! ! !" Không nói hai lời, BOSS cầm cái quạt đang để trên bàn quơ qua, trong nháy mắt, Diệp Hiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay thì ôm lấy đầu!

BOSS đánh rất có kỹ xảo, không tổn thương mặt của anh ta, cũng không khiến anh ta ngất đi, chỉ đơn giản khiến anh ta bị thương mà thôi!

Diệp Hiên ôm lấy vết thương, sau đó giận dữ nhìn anh: " Cái tên Ngón Sóc như cậu là người không có lương tâm, tôi đây mà lại không bằng một chiếc điện thoại hay sao?"

"Hừ. . . . ." BOSS lạnh lùng cười "Trong lòng tôi, anh so với cái quần lót trên người tôi cũng không sánh bằng!"

Nếu Nguyên Bảo còn ở đó, nhất định sẽ vỗ tay khích lệ cho BOSS, nhưng Nguyên Bảo đáng thương của chúng ta đã tắt máy rồi!

Trong mắt Diệp Hiên hiện lên chút ám ức, sau đó ảo não rồi đi. . . . .

BOSS nhặt cái máy mất nguồn trên đất lên, lật tới lật lui xem xét kỹ càng , t lớp kim loại bên ngoài chưa có hư hỏng gì, sau khi anh thấy mấy vết trầy bé

tí trên thân máy, thì thờ phào nhẹ nhõm, sau đó, anh lại nhủ mày, ấn lên nút gọi, đôi mắt thâm thúy của BOSS nhìn chăm chăm vào thân máy rất lâu, không mở máy ~

【 Tỉnh! Nếu ngài không muốn mở máy, hệ thống sẽ tự mở máy, bây giờ đứa trẻ của ngài đang trong trạng thái hôn mê, tình huống hết sức không tốt, nhưng hệ thống có thể giúp ngài trị liệu cho nó, xin ngài không cần lo lắng! 】

BOSS : “Cô quản lý rộng quá đấy !”

【 Cám ơn đã khen, tôi sẽ tận lực cố gắng! 】

BOSS: ". . . . ."

Có thể dùng lời nói độc ác khiến cho BOSS im lặng, tiểu thư hệ thống, cô chính là số một!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

BOSS nản lòng, nản chí mở bàn tay ra, thân máy Nguyên Bảo run lên một cái, sau đó hệ thống bắt đầu khởi động lại, cô có cảm giác mình không còn sức lực, nhất định là do bị rút, quá bị kịch mà, mới một tuần lễ ngắn ngủi, cô đã bị BOSS cho té hai lần!

BOSS kiểm tra toàn bộ thân máy, thấy hệ thống vẫn cofit ốt, cuối cùng anh mở hệ thống Nuôi dưỡng trẻ con ra!

"Òa ~ té thật là đau nha ~"

BOSS: ". . . . ."

Đừng tưởng rằng Nguyên Bảo nhìn không ra, vừa rồi trong BOSS mới thoáng qua ý tưởng vứt bỏ đứa trẻ kia đi, nhưng lại dè dặt xuống: cho nên mới báo, nhân vật phản diện BOSS thật ra rất hiền lành. . . . .

Một lần nữa Nguyên Bảo lại rơi vào cái sự sùng bái mù quàng dành cho BOSS!

Ngón tay thon dài linh hoạt của BOSS điểm lên panel trò chơi, khiến cho đứa trẻ Nguyên Bảo cử động theo ngón tay của anh, một đôi đen như mực có chút ngây ngô, trong ánh mắt của BOSS thoáng qua một tia ghét bỏ, ngón tay anh đẩy ra, sau đó đứa con nít ấy té lăn quay trên đất một cái "Xoạch" ~

Đứa bé ngơ ngác ngồi dưới đất ngồi một lát, sau đó gào khóc: "Ghét ba ~~~~~"

BOSS: ". . . . ."

Nguyên Bảo nhìn rất vui sướng, sau đó nhớ lại dáng vẻ của mình, khi còn bé phản ứng của mình hơi trì hoãn một chút, luôn bị người khác khi dễ, khoảng một thời gian sau mới phản ứng được, sau đó chỉ vào người kia rồi bảo họ quá xấu xa. . . . .

Mang theo đứa trẻ đi gặp bác sĩ, sau đó nó lại khỏe mạnh như bình thường, và thân thể của Nguyên Bảo cũng đã khỏe hơn rất nhiều, mặc dù không muốn gặp Baidu, nhưng vẫn là vạn bất đắc dĩ mò vào khung tìm kiếm, hết sức tức giận mở miệng nói với nó: "Lúc nào tôi có thể đi ra ngoài hả? "

【 . . . . . Mời khách hàng dùng giọng nói dịu dàng một chút, nếu không Baidu có quyền giữ yên lặng! 】

Nguyên Bảo : ". . . . .Baidu đáng yêu lại vạn năng ời, xin hỏi cho tôi hỏi khi nào mình có thể đi ra ngoài được vậy ạ? "Sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ khiến Baidu quỳ gối dưới chân mình!

【 Không nên vội làm gì, sẽ có một ngày như vậy ấy!】

Cho nên mới nói, cái gì trên Baidu cũng đều lừa bịp người khác !

Tâm trạng của Nguyên Bảo rất chán nản, ngày hoạt động của BOSS rất đơn giản, chủ nhật chỉ ngồi trong nhà chờ cho hết thời gian, không nhận tất cả các cuộc điện thoại liên quan đến công việc! Nên lúc nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi!

BOSS hết sức giữ bản thân mình trong sạch, trừ công việc ở bên ngoài, Nguyên Bảo chưa từng nhìn thấy ấy anh mang phụ nữ về nhà, hoặc là tham gia mấy buổi tụ tập với bạn bè, đối với một người đã từng tuổi này như anh thì hơi có sự không bình thường, chẳng lẽ BOSS có cái bệnh không tiện gì đó nói ra? ? Nguyên Bảo một mình lọt vào sự trầm tư của riêng mình. . . . .

Đang lúc Nguyên Bảo nghĩ BOSS có vấn đề, nhân vật phản diện BOSS lúc này cũng hết sức rối rắm, anh tra cứu cả đồng tài liệu rồi mà vẫn chưa kiểm

được cái tình huống điện thoại như của anh, và cũng chưa nghe nói đến tình trạng Yêu Ma Quỷ Quái nhập vào cái điện thoại trước mặt này cả? . . . . .

Nếu như đây là một trò đùa dai của ai đó thì không thể có khả năng này, bản thân mình chỉ đơn giản muốn thỏa mãn dục vọng nuôi trẻ con trong điện thoại mà thôi, vì ngoài đời thực chả có đứa nhỏ nào muốn nhìn thấy mình, không lẽ đến cả một cái trò chơi bên trong điện thoại cũng không muốn thấy mình. . . . .

Tâm trạng BOSS cực kỳ khó chịu! !

Và cái tâm trạng khó chịu của BOSS lan đến gần cái điện thoại Nguyên Bảo đang để trên bàn, anh thả ra cái khí áp bức ấy khiến người ta rùng mình, Nguyên Bảo không chịu nổi, dùng sức kéo cái cơ thể hình chữ nhật qua một bên. . . . .

Đôi mắt màu hổ phách của BOSS nheo lại, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng nhìn chằm chằm điện thoại di động đang chuyển động bên kia, anh vươn tay đánh cái "Bộp" một tiếng ép xuống mặt bàn "Nếu như cô còn cử động thì tôi đập chết cô! "

Hèn hạ! Thật hèn hạ! !

BOSS lại đi uy hiếp một cái điện thế di động? ? Kể ra thì chỉ muốn cười đến rơi hàm răng! !

BOSS nhìn cái điện thoại trên bàn không khác bình thường là bao, trông mắt thoáng qua một ánh sáng kỳ quái: "Tôi hơi chán!"

Nguyên Bảo : ". . . . ." Anh nhàm chán thì liên quan gì đến cô, dù có thì cô cũng đâu nhảy ra ngoài múa thoát y cho anh xem~~~

"Cho nên. . . . ." Đôi mắt đẹp của BOSS chợt nhếch lên và khóe môi nở nụ cười hứng thú "Múa cho tôi coi đi!"

"?"

"? ?"

"? ? ?"

"Không nghe rõ sao?" Khóe môi BOSS nâng lên độ cong sâu hơn, sau đó cầm cô lên thật cao "Tôi không muốn ném cô xuống đâu. "

Nguyên Bảo: ". . . . ." Khốn kiếp! ! Nhân vật phản diện chính là nhân vật phản diện, ngay cả phiên bản điện thoại như Nguyên Bảo cũng không bỏ qua! ! !

"Được rồi! Múa cho tôi xem!"

Nếu như Nguyên Bảo trong cơ thể của con người thì không nói làm chi, nhưng cô không phải, một cái hình vuông thì múa như thế nào, đây là một vấn đề, cuối cùng, Nguyên Bảo còn cách là nhờ sự giúp đỡ của Baidu.

Baidu tìm kiếm run rẩy trả lời: 【Chuyện này không làm, khó Baidu vạn năng như tôi chọn một ca khúc đi! 1: Kim Cô Bồng, 2: Tháp Thòm, 3: Phật Pháp không hiểu được tình yêu, 4: Hai con bướm, 5: nhạc nhẹ, trừ cái thứ 5 thì bốn cái còn lại đều nghiệm"

". . . . ."

Cái này là đồ khốn kiếp! ! ! Cô ta còn có thể lừa người khác thêm nữa được không! ! !

Nhưng khi Nguyên Bảo nhờ vả cái khung tìm kiếm bên trên thì đã không còn lựa chọn nào khác, sắc mặt của BOSS đã không tốt rồi, anh có chút không nhìn được rồi, cuối cùng Nguyên Bảo rơi nước mắt nhìn về bản nhạc nhẹ, sau đó kích vào bài Hai con bướm, trong ca khúc, tiếng hát vang lên khiến cô nổi da gà.

Giữa những giai điệu tuyệt vời ngân vang, thân máy điện thoại di động Nguyên Bảo như uống thuốc lác, đứng lên nhảy theo nhạc, và một màn lừa gạt người khác bắt đầu. . . . .

"Người yêu đầu ơi, anh từ từ bay nhé, cẩn thận trước mặt là những đóa hoa hồng có gai. . . . . A a a a a ai, Pháp Hải anh không hiểu được tình yêu, và tháp Lô Phong sẽ rớt xuống, Pháp Hải anh ơi. . Tôi đây là Lão Tôn đây là Lão Tôn. . Hoa trên núi Quả Sơn. . . . . A a a a a ai. . . Tìm được bảo bối. . ."

Từng nốt nhạc như bay giữa không trung khiến căn phòng thêm dao động, điện thoại Nguyên Bảo nhảy nhót trên mặt bàn, và khiến cho Nguyên Bảo có cảm giác muốn học máu mà chết. . . . .

Cực kỳ quý dị, BOSS đại nhân đi theo từng động tác, còn hết sức hưởng thụ nhắm mắt lại, khóe môi cười là càng nhìn càng mê người. . . . .

Cho nên nói, cách nhân vật phản diện BOSS giám định và thưởng thức tài nghệ của người khác thì khác xa chúng ta rất nhiều lần, phải không?

Cuối cùng, ... Đáng chết! Tại sao lúc này mình không hết pin nhỉ?

【Năng lượng duy trì nguồn điện vẫn còn 80% , vô cùng đủ, đủ để ngồi vui sướng cả ngày! 】

Nguyễn Bảo: ". . . . ."

Nhạc chạy nửa tiếng đồng hồ mới ngừng lại, điện thoại Nguyễn Bảo giống như liệt sức ngã xuống bàn làm việc, nhưng vì lý do gì mà bên tai cô vẫn còn ngân cái điệp khúc chết tiệt kia?

"Không sao chứ?" BoSS không vui nheo mắt lại, ngón trỏ thon dài chọc chọc vào màn hình điện thoại "Một lần nữa đi!"

Nguyễn Bảo: ". . . . ." BOSS, anh đủ rồi đấy! ! ! Đừng có mà xem cái điện thoại này không ra gì như vậy! ! Khốn kiếp!

Bây giờ đã đến thời gian ăn cơm trưa, BOSS nhìn đồng hồ, sau đó nghiêm túc nhìn cô: "Tôi muốn đi nấu cơm, cô có cần ăn đĩnh ốc hay đồ vật gì không?"

Nguyễn Bảo: ". . . . ." BOSS, cảm ơn cả nhà anh nhé! Cô không ăn gì cả, cũng không ăn đĩnh ốc !

BOSS cũng hỏi cô tượng trưng thôi, dù sao cũng đâu có ai ngu mà không biết điện thoại đâu ăn được thứ gì, nếu như điện thoại ăn cơm được, thì Nguyễn Bảo sẽ thả ra ở đâu. . . . .

Nhưng BOSS nhà cô lại đi nấu cơm thật, đây cũng là điều mà khiến cho lòng hâm mộ của Nguyễn Bảo đối với BOSS tăng cao hơn, đừng bảo là nấu cơm, ngay cả muối và đường Nguyễn Bảo cũng không phân rõ nữa rồi, cho nên về sau người nào gả cho BOSS thật sự là quá hạnh phúc rồi. . . . .

Nhưng vừa nghĩ đến kết cục cuối cùng của BOSS, Nguyễn Bảo ưu sầu không thôi. . . . .

Theo ý cô, BOSS là một người tốt! Một người tốt rất kỳ cục, mặc dù bọn họ sống chung với nhau chỉ có mấy ngày, nhưng khi nhìn sự cẩn trọng trong từng bước đi của BOSS, chẳng qua lời nói của anh hơi độc ác một chút, khó chịu một chút, hung ác một chút, tính khí kém một chút, nghiêm túc một chút, không biết hài hạ tốt một chút, thì còn lại đều rất đáng yêu. . . . .

Cho nên. . . . .

Thân máy điện thoại di động Nguyễn Bảo chợt phát ra ánh sáng vàng vàng: cô tuyệt đối sẽ thay đổi kịch bản, cứu sống BOSS trong lúc nguy hiểm nhất!

BOSS ăn cơm trưa xong, mang theo điện thoại di động Nguyễn Bảo tới vườn hoa phơi chút nắng, mặt trời tròn đỏ chói, thân thể kim loại của cô cũng ấm áp lên không ít, lâu nay, BOSS một là đặt cô trong túi quần, hoặc là trong phòng làm việc hoặc trong nhà, một tia nắng mặt trời cũng chưa bao giờ nhìn thấy được, bây giờ cô cảm thấy cái thế giới mà mình đang ở thật sạch so với cái thế giới loài người trước đây. . . . .

Trong vườn hoa của BOSS có rất nhiều giống cây, nhưng chủ yếu là thực vật có lá màu xanh, có rất nhiều giống cô không biết tên chúng ra làm sao, mà trong nhà BOSS không có người giúp việc, cho nên mấy việc chăm sóc tu dưỡng đều do chính tay BOSS làm nên. . . . .

Anh miễn cưỡng dựa vào cái tựa lưng, nhắm lại hai mắt, ánh nắng màu vàng nhạt hắt lên đôi gò má cao cao của anh, từ trước đến giờ anh đều mang lên mình cái vẻ nghiêm túc, giờ thì lại nhu hòa đến lạ thường. . . . .

BOSS thật là đẹp trai ~~

Nguyễn Bảo chợt đem thân thể điện thoại xoay tròn 360o, hướng về phía BOSS nổi lên hoa si!

"Cô tên gì?"

Nguyễn Bảo: ". . . . ." Chắc không phải đang hỏi cô chứ, lạ kỳ. . . . .

"Không nghe thấy à?" BOSS nhìn về phía cô, khẽ nhíu mày "Tôi đoán cô bị ngoài ý muốn mới đến được chỗ này!"

Tĩnh! ! !

BOSS, anh thật là thông minh!

【 Baidu xin nhắc nhở cô, tốt nhất không nên tiết lộ quá nhiều thông tin với chủ nhân của mình ~ nhưng thông quan tin nhắn thì có thể】

Được rồi. . . . .

Lòng của Nguyễn Bảo từng chút từng chút lạnh xuống, cô điều tay đến chức năng nhắn tin, đánh lên ba chữ ở phía trên—— Kim Nguyễn Bảo!

"Nguyễn Bảo. . . . ." BOSS cười khẽ một tiếng, ngũ quan của anh đã rất đẹp, giờ cười lên càng khiến người ta lóa mắt "Tên không tệ. . . . ."

Nguyễn Bảo: ". . . . ." BOSS, anh đang khi dễ tôi đấy, đừng tưởng tôi không biết!

"Vậy, cô là người. . . . ." Vừa hỏi xong, BOSS cười lần nữa "Vấn đề này thật là ngu!"

". . . . ."

BOSS, không ngu chút nào đâu, là do cô chuyển đổi linh hồn, trở thành một cái điện thoại di động, nói không chừng, linh hồn của cái điện thoại này đang ở trong thân thể cô đấy....!

Nguyên Bảo bị chính cái ý nghĩ điên loạn của mình làm cho phát hoảng, cô vội vàng gọi Baidu: "Cô đừng có nói với tôi, linh hồn của cái điện thoại này đã biến thành tôi? ! !"

【. . . . . Khách hàng tôn kính, Baidu vẫn đang trong trạng thái bảo trì, thật xin lỗi khi tạo cho người sự bất tiện . . . . .】

Được rồi! ! !

Cái thế giới này đã không bình thường, nhưng lần đầu tiên Nguyên Bảo nhảy vào trong suy nghĩ trầm tư như một con người thực thụ: Bất luận rong sách Phật pháp hay sách Thánh Kinh, bọn họ đều nhắc qua rằng “vạn vật đều có linh hồn”, bọn họ đều có giá trị tồn tại của riêng bản thân, trên cái thế giới này, có phải hay không ngoại trừ loài người ra, động vật, những thứ như bông hoa, cỏ cây, tranh sách, và cả một cái điện thoại di động đều có linh hồn, chỉ là chúng ta không biết mà thôi. . . . .

Chúng ta mỗi bữa đều ăn rất nhiều hạt cơm, một miếng trái cây, có phải bọn chúng đều kêu đau hay không? Lúc chúng ta biến chiếc điện thoại di động thành công cụ phát tiết rồi ném nó trên mặt đất, khiến nó chia thành năm bảy miếng, có phải bọn nó cũng kêu lên vì đau đớn, hay rơi những giọt nước mắt vì tổn thương hay không. . . . .?

Rất đau. . . . .

Nguyên Bảo đã bị ném hai lần, bây giờ suy nghĩ một chút. . . . . Cái cảm giác đau đớn ấy như thật. . . . .

Nguyên Bảo dùng một tin nhắn ghi một dòng chữ: "Xin về sau đừng ném tôi nữa, tôi sợ đau!"

BOSS nhìn chăm chăm điện thoại di động lạnh lẽo trên tay một lúc, nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Sẽ không ném cô nữa!"

Cô biết BOSS là một người tốt mà, nhưng một giây kế tiếp, lời nói của BOSS đã khiến cô rơi vào địa ngục.

"Tôi chỉ biết ném cô vào bồn cầu thôi, đứng lên hơi mệt!"

Nguyên Bảo: ". . . . ." Được rồi, nhân vật phản diện chính là nhân vật phản diện, quả nhiên của quá xem nhẹ cái bộ mặt tà.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cùng BOSS nhớ lại đoạn quá khứ trước đây một lát, BOSS đã đến lúc làm việc lại.

Cô nằm trong cái túi quần tối tăm, thân máy theo bước chân coi thường của BOSS, Nguyên Bảo đột nhiên nghĩ đến một vấn đề hết sức bi ối? Bây giờ cô đang ở trên đùi của BOSS, còn nữa, vị trí túi quần này, cách vị trí của anh bạn nhỏ của BOSS rất gần nha~~~ dưới tình huống như thế, xin mọi người cứ việc khi dễ cái đầu máy móc chết tiệt của điện thoại di động Nguyên Bảo đi!

Công ty BOSS có sự vận hành rất lớn, dưới trướng đều là những người mẫu và supermodel nổi tiếng, mấy người đại diện cho công ty đều có giá trị cao trên thương trường, cho nên hiện tại Nguyên Bảo càng ngày càng hoài nghi, BOSS là vì cái gì mà bị người khác đánh bại. . . . .

"BOSS!" Âm thanh của người trung niên kia lại xuất hiện, tên của ông ta là Lâm An, là nhân vật già cả của bộ máy điều hành công ty, bình thường mọi người đều gọi ông ta là Lâm Thúc!

Đứng bên cạnh Lâm Thúc là một cô gái cao 1m77, là một cô gái có vóc dáng thon dài, một cặp đùi đẹp được che lấp bởi lớp quần ôm bó sát cơ thể, mái tóc cô ta nhuộm màu rượu đỏ với khúc đuôi uốn lượn sóng, khuôn mặt tinh xảo kèm theo nụ cười tươi tắn. . . . .

Nhưng BOSS nhủ chân mày: "Đây chính là người mới tham gia cuộc thi Supermodel Cup lần nay? "

"Đúng, BOSS, cô ấy tên là Vương Vũ Khiết, tốt nghiệp ở Yale University, với thành tích đặc biệt nên đã trúng tuyển!"

"Xin chào, tổng giám đốc Ngôn!"

"Gọi BOSS!" Lâm Thúc vội vàng kéo vạt áo của cô ta, sau đó thận trọng nhìn sắc mặt của BOSS!

Về mặt BOSS vẫn như thường, anh nhìn Lâm Thúc: "Đây là người mang số hiệu 16 mà hôm đó tôi chọn?"

"Éc. . . . . Số 16 đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên. . . . ."

BOSS: ". . . . ."

Nguyễn Bảo: ". . . . ."

"Tốt lắm!" BOSS đưa tay cắt đứt lời tiếp theo của ông ta "Đem toàn bộ tài liệu về người mới tới phòng làm việc cho tôi!" Anh vòng qua Lâm Thúc. Xoay người đi vào thang máy! Để lại cái nhìn trộm giữa hai người còn lại!

Trong lòng Nguyễn Bảo hơi rối rắm, cô tuyệt đối sẽ không tin việc mình chọn số 16 đã khiến cô ấy bị tai nạn xe đầu , chỉ là đáng chết, Nguyễn Bảo vẫn thấy chung không nhận ra cái người tham gia Supermodel Cúp lần này là ai, sớm biết thế, lúc còn ở trong thân xác người thì đã xem phim cùng với mẹ. . . .

BOSs cảm giác cô cứ ở trong túi quần nhích tới nhích lui, anh tự dưng không vui: "Để cho tôi yên tĩnh một chút đi!"

Điện thoại Nguyễn Bảo ngừng lay động, trong đầu thì tiếp tục lo lắng!

Trở lại phòng làm việc, anh liền cho điện thoại Nguyễn Bảo thoát khỏi bóng đêm đi ra ngoài ánh sáng. . . . .

Lâm Thúc đặt hết đồng tài liệu trên bàn anh, BOSS tỉ mỉ xem xét, nhưng sắc mặt thì càng ngày càng tệ. . . . .

"Chinh đến nỗi mẹ nó cũng nhận không ra được thế này! !" BOSS ném tài liệu lại lên bàn, một đôi mắt sắc bén nhìn Lâm Thúc "Ba ngày, tìm cho tôi một cô gái tự nhiên đến đây, không cần lo chuyện cô ta có tốt nghiệp ở Yale University hay không, chỉ cần tự nhiên, chiều cao 1m75 trở lên đều có thể. . . . ."

"Dạ dạ dạ. . . . ." Lâm Thúc liền tiếp đáp lời, sau đó kinh hồn bạt vía cầm tài liệu ra khỏi công ty làm việc!

BOSS nhìn về phía điện thoại di động trên bàn, sau đó mở màn hình lên, hình nền trên màn hình điện thoại là một đôi mắt mèo màu xanh , ánh mắt nó long lanh, thoạt nhìn có vẻ rất đáng yêu. . . . .

Chỉ cần dùng cái ánh mắt suy ngẫm này của BOSS nhìn cô, một giây kế tiếp lòng cô giống như đang treo ở vách đá dựng đứng, quả nhiên. . . . .

"Cô! Tìm cho tôi một supermodel !"

Phanh! ! !

Thân máy Nguyễn Bảo hung hăng giật giật, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi: BOSS, cô chỉ là một chiếc điện thoại bình thường có trí tuệ nhân tạo mà thôi, cũng không phải là Phật Bà Quan Âm ngàn tay, đi chỗ nào tìm cho anh một supermodel đây? ! Lại nói, ngộ nhờ xảy ra tai nạn xe cộ thì làm thế nào. . . . .

"Không có nghe sao?" BOSS hung hăng chọc chọc nàng yếu ớt màn ảnh "Ta hiểu biết rõ người có biện pháp, nếu như cho ta lần không xuất siêu khuôn, ta sớm muộn đem người giặt nước!"

". . . . ." BOSS rất quá đáng, thật hèn hạ, quá hạ lưu, lại đi uy hiếp trắng trợn đối với người đội lớp điện thoại chứ! !

【 Gặp phải khó khăn thì hỏi Baidu, sinh hoạt của bạn sẽ khỏe hơn rất nhiều! 】

". . . . ."

Không cần, cảm ơn sự quan tâm của mày!

【 Thật sự không cần? Nhưng Baidu rất vạn năng nha】

Baidu dụ dỗ , Nguyễn Bảo liếc cái khung tìm kiếm càng ngày càng bí ối bên kia, không khỏi nuốt một bãi nước miếng: "Không. . . . . Ngộ nhờ cô lại lừa tôi thì thế nào. . . . ."

【. . . . . Bạn đang xem thường thực lực của Baidu tôi đây, thật sự không thể tha thứ, tôi quyết định. . . . . 】

"Ai. . . . . Không cần. . . . ." Nguyễn Bảo vội vàng ngăn cản, phía sau chần chẫn là tước quyền hạn sử dụng trong vòng 7 ngày tới !

【 Thế nào, thay đổi ý định?】

Được rồi, Nguyễn Bảo hít một hơi thật sâu: "Tôi cho cô biết, BOSS bảo tôi tìm một supermodel cho anh ta, nếu lần này không tìm được theo ý đấy, tôi sẽ bị quăng vào cấm ngục, mày biết, đối cô và tôi đều không có lợi, cho nên. . . . . Cô không thể lừa được tao nữa đâu!"

【. . . . .】 Khung tìm kiếm Baidu chọt rung rung mấy cái, sau đó lộ ra một góc. . . . .

Nguyên Bảo: ". . . . ." Cho nên nói, Baidu có giỏi cách mấy cũng không có biện pháp!

【 Khách hàng tôn kính, vấn đề đơn giản như vậy không làm khó được Baidu vạn năng ,bây giờ xin bạn hãy nhập lên khung tìm kiếm Kế hoạch nuôi dưỡng Supermodel, sau đó click download để cài đặt! 】

"Phốc! !" Nguyên Bảo phun cười ra tiếng, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Baidu "Có làm hay không, chẳng lẽ cô có thể khiến cho điện thoại di động đi tham gia giải đấu với Supermodel của người ta à? ? ?"

【 Bạn đang chất vấn tôi sao? Khách hàng tôn kính, bởi vì bạn một lần nữa nghe ngò tôi, làm tổn thương tâm lòng của Baidu tôi, ngài sẽ bị tước đoạt quyền sử dụng Baidu trong bốn ngày, bây giờ bắt đầu tính giờ: ba ngày 23 giờ 59 phút lẻ bốn mươi ba giây! 】

". . . . ."

". . . . ."

"Này! Không nên như vậy, ta không có chất vấn mày nhé! Này !!"

【 Thật xin lỗi, website bạn tìm không tồn tại, nếu có vấn đề xin hãy báo với nhà sản xuất】

Baidu. . . . .

SỐm muộn cũng có một ngày tao đây sẽ khiến mày chịu tổn thất nặng nề~

Supermodel Cup còn hai tháng nữa mới bắt đầu, thời gian ở đây rất thật, cho nên sẽ không giống phim truyền hình lừa bịp trên tv, nhaoáng một cái đã chuyển cảnh qua cuộc thi này!

Baidu còn bốn ngày nữa mới có thể sử dụng, cho nên nhất định phải bám trụ bên BOSS bốn ngày tới. . . . .

Trong phòng làm việc to to chỉ nghe thấy tiếng bút máy soạn soạn của BOSS trên bàn, BOSS làm việc rất là cẩn thận tỉ mỉ: mặt góc cạnh roi lửa xóa vài cọng tóc, những lúc đang suy tư, đôi môi mông lại có thói quen mím lại, nhìn thấy tài liệu khó chịu thì BOSS sẽ nhíu mày lại, sau đó mạnh mẽ vò nó thành một cục, lại mở tập khác, tiếp tục xem xét. . . . .

BOSS quả nhiên là đẹp trai nhất ~~

"Cô không có biện pháp sao? Nhưng thôi tôi cũng không miễn cưỡng cô nữa, chỉ đơn thuần hù cô chút thôi, dù sao uy hiếp một cái điện thoại cũng không phải phong cách của tôi. . . . ." BOSS dựa vào thành ghế, bàn tay đan nắm bút máy gỗ gỗ xuống mặt bàn. . . . .

"BOSS, anh vốn không có nhân cách, nhân cách của anh với Baidu đều giống như nhau!" Rất không cẩn thận, điện thoại di động Nguyên Bảo đã vô ý để lộ ra dòng chữ này trên màn hình. . . . .

Mắt BOSS híp lại, cũng không nói gì, giờ thân máy lên thật cao, sau đó——

"Cốp! ! !"

Một lần nữa cô bị thương rớt trên bàn. . . . .

"Tôi rất có nhân cách, Tiểu Bảo Bảo. . . . ." BOSS cúi đầu hôn màn hình, tròng mắt lạnh lùng "Bằng không, cô cũng không té một cách đơn giản vậy đâu, tôi sẽ trực tiếp cho cô rơi từ tầng 49 xuống dưới. . . . ."

Nguyên Bảo: ". . . . . BOSS là cái tên khốn kiếp! ! ! Ngược thân lại ngược tâm, còn giờ trò lưu manh, đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi! ! !"

Nếu BOSS có thể nghe được lời nói này, nhất định sẽ nói như thế nào"Cám ơn, tôi không ngại lưu manh hơn một chút. . . . ."

Thật ra thì, BOSS hôn cũng quá bình thường, ngày nào đó thú tính BOSS bộc phát rồi cưỡng dâm cái điện thoại sống lại mấy lần như Nguyên Bảo đây cũng là chuyện bình thường~~

Nhớ, ở cái thế giới này , thì chuyện lừa bịp đều có thể xảy ra~

Nguyên một ngày, BOSS trừ ngò ở phòng làm việc, thì cũng không đi đâu cả, trên TV không phải diễn ngày nào cũng đi tiệc hay sao, còn có rất nhiều trường hợp phát sinh nữa sao? BOSS thoát nhìn rất rồi rãnh, nhưng ánh mắt của anh lại có vẻ mệt mỏi, thật kỳ lạ!

"BOSS, Thiên Tinh đã chọn xong ứng cử viên cho Supermodel, về phần là ai. . . . . Chúng ta cũng không thể biết được!"

"Không nên đem tinh lực đặt ở một công ty xếp hạng hai." BOSS có chút không vui " Thiên Tinh không xứng làm đối thủ của chúng ta, lau giày cho ta cũng không xứng!"

"Dạ, nhưng. . . . ." Lâm Thúc cẩn thận quan sát ánh mắt của anh "Thật sự không muốn dùng Vương Vũ Khiết sao ạ? Các điều kiện của cô ấy rất thích hợp, khả năng thắng cuộc thì. . . . ."

"Tôi nói không được thì không được!" BOSS đứng lên "Tôi ghét nhất chính là thứ phụ nữ có 72 phép biến hoa!" BOSS nhủ chặt mày: ở trên thế giới này, tìm được một cô gái xinh đẹp bộ khó lắm hay sao?

Nguyên Bảo lăm vào trầm tư nhìn BOSS, và cô đã hiểu vì sao BOSS lại thích Lý Lạc Nhi rồi, Lý Lạc Nhi không phải là người đẹp, nghe nói cô ấy chỉ có vẻ đẹp bình thường mà thôi, nói dễ nghe thì có vẻ thanh tú, nhưng Lý Lạc Nhi tuyệt đối tự nhiên, không đúng vậy thì sao có thể nắm lần bảy lượt uy hiếp quyền lực của BOSS, tựa như cô cũng không dám . . . . .

"Như vậy. . . . . Tôi lập tức đi tìm người phù hợp với yêu cầu của anh!" Lâm Thúc cúi mò hôi lạnh trên trán: đều nói gần vua như gần cọp, mà cậu ta thì chỉ là cọp thôi, quả thật đây là ông cụ tổ nhà mình. . . .

BOSS đứng yên phía trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, qua thật lâu, anh cầm điện thoại di động lên, sau đó giờ cô thẳng đứng với mặt đất bên ngoài cửa sổ "Cô xem, nơi này có cao không. . . . ."

Run ~~~~

"Rất đẹp, cảnh đêm vào buổi tối chắc đẹp hơn!"

"Run ~~~~" Lòng dưng dưng, nếu rút xuống chắc một cái đỉnh óc cũng không tìm được.

"Rung dữ vậy ta. . . . ." BOSS cười yếu ớt rồi nghiêng đầu sang chỗ khác "Yên tâm, tôi sẽ không ném cô xuống đâu!"

Gật người! !

Nhìn này cái vực sâu không đáy này, trừ run người ra thì cô không còn làm gì được~

"Tôi sẽ ném cô đi, trong buổi họp ở sân thượng ngày hôm sau, nơi này chưa đủ cao!"

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Bạn có ghét tướng tượng, một người có khuôn mặt than, mà lời nói sao có thể độc ác như vậy? Trên thực tế, nhân vật phản diện chính là nhân vật phản diện! ! ! Vĩnh viễn không thể nào biến thành người tốt, nhưng uy hiếp một cái điện thoại di động như Nguyên Bảo, BOSS, anh quá yếu! ! !

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

BOSS gần đây rất bận, tâm trạng cũng hết sức bất bình thường, mấy nhân viên trong công ty đều trôi qua trong sự run rẩy, gặp BOSS thì sẽ đường vòng, chỉ sợ tai họa ập lên đầu. . . . .

Hôm nay BOSS không đến công ty, ngược lại lái xe đi thẳng một đường về phía tây, Nguyên Bảo ở bên tay lái phụ, sau đó dùng sức khiến thân máy đứng lên. Bây giờ cô có thể sử dụng thành thạo cơ thể mới của mình rồi, có thể dùng cái cơ thể hình vuông này với nhiều dạng khác nhau, cô nhìn BOSS, hiện lên trên màn hình điện thoại một dòng chữ lấp lánh: "BOSS, chúng ta đi đâu?"

"Xem phim rạp!" Cho tới bây giờ BOSS vẫn chưa nói chuyện nhiều, hết sức chuyên chú lái xe!

Thân máy điện thoại di động của Nguyên Bảo có chút run rẩy, sau đó cơ thể hình vuông xoay tròn 180°, trên màn hình biến thành một cô bé mũm mĩm trắng hồng: "BOSS, trong tình huống bận rộn như thế này mà anh còn đi chơi với người nhà nà, BOSS quá tốt ~"

Khóc mắt BOSS giật giật, tà ác hất cô một cái; "Mấy nghĩ nhiều rồi. . . . . Còn nữa, đem mấy thứ chán ngắt ấy biến đi giùm cái. . . ."

Nguyên Bảo: ". . . . ." Thật đau lòng, vốn đã bị Baidu nhân tâm giờ còn lại bị ghét bỏ!

BOSS mặc kệ cô, bản thân anh dù có một chiếc điện thoại cực kỳ đặc biệt thì cũng chẳng thấy vinh quang là bao, ngược lại quá mất thể diện, vô cùng mất thể diện, nếu không phải sợ cái vị tiểu thư hệ thống ấy làm ra chuyện gì kinh khủng, thì anh đã ném cái điện thoại ấy đi thật xa rồi. . . . .

Vào thứ năm, rạp chiếu phim không có bao nhiêu người xem, nhưng vẫn có rất nhiều đôi tình nhân nhỏ, BOSS trời sinh đã có mái tóc chính chu, và khi anh mặt bộ đồ tay trang thì có vẻ không thích hợp ở đây cho lắm, có rất nhiều cô gái muốn chủ động đến làm quen với anh, nhưng BOSS chợt nhíu hàng lông mày, hay con mắt mang theo ánh sáng của viên xá lợi liếc nhìn bốn phía xung quanh, trong nháy mắt, ánh mắt đang đặt trên người BOSS liền dời đi.

"BOSS, như anh thì chỉ có thể kiếm được phụ nữ đã có chồng thôi!" Nguyên Bảo tận tình khuyên giải anh, cô không có dùng cái điệu bộ kỳ quái nào thêm, chỉ là trên cái thân màu đen tuyền của cô chợt hiện lên cái khung màu đỏ chán ghét, BOSS ghét bỏ nhìn cô một cái, sau đó nhét vào trong túi quần.

. . . . .

"BOSS, lấy tôi ra đi..., tôi quá đi mà! BOSS~~~~"

"Ngôn Sóc ~ anh không cần như vậy ~~~"

"Tiểu Sóc~~~~ Sóc Sóc ~~~"

"Chú ơi ~~~"

"Đáng chết! !Mây im lặng cho tao một chút! ! !" BOSS điên cuồng hét lên một câu, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.!

"Người này bị bệnh rồi."

"Xã hội bây giờ đều thế, đẹp mắt thì chưa chắc hoàn chỉnh, toàn vào bệnh viện tâm thần . . . . . Đáng tiếc, thật đáng tiếc. . . . ."

". . . . ."

Thím ơi, ngôn từ của bà thật sắc bén! ! Tâm trạng của Nguyên Bảo điện thoại di động vô cùng tốt! ! !

【Chúc mừng ngài đã lấy lòng thành công nhân vật đứa trẻ, không ngừng cố gắng như ~ sẽ có surprised rất lớn~】(surprised: bất ngờ, kinh ngạc...)

BOSS: ". . . . ." Sớm muộn gì cũng gọi nước cô ta.

Bộ phim BOSS đang xem là một bộ nói về chuyện đồng tính, nhìn BOSS lạnh mặt đi mua vé xem phim, vào phòng, một đấng mày râu bên cạnh một mớ hủ nữ có vẻ là lạ. . . . .

Trong rạp chiếu phim đen như mực, vị trí của anh ở phía sau, ở trong góc, BOSS ngồi xuống, sau đó ánh mắt quét tới quét lui!

"BOSS, anh có dụng ý khác, anh tới đây tán gái, anh khỏe mạnh nhưng hèn hạ!"

"Mày mà lên tiếng nói chuyện thì tao bỏ mày ở đây." BOSS nhìn về hướng màn hình rồi gầm nhẹ!

"Tôi có nói gì đâu, anh mà dám ném tôi đi..., tôi sẽ báo tiểu thư hệ thống làm cho cho mình!" Nguyên Bảo hươ hươ thân máy của mình, không phát hiện ra bản thân cô đang học giọng điệu của chị Baidu.

"Bốp! !" BOSS đem cái màn hình đập lên ghế ngồi bên cạnh, trong nháy mắt sự an tĩnh quay lại!

Lúc này, phần lớn đã đi vào trong, đến xem loại phim như thế này chỉ có hủ nữ mà thôi, hủ nữ cũng không phân theo độ tuổi, nên may mắn khi BOSS ngồi trong góc tối, không có bao nhiêu chú ý tới anh. . . . .

Mà đúng lúc này, trước mặt tối sầm lại, một cô gái có mái tóc dài đến eo lại chỗ anh, dáng của cô rất cao, chắc khoảng 1m79, cả người mặc một bộ đồ thể thao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sống mũi cao thẳng, một đôi mắt hồ ly héch lên đến mê người, khí chất của cô ta rất đặc biệt, mang theo một vẻ đẹp của một người con trai, ánh mắt BOSS trắng sáng cực kỳ. . . . .

Nguyên Bảo điện thoại bất cẩn chạm vào ngón tay của BOSS: thì ra anh ta đến đây chơi để tán gái, thật là quá đáng! ! BOSS quá hèn hạ, ở trong một thế giới lừa bịp như thế này, phải nói rằng có rất nhiều gái đẹp, vậy dĩ nhiên trên màn hình sẽ phát ra một bộ phim cũng đẹp không kém. . . . .

BOSS không để ý đến hành động của Nguyên Bảo, một lần nữa lướt qua cô gái bên cạnh, vừa đúng lúc phim bắt đầu chiếu, và ánh mắt của BOSS không chút tình nguyện rơi lên màn hình chiếu. . . . .

Nguyên Bảo không phải hủ nữ, nhưng không có nghĩa cô không hiếu kỳ, lập tức lộ ra một góc, nhìn về phía màn hình, ai ngờ vừa bắt đầu, là cảnh hai chàng trai rất đẹp đang lăn qua lăn lại trên giường . . . .

Sắc mặt BOSS có chút mất tự nhiên, ngón trỏ của anh hạ xuống áp lên điện thoại, Nguyên Bảo tức giận với hành động của anh, tiếp tục chui ra. . . . .

"Ủm . . . . . A, Tuấn, dùng sức đâm đi nào. . . . . Em yêu anh! Tuấn. . . . ."

(Ủm . . . . . A, BOSS. . . . . Thật đáng ghét. . . . .)

"Tôi cũng yêu em, a ~ em thật giỏi. . . . ."

(Tôi ghét BOSS nhất rồi đấy, a ~BOSS, tôi muốn ra ngoài ! Cho tôi xem đi)

"Ủ. . . . . Nhanh lên một chút. . . . . Sâu hơn một chút. . . . . Tuấn. . . . . Tuấn"

(BOSS, lấy ngón tay ra!)

Trong phim rên rí một câu, Nguyên Bảo cũng rên rí một câu!

Bộp! ! !

Lửa giận trong lòng BOSS bắt đầu thiêu đốt, anh cầm điện thoại di động lên, đang hướng về phía màn hình giờ đột nhiên lại hướng về phía điện thoại di động: "Mày im lặng cho tao một chút! ! ! ! Cần thận tao phá hết đỉnh ốc khiến mày không nhìn thấy đâu! ! ! Chết tiệt! !"

". . . . ."

". . . . ."

BOSS thở hồng hộc, nhìn từng cái ánh mắt kinh ngạc xung quanh, gương mặt BOSS vận vẹo: "Nhìn cái gì mà nhìn, tất cả quay đầu lại cho tôi!"

". . . . ."

Mà lúc này, anh cảm thấy một ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm mình, BOSS nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa muốn mắng to, lại nhìn thấy cái cô gái cao xinh đẹp ban nãy đang cười tươi nhìn lại đây, đôi mắt anh híp lại, chỉnh sửa quần áo một chút, nhét cô vào trong túi, tiếp tục xem bộ phim ân ân ái ái . . . . .

"Tuấn, không phải anh rất thích lỗ đít của em sao? Không muốn xa cách em, không rời xa em!"

"Không, tôi muốn đi khỏi em, tôi nhất định phải rời xa em!"

"Không được không được không được, em không muốn anh rời xa em . . . . Em không muốn."

"Không, tôi nhất định phải rời khỏi em, nhất định nhất định phải rời khỏi em!"

"Không không không, em không thể để cho anh đi được."

". . . . ."

". . . . ."

Truyện uớt ác phiên bản mới của Quỳnh Dao?

Nguyên Bảo thân trọng nhô người ra, nhìn ông BOSS đẹp trai, đôi gò má cao cao, cô hình như không phát hiện ra rằng, Nguyên Bảo đang vui mừng, cơ thể không kìm chế được nhúc nhích, sau đó. . . . .

"Bộp"

Nguyên Bảo bị quăng xuống đất lần nữa, ngay cả đỉnh ốc cũng khiến cô đau, mà hai người trong phim chết đi sống lại vẫn chưa xong, khán giả thì không có tính nhẫn nại, vào nhóm lớn bỏ đi, BOSS nhúu mày một cái, đứng dậy rời đi, mà anh cũng không phát hiện ra rằng điện thoại Nguyên Bảo đã không còn trên người của mình. (Mấy câu này là lạ ~~~)

Bộ phim còn 10 phút thì hết, mọi người đi ra cũng không khác là mấy, chỉ có cái người đẹp gái kia là vẫn còn xem, rốt cuộc toàn bộ phim cũng chấm dứt, cô gái đẹp ấy miễn cưỡng ngáp một cái "Thật đúng là nhàm chán. . . . ." Cô ấy đứng dậy, muốn đi ra, sau đó thì "A. . . . ."

Xương cốt cả người Nguyên Bảo giống như rời ra từng khúc, rồi khi cô gái kia cầm cô nói: "Là của cái gã mặt lạnh thụ kia sao?"

Mặt lạnh thụ. . . . .

Cô mới là mặt lạnh thụ, cả nhà cô mới là mặt lạnh thụ, BOSS tôi là công, công tuyệt vời! ! Điện thoại Nguyên Bảo bắt mãi reo hò.

Cô gái đẹp ấy nhét cô vào túi áo, đi ra thì cũng là lúc trời tối, cô gái ấy xoa xoa cái đầu. sau đó một người đàn ông cao lớn đứng trước mặt cô ta, anh ta ngẩng đầu lên, thấy cô, không biết có bao nhiêu biểu tình trên mặt, miệng mở ra, vừa định nói "Trả lại điện thoại cho anh này. ", người kia đã lên tiếng nói trước. . . . .

"Xin chào, vị tiểu thư này, có hứng thú làm supermodel hay không, nhìn cô rất có tiềm năng. . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Trầm mặc mấy giây, sắc mặt cô gái ấy đen đi mấy phần, cô ta cong đầu gối, hung hăng đá về phía bụng BOSS: "Đây thì tiểu thư với em gái, ông đây là nam, mắt bị mù rồi nhrs! ! Khốn kiếp!" Cô gái đẹp, không, trai đẹp hất mái tóc dài, quay đầu bước đi. . . . .

BOSS té xuống đất, xem ra cú đá ấy không nhẹ. . . . .

Chỉ là. . . . .

BOSS, tôi không muốn rời khỏi anh!!!

Điện thoại Nguyên Bảo có cảm giác hơi thở của anh ngày càng yếu, không khỏi hoảng hốt. . . . .

BOSS xoa xoa cái bụng bị đá, lảo đảo đứng lên, nhìn cái bóng đang dần khuất xa ấy, tròng mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, đem bàn tay đút vào túi quần, nghĩ lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, lại phát hiện bên trong rỗng tuếch, sắc mặt BOSS tái mét, anh hốt hoảng tìm khắp mọi nơi . . . .

Không có! !

Điện thoại di động Nguyên Bảo. . . . . Không thấy! !

Không nói hai lời, BOSS chạy vào rạp chiếu phim, anh kéo cái chốt đang khóa cửa bên kia lại: " Tôi muốn vào trong tìm một thứ!"

"Nhưng bây giờ đã tan ca!"

"Tránh ra! Tôi muốn vào tìm!"

Tàn ác trên mặt BOSS càng đậm, cơ thể ông chú run lên, cuối cùng bất đắc dĩ mở cửa, BOSS vội vàng chạy vào, anh đi tới vị trí ban nãy, tới chỗ mình đã ngồi, trên mặt đất, rồi tìm khắp nơi đến mấy lần, thứ gì cũng thấy nhưng duy nhất không phát hiện ra điện thoại Nguyên Bảo của mình. . . . .

BOSS hít sâu mấy hơi, thấy cái ghế trống rỗng bên kia, anh lóe lên một ý tưởng, sau đó chạy ra ngoài, trên đường cái không bóng người, BOSS phiến nào đá vào cái máy bán đồ tự động bên cạnh, cuối cùng lái xe về nhà. . . . .

. . . . .

Mà lúc này, điện thoại Nguyên Bảo được cái người đẹp trai cải trang thành nữ mang đến một căn biệt thự nhỏ, tâm trạng vui vẻ của anh ta thể hiện qua tiếng huyên huyên, vừa vào cửa đã cởi ngay áo sơ mi ra, lộ ra vòm ngực rắn chắc, nhìn qua đã thấy anh ta là một người luyện võ, với bắp tay, cơ bụng, cơ ngực hoàn hảo. . . . .

"Quên trả lại cho anh ta rồi. . . ." Trai đẹp ngã người lên ghế salon, sau đó liếc điện thoại Nguyên Bảo một cái "Xem ra người kia có rất nhiều tiền. . . . ."

BOSS là Vương Lão Ngũ! ! !

Điện thoại Nguyên Bảo cực kỳ ghét người khác đụng vào mình, ngoại trừ BOSS thân yêu của mình ra, huống chi cái người này đã đánh BOSS nữa chứ, đối với cái tên tóc dài eo là này, cô thật sự chẳng có một tia hảo cảm !

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mỹ nhân trai đẹp không có việc gì mò mẫm nội dung bên trong điện thoại di động, lúc anh ta mở cái chương trình trò chơi Nuôi dưỡng cục cưng kia, anh vui vẻ, cười toe toét khiến hàm răng trắng lộ ra: "Lớn rồi mà vẫn còn chơi cái trò ngây thơ kiểu này!"

Anh mới ngây thơ, đáng mà râu mà để tóc dài!

Nguyên Bảo lẳng lặng khinh thường trai đẹp, hoàn toàn không phát hiện mình đang bênh vực cho BOSS.

Mỹ nhân đẹp trai tên gọi đầy đủ là Tần Lăng, trước mắt không có việc gì, tiêu xài đồng tài sản có sẵn của cha mẹ anh ta, thú tiêu khiển duy nhất của anh ta là đĩa GV và manga . . . . . (Gv: phim H dành cho hủ nữ, hủ nam)

Điện thoại di động?

Xin lỗi, làm một trạch nam, anh không có thứ này!

Ánh mắt của Tần Lăng đảo lòng vòng, sau đó nâng lên một nụ cười tuyệt đẹp, anh ta kiểm đi kiểm lại trong ngăn kéo tủ, sau đó tháo cái sim điện thoại trong máy ra, thay cái trong tay anh ta vào!

Nguyên Bảo hoàn toàn hoảng sợ, xem ra cái tên này không có ý trả mình lại rồi !

Tần Lăng mở máy ra, và chuyện đầu tiên anh ta làm là tải hết mấy bộ GV mới nhất, cùng các loại trò chơi GV, lúc anh ta đang tính hủy cái trò chơi Nuôi dưỡng cục cưng đi thì, anh ta do dự một chút, sau đó lại không ra tay. . . . ~~~> truyện của bạn Bi

Bây giờ Nguyên Bảo như sắp điên đến nơi, cô thật sự không thể chịu nổi một người khác loài nhìn chăm chăm vào thân xác của mình như thế này . . . .

"Điện thoại di động quả không tệ, hắc hắc, tiết kiệm chút tiền rồi!" Tần Lăng thô bỉ nở vài tiếng cười, sau đó mở web phim ảnh ra, tiếp tục tải xuống vài bộ phim. . . .

Baidu, cô ở chỗ nào?

Nguyên Bảo vẽ mặt đưa đám cầu xin Baidu tiện thể mở khung tìm kiếm ra, phía trên có thông báo còn 2 ngày nữa, và hai ngày nữa cô mới có thể sử dụng lại Baidu. . . Mặc dù hệ thống Baidu không đáng tin, nhưng không thể không thừa nhận, chỉ có một mình Baidu cô mới có thể dựa vào, còn hệ thống tiểu thư? Xin lỗi, đó là cái dành riêng cho BOSS. . .

Khốn kiếp!!

Nguyên Bảo nóng nảy nhìn thời hạn còn lại trên màn hình, nhưng cũng không thể làm gì!

Một đồng phim ảnh, cho nên tốc độ về sau chậm dần, Tần Lăng nhấp một cái, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại!

Trong đầu Nguyên Bảo thoáng qua một ánh sáng, cô đã tìm được web phim, sau đó điểm vào hệ thống hủy bỏ tải phim. Nhìn này tiến độ tháo bỏ, Nguyên Bảo hài lòng cười: Tôi mới là chủ của máy này, không phải bọn tiểu nhân như anh muốn làm gì thì làm được đâu!

Nguyên Bảo lại tiến vào phòng ốc màu trắng trong trò chơi một lần nữa, đứa trẻ đã sớm đói bụng, vào lúc này bụng mới nó hoàn toàn chuyển sang tối tăm, đôi mắt trông rỗng không biết đang nhìn thứ gì pử bên trong, Nguyên Bảo điểm vào hệ thống cho ăn và tắm, sau đó lại điểm và chết độ tự học tập, dù sao cũng là đứa con gái mà BOSS vô cùng thích, cho nên khi cô đang tồn tại trong điện thoại của BOSS, cô vẫn phải làm việc gì nên cần thiết, mấy chuyện tiếp theo thì hệ thống tự giải quyết. . . . ~~~> truyện của bạn Bi

Ai ngờ, hệ thống lại không theo sự điều khiển ý chí của cô, đứa trẻ con ấy vẫn ngơ ngác ngồi tại chỗ, mang theo một đôi mắt trống rỗng vô hồn, mặc trên người bộ áo đầm màu hồng phấn, trong ngực ôm một con gấu nhỏ, nó chột nghiêng đầu sang chỗ khác, rồi nở nụ cười quỷ dị. . . .

Từ trong lòng Nguyên Bảo sinh ra một luồng khí lạnh lẽo, tình hình này sao giống y chang phim kinh dị trên truyền hình, có phải máu chó xông ra khỏi nơi đây, xuyên thủng qua màn hình còn chưa tính, còn phải biểu diễn cái cảnh The Grudge trong điện thoại di động cho thảo nham khán giả. . . .

"Tôi đợi cô rất lâu rồi. . . ."

"Hả?"

Nguyên Bảo tròn to hai mắt, cái con bé đó nói gì: Đợi cô lâu rồi?

"Hắc hắc, chị ơi. . . ." Đứa trẻ âm trầm mà cười cười, sau đó "Chúng ta Hợp Thể đi! !"

Chúng ta Hợp Thể đi! ! !

Nguyên Bảo còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy âm thanh "Tích Tích Tích" vang lên từ bên trong điện thoại di động, sau đó cô liền bị một sức mạnh kinh khủng hút vào trong hình hài đứa trẻ. . . .

"Ừm. . . . Chuyện gì xảy ra!" Tần Lăng dụi dụi con mắt rồi ngồi dậy, sau đó cảm cái điện thoại đang không ngừng phát ra âm thanh "Tích Tích Tích", lúc anh ta mở điện thoại ra, thiếu chút nữa anh ta đã ném cái điện thoại ra xa: Ai đến nói cho anh biết đi, tại sao cái cô gái nhỏ kia lại biến thành ảnh nền trên màn hình di động vậy chứ!

Anh nhớ rõ trên màn hình lúc này là một bức hình một đôi mắt xanh của con mèo mà? ~~~> truyện của bạn Bi

Tần Lăng buồn bực nhíu mày, nhưng không suy nghĩ nhiều, hào hứng bùng bùng mở ra mấy cái tệp phim xuống, lại phát hiện bên trong trống rỗng.

Giống như sấm sét ngang qua giữa bầu trời, Tần Lăng cứng lại!

"Gi thế này. . . . GV của ông đây đi đâu rồi?" Hai mắt bốc lửa nhìn tệp trống không, anh cắn chặt răng "Đáng chết!! Khốn kiếp!! GV của ông đây đi đâu rồi?"

Rống cái em gái nha anh!!

Dùng máy vi tính sẽ chết hay sao? ! !

Cô bé nhỏ ngồi trong màn ảnh liếc nhìn, dĩ nhiên, Tần Lăng là không có nhìn thấy!

Nguyên Bảo nhìn bập tay bập chân nhỏ nhắn của mình, còn cái phòng an tĩnh bên cạnh, coi như cô đã hiểu, sau khi mình biến thành cái điện thoại di

động, lại vinh quang trở thành đứa trẻ BOSS đang nuôi, nhưng nghĩ tới việc mình phải gọi BOSS là ba thì, mình đã muốn chui xuống hố! ~~~> truyện của bạn Bi

"Khốn kiếp! !" Tần Lăng mắng to một tiếng, sau đó túm lấy cái máy, đi lên lầu!

Phòng của Tần Lăng không sạch sẽ bằng phòng của BOSS, trên giường chất đầy đĩa H các loại khắp nơi, ảnh giữa phòng cũng được thay bằng bức hai tên đàn ông đang ôm hôn nhau. . . . .

Tần Lăng đem hết đồng đồ lộn xộn trên bàn ném hết xuống đất, sau đó mở cái máy tính cổ lỗ xỉ lên.

"Stop! Ông đây còn chưa tin được!" Tần Lăng nhủ mày, sau đó ngón tay tái nhợt không một chút máu nhấn lên màn hình điện thoại, Nguyên Bảo chắc lười nhìn anh ta, tốc độ gõ chữ của anh ta hết sức nhanh, hơn nữa không một chút âm thanh, trình độ như vậy thì tuyệt đối không ở nhà chơi máy tính bình thường. . . . .

Nguyên Bảo đoán không sai, liếc mắt thấy Tần Lăng vào một trang web, sau đó từ từ kéo dọc cái trang toàn chữ Tiếng Anh chẳng chịt, Tần Lăng để như trò bàn tay công phá, sau đó anh ta vừa nhìn màn hình vừa cười hề tiện. . . . .

"Cảnh sát mạng yếu quá!" Tần Lăng nhìn mấy tên đàn ông đẹp đẽ trên màn hình, nhân thú, đủ loại hình ảnh, ánh mắt rất là thỏa mãn!

"ông đây mấy ngày chưa giải trí rồi!" Anh ta duỗi lưng một cái, sau đó cầm điện thoại di động lên, lòng mày nhướng lên, kích lên khuôn mặt đứa trẻ trên màn hình, thần kinh hề hề hà hà nói: "Cùng xem với chú nhé!"

Cút đi đồ thô lỗ! !

Cô đây không cần nhìn mấy thứ đó!

Nguyên Bảo nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt lại tự nhiên liếc về màn hình vi tính, sau đó nước miếng chảy xuống: vốc người đã quá đi, nhưng BOSS vẫn tốt nhất, nếu BOSS đi diễn GV thì cô nhất định sẽ vé toàn bộ, hắc hắc he he hắc. . . . .

"Ừm. . . . ." Tần Lăng nhìn màn hình điện thoại di động, nghi ngờ: "Nó mới cử động sao?"

Hồng bét! ~~~> truyện của bạn Bi

Nguyên Bảo căng thẳng trong lòng, nếu như bị nghi ngờ thì nhất định phải chết! Cô lập tức khôi phục trạng thái như cũ, một đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào mặt anh ta!

Nhìn nhau mấy giây sau, Tần Lăng run người một cái, sau đó ném cái điện thoại di động lên bàn!

Bức ảnh này quả thật giống quý!

Nguyên Bảo yên lặng gặt đầu, nhìn con búp bê vải đang cười lạnh trong ta, lòng cô cả kinh, sau đó ném xuống đất. . . . .

【Tinh! Đây là vật phẩm mặc định của hệ thống, không thể tùy ý vứt bỏ! 】

Nguyên Bảo: ". . . . ." Cho nên, cô sẽ phải cầm con búp bê này cả đời à. . . . .

【Không cần lo lắng, lớn lên theo Baby, đạo cụ của hệ thống của xảy ra một biến hóa lớn, lúc mười sáu tuổi sẽ có niềm vui bất ngờ! 】

Cuối cùng tiểu thư hệ thống ghé góm~ khiến cô phát tởm, phải nói co rồ. Trong cái điện thoại mà Nguyên Bảo đang đóng đô này có hai con virus độc hại: đó chính là hệ thống Baidu và tiểu thư hệ thống máy, là tai họa của đời Nguyên Bảo. . . . .

Hai người bọn họ đứng lá hai kẻ sát thủ đối với điện thoại Nguyên Bảo! ! !

"Ừ. . . . . A. . . . ."

Âm thanh gì?

Thân máy Nguyên BẢO rung lên, sau đó lặng lẽ xoay người, sau đó thấy một cái gì đó trắng non mẫm mẫm đang vênh lên. . . . . Cái mông! !

Hoàn toàn không chuẩn bị kỹ càng nên khiến Nguyên Bảo giật mình một cái, sau đó thân thể đứng thẳng lên, bạn trai đẹp thì đang nghiêm túc theo dõi màn hình, cho nên không chú ý đến sự không bình thường của chiếc điện thoại bên cạnh. . . . .

Nguyên Bảo ôm chặt búp bê vải trong ngực, ngửa người ngã về phía sau, rồi lại nghiêng người trở lại!

"Súng tốt thật!" Mấy sợi tóc roi lòa xòa trực ngực Tần Lăng, mắt vẫn như cứ tập trung lên bộ phim, đến nháy mắt cũng không có!

Nguyên Bảo mò hôi chảy ròng nhìn anh ta: anh bạn này hình như không có tư cách nói người ta đâu!

Trong màn hình vẫn cứ diễn ra cảnh vật lộn, lâu lâu Nguyên Bảo cũng ngấm một cái, sau đó nghiêng đầu che mặt: Nhìn mấy thứ này ngại chết đi được áy!

Nhưng trên thế giới này có một câu: Người phân theo nhóm vật hợp theo loài! Nguyên Bảo thanh thuần trong một lứa nhóc ba tuổi lại thích nhìn Tần Lăng xem nam nam hôn nhau, đề nhau trên giường là một bi kịch trong như bi kịch! !

Cái này chưa nói hết, trong chốc lát, cô bình tĩnh mười phần xem đủ loại phim trên màn hình máy tính!

Đơn giản thì có, H cao, động tác cao, thân cao, tiếng thờ cao, các loại GV phát tiết, Tần Lăng vừa nhìn đã biết là một tên lão luyện, Nguyên Bảo có cảm giác cả thân máy mình nóng lên, nhưng sắc mặt anh ta thì vẫn như thường, lâu lâu còn ngáp một cái. . . . .

"Ừm. . . . ." Tần Lăng cảm điện thoại di động lên, sau đó run một cái "Thật nóng!"

Anh ta mở qua xem một lượt, chân mày nhíu chặt: "Cảm giác thật sự quý dị. . . . ."

Chắc không bị phát hiện chứ. . . . .

Cô bé nhỏ trên màn hình có cảm giác như muốn chạy trốn khỏi đây đây: cô không tin cái tên lang băm trước mắt này sẽ chức chấp mình lại chỗ này đâu, anh ta nhất định sẽ không sử dụng một chiếc điện thoại lý quái như mình đâu. . . . .

"Quả nhiên người nào có tiền cũng khủng điên!" Ném điện thoại lên giường, sau đó tắt máy vì tính rồi ngã mình lên giường như cô. . . . .

Nặng nề. . . . .

Nguyên Bảo cảm thấy cơ thể mình đang bị ép khô. . . . .

Bên này điện thoại Nguyên Bảo và Tần Lăng đang thân mật, bên kia thì BOSS đang vô cùng nóng nảy!

BOSS luôn mong muốn sẽ vứt cái điện thoại chết tiệt kia đi, nhưng sau khi vứt đi thì bây giờ cả người lại không được tự nhiên, anh nhìn cái điện thoại di động mới mua, bảng hiệu vẫn là bảng hiệu đó, màu sắc vẫn là màu sắc đó, đứa trẻ vẫn là đứa trẻ đó, màn ảnh vẫn là cái màn ảnh đó, tuy nhiên, điều duy nhất nó không có là âm thanh sắc bén của tiểu thư hệ thống và ngọt ngào của đứa con nít nhà anh nuôi. . . . .

"BOSS, thời gian đến Supermodel Cup không còn lâu nữa, chúng ta nhất định phải chọn xong người!"

Mặt Lý Thúc trắng bệch, mặc dù Supermodel Cup được tổ chức ba năm một lần cũng không phải là cuộc thi lớn, nhưng đối với người trong công ty thì có sức ảnh hưởng rất lớn, trong dĩ vãng thì giải nhất luôn thuộc về K, nhưng kể từ khi Thiên Tinh còn chưa ra đời vào ba năm trước, cướp đi toàn bộ lượt xem và vốn liếng của K, bọn họ biết Thiên Tinh là một công ty không thể coi thường!

BOSS vuốt ve điện thoại trong tay, tâm tình vô cùng phiền não: "Vội cái gì. . . . ."

"BOSS, còn có 45 ngày nữa thì bắt đầu, bây giờ truyền thông đều mong đợi chuyện cười của chúng ta, nghe nói lần này Thiên Tinh mời người mẫu rất là lai lịch, hơn nữa lại có tập đoàn của Mỹ tài trợ cho họ. . . . ."

"Tôi đã nói chúng ta sẽ thắng" BOSS cứ kiêu căng trước sau như một, đôi mắt thâm thúy của anh nhìn thẳng vào mắt ông ta "Lý Thúc, giúp tôi một việc đi!"

"A. . . . . Cái gì. . . . ." BOSS đột nhiên khách sáo như vậy thật khiến cho người khác khó chấp nhận!

"Giúp tôi đi tìm điện thoại về đây trước, tôi làm mất ở rạp phim XX, ông nhờ người canh chừng ở đó, nếu như thấy một tên tóc dài eo là thì gọi tôi tới đó. . . . . Phải nhớ và ông rồi, Lý Thúc. . . . ." BOSS đứng dậy vỗ lên vai ông ta, rồi đi ra ngoài.

Lý Thúc về mặt đưa đám nhìn bóng lưng rời đi của BOSS: Đang diễn ra chuyện gì vậy, nếu không phải vì kẻ sinh nhai, ông đã từ chức, nhất định từ chức! ! !

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đi theo Tần Lăng nhất định là một bi kịch!

Cuộc sống một ngày của Tần Lăng so với BOSS thì hết sức đơn giản hơn, cả ngày chính là GV GV GV!

Nội dung của bộ GV nào cũng đều như nhau, chẳng qua là người giả thú, nhân thú, râu ria, sau đó các loại khẩu vị thay thế, từ lúc bắt đầu thì Nguyên Bảo rất thận trọng nhưng giờ thì bình tĩnh đến mức vô tri vô giác nhìn chúng. . . . .

Ngày này, anh bạn này ngủ thẳng đến mười giờ sáng, mà cái anh này lại rất thích chiếc điện thoại di động, lúc ngủ cũng ôm nó, chưa bao giờ được BOSS ôm ngủ cho nên thân máy Nguyên Bảo hết sức không tình nguyện: Chẳng lẽ người này không biết ôm điện thoại đi ngủ sẽ gây phóng xạ sao?

Cho nên cái tên này tuyệt đối là một kẻ biến thái, người bình thường chắc chắn sẽ không làm ra cái chuyện ngốc này như anh ta đâu, ai lại đi ôm điện thoại ngủ. . . . .

Chỉ có một điều duy nhất khiến cho Nguyên Bảo vui mừng, đã đến hạn cô có thể sử dụng Baidu lại rồi!

"Baidu, toioidrất nhớ cô!" Nguyên Bảo nhìn khung tìm kiếm "Mau nói cho tôi biết, làm sao để chúng ta có thể tìm được BOSS?"

【 Khách hàng tôn kính, rất cảm ơn ngài đã nhớ nhưng! Xin một lần nữa nói ra vấn đề! 】

Được rồi. . . . .

"Baidu thân mến, xin hỏi, tôi muốn quay về bên cạnh BOSS thì làm thế nào?"

【 Vấn đề này không nằm trong quyền hạn của tôi, xin nhập vấn đề lần nữa! 】

Nguyên bảo: ". . . . ." Trước sau đều đề tiện như nhau!

“Vậy, cái gì có thể tìm kiếm. . . . .”

【 Xin lỗi, Baidu không chức năng tự tìm, cho nên Baidu cũng không biết! Xin khách hàng tự khám phá! 】

Nguyên bảo: ". . . . ." Khốn kiếp! ! Baidu, cô nhận đi, mục đích tồn tại của cô chính là lừa đảo nhân loại!

Mỗi lần đấu với Baidu chưa tới 300 hiệp thì cô đều là người bại đầu tiên, lần này cũng không nằm bên ngoài, cô đầy oán khí nhìn con búp bê vải trong tay mình, sau đó oán niệm rất nặng. . . . .

Cô muốn BOSS cô muốn BOSS cô muốn BOSS cô muốn BOSS cô muốn BOSS cô muốn BOSS cô muốn BOSS của cô. . . . .

Cho nên đối với BOSS thì sao: Tôi muốn Nguyên Bảo tôi muốn Nguyên Bảo tôi muốn Nguyên Bảo tôi muốn Nguyên Bảo tôi muốn Nguyên Bảo tôi muốn Nguyên Bảo. . . . .

A ~ xấu hổ ~

Thân máy Nguyên Bảo có cảm giác rung rung, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt yêu nghiệt khó phân biệt bên cạnh: mái tóc dài mượt mà của anh ta xoắn lung tung trên mặt và vai, hếch cặp mắt màu nâu lên, anh ta mới vừa tỉnh ngủ, áo ngủ chệch sang một bên trên vai, trên mặt mang theo sương mù mờ mờ. . . . .

Nguyên Bảo không bị người đàn ông naod dụ dỗ trừ BOSS cao thâm mà thôi. . . . .

"Nhìn lầm rồi sao. . . . ." Tần Lăng ngáp một cái, sau đó ngã lại lên giường, anh ta cầm điện thoại di động lên, ảnh nền trên màn hình được đổi thành một tên đàn ông lửa thể thay cho đứa trẻ, hình ảnh hết sức hấp dẫn!

"Hôm nay ta nhất định phải đâm bể lỗ đít của mi!" Tần Lăng mở miệng cười tà tà mấy tiếng, sau đó mở cái trò chơi nuôi con trai ra!

Tần Lăng đặt một cái tên vô cùng bảnh bảo cho mình: Dưới ánh trăng bạo cúc!

Bản thân Nguyên Bảo đối với chuyện này có một sự hoài nghi nho nhỏ, dáng vẻ của Tần Lăng khi đi ra ngoài nhất định bị người ta bạo cúc, ngược lại có thể không?

Cái trò chơi nuôi cục cưng đã lớn lên vài phân cùng với tiểu thư hệ thông và Baidu đề tiện!

【 Khách hàng thân mến, tôi sẽ vì bạn chơi một ca khúc! 】

Lúc Nguyên Bảo nghe được âm thanh của Baidu thì cơ thể run lên bần bật, sau đó ôm búp bê vải nhảy ra xa: "Không cần, ý tốt của cô tôi xin nhận. . . . "

Kung tìm kiếm Baidu giật giật:【 Xin nhận. . . . . Vậy tôi sẽ phát nhé! 】

Wey wey Wey, không phải ý này mà. . . . .

Nguyên Bảo reo hò trong lòng, xét thấy vết xe đổ, Nguyên Bảo quyết định che lỗ tai trốn sang một bên, hiện tại cô rất may mắn, ít nhất mình chỉ có một

thân thể, cho nên nó không thể hư hại được. . . . .

Nhưng là, hắc hắc. . . . .

Nguyên Bảo đã quên, cô còn là một cái điện thoại lừa bịp, lúc âm nhạc vang lên, cơ thể Lolita tự động nhảy cuồng loạn theo bản nhạc. . . . .

【Hoa cúc tàn, Bị thương rơi xuống đất. Không nhìn thấy hoa cúc của người Đông một cái, tây một cái. Cúc hoa ngo ngoe , yên lặng mở ra mùa xuân, hoa đua nhau nở, Ta yêu cúc hoa nhất. Dưa chuột của người đã phát trưởng. . . . .】

【 Cửa lại mở , nhảy dựng lên, chúng ta lại bạo một lần! 】

Nguyên Bảo yếu đuối nhìn mưu đồ bất chính của bà cô kia, không được, giờ còn kịp! “Tĩnh” một tiếng, điện thoại di động Nguyên Bảo vì xấu hổ trào dâng mà tự động đóng máy. . . . .

"Hả?" Tần Lăng nghe ca khúc được nửa ngày rồi mới phản ứng, anh ta chớp chớp đôi mắt hồ ly của mình, sau đó nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười khi hiểu rõ nguyên nhân từ đâu "Thằng ngốc này mà cũng hư hỏng vậy nha . . . Hắc hắc. . ."

Tần Lăng nhìn màn hình, sau đó mở máy, nhấn nửa ngày mà cũng không có phản ứng, anh ta nghi hoặc “Hư rồi?”

Có chết cũng không mở máy lên đâu !!!

Tần Lăng nhìn điện thoại di động, nhìn mặt đất, sau đó làm một quyết định vĩ đại: lấy độc trị độc! !

Duỗi cánh tay ra, nhắm ngay mặt đất, sau đó buông lỏng tay. . . . .

"Bộp ——"

Khốn kiếp! ! !

Cái đó quá thất đức đấy! !

Điện thoại Nguyên Bảo bởi vì gặp bạo hành thân thể, cho nên bị ép buộc mở máy, sau đó nhìn thấy được khuôn mặt tươi cười hả hê của Tần Lăng. . . .

"Ông đây thật là thông minh mà. . . ." Tần Lăng nhặt điện thoại di động lên "Mà bài hát lúc nãy nằm ở đâu nhỉ"

Thật là đau. . . . .

Tên khốn đáng chết này. . . . .

Tiểu cô nương trên màn hình giương đôi mắt ngập nước, ầm ứ nhìn Tần Lăng, Tần Lăng nhủ mảy nhìn xuống, đưa tay chạm vào đôi mắt nhỏ của nó, Lolita trong màn hình chợt tròn mắt nhìn lại anh ta. . . . .

Tần Lăng hít sâu một hơi, sau đó sợ hãi tròn to hai mắt: "Thấy. . . . . quý. . . . ."

Điện thoại Nguyên Bảo chợt lóe một tia sáng trong đầu, khuôn mặt cô giờ vừa trắng vừa xanh như mặt quỷ, ôm búp bê chậm rãi nhảy xuống giường, sau đó chậm rãi đến gần vị trí của Tần Lăng. . . . .

"Anh ơi, thật là đau nha ~ Nguyên BẢO rất đau ~—" Âm thanh kinh khủng vang vọng trong phòng anh ta.

Mặt của Tần Lăng tái đi, đôi tay anh ta run rẩy, trong đôi mắt nâu hiện lên sự sợ hãi: “Mày ..... mày muốn làm gì. . . . ."

Hù chết ông!!!

Đôi mắt Nguyên Bảo thoáng qua tia hả hê, sau đó hai mắt trống rỗng, rồi hướng về anh ta một đôi mắt trắng bóc, cánh tay múp múp đưa ra: "Anh ơi, em rất cô đơn , anh đi theo em vào trong này chơi nhé. . . . ."

"Không cần không muốn không cần. . . . .huhuhuhu, mà tránh xa ông đây mau. . . . ." Ném điện thoại vào trong góc giường, sau đó hai bàn chân trần nhảy xuống giường. . . . .

"Anh ơi. . . . ."

"Anh ơi. . . . . Nguyên Bảo lạnh quá. . . . ."

Lúc này, khuôn mặt trắng toát của cô dán lên màn hình, Tần Lăng sợ đến mức hai chân mềm nhũn, anh ta ngã lên mặt đất, hoảng sợ trong đôi mắt tròn to dâng lên nhiều hơn, sau đó cái đó cái điện thoại bên kia đứng lên từng chút từng chút, vương cánh tay ra khỏi màn hình. . . . .

"Thật. . . . . cái đồ gái chết, huhuhuhu, không phải mày phải ở trong TV mẹ mày sao, tự nhiên chạy vào cái điện thoại nhỏ nhỏ này làm gì hả, huhuhuu . . . ." Tần Lăng sợ hãi khóc thét lên, lăn một vòng đến gần cửa chính. . . .

Mọi người tha thứ cho cái tên nhất gan này, nhưng mà cũng phải nói, nếu gặp phải một cô gái mặt trắng toát nhảy ra khỏi điện thoại thì cũng sợ hãi không kém mà thôi. . . . .

Nhưng Nguyên Bảo thì chưa chơi xong, cô giương nanh múa vuốt rồi hô to: "Nhìn tao đến lấy cái mạng nhỏ của mày đây!!"

Tiếp, nghe một tiếng va chạm nặng nề của một vật đập vào cửa kính "Rầm".

". . . . ."

Chuyện thế nào. . . . .

"Xẹt xẹt xẹt ——"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo dính sát vào màn hình, từng chút từng chút tuột xuống. . . . .

"Cái gì?" Tần Lăng đưa tay dò chốt cửa, sau đó nhìn đứng thẳng người nhìn về màn hình điện thoại không bóng người trong đó, anh ta do dự một chút, to gan bò trở về. . . . .

"Nhìn tao lấy cái mạng nhỏ của nhà mày này! !" Nguyên Bảo đứng dậy hét to lần nữa, hướng về phía màn hình. . . . .

"A! ! !" Anh bạn nhỏ cũng hét lên, bò thật nhanh đến cửa, lúc mở cửa thì lại nghe thấy âm thanh "Rầm", sau đó yên tĩnh như cũ. . . . .

"?"

"? ?"

"? ? ?"

Tần Lăng lần nữa nghiêng đầu, nhìn màn hình trống rỗng, anh hít sâu một hơi, lần nữa bò trở về!

"Nhìn tao lấy cái mạng nhỏ nhà mày này! !" Nguyên Bảo tiếp máu, tiếp tục bỏ nhào về phía màn hình!

"a ——"Tiếng kêu của anh bạn Tần Lăng so với lần trước không nhỏ hơn, tốc độ nhúc nhích cũng chậm đi không ít, anh ta không còn một chút sức lực dựa vào trên cửa, dò tay cầm nắm cửa nhưng không mở nó ra được. . . . .

Xin mọi người đừng cười nhạo anh bạn nhỏ này, đối với một hủ nam cả ngày đều ở nhà xem GV mà nói thì, anh ta là một thứ không có sức lực mạnh mẽ như người khác. Nếu XXOO với bạn gái mà bị ghét bỏ thì làm sao đây? Xin lỗi, vấn đề của người sẽ không nằm trong phạm vi giải đáp của tác giả. . . . .

"Nhìn ta lấy cái mạng nhà mày này. . . . ." Nguyên Bảo không buông tha, tiếp tục đụng vào màn hình!

Tần Lăng giựt giựt khoe miệng "Rốt cuộc là mày có đi ra không đây, lúc đi ra nhớ nói với ta một tiếng, giờ này ta phải đi ăn cơm rồi, mà nhớ nói với ta một tiếng nhé, ta đi nha. . . . ." Tiếp theo, tiếng cửa mở ra, Tần Lăng không còn một chút sức nào bò lê bò lết ra ngoài. . . . .

"Nhìn ta. . . . . Lấy cái mạng nhỏ nhà mày này. . . . ."

"Àm! ! !"

Biết điện thoại di động ghét nhất cái gì rồi! ! !

Ong ong ong ong. . . . .

Nguyên Bảo không biết ngã lần thứ mấy trên mặt đất sau khi mắng chửi người ta! !

Chờ Tần Lăng ăn cơm xong thì cũng là lúc dọn dẹp xong mọi vấn đề, anh ta cột đầu tóc dài lên, ngược lại giúp cái bản chất đàn ông được bộc lộ ra ngoài, anh ta quay về phòng ngủ kéo rèm cửa, ánh nắng mặt trời chen chúc đi vào trong, chiếu sáng mấy bức tranh GV trong phòng, có một loại cảm giác quý dị không ổn. . . . .

Nhìn anh ta đặt điện thoại lên giường: "Em gái chết ơi, em ra được chưa? Tôi đã chuẩn bị tốt rồi này!"

Khốn kiếp! !

Thân máy điện thoại Nguyên Bảo chuyển động một cái, xoay lưng về phía anh ta, cô gái nhỏ Nguyên Bảo giận rồi. . . . .

Tần Lăng vui vẻ, tiến lên chọc chọc điện thoại Nguyên Bảo: "Này, em gái chết ơi, em không muốn ra ngoài à? Em có biết hay không, lúc này thiếu chút nữa mi bức anh đến đất trong quần luôn đấy!"

Nguyên Bảo nhặt búp bê vải trên đất lên, tiếp tục trên cái giường trắng toát. . . . .

"Không nên như vậy, có phải em là một chiếc điện thoại trong tương lai không...? Mã số của em là bao nhiêu, có thể biến thành siêu nhân cho anh coi được không? Nói yêu hay cái gì cũng không cần đâu, đúng rồi, em tới từ ngôi sao nào. . . . ."

Khốn kiếp! ! !

Chắc xem quá nhiều phim điện thoại di động kỳ quái! ! !

Trong đôi mắt nhỏ lộ ra tia nguy hiểm, trông mắt đen như mực chợt hiện lên chút ánh sáng xanh: làm thế nào, thật sự muốn giết anh ta. . . .

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Em giận?" Thấy Nguyên Bảo không lên tiếng nói câu nào, Tần Lăng dùng ngón tay chạm vào màn hình một cái "Em có thể giúp anh biến ra một tên tiểu công. . . . ."

"Anh tự làm đi!" Không đợi anh bạn kia nói xong, Nguyên Bảo đã chen ngang nói trước, ánh mắt nhàn nhạt quét qua người anh ta, khinh thường.

Tần Lăng, ". . . . Ông đây là một người đàn ông bình thường! ! Ông đây muốn em biến ra một công một thụ, người thật biểu diễn cho ông đây coi." Tần Lăng hếch cằm, ý tứ bảo anh ta đang là chủ ở đây!

Con người Nguyên Bảo đảo lòng vòng: "Vậy anh có thể dẫn tôi đi tìm chủ nhân sao?"

"Chủ nhân!" Tần Lăng nhú mày nghĩ "Thằng ngốc thiếu đàn ông ngày đó à?"

Ngốc thiếu! !

Nguyên Bảo kích động nhảy xuống, nhào tới: "Anh mới ngốc thiếu, cả nhà anh mới ngốc thiếu, anh tin hay không tôi cắn chết anh! !"

"Em tới đi, có bản lĩnh thì em tới đây. . . . ." Tần Lăng quơ quơ cái điện thoại, cô bé nhỏ trong màn hình lập tức ngã xuống đất, Tần Lăng đã tìm được niềm vui mới, bắt đầu quay đi động sang mọi nơi. . . .

"Anh. . . . . Cái tên cầm thú này! !" Nguyên Bảo ôm con búp bê vải lần qua lần lại, ánh mắt đen kịt tố cáo!

"Anh là cầm thú đấy, có bản lĩnh em cắn anh đi !" Tần Lăng cười hả hê nhìn cô!

Nguyên Bảo nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ôm búp bê vải ngồi lại trên giường, trong mắt chứa đựng nước mắt. . . . .

【Tinh! Khách hàng tôn kính, bởi vì ngài đã chạm vào điều thứ 3 xác phạm trẻ nhỏ: không thể đùa bỡn với con nít vô tội! Cho nên tiểu thư hệ thống sẽ tước quyền sử dụng của ngài trong 7 ngày, và xin trong vòng 3 ngày trả lại điện thoại di động, nếu không thì, sẽ phát sinh sự việc rất khủng bố~~~~】

Tiểu thư hệ thống phát ra tiếng nói khiến cho cơ thể Tần Lăng lạnh lẽo, một giây kế tiếp, điện thoại di động liền nhắc nhở tắt máy, và không thể tiếp tục mở ra, Tần Lăng đem miệng mình há thành chữ O: Có phải nó thông minh quá không ?

Bị tước đoạt quyền sử dụng điện thoại đến ngày thứ hai, trong lòng Tần Lăng không khỏi lo lắng, anh ta kéo rèm cửa sổ ra, sau đó mở cái cánh cửa sổ mấy trăm năm chưa mở một lần, hít một hơi thật sâu, anh ta rồi rầm vuốt vuốt mái tóc của mình, nhìn về phía điện thoại di động đang nằm trên bàn: Được rồi, vật này để đây cũng không làm gì, nhưng vấn đề mấu chốt nằm ở, anh căn bản không biết người kia là ai, phải làm thế nào để trả lại, đây là một vấn đề!

Chỉ là. . . . .

Tần Lăng híp mắt một cái: Người kia đã nhắc đến K, một người ở nhà suốt ngày như anh cũng biết được đó là một công ty Supermodel, anh muốn làm ở đó, Tần Lăng quyết định một chủ ý, sửa soạn mình một chút rồi cầm điện thoại đi ra ngoài!

. . . . .

Khí trời bây giờ rất là nóng, vì tiết kiệm tiền, Tần Lăng lựa chọn đi bộ, vị trí K đóng đô là nơi phồn hoa nhất đoạn đường A, nếu ai đi tới đây cũng có thể nhìn thấy nhiều thứ quan trọng xuất hiện rộng rãi trên màn ảnh Tv ở nơi đây!

Tần Lăng cột mái tóc lên thật cao, ngũ quan xinh xắn khó phân biệt, anh ta cong khốe môi, luôn mang theo một loại châm biếm trên đó, hai tay anh ta cho

vào túi quần, ngẩng đầu nhìn mấy tòa nhà cao chót vót như xuyên thủng bầu trời, sau đó huyt sao : “Không tệ lắm!”

Anh ta ngáp một cái, chậm rãi đi vào bên trong , còn chưa vào cửa, đã bị hai tên đàn ông mặc đồng phục công ty chặn lại: "Xin lỗi, xin lấy thẻ nhân viên ra!"

"Thẻ nhân viên?" Tần Lăng nhú mày "Tôi không phải nhân viên nơi này!"

"Như vậy, ngài có hẹn trước không?" Bảo vệ vẫn như cũ hoàn thành trách nhiệm lễ phép hỏi!

"Không có, tôi tới đưa đồ!"

Nhân viên bảo vệ nhú mày, sau đó trả lời: "Hết sức xin lỗi, nơi này không thể tùy tiện đi vào trong!"

"Tôi . . . ." Tần Lăng vừa muốn nói cái gì đó, thì sau lưng vang lên một âm thanh trầm thấp “Chuyện gì xảy ra. . . . .”

"BOSS!"

Tần Lăng quay đầu lại nhìn sang: một người đàn ông mang giày Tây đang bị bao quanh, khuôn mặt sắc sảo tóc tai được xử lý gọn gàng, ngũ quan pha trộn giữa phương Tây và phương Đông tạo nét điển trai, chỉ có điều là giữa hai hàng lông mày thủy chung mang theo một cỗ khí tàn bạo, người đàn ông đi cùng thì vẫn đậm kinh phong, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, trong mắt lại là một mảnh lạnh băng bức ngược. . . . .

Phúc hắc công còn mặt lạnh thụ. . . . .

Tần Lăng không thể kiềm chế mà tự đâm mình vào trí tưởng tượng!

BOSS nhú chặt chân mày, tròn mắt mang theo cái nhìn sắc lạnh về phía Tần Lăng!

"Ồi!" Tính tình tùy tiện của anh bạn Tần Lăng này vẫn không kiềm chế được, đứng ở trước mặt hai người khí thế , thế nhưng lại không dè dặt dè xuồng, Tần Lăng lấy cái điện thoại ra rồi quơ quơ lại: "Tôi tới trả đồ!"

BOSS tận mắt thấy cái điện thoại của mình mất tích một tuần nay, mắt phát ra ánh sáng xanh, sau đó rất nhanh che lấp, anh nhìn Tần Lăng, BOSS không tin tên này có lòng tốt trả đồ lại cho mình!

"Tôi có yêu cầu!"

"Bao nhiêu tiền?" BOSS vươn tay, những người bên cạnh lập tức đem chi phiếu lên cho anh!

"Tiền?" Tần Lăng nhú mày, nhìn lướt qua cái người đàn ông đẹp trai như bước ra từ một bức tranh thủy mặc bên cạnh anh ta, sau đó dè tiện cười "Ừm, chỗ này không tiện nói chuyện, có thể đi vào rồi nói chứ? Dĩ nhiên, mang theo người đàn ông kia!"

BOSS nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, hơi nhú mày một cái, người kia vỗ vỗ vai anh “Không sao, Ngôn Sốc!”

BOSS mang theo Tần Lăng cùng với người kia vào phòng làm việc của mình, vừa vào cửa, sắc mặt của anh không thiện ý nói ngay vào vấn đề: "Nói đi, anh muốn thế nào?"

"Ừm, rất đơn giản!" Tần Lăng không để ý sự cường ép của BOSS, anh ta tùy tiện ngồi lên ghế chuyện dụng của BOSS, đôi tay tò mò vuốt ve mấy món đồ sứ trên bàn làm việc của BOSS "Hai người, làm trước mặt tôi đi!"

". . . . ."

". . . . ."

"Khụ, đứa nhỏ này rất có ý!" Người đàn ông kia bật cười, sau đó ngồi trên sofa một bên, nhìn về mặt chịu đựng của BOSS, anh ta cười càng thêm to "A Sốc, điện thoại kia rất quan trọng với cậu sao?"

"Không phải rất quan trọng!"

Nhìn BOSS ăn ở hai lòng, anh ta chỉ cười không nói, con người sắc bén nhìn về phía Tần Lăng: "Xin chào, tôi là Uất Trì Dung !"

"Tần Lăng!" Tần Lăng hoàn toàn không tình nguyện phản ứng với người như thế, vừa nhìn đã biết ngay cái loại giả dạng đứng đắn!

"Cái điện thoại di động đó. . . . . Bên trong có đồ gì sao?" Uất Trì Dung nhẹ giọng hỏi "Rất ít khi nhìn thấy A Sốc để ý đến một thứ như vậy...!"

Tần Lăng nói mà hờ nguyên cả hàm răng trắng: "Tại sao tôi phải nói cho anh biết, nhanh lên đi, mấy người không làm thì tôi ném nó xuống dưới!"

"Hừ!" BOSS hừ lạnh một tiếng, tuyệt không chịu sự uy hiếp của Tần Lăng "Được thôi, nếu như cậu ném xuống, một giây kế tiếp, hậu quả của cậu với cái điện thoại sẽ như nhau!"

Sắc mặt Tần Lăng chợt thay đổi, nhưng vẫn mang cái đang vệt chết còn cứng mớ: "Ném thì ném, anh có bản lĩnh thì ném tôi đi, một cái điện thoại này có thể sánh bằng mười phần Tần Lăng tôi đây!"

"Rất tốt. . . . . Rất tốt. . . . ." BOSS thốt liên tục hai lần, anh lạnh lạnh cười "Vây, ta không thể không giúp cậu đi xuống dưới đó, Uất Trì Dung, mở cửa sổ ra, chúng ta ném điện thoại với tên này xuống đó!"

"Được thôi!" Uất Trì Dung mở to hai mắt, sau đó đứng dậy mở cửa sổ!

Tần Lăng chợt trắng mắt: "Này này này, anh cũng quá vô tình rồi đây, điện thoại di động này là vật báu vô giá, tôi chết không có chuyện gì, này này này, anh thật sự ném tôi. . . ." Tần Lăng bị Uất Trì Dung và BOSS đưa đến bên cạnh cửa sổ, anh ta nhìn đoàn xe qua lại đông đúc phía dưới, mồ hôi lạnh chảy xuống "Này, tôi giỡn thôi!"

"Nhưng tôi không nói giỡn!" BOSS chợt đẩy cơ thể anh ta một cái, giọng nói rầm thấp "Còn nữa, tôi có rất nhiều tiền, cho nên vật báu vô giá... tôi cần bản không cần!"

Tần Lăng: ". . . . ." Tính sai, thật sự tính sai!

"Uất Trì Dung, chúng ta ném cậu ta ra ngoài, cùng với cái vật báu vô giá kia nữa, coi như không uống phí công sức cả đời!"

"Được!" Uất Trì Dung cười tà tà!

"Không. . . . . Không được. . . . ." Tần Lăng nắm chặt hai bên khung cửa "Muốn tôi làm gì cũng được, điện thoại di động trả lại cho mấy người luôn!" "Đối diện với con đường chết trước mặt, anh bạn Tần Lăng đâu hàng!"

BOSS ra hiệu với Uất Trì Dung bằng mắt, anh ta lập tức hiểu ý, móc điện thoại di động từ trong túi cậu ta ra, Tần Lăng thở phào nhẹ nhõm: "Điện thoại di động trả cho mấy người rồi, mau thả tôi ra đi, không chết người đây!"

BOSS cười, âm thanh lạnh lùng hèn hạ vang lên, , Tần Lăng chỉ tính toán BOSS là tên mặt lạnh, nhưng không tính ra anh là một tên quỷ công, cuộc sống của BOSS luôn gắn với 3 từ: hèn hạ! Hèn hạ! Rất hèn hạ!

"Tôi có nói muốn thả cậu ra sau?" Mày rậm BOSS héch lên, xen lẫn trong đôi mắt đen là một tia tính toán tà ác!

"Anh còn muốn như thế nào, cẩn thận ông đây bạo cục hoa nhà anh!" Tần Lăng nóng nảy!

"Bạo Cục Hoa tôi?" BOSS giận quá hóa cười "Uất Trì Dung, cậu còn nhớ lúc chúng ta đag học Đại học đa xử lý với mấy tên đồng tính luyến ái khắp nơi như thế nào không?"

"Dĩ nhiên nhớ!" Uất Trì Dung phối hợp trả lời "Cậu ta thích đàn ông, vậy cậu ném nó cho Ngưu Lang làm thịt ngày này qua ngày kia là được mà, ha ha. . . . ."

Nghe điệu cười "haha" cuối cùng ấy, khiến Tần Lăng ghê tởm: "Ông đây không phải là tên đồng tính luyến ái !"

"Tôi hiểu biết rồi!" BOSS nhìn xuống dưới một chút, sau đó từ từ đưa người anh ta ra một chút nữa, cả người anh ta cơ hồ sắp rời khỏi cửa sổ "Xem được không? Từ nơi này rút xuống sẽ chết ngay lập tức, không một chút đau đớn!"

"Đáng chết! ! Anh muốn như thế nào?" Tần Lăng thầm lặng rơi nước mắt: anh nhớ tới con bé kia mắng mình cầm thú, thật ra thì anh vẫn cho rằng mình đã đủ cầm thú rồi, thế như so sánh sự cầm thú với người đang ở bên này thì, quả thực là ——

Không bằng cầm thú! ! ! ! !

"Làm cái gì cũng được?"

Lòng Tần Lăng chợt co lại "Không là với chủ và nhân viên! !" Anh kiêu ngạo quay đầu sang một bên, thề không nghe lệnh! !

Mặt của BOSS tối đi mấy phần, sau đó một phen lôi anh ta đến bàn làm việc, lấy một tờ giấy rồi bảo: "Ký tên!"

"Tất cả ngoại trừ việc bán mình cho chủ và nhân viên! !" !"

"Ngu xuẩn!" BOSS không chịu được cốc một cái lên đầu anh ta "Ký tên!"

Đặt phần hợp đồng tới trước mặt anh ta, sau đó ném một cây bút sang luôn, lúc này Tần Lăng mới nhìn rõ nội dung bên trong, ánh mắt của anh ta từng chút từng chút tròn to "Supermodel? Còn là giả gái? ? ! ! ! Trái điều ước phạt ba mươi triệu nhân dân tệ? ! ! Đùa gì thế! ! ! " Tần Lăng nhìn rõ bên trong thì lập tức rít gào!

"Rất tốt!" BOSS nâng lên một nụ cười câu khách "Cậu có ba sự lựa chọn, thứ nhất: ký tên, thứ hai: bị tôi ném từ tầng 48 xuống dưới, thứ ba: đem qua làm Ngưu Lang, cả ngày bị mấy bà ca hoặc chú bác gì đấy ép khô, chọn đi, tôi vô cùng nhân đạo! !" !"

Chọn cái em gái nhà anh! ! Nhân đạo cái con mẹ nhà anh! !

Tần Lăng giận dữ nhìn BOSS: "Thật ra thì tôi có thể chọn cái thứ tư!"

"Xin lỗi, trên đó không còn sự lựa chọn khác!"

Tần Lăng: ". . . . ."

"Đề tiên!" Anh ta giận dữ thốt ra một tiếng từ trong kẽ răng, nhìn về phía hợp đồng, cũng may, tiền lương bên trong cũng cao "Buông tôi ra, không buông ra thì tôi ký thế nào!"

Uất Trì Dung buông anh ta ra, sau đó cười yếu ớt nhìn anh ta!

Tần Lăng vuốt vuốt bả vai bị nắm đến sưng, đôi mắt hồ ly không cam lòng: "Muốn tôi ký cũng được, nhưng tôi có yêu cầu!"

"Yêu cầu gì?"

"Chủ nhật cho điện thoại di động ở chung với tôi!" Tần Lăng mới không cam lòng, điện thoại kia cũng vạn năng, quan trọng nhất là, con cầm thú này nhất định sẽ bị cô gái ấy ép chết, đến lúc đó. . . . . Hắc hắc he he hắc. . . . .

Thằng ngốc này quên mất, điện thoại Nguyên Bảo lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm về BOSS của mình, làm sao có thể cấu kết với cậu ta làm chuyện xấu với BOSS được chứ!

"Có thể!" BOSS dứt khoát đồng ý, Tần Lăng nhìn ánh mắt của anh, sao có mùi vị âm mưu ở đây!

"Điều kiện tiên quyết là. . . . ."

Quả nhiên, điều kiện của chủ cũng xuất hiện rồi!

"Điều kiện tiên quyết là, cậu phải tham gia cuộc thi Supermodel cup lần này!"

Tần Lăng trầm mặc mấy giây, sau đó không cam lòng gật đầu: "Có thể, điều kiện tiên quyết là, không ai phát hiện ra nam giả nữ!"

"Cái này cậu không cần lo lắng!" Uất Trì Dung tiến lên vỗ vai cậu ta "Trước đây cũng có nhiều nam giả nữ, cho nên cho dù phát hiện cũng không có sao đâu, cùng lắm thì cậu bị người ta chê cười vài hôm!" Ý tứ trong lời nói của Uất Trì Dung hết sức rõ ràng!

Nếu như cậu không sợ mất thể diện, cậu có bản lĩnh làm cho người khác biết được, dù sao công ty chúng ta không cần thiết phải lo lắng việc này!

Được rồi, lấy cái trình độ con tép của Tần Lăng mà định đấu với hai người này, lần này cậu ta đã bại hoàn toàn, lại còn sa vào đây!

Tần Lăng chỉnh sửa lại quần áo của mình: "VẬY, tôi có thể đi rồi chứ?"

"Có thể!" BOSS ném qua một chiếc chìa khóa và tấm danh thiếp "Đây là ký túc xá công ty, sau này cậu đến đó ở, phía trên là số điện thoại của Lý Thúc, tuần tới đi làm nhớ đúng lúc, sau đó tìm ông ta để sắp xếp công việc cụ thể cho cậu!"

Kết quả là, Tần Lăng, một trạch nam hoàn toàn lột xác thành một người mẫu, ha ha. . . . .

Đội Tần Lăng đi, Uất Trì Dung: "Cậu thật đúng là một tên hèn hạ ....!"

"Cậu trước sau đều thích đi lo chuyện thiên hạ .....!"

BOSS không khách sáo phân kích, Uất Trì Dung với BOSS có thể nói là "thanh mai trúc mã", hai người từ cấp 1 đã ngồi bàn trước bàn sau, trên dưới cửa hàng, một phúc hắc thích xem kịch hay, một mặt lạnh thích hù dọa người, hai người này mà sát nhập vào nhau thì chỉ là thiên hạ vô địch!

Cho đến phút cuối khi BOSS mở công ty đào tạo supermodel, Uất Trì Dung thì đi nước ngoài học thiết kế, hai người mới tách ra!

Nhớ đến mấy chuyện lý thú khi hia người còn ở Đại học, sau đó không hẹn mà cùng nâng lên khoe môi: "Chúng ta hợp tác vui vẻ!" Hai người nắm tay nhau, đại biểu cho hợp đồng !

"Chỉ là. . . . ." Uất Trì Dung liếc cái điện thoại trên bàn "Cái điện thoại di động này có chỗ nào không bình thường ?"

BOSS cau mày: "Thế nào, cậu muốn biết?"

Uất Trì Dung nhìn mặt quỷ của anh thì mỉm cười, vội vàng khoát tay "Không cần!" Dù là Uất Trì Dung, thì cũng không tránh khỏi một nhát dao sau lưng từ BOSS!

"Như vậy, ký hợp đồng đi!"

BOSS ký trước rồi ném qua, Uất Trì Dung viết tên mình lên trên đó: "Như vậy, sau này chúng ta đã là người một nhà, trang phụ đều sẽ dựa vào bên cậu

lo liệu!"

"Yên tâm, mình chắc không hãm hại anh em đâu!"

Uất Trì: nếu cậu hãm hại anh em thì không cần yêu tâm làm gì, trực tiếp chết tâm là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

BOSS về đến nhà thì chuyện chính đầu tiên là mở điện thoại lên, kèm theo mở máy một tiếng, tiểu thư hệ thống âm thanh cũng theo đó vang lên!

【Người của ngài rời khỏi ngài 9 ngày 20 giờ 36 phút 42 giây, cho nên, vì người của ngài không giảm đi sự yêu mến đối với ngài, vậy xin ngài trân trọng lại một chút~】

A~

BOSS nhìn cái màn hình trắng toát, phía trên là một con Lolita đang ôm búp bê vải ngủ trên giường! Ánh mắt BOSS thoáng qua tia khốn hoặc, sau đó đưa ngón tay sờ sờ nó.

Nguyên Bảo bắt đầu sử dụng lại các chức năng trên cơ thể, lúc nhìn thấy khuôn mặt không biểu tình của BOSS, cô kích động vuron tay ra nhào tới.

"BOSS——"

"Rầm——"

Đau thật~

Nhìn cái người nhỏ nhỏ đang trượt dần xuống đất trên màn hình, BOSS không lương tâm suy nghĩ!

"Híc híc híc, BOSS. . . . ." Điện thoại Nguyên Bảo trước mắt đã biến thành một đứa trẻ con, cô run rẩy đứng dậy từ mặt đất, nước mắt lưng tròng nhìn anh "Tôi rất nhớ anh, BOSS!"

Mặt BOSS không thể hiện một chút nhớ thương, ghét bỏ chọc chọc màn ảnh "Sao cô lại biến thành cái dạng này?"

Nguyên Bảo trầm mặc không nói gì: dù cô có bị treo nơi vách đá dựng đứng cũng không nói cho BOSS biết, mình bị một đứa con nít đùa bỡn!

Trạng thái bây giờ của Nguyên Bảo thật sự làm cho người khác phát giận: điều quan trọng cô vẫn là một chiếc điện thoại, tuy nhiên cô đã biến thành nhân vật ảo trong trò chơi, nói trắng ra có nghĩa là, bây giờ đầu óc cô đang khổng chế 2 cơ thể khác nhau, cũng có thể nói, là buông lái trong khoang máy bay vậy! Ủ ù!

Giờ BOSS đang ở trong phòng tắm, nghe tiếng nước chảy “Ào ào” bên trong, điện thoại Nguyên Bảo hết sức khoái chí: rất muốn đi tới cửa phòng nhìn BOSS tắm~

Thân máy điện thoại đi động Nguyên Bảo nhìn xuống dưới, cao quá, cô thu hồi ý định thô bỉ của mình lại, nhưng trong đầu lại hiện lên đồng hình ảnh YY!

【 Có muốn ngắm trai đẹp không?】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Cô cảnh giác nhìn Baidu tìm kiếm: "Lương tâm cô tốt thế à?" Đối với nhân phẩm của Baidu thì cô chỉ cho nó ở mức âm: nếu như có cuộc tranh cử người nào không đáng tin nhất, thì nhất định Baidu Trung Quốc sẽ trở thành người dẫn đầu, sau đó sẽ được Ban Quốc Nội Vụ trao thưởng!

【Đây là lần thứ bảy cô chất vấn Baidu】Khung tìm kiếm run rẩy.

Trong lòng Nguyên Bảo căng thẳng: "Tôi không có, tôi xin thề với cái đỉnh nhà tôi, tôi không có! Nhưng, tôi chít chất vấn cô có 3 lần, không nhiều như vậy!"

Baidu trầm mặc mấy giây, khung tìm kiếm từ từ chuyển sang màu đỏ: 【Cô lại đang chất vấn tôi】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Được rồi, tôi muốn ngắm trai đẹp!"

【 Mặc dù khách hàng tôn kích đã 3 lần chê bai chức năng của tôi, nhưng Baidu là một người thiện lương sẽ lựa chọn cách tha thứ cho cô, xin mời nhập từ khóa “trai đẹp” lên khung tìm kiếm trên! 】

Được rồi!

Cho dù Baidu không đáng tin, nhưng cô sẽ lựa chọn cách tin tưởng nó một lần!

Sau khi chờ Nguyên Bảo lục soát lung tung trên khung trên tìm kiếm, và cô cũng phát hiện ra mình bị Baidu lừa gạt rồi!

{ Tin sắp phát ra là cuộc vật lộn người lớn nhất đến từ X Hữu Tinh, tổng cộng có 5 tuyến thủ dự thi, cuộc so tài lần này sẽ nóng hơn vì có Quán Quân tham dự. . . . . }

". . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Sau đó Nguyên Bảo nín thở đứng ngoài, sau khi tải, năm người đàn ông trần truồng xuất hiện trước mặt Nguyên Bảo, tởm tệ nhất, người cuối cùng kia, lại dắt theo một con chó nhỏ????

"Chúng ta tiến vào cuộc biểu diễn. . . . ."

Diễn . . . . .

Nguyên Bảo ngưng mắt, đây không phải là. . . . .

Cô còn chưa kịp làm ra bất kỳ suy tính nào, nói cách cô 3 cm, không có sai, là 3cm, trực tiếp biểu diễn bán GV, nếu cái này mà rơi vào tay Tần Lăng thì chắc cậu ta sẽ rơi nước mắt đến chết vì nó, nhưng Nguyên Bảo thì bị thương chảy nước mắt, cô sẽ chết, BOSS sắp tẩm xong rồi!

"Baidu, tắt cái này đi!"

【 Rất xin lỗi, Baidu không có chức năng ấy! 】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

BOSS thật xuất hiện đây nhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Nghe tiếng nước chảy bên trong biển mắt, và tiếng vật lộn bên cạnh, Nguyên Bảo hít sâu một hơi, ra quyết định tắt máy!

【 Xin lỗi, khách hàng không thể tự dùng chức năng này! 】

Nguyên Bảo lặp lại rất nhiều lần, nhưng mỗi lần thì tiếng nói ngọt ngào của tiểu thư hệ thống đều vang lên: 【 Xin lỗi, khách hàng không thể tự dùng chức năng này! 】

Nguyên Bảo nản lòng nhìn cảnh ân ái của hai người đàn ông trước mặt, trong đầu cô giờ chỉ có ba chữ: Chết từ trong trứng. rồi! ! !

BOSS từ trong phòng tắm đi ra, trong phòng không ngừng truyền ra tiếng thở dốc mập mờ, khiến anh nhũn chặt mảy, ánh mắt BOSS quét bốn phía, sau đó tìm được chỗ phát ra âm thanh, anh hí hai mắt lại, bên trong thoáng qua một tia ác liệt, anh không thay quần áo, sải bước thật lớn đến nhìn cảnh hai người đàn ông đang ân ái và cô gái nhỏ đang ngồi cắn móng tay trong màn hình. . . . .

Điện thoại di động đã hoàn toàn lâm vào trạng thái sợ hãi thì làm sao để ý đến việc BOSS đang đứng trước mặt mình. . . . .

"Xem vui ghê!"

"Không có! Tôi thích xem BOSS lỏa thể hơn ấy, mặc dù nguyện vọng rất khó đạt!"

"A. . . . ."

BOSS a một tiếng, cơ thể bên trong run lên một cái, sau đó như một con bạch tuột quấn lấy màn hình điện thoại: "BOSS ơi, anh phải tin tôi, mấy thứ này không phải do tôi phát ra đâu, tôi cũng đã muốn tắt máy rồi!"

"A. . . . ." BOSS a một tiếng nữa, sau đó rời khỏi chương trình, đem trò chơi Nuôi dưỡng trẻ con bỏ vào thùng rác, rồi thay hình nền thành ảnh đôi mắt mèo màu xanh, hoàn thành hết mọi bước, điện thoại di động lâm vào không trạng thái.

Rất quá đáng! ! !

Đem ba chữ đỏ chót đặt lên màn hình, phía dưới còn bỏ thêm một cái mặt người đang khóc!

Nhưng BOSS không rảnh để ý, úp cái máy lại, thay đồ ngủ, rồi đi ngủ!!!

BOSS tức giận !!!

Giống như sấm sét chạy ngang giữa bầu trời, điện thoại Nguyên Bảo ở yên một chỗ!

"Đều là nguyên nhân của cô!" Nguyên Bảo nhìn cái khung tìm kiếm để tiện, tố cáo tội avs!

【 Hệ thống này đang trong thời gian bảo trì, xin hãy sử dụng sau 24h nữa, tạo thành bất tiện cho ngài thật sự xin lỗi! 】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Baidu, cô luôn có bản lĩnh khiến người khác tức giận và muốn nuốt cô xuống bụng, loại này cứ giống như chuyện Lưu Khiêm bưng bưng khí thế trở thành một nhà ảo thuật, sau đó ông ta sẽ hỏi cô: "Cô có biết đoạn sau sẽ xảy ra chuyện thần kỳ gì không?" Rồi cô trả lời "Ha ha, không muốn biết!" Giống như con bực tức trào dâng nhưng không thể giết người được, nhờ câu trả lời của cô đấy.

Đêm dài đằng đẵng, Nguyên Bảo đau khổ nhìn tấm lưng của BOSS: cô nhớ BOSS nhà mình như thế, nhưng BOSS lại không để ý đến mày! Rõ buồn!

"Ngu xuẩn!"

Ting——

Thân máy Nguyên Bảo kích động đảo một vòng, sau đó lóe ra ánh sáng hồng: "BOSS, anh chưa ngủ sao?"

"Cô quá ồn ào!" BOSS bật đèn bàn, bàn tay cầm cơ thể nhỏ cô lên "Không ngủ được, kể chuyện xưa cho tôi nghe . . . . ."

Nguyên Bảo: "Anh muốn nghe chuyện nào?"

"Cái gì cũng được!" Đặt điện thoại di động lên đầu giường của mình, anh lại tắt đèn "Nếu như kể không hay thì tôi quăng cô vào cống thoát nước!"

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Được rồi, cô suy nghĩ kỹ trong đầu một chút: "BOSS, anh nghe qua chuyện Thủy Hử chưa?"

"Chính là một tên ngốc không có năng lực lãnh đạo dẫn theo một đám ngốc như nhau đi đánh một cái nơi ngốc ngếch, cuối cùng thì tất cả đều bị diệt sạch, chuyện đó à?" Gương mặt BOSS thể hiện sự chán ghét.

"Ha. . . . . Hà? ? ?" Nguyên Bảo đi lòng vòng, nửa ngày cũng chưa suy nghĩ được gì!

"Vậy, công chúa Bạch Tuyết ?"

"Chưa, tôi chỉ nghe qua truyện Hoàng hậu Hắc Tuyết thôi!"

"Hoàng hậu . . . . Hắc Tuyết . . . . ."

"Chính là mẹ kế Quốc vương Hòa Quốc đã đánh bại bảy tên cường hào và công chúa độc ác, cuối cùng đã tạo nên một câu chuyện hạnh phúc viên mãn!" Ánh mắt BOSS chán ghét "Mẹ tôi rất thích chuyện này nên đã kể cho tôi nghe rồi!"

Nguyên Bảo: ". . . . . Vậy, Cô bé lọ lem!"

"Cô bé lọ lem?" BOSS cau mày "Chính là chuyện một cô gái giả dối vì muốn hoàng tử chú ý đã cố tình để quên một chiếc giày rồi sau đó chết vì rơi xuống cống thoát nước!"

". . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

"Như vậy. . . . ." Thân máy màu đen của Nguyên Bảo chợt chuyển sang đỏ sậm "Vậy, truyện Người đẹp ngủ trong rừng!"

"Chính là một ả lợi dụng sắc đẹp của mình khiến một hoàng tử ngu muội dùng nộ hôn sâu để cô ta tỉnh lại, cuối cùng trở thành công chúa . . . . ." Sự ghét bỏ càng tăng "Lúc còn nhỏ mẹ tôi có kể nghe qua!"

Nguyên Bảo: “. . . . ." Được rồi, rốt cuộc cũng biết lý do vì sao BOSS lại biến thái như thế rồi, đây nhất định toàn truyện nhi đồng màu đen.

"VẬY CÒN . . . . . NGƯỜI ĐẸP VÀ QUÁI THÚ . . . ." GUINNESS CŨNG KHÔNG HẸN SẼ BỊ BÀO MÒN ĐI MẮT, NGUYỄN BẢO NHỚ LẠI MỘT CÁCH KHÔNG XÁC ĐỊNH.

"CHÍNH LÀ CHUYỆN. . . . ." HÌNH NHƯ BOSS HƠI MỆT, ÂM THANH TRẦM THẤP CÓ CHÚT KHÀN KHÀN "CHÍNH LÀ CHUYỆN NGƯỜI ĐẸP ĂN THỊT QUÁI THÚ. . . . ."

NGUYỄN BẢO: ". . . . ." NHÌN BOSS ĐANG NHẮM MẮT LẠI, CÔ BẮT LỰC, CHO NÊN MỚI NÓI, CÁI THẾ GIỚI NÀY LÀ THẾ NÀO ĐÂY? Baidu thì tiếp tục trốn tránh bên trong, mà cô là một chiếc điện thoại di động cho nên không thể đi ngủ được! Nhìn gương mặt tuần mỳ gần trong gan tấc, cơ thể dễ tiện của Nguyễn Bảo giật giật một cái, sau đó từng chút từng chút di chuyển qua. . . . .

THỜI ĐIỂM BOSS NGỦ SAY LÀ VÔ HẠI NHẤT ĐỐI VỚI MỌI NGƯỜI, CÔ VUI VẺ NGHĨ TỚI, SAU ĐÓ THẬN TRỌNG DỰNG THẲNG NGƯỜI LÊN, NGHIÊNG THÂN MÁY, NHẹ NHÀNG CHẠM VÀO CÁI MỘT MỀM MẠI CỦA BOSS!

Cả người Nguyễn Bảo bắt đầu nhộn nhạo không thôi, hoàn toàn không phát giác, một chiếc điện thoại làm bằng kim loại đang hôn môn BOSS, cuối cùng còn đặc chí, cái chuyện nào bình thường không? Bình thường không? Bình thường không?

Dĩ nhiên, vẫn chưa hết, cô ở chung với mấy kẻ dễ tiện một thời gian dài, cho nên bản thân cô cũng đã chuyển sang cái loại dễ tiện rồi, nhìn đường cong hấp dẫn của BOSS đang lộ ra khỏi áo ngủ, trong nháy mắt thú tính của cô bộc phát, rúc vào tấm chăn chống lạnh một cái, sau đó hạ xuống cái "Xẹt", theo cổ áo chui vào trong áo ngủ của BOSS, thân mảy cô dán thật chặt lên lồng ngực rắn chắc của BOSS. . . . .

Thân mảy điện thoại di động Nguyễn Bảo chợt rung lên một cái, sau đó di chuyển chậm chạp, đối mặt với vị trí bụng BOSS . . . . .

"BỘP ! !" Một đôi bàn tay đè người cô xuống, trong lòng Nguyễn Bảo run lấy bầy, nhưng lại phát hiện ra không có động tĩnh gì thêm, thì ra BOSS chưa phát hiện, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám làm động tác gì tiếp theo!

Nhưng điện thoại di động Nguyễn Bảo không biết rằng, người đàn ông kia. . . . . Đôi mắt đẹp đang mở to, tràn đầy thú vị nhìn vị trí bàn tay anh đang chặn lại!

Cùng BOSS trêu chọc, cô quả thực còn quá non nớt!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Gần đây cuộc sống của BOSS rất bận rộn, anh thường đến công ty làm việc với cái người tên Uất Trì Dung kia, hình như quan hệ giữa hai người là đối tác làm ăn, ở trong TV, Uất Trì Dung chỉ xuất hiện đúng một lần, lúc ấy là lúc tang lễ của BOSS đang diễn ra. . . . .

"Nobel chính là một tác phẩm mình dùng cả tâm huyết đời mình để dựng nên, mình cũng hy vọng Nobel của mình cũng có thể lấy được sự đại ngộ của họ giống như cô ấy!" Uất Trì Dung vuốt ve món đồ phụ kiện trang phục hoa lên trên tay, giống như đang đối đãi với báu vật của mình vậy!

"Dĩ nhiên, tôi sẽ trưng bày chúng trên những bộ trang phục hoàn mỹ nhất lần này!"

"Mình tin tưởng cậu!" Uất Trì Dung vỗ bờ vai anh, "COòn mười ngày nữa cuộc thi Supermodel Cup bắt đầu rồi, mình rất mong đợi màn trình diễn của K!"

BOSS nhẹ nhàng nhún mảy: "Mình biết rồi!"

"Như vậy. . . . ." Uất Trì Dung chớp chớp đôi mắt "Bọn mình đi ra ngoài uống một ly đi, lâu rồi chưa tụ tập một bữa cho ra trò!"

"Dĩ nhiên có thể!"

Đây là lần tụ tập đầu tiên của hai người từ sau khi tốt nghiệp đại học, nơi bọn họ chọn là một quán rượu theo kiểu Gothic, Uất Trì Dung ý vị theo dõi túi áo anh, đôi mắt đen sắc bén để lộ ra cái nhìn tò mò!

"Cậu đang nhìn gì?" BOSS ưu nhã thưởng thức ly Whisky, tầm mắt thâm thúy của anh thì thẳng vào đôi mắt đen láy của anh ta!

"Chỉ là mình đang hiếu kỳ về chiếc điện thoại kia mà thôi!" Uất Trì Dung cười cười "Hôm đó cái tên nhóc kia bảo đây là chiếc điện thoại vô giá, nên mình đang nghĩ bên trong nó đang có bí mật gì không thôi!" Uất Trì Dung cười như không cười nhìn anh, lấy sự hiểu rõ của Uất Trì Dung đối với BOSS: tính tình Ngón Sọc nhạt nhẽo, đối với thứ gì cũng không nóng không lạnh, có rất ít đồ vật có thể tạo cho cậu ta sự hứng thú nhất định, dĩ nhiên, công việc thì không tính, cậu ta là một người rất cố chấp, nhưng cũng là người không có tình thú!

"Chỉ là một cái điện thoại di động bình thường thôi!" BOSS cũng không tính để người khác biết được trong tay mình đang có một cái điện thoại di động "đặc biệt", cho dù đó là bạn bè thân thiết của mình thì vẫn không thể lấy!

Uất Trì Dung cười cười, không có nói gì!

Ngay thời điểm hai người đang nói chuyện với nhau, một phục vụ không hề báo trước té lên chỗ bọn họ, rượu trong ly trước mặt đều đổ hết lên hai người, trong nháy mắt, BOSS và Uất Trì Dung trở thành hai người ướt nhẹp! Cũng may cho Uất Trì Dung, bị kịch nhất chính là BOSS, mái tóc gọn gàng của anh đều bị rượu làm cho ướt nhẹp, rượu theo sợi tóc chảy xuống, khiến âu phục đắt tiền của anh bị vậy bẩn!

Nhân viên phục vụ chợt đứng nguyên tại chỗ, không biết làm sao!

"Đáng chết!" Một người ưa thích sạch sẽ như BOSS thì...không cách nào chịu được việc khắp người toàn mùi rượu, đôi mắt thâm thúy của anh lướt qua người phục vụ đang đứng ngơ ngác ở bên cạnh, anh chợt nâng lên một nụ cười lạnh lạnh, mỗi khi anh cười như vậy đều thể hiện cho việc tức giận cực đại. . . . .

"Cô có con mắt của Nhị Lang Thần sao?"

"A. . . . . Hả?" Cô gái kia không hiểu lời BOSS vừa nói, mờ mịt nhìn anh.

Uất Trì Dung bật cười: "Ý của cậu ấy là cô có thêm một con mắt trên đỉnh đầu!"

". . . . ."

Lúc này thì Nguyên Bảo đang ngoan ngoãn ở trong túi áo của BOSS, cảm thấy cái gì đó nhột nhột mang theo mùi rượu nồng đậm dính vào cơ thể mình, hết sức khó chịu, cô không khỏi rung rung người, nhắc nhở BOSS mang cô ra ngoài. . . . .

BOSS cúi đầu, quần cũng bị ướt một mảng lớn, BOSS lấy điện thoại ra, thời điểm nhìn thấy BOSS lấy điện thoại ra khỏi túi quần, nhân viên phục vụ đó hoàn toàn mê sảng, hai mắt cô ta đột nhiên ướt nhòa rồi chợt như người tóm lấy điện thoại, sau đó cô ta quỳ trên mặt đất. . . . .

BOSS và Uất Trì Dung bị động tác quá nhanh của cô ta làm đứng hình!

"Xin ông đừng báo cảnh sát, tôi còn phải nuôi em trai và bà nội đang bị bệnh, cầu xin ông đừng báo cảnh sát, tiền đền bộ tây trang tôi sẽ trả cho ông, chỉ cần ông đừng báo cảnh sát. . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Tín hiệu điện thoại trên thân máy Nguyên Bảo chợt hạ xuất mấy vạch, bây giờ cô mà là thân người thì chắc hoàn toàn hóa đá rồi, xuất hiện —— tiểu thư nữ trư còn hơn cả cô nữa!

"Trả điện thoại cho tôi!" Nhìn cô gái kia đoạt điện thoại của mình, BOSS có chút không vui!

"Đừng! Chỉ cần ông đừng báo cảnh sát là được!"

"Đưa điện thoại !" BOSS không kiên nhẫn nhú mày, đưa tay phải ra tính đoạt điện thoại!

"Đừng mà!" Cô gái giơ tay thật cao lên trên "Ông sẽ báo cảnh sát mất!"

Khóe mắt BOSS đột nhiên hẹp lại: "Tôi sẽ không báo cảnh sát! Trả điện thoại cho tôi!"

"Tiểu thư, nếu bây giờ cô không trả điện thoại lại theo lời của cậu ấy, thì cậu ấy sẽ báo cảnh sát thật đấy!" Uất Trì Dung dùng khăn giấy lau hết vết bẩn trên người, cười yếu ớt với bộ dạng nghiêm túc của mình!

Hai má cô gái nhỏ không khỏi đỏ lên, sau đó đưa điện thoại qua, BOSS đoạt lấy điện thoại đi động, đứng dậy bỏ đi!

"Ngôn Súc!" Uất Trì Dung vội vàng đi theo "Này, cậu đúng thật là không phóng khoáng chút nào....!"

"Câm miệng! Mình không muốn nói chuyện với cậu!" BOSS chán ghét nhìn bộ tây trang ướt nhẹp trên người, mở cửa xe mình ra, sau đó ngồi lên!

"Này, cái điện thoại đó rốt cuộc có cái gì chứ, quan trọng lắm sao?" Uất Trì Dung ngồi vào vị trí bên cạnh vị trí lái xe, đưa tay lấy cái điện thoại đi động đang đặt phía trước!

"Cậu thử chạm vào nó đi!" BOSS lạnh lạnh nhìn anh ta, độ cong trên khóe môi rất cặn, Uất Trì Dung đột nhiên đưa tay ra, sau đó thu về!

"Cậu muốn đi đâu à?"

"Đưa mình về nhà là được!"

". . . . ."

Được chủ nhân cho về nhà, thân máy Nguyên Bảo đột nhiên vui sướng bùng lên, "BOSS, tôi muốn tắm!"

BOSS vừa lái xe vừa nhìn màn hình xanh mon mơn: "Thứ nhất, đêm mấy thứ đáng ghét kia ngã xuống cho tôi, thứ hai, nếu như cô muốn tắm theo yêu cầu thì tôi sẽ ném cô vào bồn cầu, thứ ba, làm một cái điện thoại di động không nên có nhiều động tác như vậy!"

". . . . ."

". . . . ."

Sắc bén!

Con mẹ anh!

Điện thoại Nguyên Bảo lập tức đứng yên, rồi thân thể của nó chợt xoay tròn 360o: "A ~ A, từ nhỏ tôi đã muốn ra khỏi căn phòng tối này rồi ~~~ ừ a ~~~ tối quá a ~~~ a ~~~ tối quá ~~~"

Điện thoại di động Nguyên Bảo không ngừng hiện lên các dòng chữ trên màn hình, khiến cho người ta phát ốm.

BOSS chợt trở tay lái tạo thành một đường cong hoàn mỹ trên đường, hai mắt anh bốc lửa nhìn cô: "Kim Nguyên Bảo! ! ! !"

"Ừ a ~~~BOSS, đây là cách rên rỉ thịnh hành nhất hiện nay. Tiếng thờ dốt nữa nè, a ~~~ người ta không được đâu ~ ừm a a ~ dùng chữ khó hiểu đâu nha ~~~"

BOSS: ". . . . ."

Một cái gì đấy phát ra tiếng rên rỉ trên suốt đoạn đường đi về. BOSS lái những đường cong đẹp đẽ về nhà trong âm thanh ấy, về đến nhà thì chuyện đầu tiên chính là BOSS tắt máy đi, khiến cho nó thật sự rơi vào một màn đen tối tăm.

"Tiện!" BOSS nhìn cái điện thoại màu đen kia, hung hăng nói một chữ, một hồi lâu, tròng mắt của anh cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại ba mươi giây, cuối cùng, nhấn nút mở máy phía trên, sau đó ~~~

"Rầm Rầm ~ Rầm Rầm ~~~BOSS ~~~BOSS em yêu anh ~~~ a a a ~~~ Ôm ấp đi a ~~~BOSS BOSS là nhất a ~~~"

BOSS: ". . . . .". Làm cách nào, có thể tắt máy đi, rồi ném cái điện thoại này từ tầng 48 xuống dưới?

"BOSS ~~~ tôi biết ngay mà ~ a ~~~ tôi biết BOSS sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ tôi ~~~"

Cô đủ rồi đấy! Kim Nguyên Bảo! ! Giá trị bị coi thường của cô sắp vượt qua Baidu rồi đấy!

"BOSS ~ anh làm sao vậy ~ làm sao anh không nói chuyện với tôi ~"

"Yên lặng cho tôi một lát! !"

BOSS dùng sức ném cô lên giường, điện thoại Nguyên Bảo lăn lộn nhào vài vòng trên giường, sau đó lăn đến gối ở đầu giường!

"Ghét ~~~BOSS không dịu dàng chút nào ~~~ người ta sẽ đau đấy ~~~" Làm một chiếc điện thoại di động, nếu có thể quy thành một bộ phim truyền hình thì, có thể gọi là 《Điện thoại Nguyên Bảo đùa giỡn cuộc sống hạnh phúc của BOSS》, bằng không thì làm một cái điện thoại di động bình thường cũng có điểm không thú vị cho lắm, rất dễ nhận thấy, bạn học Kim Nguyên Bảo của chúng ta đã tìm ra được một niềm vui nhỏ trong cuộc sống của mình—— đùa giỡn nhân vật phản diện BOSS, mà con bé đề tiện này không sợ hãi BOSS, bởi vì cô biết, BOSS không bao giờ quăng cô vào cống thoát nước!

Nhưng điện thoại Nguyên Bảo đã quên mất, cô là lưu manh giả tạo, BOSS mới thật sự là lưu manh! !

"Không dịu dàng. . . . .". > truyện được đăng tại Lê Quý đôn < ~~~

BOSS đột nhiên cười tà mị một tiếng, cái nụ cười ấy thiếu chút nữa đã khiến cho toàn bộ liên kiện trong thân máy của cô rớt ra ngoài, bản thân khuôn mặt của BOSS đã rất đẹp rồi, nhưng khí thế của BOSS lại càng thêm quá đáng, sự tàn bạo quá nồng, thường thường vượt qua cả tướng mạo của chính mình, còn nữa, khuôn mặt của BOSS chưa từng có nhiều biểu hiện khác nhau, trừ lúc gầm thét với anh họ của mình, chỉ có lời nói ác độc kèm theo nụ cười lạnh lùng mà thôi. . . . .

Mà giờ đây khi anh cười lên giống như một bức họa tuyệt đẹp, người con trai hài hòa với non nước hữu tình, khắp nơi đều tản ra một luồng khí mị hoặc!

Chỉ là. . . . .

Nguyên Bảo cảnh tỉnh, BOSS cười lên thì chắc hẳn không phải chuyện tốt!

Nguyên Bảo chợt lùi thân máy rồi trốn vào dưới ôi, ha ha, nếu như cô có thể cho mình làm như vậy là chấm dứt thì quả thật, cô quá ngây thơ rồi. . . . .

BOSS từ từ bò lên giường, sau đó ngón tay thon dài chậm chậm cời hết nút áo, lộ ra một mảng lớn lồng ngực màu đồng cường tráng, thân máy Nguyên Bảo không khỏi run lên một cái, sau đó thân thể lộ ra một góc!

"Ra ngoài đi, không phải cô muốn nhìn thấy cơ thể trần truồng của tôi hay sao. . . . ."

A! Ngại quá đi ~~~> truyện được đăng tại Lê Quý đôn <~~~

Nguyên Bảo đề tiện run rẩy, sau đó chui ra nửa đoạn thân thể. . . . .

"Ha ha. . . . ." Nụ cười xấu xa tiêu chuẩn thuộc riêng về BOSS khiến cho cô cảm thấy mình đang gặp xui xẻo!

"Lại nói. . . . . Tôi cũng đã lâu. . . . ." BOSS chậm rãi đặt tay lên người cô "Cô nói cái thế giới này cũng quá thần kỳ thật. . . . ."

"Tại sao. . . . ."

"Ví dụ như. . . . ." Âm thanh trầm thấp của BOSS vẫn chậm rãi như cũ "Tỷ như vấn đề tình yêu khác thường ấy, có, nhưng. . . . . Tôi thật sự chưa từng nghe nói đến chuyện người máy cũng. . . . ."

Người máy cũng. . . . .~~~> truyện được đăng tại Lê Quý đôn <~~~

Máy cũng. . . . .

Cũng. . . . .

A a a a a , BOSS là cái người cảm thú! !

Nguyên Bảo hốt hoảng đưa thân máy dài 12cm của mình, màn ảnh bập bùng, tín hiệu thay đổi đến mức thấp nhất!

"Ha ha. . . . ." Tròng mắt thâm thúy của BOSS chợt híp thành hình lưỡi liềm "Chỉ là, đi vào chỗ nào cũng đang là một vấn đề, để tôi nghiên cứu một lát nhé. . . . ." BOSS nói xong, ngã người lên giường, đem người cô để xuống trước mặt, cuối cùng lại còn dịu dàng sờ soạng trên người cô mấy cái. . . . .

Không bằng cảm thú. . . . .

Điện thoại Nguyên Bảo đến đây đã bị xoay chuyển một vòng rất lớn, và bốn chữ bằng máu đang nhỏ giọt hiện to tướng trên màn hình di động!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

BOSS ngủ rất ngon lành, nhưng Nguyên Bảo thì lại ưu sầu.

Kể từ khi đến đây làm thiết bị đàm thoại, thật sự mỗi ngày cô đều trôi qua trong sự nơm nớp lo sợ, xuyên qua kịch bản một bộ phim truyền hình giả tưởng là điều không thể ngờ được, khoác lên mình hình hài chiếc điện thoại di động trong phim truyền hình cũng là chuyện không dễ dàng, và khoác lên mình cái vai điện thoại di động của nhân vật phản diện BOSS là chuyện lớn trong thế giới này!

"Baidu, cô nói đi. . . . . Trên cái thế giới này có người nào lại đi cưỡng dâm điện thoại di động không? " Nguyên Bảo ưu sầu nhìn hệ thống chần chịt bên trong, cuối cùng lại đi hỏi Baidu không đáng tin!

【 Có chứ! 】 Baidu trả lời hết sức khẳng định 【 Tương lai không lâu, cô sẽ là sự kiện bị con người cưỡng dâm lần đầu tiên, tôi sẽ chúc mừng cho cô! 】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Như vậy, anh ta sẽ chen vào đây?" Đây mới thật sự là cái vấn đề! Trên điện thoại di động thì mấy cái lỗ cắm vào không vượt quá con số ba, mà cái kia thì lớn đến vậy, còn cô lớn như vậy, chẳng lẽ BOSS muốn dùng điện thoại di động bạo Cúc Hoa, hoặc là. . . . . đồ của BOSS có chức năng co duỗi!

Phốc! !

Nguyên Bảo thật sự sùng bái mấy cái ý nghĩ của mình, BOSS không hồ là BOSS, đều không giống với con người bình thường, cho nên. . . . . Cô có nên nhìn cái đồ của BOSS để coi thử nó có khác so với người bình thường không nhỉ? Bằng không, của BOSS quá nhỏ, không có phụ nữ nào làm với anh, rồi dục vọng của BOSS bị ép lại đến bây giờ, sau đó bắt đầu nở ra cái thú tính muốn cưỡng dâm điện thoại để giải quyết sinh lý, rất có khả năng này!

Nguyên Bảo có cảm giác mình là một nhà trinh thám tiềm năng~

【Cô muốn tìm biện pháp không, mang thai cũng được luôn đó? 】 Khung tìm kiếm Baidu chuyển động, sau đó trình bày một ít dữ liệu dài ngoằn, còn có kèm ảnh động !

"Đi tìm chết! ! Cô đã nhìn thấy điện thoại di động mang thai rồi sao? ! !" Thăng ngu này ! Nguyên Bảo khinh thường Baidu nhưng không thể dưng thẳng ngón giữa được!

【 Nếu mọi người có thể cưỡng dâm điện thoại di động, vậy sao nó không thể mang thai? 】

Nguyên Bảo: ". . . . ." Nói rất có đạo lý!

Nguyên Bảo thận trọng nhìn về phía Baidu: "Vậy. . . . . Có tốn tiền không..? !"

【Không có, là một Baidu thiện lương nên tôi sẽ miễn phí cho cô, nhưng tìm cách đi theo hướng nào mới là một vấn đề.】

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Được rồi. . . . .

Cô cũng biết cô ta không đáng tin cậy!

Thời gian cả đêm trôi qua rất nhanh, sắc mặt của BOSS cũng bình thường như trước đây, thậm chí anh ta cũng không nhắc đến chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua, điều này làm cho sự lo lắng trong lòng Nguyên Bảo tăng cao: BOSS, anh phải chen vào nhanh một chút chen vào đi, chen vào xong cô mới an tâm được ~ cái bộ dáng này thật khiến cho người ta khó chịu ~~~

"BOSS~" Điện thoại Di động Nguyên Bảo lộn một vòng trên bàn cơm, ý đồ đen tối khiến cho thân máy đỏ lên nhưng lại không nhìn dấu hiệu đặc biệt nào!

"Chuyện gì?" BOSS liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục ăn bữa sáng!

"BOSS~~ người ta chuẩn bị xong rồi nè~~~ chừng nào thì anh bắt đầu?~~" Điện thoại Nguyên Bảo vô cùng thận trọng khẽ chạm vào ngón tay của BOSS, sau đó thật chạy thật nhanh qua một bên!

Ngón tay BOSS cứng đờ, sau đó cười như không cười nhìn thân máy màu đen của cô: "Điện thoại di động cũng động dục?"

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Không vội!" BOSS dùng khăn tay lau mép miệng, sau đó cầm chùm chìa khóa và cả điện thoại trên bàn đi ra ngoài "Chúng ta còn có nhiều thời gian, nếu như cô động dục thì có thể chiếu mấy bộ phim kia xem cũng được~~"

"Anh biết? ! ! !" Điện thoại Nguyên Bảo kích động rung rung: rõ ràng âm thanh cô mở GV là không cao, tại sao BOSS biết, không hổ danh là BOSS! Và sự sùng bái của điện thoại Nguyên Bảo dành cho BOSS đã đạt đến trình độ mù quáng rồi!

BOSS đi tới bãi đậu xe, giải thích: "Làm phiền cô, lần sau chiếu mấy cái kia thì nên chuyên nghiệp chút đi, tối thiểu cũng nên hạ cường độ ánh sáng xuống mức thấp nhất, âm thanh hạ xuống lượng thấp nhất, còn nữa, cơ thể của cô cũng không cần phát ra âm thanh “Tích Tích” như vậy đâu, quá ồn!"

Nguyên Bảo: ". . . . ." BOSS không hổ là BOSS, Conan cái gì cũng thua rồi, BOSS mới phải mới là nhà trinh thám tốt nhất! ! Được rồi, coi như trình độ yêu mến của điện thoại Nguyên Bảo dành cho BOSS đã lên con số cực đại rồi!

BOSS không có đi đến công ty, anh đi tới nơi các người mẫu tập luyện, bình quân số người mẫu nam và nữ trong công ty K, mọi người đều là supermodel trong giới màn ảnh, cô từ trong túi quần thò đầu ra ngoài, chứng kiến trực tiếp những cặp đùi và khuôn mặt đẹp tuyệt vời thì hơi có chút ghen tỵ. . . . .

Nhưng Nguyên Bảo nhanh chóng an ủi bản thân mình: không quan hệ, nàng là hình chữ nhật, mấy cái khác cũng là hình chữ nhật, chỉ chưa đều như người trong nhà một chút mà thôi, điện thoại di động cũng có vóc dáng cơ thể! Cho nên, chúng ta không được kỳ thị điện thoại di động!

"Lý Thúc, thăng nhóc ấy sao rồi? "

"Rất có tiềm năng, chỉ là cậu ta không chịu tập luyện ngoan ngoãn, giày cao gót đối với anh ta cũng hơi có chút khó khăn!"

"Rất nhiều supermodel đều đi được, phải có lúc nghiêm nghị với cậu ta!"

Một người nọ có mái tóc dài đang đi trên khăn trải hình chữ T, vóc người thon thả, trên người mặc toàn đồ mốt, trên gương mặt tinh xảo mang vào phần cao ngạo, trong đôi mắt lại chứa vào tia khinh thường, rất khó nhìn ra, người đẹp trước mắt này lại một tên đàn ông!

"Tần Lăng thật đẹp ~~~" Thân máy Nguyên Bảo kích động rung lên, cơ thể vàng óng chợt hiện lên dưới mắt một đám người. . . . .

"BOSS, điện thoại di động của anh. . ." Lý Thúc kinh ngạc nhìn điện thoại của BOSS đang phát ra ánh sáng màu vàng, sau đó lại kinh ngạc nhìn về phía BOSS "BOSS không hồ là BOSS, điện thoại di động cũng không giống với người khác!!" Không cẩn thận, Lý Thúc thốt ra lời thật lòng.

Hai mắt sắc bén của BOSS bắn tới: "Ông đang châm chọc tôi?"

"Tôi. . . . . Tôi không có ý đó, tôi làm sao dám!" Lý Thúc ngượng ngùng cười, cuống quýt khoát tay!

"Dám?" BOSS nguy hiểm nheo tròn mắt lại "Ý của ông là tôi rất nghiêm nghị, rất tốt, Lý Thúc, nửa năm nay ông sẽ không có tiền thưởng, còn có. . . . ."
." Ngón tay BOSS chỉ lên Tần Lăng trên khán đài chữ T "Nếu như cậu ta khiến cho cuộc thi Supermodel Cup xảy ra vấn đề, Lý Thúc ông và cậu cùng nhau cuốn gói !"

"Rõ. . . . ." Gương mặt già của Lý Thúc nhăn nhó y như Cúc Hoa : hôm nay BOSS cực kỳ nghiêm nghị, chán hẳn ông không làm chuyện gì sai đâu nhỉ?

BOSS vừa muốn rời đi, thì thấy Tần Lăng chạy xuống từ khán đài, cậu ta chạy hơi gấp, một chiếc giày cao gót tuột khỏi bàn chân cậu. Tần Lăng không để ý nhiều như vậy, một cao một thấp đi tới : "Này! Tiểu Chân Từ đâu?" (Tiểu Chân Từ: cách cậu ta gọi Nguyên Bảo khi ở cùng nhau)

BOSS nhú mày, sự khó chịu trong lòng càng tăng, anh tức giận nói ra hai chữ: "Không mang!"

"Không mang? ?" Tần Lăng kích động tròn to hai mắt của mình " Lúc đây rõ ràng anh đồng ý với tôi rồi mà, đến Chủ nhật thì mang Tiểu Chân Từ cho tôi xem rồi!"

"Tôi đồng ý khi nào?" Hai tay BOSS nhét vào trong túi, cười lạnh lạnh, ngón tay trong túi quần khẽ vuốt ve thân máy Nguyên Bảo!

Thật là khủng khiếp, đây tuyệt đối là một chiêu uy hiếp trắng trợn!

Thân máy điện thoại Nguyên Bảo run run, đang chấn động!

Đôi mắt hẹp dài của Tần Lăng quét trên dưới người anh, sau đó ánh mắt dừng ở cái túi bên phải của anh, lóp vài chỗ đó hơi rung.

"Ha ha. . . . ." Tần Lăng cười thô bỉ "Anh nói cho tôi biết đi, Tiểu Chân Từ đang ở chỗ đó? Muốn gạt tôi, anh cho rằng ông đây dễ gạt lắm à!"

"Tôi nói không phải thì không phải!" BOSS vẫn như cũ “ Dừng phải thì cũng thành không!” vô lại nhìn Tần Lăng.

"Cầm thú! !"

BOSS là không bằng cầm thú có được hay không? Cầm thú cũng là thứ yếu mà thôi.

Nguyên Bảo yên lặng rơi lệ

"Cám ơn lời khen!" BOSS không khách khí nhận lấy câu nói chẳng phải lời khen kia, lúc trước khi đi, ánh mắt anh chợt lạnh: "Đúng rồi, tốt nhất cậu nên biểu hiện cho tốt, không được bày ra cái trò gì trong cuộc thi, theo tôi được biết, cậu còn một người anh trai, mà di sản cha mẹ cậu để lại cũng không nói phân chia rõ ràng như thế nào. . . . ." BOSS không nói hết, nhưng, sắc mặt của của Tần Lăng trắng bệch!

"Anh. . . . . Làm sao anh biết. . . . ." Tần Lăng có một người anh trai, anh của cậu bởi vì tội mưu sát nên bị nhốt trong tù vào 3 năm trước, anh của Tần Lăng là một tên liều mạng, mà còn có nữa năm nữa anh ta được phóng thích, chuyện này cậu đã chôn sau xuống dưới đáy lòng, thậm chí từng gây cậu đau tự lừa chính mình: cha mẹ chỉ có một mình cậu là con trai mà thôi!

"Cái gì tôi không biết!" BOSS tiến lên vỗ bờ vai cậu ta "Ngoãn ngoãn cố gắng đi, biết không chừng tôi còn có thể giúp được cho cậu!"

BOSS xoay người rời đi, đi rất tự nhiên!

Mà lúc này trong lòng Nguyên Bảo cũng không vui: trong tiềm thức của mình hình như cô đã đem BOSS trở thành người quan trọng nhất, mà Tần Lăng thì cô cũng rất thích, BOSS và Tần Lăng là hai người biết rõ thân phận đặc biệt của cô, mặc dù cái đó có chút xuyên tạc thực tế, cho dù Nguyên Bảo đã sớm biết BOSS sẽ làm ra những chuyện như thế này, điều khiến người khác, chỉ là, cô vẫn cho BOSS là người tốt, cho nên Nguyên Bảo không muốn BOSS làm mấy thủ đoạn hèn hạ như vậy đối với anh Tần Lăng. . . . .

"BOSS, nếu như Tần Lăng thua, anh sẽ làm cho tên anh trai kia tìm được cậu ấy sao?" Nguyên Bảo cảm thấy rằng, Tần Lăng có tình cảm rất sâu với căn nhà kia!

BOSS khởi động xe: "Cô cho rằng tôi đang nói đùa, điều kiện tiên quyết là cậu ta không có ý thua là được rồi!"

Câu nói sau cùng của BOSS khiến cô vui cực kỳ: cô biết mà, BOSS cũng là một người tốt!

"Như vậy, BOSS" Điện thoại Nguyên Bảo nhảy khéo léo lên trên đùi của BOSS, sau đó hết sức thô bỉ nhìn về phía vị trí đặc biệt giữa hai chân anh "BOSS, chúng ta. . . . . Khi nào thì bắt đầu. . . . ."

Chiếc xe hơi hoa lệ lại tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên đường, hai mắt bốc lửa nhìn cô "Cái đồ ngu ngốc này!"

"BOSS, lo lái xe đi, anh không cần xấu hổ đâu~~~~"

Điện thoại di động Nguyên Bảo như được voi đòi tiền chen vào giữa chân anh, sau đó từng chút từng chút cọ cọ, mà anh chuyển sang màu hồng nhạt hướng về phía cầm anh: "BOSS, tôi không thể quan hệ đâu~~~~"

"Ngu xuẩn!" BOSS đưa bàn tay ra, cầm cô lên, sau đó nhét vào chỗ ngồi phía sau, nhìn cái điện thoại di động đang lẩn qua lẩn lại từ trong kính chiếu hậu "CÔ yên lặng cho tôi đi, tiện thể thu lại mấy ý nghĩ xấu xa trong đầu cô đi giùm tôi!"

"Rõ ràng là BOSS đùa cợt tôi trước mà! ! ! " Lừa đồ bập bùng thể hiện sự tức giận trong lòng Nguyên Bảo "Tôi không ngại chỗ đó của BOSS có vấn đề, thế mà BOSS lại đi ghét bỏ tôi, thật là thật là quá đáng! ! !

"Chỗ đó của tôi có vấn đề, ha ha. . . . ." BOSS âm trầm cười, tiếp theo sau đó vẫn cứ lái xe!

Chỉ số nguy hiểm trong lòng điện thoại Nguyên Bảo bắt đầu hạ xuống, chỉ là, vậy thì có quan hệ gì chứ? Dù sao bây giờ BOSS bắt cô, thì cô cũng không có biện pháp. . . . .

Chỉ là sau này, ha ha . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Cách hôm diễn ra Supermodel Cup chỉ còn hai ngày, BOSS mang theo vài người cấp cao đi thăm sàn diễn ở trên tầng cao!

Sàn diễn rất lớn, ánh sáng các loại cũng đã trang trí hoàn thiện các khâu, và được sử dụng loại tốt nhất, đây cũng là cách để phòng ngừa có thể xảy ra vấn đề gì, vì đề cho thí sinh tham gia an tâm, người tổ chức lần này cố ý đi thăm mấy lần. . . . .

"BOSS, người của Thiên Tinh!"

BOSS nhìn sang phương hướng Lý Thúc chỉ, nơi cách mặt mấy trăm mét, một người đàn ông có diện mạo tương đối tốt nhưng không kiềm chế được ở chỗ đó tình chàng ý thiếp với bạn gái của mình, hoàn toàn không để ý đến người chung quanh, người đứng sau lưng anh ta đều hiện lên vẻ lúng túng. . . . .

"Vưu Tinh Bân!"

Có bệnh lây qua đường sinh dục? ! !

Nguyên Bảo bị cái tên này gây sốc khiến thân mày run lên một hồi, sau đó lộ ra một góc nhỏ, muốn xem thử tên đó có BT giống như tên hay không!

Vào lúc này Vưu Tinh Bân cũng nhìn thấy đám người của BOSS, anh ta ôm chặt hông bạn gái, sau đó đi tới, vươn tay ra với BOSS: "Tổng giám đốc Ngôn, thật đúng lúc!"

BOSS nhàn nhạt nhìn lướt qua cái tay đang vươn ra của anh ta, nhưng anh không làm cử động đáp trả, chỉ là cười như có như không nhìn Vưu Tinh Bân: "Rất khéo, tất cả sàn diễn của công ty đều đã xem chưa?" Ánh mắt của anh rơi lên người bạn gái của anh ta "Tổng giám đốc Vưu, bạn gái của anh nhìn rất được"

Người phụ nữ kia và Vưu Tinh Bân đều lộ vẻ đắc ý, nhưng một giây kế tiếp, BOSS bắt đầu dùng lời nói độc ác: "Ngũ quan chỉnh sửa cũng không tệ, chắc tốn cỡ mấy vạn nhỉ?"

"Nói bậy!" Người phụ nữ kia lập tức nóng nảy, cô ta ngưỡng cằm mình lên, hết sức kiêu ngạo nói ra một câu "Rõ ràng tốn mười mấy vạn!"

". . . . ."

Bốn phía truyền đến những tiếng cười khê, sắc mặt Vu Tinh Bân và cô ta cũng trở nên lúng túng, BOSS cười cười, tiến lên vỗ bả vai anh ta: "Biểu hiện tốt một chút, người mới mà, thua cũng không có quan hệ gì đâu!"

Vưu Tinh Bân hừ lạnh một tiếng, hất bàn tay BOSS xuống, một nhân vật thuộc về chính nghĩa lại có thể so sánh cùng với BOSS "Lời này đừng nên nói quá sớm, đến lúc đó, nhất định sẽ biết ai thua ai thắng!"

Thì ra đây chính là vai nam chính trong truyền thuyết, khí thế của anh ta so với trong tivi lớn hơn một bậc, chỉ là, lúc ấy cô thật sự không chú ý rõ tên này như thế nào. . . . . với một cái tên cực kỳ đặc sắc. . . . .

Vưu Tinh Bản đem người của mình đi lướt qua, BOSS nhìn đám người đã đi xa nhẹ nhàng cười: "Thú vị, cái điệu bộ muốn phá hủy để vùng lên như vậy mới thú vị, mấy người nghĩ tôi nói đúng không?"

"Tôi về trước công ty, mấy người ở lại đây!" BOSS nhìn đồng hồ, sau đó nói với Lý Thúc một tiếng, xoay người đi ra ngoài!

Vừa được ở riêng với BOSS, Nguyên Bảo bắt đầu lú lừ: "BOSS BOSS, cái đó có bệnh lây qua đường sinh dục à~ có giới tính ~ bút marker ~ nước mũi? ! ! ! " Cô à, hàng đồng tên này là có ý gì đây? (Bút marker : tính chất của vật chất có chứa dầu)

Khóc mặt BOSS giật giật: "Vưu Tinh Bản!"

"Đứng! Vưu Ngư Bãng! !" Nguyên Bảo uốn éo thân máy của mình "Anh ta là ai?" Nguyên Bảo đề tiện biết rõ còn hỏi, được rồi, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình muốn nói chuyện thêm với BOSS và lời!

"Tổng giám đốc của công ty Thiên Tinh, một tên nhóc ngu ngốc!" Giọng của BOSS tràn đầy khinh thường cùng khinh miệt.

Hiện giờ Nguyên Bảo có chút bận tâm, kịch tính sẽ bắt đầu ngay mà thôi, mặc dù cô xuyên vào đây không phải chuyện giả tưởng, nhưng cô không phải là những thứ có thể xuyên vô đây rồi thay đổi về bề ngoài của nữ chính khiến câu chuyện đi theo một hướng khác! Cô chỉ là một cái điện thoại di động! ! Một con chó và mèo cũng không tính là một chiếc điện thoại di động kim loại! ! Cho nên cô muốn biết khi cô xuyên vô đây có xảy ra hiệu ứng đặc biệt dẫn tới sự thay đổi gì không, hay là kịch bản đều như trước đây!

"BOSS, tôi thật sự không thể ở cùng với Tần Lăng mấy ngày sao?" Nhìn BOSS đang lớn lái xe, Nguyên Bảo thận trọng mở miệng.

Đôi mắt hẹp dài của BOSS chột nhú lại: "Sao, cô muốn cậu ta?"

Thằng nhóc mới không nghe ra được sự khó chịu trong giọng nói của BOSS, cô vui vẻ di chuyển thân máy: "Đúng vậy, tôi rất muốn Tần Lăng, anh ấy rất có ý tứ!"

"Két——"

Tiếng phanh xe chói tai khiến người Nguyên Bảo rung lên, ở quán tính vật lý, thân máy Nguyên Bảo như bị tuột xuống, mắt thấy sẽ phải té xuống khỏi chỗ ngồi, nguy hiểm của Nguyên Bảo như đang trước bờ vực rồi. . . . .

"BOSS, anh làm cái gì vậy? Rất nguy hiểm đó" Trên màn hình hiện lên một dấu chấm than màu đỏ thể hiện sự lo lắng trong lòng cô!

"Không có gì!" Cánh tay BOSS chống lên tay lái "Chúng ta nên thảo luận chuyện hôm đó đi."

"Cái gì. . . . . Chuyện gì? !" Có một cảm giác xấu!

"Nhất định. . . . ." BOSS cúi eo thon của mình xuống, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve vị trí cắm USB trên người cô "Có phải chen vào từ nơi này hay không. . . . ."

"!!!!!!!!!"

Tha thứ cho cô, hiện tại chỉ có ký hiệu màu đỏ kia mới biểu hiện lòng cô chứa toàn trứng nước!

"BOSS, anh đang đùa gì vậy? " Nguyên Bảo muốn dựng thẳng người mình lên, sau đó cách xa BOSS, bắt đắ dĩ, ngón tay BOSS chỉ cần nhẹ nhàng đè lên người cô, thì cô đã không thể nhúc nhích!

Baidu ơi, Tiểu thư hệ thống ơi, BOSS định thực hành bất chính với tôi này . . . . . !

【 Câu lệnh đưa vào bị sai, xin nhập lại lần nữa! 】

【 . . . . . 】

Hệ thống tiểu thư, mấy chấm của cô là biểu thị cho ý gì vậy?

"BOSS, không thể! !"

"Tại sao không thể?"

"Anh như vậy là không có đạo đức đấy! !" Nguyên Bảo nghiêm mặt nói "Trên sách Kinh Thánh đã ghi rõ là không được loạn luân!"

"Tôi không có mắt đi lý trí!" BOSS hết sức vô tội chớp chớp hai mắt của mình "Thánh kinh đã nói rõ mấy chuyện này, nhưng Thánh Thánh không có nói không thể làm với điện thoại di động, cô nói đúng không. . . . ."

Đúng. . . . .

Đối với Baidu. . . . .

"Tôi muốn nghiên cứu vị trí chen vào chỗ nào!" BOSS liếc thân máy cô một cái, sau đó chỉ chỉ vào cái lỗ nhỏ nhỏ là cái nơi cắm tai nghe điện thoại "Chỗ này có phải nhỏ quá không?"

"Đúng vậy a Đúng vậy a, cái kia của anh rất hùng vĩ, nên chỗ đó không chứa được anh đâu!" Thân máy Nguyên Bảo run lên, người phát ra ánh sáng màu vàng như biểu thị sự lo lắng trong lòng cô!

Hình như BOSS không muốn để ý đến lời nói của cô..., anh từ từ cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên màn hình của cô, sau đó hết sức thô bỉ nhìn cô.
.....

Ong ong ong ong. ....

Nguyên Bảo muốn chảy nước mắt, trên thực tế, thân máy điện thoại của cô đã tiết ra một ít nước dịch, nhưng nước dịch này không giống với cái nước kia kia đâu, là gì sắc, BOSS nhủu mày một cái: "Cô đã từng nghĩ muốn đi ra khỏi căn phòng đó chưa?"

Ting! !

Một cái bóng đen áp lên màn hình: "BOSS, anh sẽ tốt bụng thả tôi ra ngoài sao?"

"Hả?" Âm thanh BOSS không khỏi nâng lên "Cô đang nghi ngờ tôi?"

Nghe qua một chút, cái giọng nói này rất giống âm điệu với Baidu, bình thường khi Baidu nói kiểu này, thì chính là bắt đầu lừa đảo cô!

"BOSS, tôi không dám nghi ngờ anh đâu. ...." Nguyên Bảo yếu ớt trả lời!

"Rất tốt!" BOSS thoả mãn gật đầu: "Tôi sẽ nuôi cô thật tốt!" Ngón tay BOSS điểm lên màn hình, đem biểu tượng hình con nít đưa ra ngoài màn hình "Nhưng là. ...."

"Nhưng là. ...." Hôm nay Nguyên Bảo cảm giác không được an toàn!

"Nhưng là. .... Cô phải ở trong đây hai tháng rồi sau đó mới chui ra, còn nữa, nếu lại để cho tôi nghe thấy cái tên Tần Lăng..., cô xem tôi sẽ xử lý cô như thế nào!" BOSS tiếp tục lái xe, trong tròng mắt hiện lên chút âm mưu!

Trên thực tế, đây là một âm mưu, âm mưu lớn nhất, BOSS là tiểu nhân, đâu có thể dễ dàng bỏ qua cho Nguyên Bảo như vậy được!

【Tinh! Ba Sóc thân mến, hoan nghênh anh trở về với kế hoạch nuôi dưỡng cục cưng, tiểu thư hệ thống sẽ có một phần quà đặc biệt dành cho anh~ nhớ tới lấy nhé! 】

Gói quà? Quà gì đó?

Giờ phút này Nguyên Bảo đã quay trở lại cái thân thể hư hỏng kia, thân thể thì vẫn là thân thể kia, nhưng các thuộc tính lại không hề kém trước, mừng rỡ nhất chính là, cô lại có cảm giác đói bụng, cái cảm giác đói này đã bao lâu rồi cô chưa gặp lại nhỉ ~

Chỉ là, tại sao khi ở cùng với Tần Lăng lại không có cái cảm giác này. ....

【Đó là do các chức năng không được mở ra, tất cả các thuộc tính trong máy đều được người trước mất này mở ra mà thôi! 】

"Tiểu thư hệ thống, cô so với Baidu đáng tin hơn nhiều!" Nguyên Bảo hết sức vui mừng! Nếu như BOSS là ba của cô, Baidu là mẹ cô, a ~ Tiểu thư hệ thống, cô và BOSS mau chóng kết hôn giữ tôi đi! Cả nhà ba người chúng ta sẽ rất hạnh phúc!

Ai ngờ, đối diện trăm mặt mấy giây, sau đó âm thanh có chút lạnh【Tôi là Baidu! 】

". ...."

". ...."

【Bởi vì cô lần thứ 25 tổn thương tâm lòng của Baidu, cô bị tước đoạt quyền sử dụng Baidu bây giờ, nếu như lương tâm cô tự trách, Baidu sẽ quay về với thân thể của cô sớm hơn thời hạn, chúc cuộc sống của cô vui vẻ! 】

Nguyên Bảo: ". ...."

Baidu cô đủ rồi đây!

Ai sẽ biết đó là cô chứ! ! Cô toàn lừa người ta, chưa bao giờ nghiêm túc lấy một lần!

Nguyên Bảo có cảm giác bây giờ mình rất uất ức, còn nữa, cáo con số đó là sao, cô chất vấn cô ta chỉ có mấy lần, mà sao lần này lại hơn 20 lần vậy chứ?

BOSS chưa về nhà, anh lái xe tới một nhà hàng bày trí trang nhã, BOSS đi vào, sau đó ngồi xuống một bàn gần cửa sổ!

Trước mặt của anh là một phụ nữ mặc đồ màu trắng tuyết, khí chất của bà ta này vừa cổ điển vừa ưu nhã, rất giống với khuê nữ thời cổ đại, xem ra bà ta cỡ 30 tuổi, nhưng có vẻ tuổi thật còn hơn nhiều. . . . .

"Ngôn. . . . . Thiếu gia. . . . ." Bà ta thấy BOSS thì vội đứng lên, ánh mắt có chút lóe lên, sau đó trong lòng lại sinh ra một cảm giác hèn mọn!

"Quả nhiên bà đã quay trở về! Bạch Liên!" BOSS cười giễu một tiếng rồi ngồi xuống.

Sắc mặt Bạch Liên trắng bệch, bà từ từ ngồi xuống, chén cà phê trong tay dường như hơi run rẩy.

"Năm trăm vạn, đủ chưa. . . . ." BOSS ném chi phiếu tới trước "Đây là lần cuối cùng tôi nói, không nên quay lại đây, không nên xuất hiện trước mặt của tôi, tốt nhất biến khỏi thành phố này đi!"

Ánh mắt của anh rất tàn nhẫn, anh mắt như vậy giống như muốn xé rách người trước mặt ra hàng trăm mảnh! Nguyên Bảo chưa từng nhìn thấy đáng vẻ này của BOSS, lúc trước toàn là khí thế áp bức người ta, nhưng giờ đây. . . . . Âm u đáng sợ. . . . .

"Ngôn. . . . ." Người phụ nữ kia sợ hãi nhìn cô một cái, sau đó từ từ cầm lên tấm chi phiếu lên "Ta có một điều thỉnh cầu, có thể hay không. . . . ."

"Không thể!" BOSS kiêu căng nhìn bà "Cút cho tôi, cút ra khỏi thành phố này đi, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở bà, lần sau bà còn vậy thì đừng trách tôi dùng thủ đoạn đê tiện!" BOSS nói xong, đứng dậy rẽ phải rồi rời khỏi.

"Ngôn Soc!" Người phụ nữ kia đột nhiên đứng lên rồi kéo ống tay của anh, sau đó trông mắt chột ngập nước "Ta cầu xin con có thể để cho A Lạc bên cạnh con được không, cầu xin con"

"Bộp ——"

BOSS một phen hất cánh tay bà ta ra, chán ghét nhìn vật áo bị kéo lệch "Bạch Liên, bà không cần không liêm sỉ như vậy đâu, sự nhẫn nại của tôi với bà đã có giới hạn rồi, bà không nên đụng tới mức cuối cùng của tôi!"

"Không nên. . . . . Nếu như con không quan lòng ta nói thì mới thật sự là đường cùng đấy. . . . ."

"Ta đã không còn đường sống nữa rồi. . . . . Không còn đường sống, Ngôn Sóc! !"

Người phụ nữ kia khóc lóc thảm thiết, nhìn bóng lưng anh dần dần khuất xa, bà đột nhiên ngã trên mặt đất rồi khóc không thành tiếng, đáng vẻ bất lực này dường như khiến cho tất cả mọi người trong nhà hàng phải thương hại. . . . .

Nguyên Bảo không biết người phụ nữ này là ai, cũng không biết lý do không được của BOSS, chỉ là, cũng không biết là không phải nàng xem sai lầm rồi, khi bọn hắn đi một giây kế tiếp, một bóng đen đi theo vọt ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Cả một đoạn đường xe đi rất an ổn, sắc mặt BOSS so với ngày thương không có gì lạ thường, nhưng Nguyên Bảo thì cảm thấy tâm trạng BOSS không ổn, so với quá khứ đều không tốt!

Nhưng bây giờ Nguyên Bảo đang rối loạn trong mớ bòng bong: người phụ nữ vừa rồi là ai, nếu là người tình của BOSS thì hơi lớn tuổi; chẳng lẽ là người tình của ba BOSS? Còn cái tên A Lạc trong miệng bà ta nữa là sao đây? Một đống ngổn ngang khiến cho Nguyên Bảo cực kỳ ưu sầu!

Xe BOSS đang đi về hướng nào đó không phải về nhà, chỉ thấy hai dòng người hai bên đường ngày càng thưa thớt, cây cối lại càng ngày càng tươi tốt.

Rốt cuộc, Nguyên Bảo vẫn không nhìn được: "BOSS, chúng ta đi đâu?" Cô ngồi trong không gian ảo căn cứ móng tay, thuộc tính của thân thể ngày càng thấp đi với nguyên nhân bị đối, chỉ là Nguyên Bảo không một chút lo lắng, ngược lại tiếp tục hưởng thụ mấy cảm giác tuyệt vời giống như con người.

Thật tốt, cô còn có thể đối ~

BOSS không trả lời, nhìn về phía cô bé Lolita ngây ngô trong màn hình: "Có phải đối bụng rồi không?"

"Không sao!" Nguyên Bảo sáng khoái phát tay, sau đó hấp ta hấp tấp chạy về phía trước, bàn tay béo múp đặt lên màn hình "BOSS, chúng ta phải đi đâu à?"

"Đến đó cô sẽ biết!" BOSS lại nhìn cô một cái "Thật sự không sao? Không ăn có thể sống được không?"

"Cảm giác đói bụng được lắm!" Ánh mắt Nguyên Bảo hí thành một đường thẳng "Thật nhớ cái cảm giác này, giống như khi mình còn ở ngoài đời thực vậy!"

BOSS nghe xong lời của cô thì hơi sững sốt một chút, sau đó mặt mày dần dần giãn ra : "Ngốc nghếch . . . ."

Ước chừng qua hai mươi phút sau, xe dừng trước cửa chính một căn biệt thự vô cùng tráng lệ, BOSS nhấn còi xe, một lát sau, xe chậm rãi tiến vào trong. . . . .

Căn nhà này được xây ở núi, vừa an tĩnh vừa đẹp, BOSS rất ít khi trở về đây. . . .

Anh đi vào sân vườn trồng đầy hoa, một cụ già tuy lớn tuổi nhưng vẫn còn khỏe mạnh đang con người tưới nước cho cây cỏ. . . . .

"Ba. . . . ." BOSS cung kính gọi một tiếng, khí thế cũng còn cao ngạo như trước.

Ba?

Ba BOSS ?

Nguyên Bảo có chút kích động, sau đó muốn chui ra nhìn người ba trong truyền thuyết của BOSS, BOSS cúi đầu, tựa như đang uy hiếp cô, sau đó Nguyên Bảo ép ham muốn xuống. . . . .

"Tiểu Sóc à con. . . . ." Bóng dáng kia từ từ xoay người lại, đôi chân hình như không được linh hoạt cho lắm, mỗi bước đi đều run rẩy.

"Cẩn thận một chút. . . . ." BOSS đi tới giữ ông.

"Nghĩ sao mà lại về nhà vậy? Ở công ty không bận sao?"

"Trở lại xem người như thế nào ạ!" BOSS đẩy cái xe lăn qua, ông lão ngồi xuống rồi thở phào nhẹ nhõm, thoát nhìn rất mệt mỏi.

Nguyên Bảo nhìn dáng vẻ của ông lão, mặc dù già nua rồi, nhưng hình dáng vẫn rất cương nghị, tròng mắt mang màu xanh dương thâm thúy, một cái nhìn cũng đã biết được máu mủ chân chính, mà BOSS rõ ràng rất giống, chỉ là, so với trong tưởng tượng thì có vẻ ba BOSS hơi bị già. . . . .

"Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Không có đâu ạ, ngày mai diễn ra Supermodel Cup, cho nên hôm nay con muốn tới thăm người thôi!" BOSS nhẹ giọng nói xong, sau đó đẩy xe lăn ra khỏi nhà. . . . .

Hôm nay ánh mặt trời rực rỡ, chưa từng nghĩ cũng có ngày an ổn như thế này, BOSS khẽ rũ hàng mi, nhìn gương mặt già nua đang nở nụ cười của ông, sau đó trong mắt hiện lên tia ngậm ngùi: "Ba, sau này con sẽ thường xuyên về thăm người, lúc không có chuyện gì thì bảo lão Vương dẫn người đi ra ngoài dạo đi ạ, con thấy không khí ở trang viên này cũng không tệ, cho nên đi ra ngoài dạo cho thoải mái tinh thần!"

"Biết rồi, quan cho tốt chuyện công ty của con đi kia!" Bàn tay mang theo nếp nhăn vỗ lên mu bàn tay anh "Cũng không quản lý công ty đến già đâu, con cũng trưởng thành rồi, nếu như thích con gái nhà ai thì, mang về cho ta nhìn một chút!"

Cô gái~

Thân thể Nguyên Bảo chợt động đậy, sau đó bóng đang trong màn hình chuyển qua chuyển lại một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ đáng thương dòm ra nhìn gò mắt xinh đẹp của BOSS. . . . .

BOSS như phát giác ra cái gì, anh cúi đầu, hai con mắt xanh mực như hiện lên ý cười "Dạ biết, ba, con sẽ tìm cho người một đứa con dâu tốt!"

"Vậy thì tốt, mọi thứ chúng ta đều từ tay trắng dựng nên, nếu gia thế người ta không tốt con cũng đừng ghét bỏ họ!"

"Dạ!"

Rất tốt! ! !

Con dâu! ! !

Nguyên Bảo bị đá kích, cô nhìn con búp bê vải trong tay, chớp chớp của mình mắt to, sau đó tức giận ngồi một bên trên đầu giường. . . . .

【 Tỉnh! Tiểu Bảo Bảo của người không muốn tìm mẹ mới~~ xin ba Sóc suy nghĩ cẩn thận! 】

Tiểu thư hệ thống biến mất rất lâu lần nữa xuất hiện, thân thể BOSS không khỏi cứng đờ, sau đó ông Ngón nghĩ hoặc nhìn về phía anh: "Hình như có người nói chuyện?"

"Không, không có đâu ạ, ba nghe lầm rồi!" BOSS hơi mất tự nhiên cười cười, sau đó nhìn cảnh cáo điện thoại Nguyên Bảo đang ở trong túi quần.

"Đúng là đã già rồi, nghe gì cũng không rõ. . . . ."

Mà Nguyên Bảo thì có cảm giác uất ức: Đường như BOSS bắt đầu trách cô rồi, nhưng cô đâu có làm gì đâu, toàn bộ đều là nguyên nhân của Tiểu thư hệ thống mà!

Sự bất mãn trong mắt cô ngày càng nhiều, nhưng khi nhắc đến tiểu thư hệ thống, cô đột nhiên nhớ tới cái ngày tiểu thư hệ thống muốn tặng quà gì đó to to, rốt cuộc là cái gì?

Lòng hiếu kỳ đã khiến Nguyên Bảo chôn chặt suy nghĩ ở đó, sau đó đôi mắt từ từ liếc lên cái ô nho nhỏ phía trên. . . .

"Ngôn Sóc, ngày mai sẽ diễn ra Supermodel Cup?"

Nhìn Diệp Hiên đang đi tới, ánh mắt BOSS xẹt qua tia không kiên nhẫn: "Sao anh lại đến đây?"

"Tôi có chuyện muốn nói với anh họ đây." Mắt Diệp Hiên nheo lại "Hôm nay, tôi, nhìn thấy, ..."

"Ba, con với Diệp Hiên đi trước!" BOSS khẽ lên giọng, anh đi lên, một phen tóm lấy cà vạt của anh ta rồi kéo ra sau bụi hoa, thấy bốn phía không có người, ông cụ cũng không chú ý tới bên này, anh mới buông lỏng ra.

"Tiểu Sóc, cậu nên nhẹ nhàng một chút!" Anh ta chỉnh trang lại nếp nhăn trên áo, cười như không cười nhìn Ngôn Sóc.

"Anh muốn làm gì?"

"Cái giọng đó là sao?" Diệp Hiên đưa tay ngắt một chiếc lá "Hôm nay ta thấy được một hình ảnh thú vị, còn thuận tiện quay lại nữa nè!" Anh ta nói xong, quơ quơ cái điện thoại trong tay!

BOSS lạnh lùng nhìn anh ta, đôi mắt xanh thăm chột bao bọc bởi một màu đen "Diệp Hiên, anh tốt nhất không cần phải không biết tự lượng sức mình!"

"Tôi không phải không biết tự lượng sức mình. . . ." Diệp Hiên nhún nhún vai "Hôm nay giống như tôi nhìn thấy dì Liên, nhưng hơi kỳ lạ, không phải dì liên đã chết rồi sao? Cho nên tôi rất nghi ngờ, muốn cảm tấm hình này đi tìm dượng!"

BOSS không nói gì, nhưng hai bàn tay anh ngày càng nắm chặt, anh tiến lên, đưa tay giữ lấy vai anh ta: "Anh biết anh đang ở đây làm cái gì không? Diệp Hiên, anh là cái người cực kỳ ngu xuẩn....!"

"Nói thế nào?"

"Anh nghĩ cảm tấm ảnh ấy cho ông cụ xem rồi sẽ hết trách nhiệm sao, hiện tại thì sau này ông cụ sẽ giao toàn bộ tài sản cho tôi, nếu như anh muốn để cho Bạch Liên gặp ông cụ, vậy thì cảm ơn ý tốt của anh rồi, ông cụ già rồi, chịu không được nổi gậy vò này đâu, nếu đến phút cuối mà biết Bạch Liên không còn sống được bao lâu, ngược lại chỉ gây tổn thương đến sức khỏe của ông ấy, anh nói đi, anh có thể gánh được hết sao?"

Một câu cuối cùng của BOSS đã đè thấp đến âm lượng nhỏ nhất, sắc mặt Diệp Hiên trắng bệch trong nháy mắt, ẩn ý trong lời nói của anh Diệp Hiên đều hiểu rõ, anh ta kinh ngạc nhìn anh: "Cậu thật sự can đảm đấy!"

"Anh xem tôi có dám hay không!" Trong đôi mắt thâm thúy của anh thoáng qua tia tàn nhẫn, khiến cho lưng anh ta toát ra mồ hôi lạnh "Tôi có thể để cho bà ta già chết, thì ta cũng có thể khiến bà ta chết thật, tốt nhất anh nên thu hồi mấy thứ đồ chơi ấy lại đi, tôi không đụng anh, là tôi còn bận tâm mặt mũi của anh trước anh em nhà họ Diệp, bằng không, tôi đã sớm ra tay với anh rồi!"

Lời của BOSS vừa dứt, anh ta không khỏi lui về sau mấy bước, cái trán không khỏi tiết ra mồ hôi lạnh. . . . .

"Tiểu Hiên, Tiểu Sóc, hai đứa đang làm gì vậy?"

"Đến đây ạ, ba!" BOSS sửa sang tây trang, sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng "Đến giờ cơm tối rồi, chúng ta về thôi!"

"Được!" Ông Ngôn gật đầu một cái, sau đó nhìn Diệp Hiên đang đứng sững bên kia "Tiểu Hiên cũng đi cùng đi, đã lâu rồi không đoàn tụ với nhau"

"Được ạ, thưa dượng!" Diệp Hiên cười cứng ngắt, nhìn bóng lưng kia, cái tay đang nắm điện thoại run rẩy, sau đó bước theo.

Nhà họ Ngôn rất lớn, nhưng người giúp việc lại không có mấy người, từ trước đến nay đều rất yên tĩnh, hôm nay Diệp Hiên đến cùng với Ngôn Sóc, ông cụ cũng rất vui mừng, cho nên một nơi thường ngày rất yên tĩnh giờ lại rất nhộn nhịp!

"Có muốn ở lại tối nay không, sáng mai qua đó vẫn còn kịp!"

"Không ạ!" Ngôn Sóc kéo tấm rèm trên đùi ông lên "Người nên chăm sóc cho mình thật khỏe, đợi Supermodel Cup kết thúc là con không còn chuyện gì nữa rồi, đến lúc đó con mang người ra ngoài đi dạo!"

"Con còn bận việc của con, không cần để ý đến ta đâu!" Ông cụ cũng không muốn làm trễ nãi công việc của anh "Công ty lúc ta quản lý cũng từng có

thời kỳ phá sản, con không cần để ý việc thua cuộc đâu"

"Không đâu ba!" BOSS đứng dậy, nhìn về phía quần gia sau lưng "Chú Vương, ba con nhờ chú nhé!"

"Tôi biết rồi, thiếu gia!"

"Vây, con với Diệp Hiền đi trước!"

"Đi thôi!" Ông cụ hào sảng phẩy tay, sau đó di chuyển đi lẫn vào bên trong, nhưng thấy tấm lưng kia vẫn khiến cho người ta chưa xót!

Nhìn ông cụ vào phòng, BOSS mới mở cửa vào xe.

"Bộp! !"

Lúc anh chuẩn bị đóng cửa, Diệp Hiền lập tức giữ lại cửa xe "Ngôn Sóc, tôi sẽ không để yên như vậy đâu!"

"Ngu xuẩn!" BOSS một tay đẩy anh ta ra, sau đó dùng lực đóng cửa xe lại, để lại đoàn khói màu xám theo đuôi xe đang rời đi.

"Chết tiệt!!" Diệp Hiền dùng sức đá chiếc xe thể thao màu đỏ chói bên cạnh, giận dữ liếc mắt nhìn bóng xe đang rời đi, anh ta cũng vội vã lên xe.

BOSS lẳng lặng lái xe, đột nhiên có cảm giác gì đó là lạ. Anh nghĩ ngợi kỹ một chút, sau đó, nhớ ra hình như hôm nay hơi yên tĩnh. . . . .

BOSS đưa tay móc điện thoại di động ra, sau khi bật màn hình, anh vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện cô bé Lolita đáng yêu trên màn hình giờ đã thay thế bằng ảnh đôi mắt mèo.

Sự nghi ngờ trong lòng anh càng sâu, sau đó di chuyển đến mục cài đặt, mở nó ra. . . . .

【Xin lỗi, chương trình này đã bị tháo dỡ hoặc đã bị cài đặt sai! 】

Chuyện gì xảy ra. . . . .

BOSS đột nhiên ngừng xe, tiếp tục mở chương trình ấy lên.

【Xin lỗi, chương trình này đã bị tháo dỡ hoặc đã bị cài đặt sai!】

【Xin lỗi, chương trình này đã bị tháo dỡ hoặc đã bị cài đặt sai!】

【Xin lỗi, chương trình này đã bị tháo dỡ hoặc đã bị cài đặt sai! 】

. . . . .

Liên tục thực hiện nhiều lần, Ngôn Sóc chỉ có thể nhận được mấy chữ lạnh lẽo như vậy . . . . .

Hai mắt của Ngôn Sóc cứ nhìn dòng chữ nổi lên đến cả chục lượt, lần đầu tiên, trong lòng anh sinh ra một cảm giác lo lắng dày đặc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ngôn Sóc nhìn dòng chữ cứ hiện lên vài chục lần trên màn hình, lần đầu tiên, trong lòng sinh ra cảm giác lo lắng. . . . .

BOSS hít sâu mấy hơi, đè xuống nỗi bất an mãnh liệt trong lòng mình xuống, nhưng nhịp tim lại tăng nhanh đến cực hạn, bây giờ sắc trời cũng đã nhuộm màu đen, ngày mai sẽ diễn ra Supermodel Cup, cho nên anh quyết định về nhà rồi mới suy nghĩ kỹ càng chuyện gì đang xảy ra với cái điện thoại của mình. . . . .

Quyết định chủ ý, BOSS khởi động xe, chuyển bánh xe về hướng nhà mình.

Chờ lúc về đến nhà, BOSS bắt đầu nghiên cứu cái điện thoại di động không thể nào khởi động lại chương trình, cài đặt lại chương trình nuôi dưỡng cực cung đều ổn, sau khi vận hành vẫn hoạt động bình thường, điện thoại di động cũng không nhiễm virus , nhưng có gì đó hơi lạ?

Đôi mắt của BOSS chợt nhuộm màu đen, anh suy nghĩ, sau đó ra tay ngoan độc, đưa điện thoại lên cao so với mặt đất, sau đó ném nó lên ..

"Cộp——"

Trong phòng vang lên một âm thanh va chạm của kim loại, điện thoại lẩn vài vòng trên mặt đất rồi ngừng lại, không có tiếng dạ thừa mệm mại như lúc trước, cũng không tiết ra bất kỳ chất lỏng nào, mà lại giống một chiếc điện thoại bình thường mà người ta hay sử dụng.

BOSS cứ ngồi trên giường không nhúc nhích, trông mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cái điện thoại, đôi mắt anh mang theo một ý nghĩ gì đó không thể hiểu được, thật lâu, BOSS nở nụ cười tự giễu, sau đó nhặt cái điện thoại lên rồi ném nó lên giường, cầm quần áo vào phòng tắm.

Nhưng Ngôn Sóc không biết rằng, tất cả mọi chuyện đều được Nguyên Bảo nhìn thấy: Nguyên Bảo đang bị giam cầm, bị giam cầm ở một không gian màu vàng hoàn toàn không có gió, cô rất sợ, khi cô nhìn về mặt của BOSS, cô cảm giác được mình ném xuống đất như thế nào, nhưng cô không đau, càng không có biện pháp nói với BOSS một câu.

Làm thế nào đây. . . . .

BOSS hình như rất lo lắng, làm thế nào đây. . . . .

Lo lắng, cô nên nói gì đây a ~

Xinh quang cô là kim loại sáng lấp lánh, khiến mắt cô bị đau vì nó.

【 Có muốn tôi giúp một tay không? 】

"Hừ. Baidu, ngộ nhờ cô lừa tôi thì sao?" Rất quá đáng, tại sao lại cố tình để cô bị nhốt cùng với Baidu, tiểu thư hệ thống đâu? Cô ta có dịu dàng giống như tiểu thư hệ thống đâu chứ.

【 Khách hàng thân mến, bởi vì phiên bản của bạn là phiên bản cũ, cho nên không cách nào phân biệt được loại điện thoại này, xin mời nhập vào khung tìm kiếm của tôi Trình tự cập nhật để thay đổi! 】

Nguyên Bảo rồi rầm nhìn khung tìm kiếm Baidu bên cạnh: rốt cuộc nên bấm hay không nên bấm, rốt cuộc là tin hay không nên tin, làm thế nào đây, quá rắc rối, nhân phẩm của Baidu cô vẫn còn hoài nghi. . . . .

Nhưng. . . . .

Cô muốn BOSS, cô đẹp trai hơn BOSS nhà cô!

Nguyên Bảo suy nghĩ xong, nhập từ khóa tìm kiếm lên khung.

【 Ting! Trình tự cập nhật sẽ tiến hành sau ba giây nữa, sau 24 giờ thì sẽ biến thành cô bé, trong quá trình thăng cấp thì sẽ rơi vào trạng thái ngủ , 3,2,1, thăng cấp bắt đầu! 】

Ừm, 24h, cô còn phải đi tham dự Supermodel Cup với BOSS mà!

Nhưng không còn cách nào, theo ánh ánh kim loại, cô chìm sâu vào giấc ngủ.

BOSS tắm xong đi ra ngoài nhưng điện thoại vẫn không khôi phục lại trạng thái ban đầu, buồn buồn thờ dài một hơi, sau đó lên giường ngủ.

. . . . .

BOSS ngủ không yên ổn cả một đêm nay, lần đầu tiên anh rơi vào giấc mộng: Bên trong có một đôi mắt đen đang khóc nhìn anh, sau đó đưa tay muốn được ôm , anh cũng vươn tay ra ôm lấy, nhưng sau đó. . . . .

Đồng hồ sinh học khiến anh tỉnh lại sau giấc mộng.

Mắt anh trân trân nhìn trần nhà, anh đưa tay với lấy cái điện thoại đang để ở tủ đầu giường, trên màn hình vẫn là tấm ảnh đôi mắt mèo như cũ , hôm nay điện thoại anh vô cùng an tĩnh, và hôm nay tâm trạng Ngôn Sóc không được bình thường.

Lúc anh đến công ty, tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng. BOSS nhìn lướt qua rồi nói: "Tần Lăng đi chưa?"

"Dạ, đã đi chuẩn bị!"

"Thay đồ một mình chứ?"

"Không sai, cũng đã sắp xếp xong xuôi, BOSS có thể yên tâm!"

Ngôn Sóc gạt đầu một cái, nhìn chung quanh một vòng: "Đi thôi, chúng ta đi trước!"

"Dạ!"

"Mọi người có phát hiện ra hôm nay BOSS của chúng ta có chút lạ không?" Chờ Ngôn Sóc lên xe, người phía sau liền lên tiếng tám chuyện.

"Là lạ, có à?"

"Vây sao, ..." Cô gái kia chớp chớp đôi mắt của mình "Tại sao tôi có cảm giác BOSS giống như một thanh niên đang thất tình vậy, cả người đều toát ra sự lo lắng?"

"Cô nghĩ nhiều rồi! Một scandal BOSS cũng chưa có, còn ở đó mà thất tình. . . . ."

"Có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi!" Cô gái ấy đáp lại một câu rồi cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

. . . . .

Toàn bộ khán đài đều đã làm xong xuôi, có một ký giả còn đứng ở cửa ra vào, thấy Ngôn Sóc xuất hiện, tất cả ký giả giống như một con thủy triều mạnh mẽ ồ ạt xông tới.

"Tổng giám đốc Ngôn, cuộc thi Supermodel Cup lần nào cũng do K bắt được, vậy hiện nay có Thiên Tinh cạnh tranh công khai, có thể mang đến cho công ty của anh áp lực hay không?"

"Không phải anh nói lần nào K cũng bắt được sao, vậy câu hỏi phía sau còn ý nghĩa gì?" Ngôn Sóc trả lời hết sức sắc bén.

"Tổng giám đốc, nghe nói tuyển thủ tham dự cuộc thi của Thiên Tinh lần này có vị trí quan trọng trong giới thời trang, vậy anh có thể tiết lộ chút thông tin về tuyển thủ của mình hay không?"

"Xin lỗi, đối với câu hỏi này thì chúng tôi cực tuyệt trả lời!" Lý Thúc bước lên để Ngôn Sóc ra đằng sau, đưa tay chặn đám ký giả đưa câu hỏi phỏng vấn.

"Tổng giám đốc Ngôn. . . . ."

"Tổng giám đốc Ngôn. . . . ."

Âm thanh của đám ký giả hòa lẫn vào nhau, cực kỳ hỗn loạn.

"Mới sáng sớm mà đã náo nhiệt rồi ....!"

Vưu Tinh Bản cười cợt nhả một tiếng khiến cả khán đài im lặng trong mấy giây, anh mới đến nhưng đã đem không khí toàn bộ nơi đây trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Ngôn Sóc nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn anh ta, ánh mắt anh giống như một con kiến nhỏ.

Vưu Tinh Bản cười cười, sau đó tiến lên vỗ vỗ bờ vai của anh, ánh mắt người đó lóe lên, nụ cười của anh ta hết sức phô trương: "Tôi rất mong đợi cuộc tranh tài ngày hôm nay!"

Ngôn Sóc hất tay của anh ta ra, sau đó không chút để ý phui phui nơi vừa bị chạm vào: "Không có hay đâu mà mong với đợi, kết quả cũng đã định, nói thật ra, tôi hơi xem nhẹ trận tranh tài này với anh. " Ngôn Sóc nói xong thì khóe miệng gọi lên nụ cười kiêu ngạo, cười như vậy y như muốn cho bộ phim ngừng lại.

Ký giả đứng tại chỗ xôn xao: bọn họ sớm biết Ngôn Sóc luôn coi thường mọi người, nhưng chưa từng nghĩ đến Ngôn Sóc lại tự đại, tại chỗ như vậy khiêu khích người ta, chỉ có duy nhất người như Ngôn Sóc mà thôi.

Cuộc tranh tài hôm nay có hàng triệu người: có người nói nói Ngôn Sóc khinh thường người ta, tự cao tự đại chắc chắn sẽ thua cuộc; có người nói giải thưởng đã là của K thì không ai có thể giành được nó, còn có người bảo hôm nay tuyệt đối gặp toàn vua với vua, chỉ là cái người Vưu Tinh Bản ấy là vua, mọi người đều có thể cười ha hả rồi đây. . . . .

"Chút nữa nhớ phát huy cho tốt!"

"Phát huy cái em gái anh!" Anh bạn Tần Lăng ngồi trên ghế mà chân không ngừng rìn, anh rất hồi hộp, anh rất hồi hộp, anh rất hồi hộp.

Ngôn Sóc cong khóe môi: "Là phát huy!"

"Mẹ kiếp! Ông đây biết rõ là phát huy . . . . . Phát huy. . . . . Phát huy, hừ!" Anh ta hung hăng chửi thề một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngôn Sóc "Tiểu Chân Từ đâu?" (Tiểu Chân Từ: tên Lăng ca đặt cho bé Bảo)

Ánh mắt Ngôn Sóc lóe lên một cái, sau đó lấy điện thoại ra hươ hươ trước mặt anh ta "Nếu thắng thì tôi đưa cô ấy cho cậu!"

"Anh nói đấy nhé!" Ánh mắt Tần Lăng hiện lên một vệt sáng "Con mẹ nó, nếu như anh dám lừa tôi, ông đây sẽ tìm người bào cứu hoa nhà anh!"

Ngôn Sóc nhướn mày: "Không cần cậu tìm người bạo, tôi tự bạo cứu hoa của tôi."

Anh bạn Tần Lăng: ". . . . ." Vì cái gì mà mình có cảm giác đang bị lừa nhỉ?

Cuộc tranh tài còn 1 tiếng đồng hồ nữa sẽ bắt đầu: trước khi thi đấu các tuyển thủ tham dự đã trải qua vòng sơ khảo, mà chỉ có mình K là công ty duy nhất bỏ qua hết các vòng kia, trực tiếp tiến vào trận chung kết, cho nên hôm nay là trận đấu duy nhất quyết định thắng bại của K.

Ban giám khảo đã vào chỗ ngồi, đến từ nước Mỹ có Harsh T, đến từ nước Thái xinh đẹp có Kiều An Na, sau đó là người có dòng máu lai Trung Anh nổi tiếng nói toàn lời sắc bén, Edward, cuối cùng —— là bạn thân của BOSS, Uất Trì Dung!

Uất Trì Dung nghiêng đầu cười cười nhìn anh, sau đó nói gì đó với anh bạn mắt xanh bên cạnh mình.

Ngôn Sóc nhìn đồng hồ đeo trên tay, còn 40', thời gian vẫn còn sớm, anh lấy điện thoại di động ra, kiểm tra một lần nữa nhưng vẫn là cái hình đôi mắt mèo_

【 Xin lỗi, đang trong tình trạng thăng cấp, bây giờ còn chưa thể sử dụng! 】

Thăng cấp, sử dụng?

BOSS sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười thật to, bởi vì hưng phấn, khiến cho cơ thể run lên bần bật.

"Đó không phải là ông chủ tịch của K sao?"

"Không sao, sao chủ tịch lại tới nơi này?"

"Xem ra cuộc tranh tài này có ý nghĩa gì rồi đây!"

"Bảo sao. . . . ."

Nghe âm thanh bàn luận ầm ĩ xung quang, BOSS ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy ông cụ nhà mình đang ngồi trên xe lăn được chú Vương đẩy đến đây.

"Ba!" Ngôn Sóc vội vàng đứng dậy đi tới đó "Sao người lại tới đây?"

"Không phải con bảo ta nên đi ra ngoài một chút hay sao?" Ông Ngôn nhìn anh đầy trách cứ "Trong nhà không khí không ôn ấm, nên ta tiện thể đến cuộc thi hôm nay, con không cần để ý ta đâu, bảo chú Vương đẩy ta qua sảnh phòng bên kia là được!"

"Lát nữa chỗ này sẽ rất ồn, người có cần về chỗ con ở trước không?" Ngôn Sóc ngồi xổm người xuống, có chút bận tâm nhìn người cha già của mình, cha anh đã lớn tuổi, mặc dù Ngôn Sóc cái gì anh cũng chưa từng nói, nhưng anh thật sự lo lắng cho tình trạng sức khỏe của ông hiện giờ.

"Không cần phải để ý, cũng không nên để ý làm gì!" Ông không nhịn được phát tay "Con xem đi này, xem ta này. Chú Vương, đẩy tôi đến bên kia đi, tầm nhìn chỗ đó được lắm!"

"Dạ!" Chú Vương cười cười nhìn Ngôn Sóc, sau đó đẩy ông Ngôn tới vị trí được chỉ định

Ngôn Sóc bất đắc dĩ thở dài một hơi, lại thấy trên vai hơi nặng, Uất Trì Dung không biết đi tới đây từ lúc nào: "Sao bác Ngôn lại đến đây vậy?"

"Ông già của tôi ời, nghĩ cái gì thì làm cái đó, làm sao lại xuống đây, cũng không sợ người ta nói gì à?" Ý bảo cậu ta nhìn đám ký giả đang chụp hình xung quanh đĩa kia, về mặt của mình thì chẳng để ý đến chúng.

"Ha ha, chẳng lẽ Ngôn Sóc cậu lại đi để ý mấy cái chuyện tầm phào đó?" Uất Trì Dung cười cười "Đúng rồi, làm sao ông già cậu cứ nhìn điện thoại hoài như vậy, nơi này rốt cuộc có cái gì?" Uất Trì Dung nhìn con điện thoại màu đen kia mà trong lòng ngửa ngáy khó chịu, thật muốn biết cái bí mật bên trong nó cực kỳ.

"Trở về vị trí ban giám khảo của cậu đi!" BOSS bỏ điện thoại vào túi, sau đó chỉ chỉ lên cái đồng hồ trên cổ tay mình "Cuộc thi sắp bắt đầu, còn nữa, mình thật sự để ý có người nói 'Tổng giám Ngôn mượn tình bằng tình để giật giải Supermodel Cup', đây mới là mảnh khốc đáng ghê tởm nhất!"

"Ha ha, mình thì ngược lại không để ý đến chuyện đó đâu!" Uất Trì Dung cười vài tiếng "Ngôn Sóc, mình thật sự hoài nghi cậu có bị cái điện thoại di động này khống chế con người hay không, cậu bảo mình sẽ không cùng cái điện thoại này kết hôn đấy chứ?"

Cả người BOSS đột nhiên cứng đờ, lời nói của Uất Trì Dung là câu bông đùa, thậm chí khiến anh nghĩ là thất, Ngôn Sóc nhìn cái điện thoại trong tay mình, sau đó cười một cách ý vị: "Kết hôn hay không thì cũng có thể, có lẽ đợi nuôi lớn lên rồi tính ....!"

Uất Trì Dung sững sờ, sau đó tràn đầy kinh ngạc mà nhìn anh: "Quái thai là quái thai mà!"

"Được rồi, nhanh đi về đi, cuộc thi sẽ bắt đầu ngay lập tức!"

"Chúc cậu may mắn!" Uất Trì Dung cho anh cái ôm cực buồn nôn, sau đó đi tới chỗ ngồi của ban giám khảo.

Ánh đèn từ từ mờ đi, cuộc thi, chính thức bắt đầu!

Chương 16

Trên sân diễn thời trang hình chữ T mọi người bên dưới đã ổn định chỗ ngồi của mình, trở thành một Supermodel ưu tú: thứ bạn muốn không chỉ là vóc dáng cơ thể, còn phải đặc biệt toát lên sự cá tính khi đi trên sân diễn chữ T.

Ánh sáng mờ dần và nhạc vang lên, người mẫu đầu tiên ra sân, trước mặt là mấy vị người mẫu nhưng đối với bọn họ không có bất kỳ sự uy hiếp nào, mỗi người mẫu phải đi trên sân diễn chữ T 3 vòng, dùng các phương hướng lẫn về đẹp hình thể để tạo cho mình một cá tính, Tần Lăng ở vị trí số 7, cách thí sinh dự thi cuối cùng.

BOSS bây giờ hoàn toàn không để ý về cuộc thi lần này, một mặt anh lo lắng Tần Lăng có thể bị tuột này kia, mặt khác, bây giờ anh lại rất lo lắng cho Nguyên Bao trong tình trạng đang thăng cấp.

Mà đúng lúc này, trên khán đài T đang xôn xao, BOSS ngẩng đầu lên, tận mắt chứng kiến người đang đứng trên đó thì ngẩn người tại chỗ: đó là một người đàn ông, một người đàn ông hoàn mỹ như một vị thần Apollo, bất luận là vóc dáng hay khuôn mặt đều vô cùng hoàn mỹ. . . . .

"Thí sinh thứ 6 Chung Ly, thuộc S&M, chiều cao 1.90m, số đo 3 vòng 53-11-98. . . . ."

Nhìn Uất Trì Dung và Vu Tịch Bân, cũng sững sờ như nhau, bỏ mấy chuyện khác đi thì không nói làm gì, thì cuộc thi Supermodel này hết sức thư giãn, nội bộ cũng không nói không cho phép nam sinh tham gia cuộc thi này, mà mọi người đã niệm niệm trong tiềm thức chỉ có những người con gái đẹp mới có thể phơi bày vẻ đẹp trên sân diễn chữ T, mặc dù nam Model của K không ít, nhưng Ngôn Sóc rất ít khi để cho bọn họ tham gia, muốn tham gia thì cũng phải là cuộc thi Next Top Model dành cho nam, mà một cái công ty không có danh tiếng gì lại làm như thế này thì có chút bất ngờ.

Mà nguyên nhân BOSS khiếp sợ còn một cái nữa: Chung Ly và anh cũng coi là đối thủ cũ của nhau, từ sau khi lên đại học Chung Ly đã bắt đầu so tài với anh, sau khi thành lập một công ty model thì Chung Ly hoàn toàn bị anh đánh bại, biến mất vài năm rồi sau đó có nghe nói anh ta sang Pháp phát triển, rồi không còn tin tức gì nữa, mà sau khi phát hiện ra Chung Ly thật sự khiến BOSS khốn hoặc.

Và nguyên nhân Vu Tịch Bân khiếp sợ chính là: người mẫu dự thi của anh ta cũng là nam, người nam kia là Uy Liêm được K đào tạo cách đây không lâu, những thứ không có thì không nói làm gì, vì chỉ khi chất của Uy Liêm đã thua xa Chung Ly rồi.

(Trong chương 1, tác giả có nhắc đến William, mình sẽ phiên âm ra tiếng Việt cho mọi người dễ nhớ nha, là Uy Liêm đó)

"Xong rồi. . . . ." Vu Tịch Bân ngã người lên thành ghế: đây quả thật là đòn cảnh cáo nặng, anh còn muốn nhân cơ hội này nhảy lên cương vị cao hơn, đem K hung hăng giẫm ở dưới chân của mình, nhưng mà bây giờ. . . . . Hiện tại. . . . . Cái công ty S&M kia như một món đồ giáng xuống từ trên trời vậy, trực tiếp hủy diệt toàn bộ kế hoạch của Vu Tịch Bân anh.

Chung Ly lấy tư thế đi 3 vòng trên sân diễn chữ T, anh ta chính là Vua trên sân diễn này, đem tất cả mọi tinh linh trên mặt đất giẫm dưới bàn chân anh ta, anh ta chính là vương giả, một đấng vương giả trên sân diễn chữ T, không ai có thể qua được anh ta, lúc đi ngang qua khán đài anh ta liếc nhìn Ngôn Sóc, ánh mắt kiêu căng mà lạnh nhạt.

Ngôn Sóc biết Chung Ly đã không còn cái vẻ bề ngoài bình thường như năm đó, đậm đầu về phía trước anh ta đã trưởng thành hơn, chỉ là, BOSS nâng lên một nụ cười lạnh, tay không tự giác nắm chặt thành đấm: anh có thể khiến anh ta sụp đổ một lần, thì cũng có thể khiến anh ta sụp đổ lần thứ hai, bất giác, ánh mắt của anh thoáng qua sự tàn nhẫn.

Phía dưới là Uy Liêm, ý giễu cợt trong ánh mắt BOSS càng đậm hơn: Uy Liêm là một kẻ lang thang được anh nhặt về, là một tay anh chỉ bảo. Dạy dỗ, chỉ là giờ đã không còn quan hệ gì, anh có thể khiến hắn lên thiên đường thì cũng có thể khiến hắn xuống địa ngục!

Đang tạo dáng Uy Liêm chợt nhìn người một cái, theo cảm giác nhìn sang, đối mặt với ánh mắt sắc như dao, Uy Liêm dưới ánh mắt ấy khiến cơ thể không thể nhúc nhích, thế nhưng đến phút cuối lại ngã nhào xuống sân diễn.

Người xem phía dưới bắt đầu thấp giọng tám chuyện, nhóm người giám khảo thì càng thêm hưởng ứng, Vu Tịch Bân cắn chặt hàm răng trắng, anh ta nện đầu gối, không khỏi quát to: "Đồ vô dụng!"

"A. . . . . Thật là chủ dạng gì thì chó dạng ấy!" BOSS nói xong, sau đó nhìn về phía Vu Tịch Bân đang ngồi cách đó không xa.

Vu Tịch Bân nghe được lời anh, sắc mặt lập tức sầm xuống: "Cái con chó này là anh nuôi trước kia đấy!"

"Đúng rồi!" BOSS cong khóe môi "Tôi cấp cho hắn ta cái ổ, nuôi nấng tỉ mỉ, cuối cùng phát hiện con chó này một đĩa bạc nghĩa, lúc ta chuẩn bị đuổi nó đi thì, có người nào đó thích món đồ chơi này nên xin tôi nhặt về, cuối cùng tôi thật sự muốn cảm ơn anh ta lắm đấy nhé!"

"Anh. . . . ." Vu Tịch Bân kích động muốn đứng dậy tranh luận, cuối cùng bị người bên cạnh đè xuống, anh ta hít sâu mấy hơi "Anh cũng đừng quá đắc

ý, thương trường như chiến trường, có thắng thì cũng có thua, anh đừng tưởng rằng mình còn có thể cười châm biếm đến khi nào!"

Anh chỉ cười cười, không tiếp tục lý luận với Vu Tinh Bản, Tần Lăng đang ra sân diễn, anh bạn Tần Lăng này chính xác là khiến nhiều người phải kinh ngạc, phong cách đặc biệt thu hút với đôi mắt tỏa sáng, chỉ là BOSS biết, coi như Tần Lăng khá hơn nữa, cũng sẽ thua, bề ngoài lúc dự thi, tên Tần Lăng đúng là nữ còn . . . . .

Chỉ là bây giờ BOSS hơi nghi ngờ, cái đó công ty nhỏ bé kia chưa từng xuất hiện trong cuộc thi bao giờ, rất rõ ràng là nó được đặc cách vào vòng chung kết y như K, tới cuối là ai, người nào lại có năng lực như vậy, chẳng lẽ là Chung Ly?

BOSS thật sự hoài nghi.

Cuối cùng là công ty S&M thắng, công ty S&M một bước nổi danh, cũng không có kênh truyền thông nào chú ý đến sự so tài giữa K và Thiên Tinh, nhưng BOSS vẫn bị bao quanh ở cửa ra vào hội trường, trong nháy mắt K được tôn sùng vì thoát được con sóng gió, chỉ là chuyện sau này mà thôi.

K thua lần này cũng là chuyện tốt đối với K, cũng là một lần thử nghiệm, chỉ có điều BOSS lo lắng còn là vị cha già của mình, chờ tất cả mọi người giải tán, lúc thành viên tham gia đã không còn ai, ông ấy vừa còn ngồi ở đó nhưng giờ không thấy đâu trên sân diễn chữ T.

Ngôn Sóc đi ra ngoài, ngồi xổm xuống: "Ba!"

"Xong việc rồi?" Ông lão sừng sốt một lát, sau đó nhìn về phía Ngôn Sóc.

"Ừ, chúng ta về nhà thôi ba!" BOSS đứng dậy chuẩn bị đẩy xe lăn của ông đi, ông lão đột nhiên ngăn anh lại "Con về nhà đi, ta bảo chú Vương dẫn ta đến đây một lát!"

"Nhưng . . . . ."

"Bảo con về thì con về đi!" Trạng thái ông Ngôn có chút mạnh bạo.

"Thiếu gia, cậu trở về trước đi, tôi sẽ chăm sóc lão gia tốt mà!" Chú Vương mở to mắt hướng về phía anh, ra ám hiệu.

Hai mắt BOSS hơi trầm xuống: tâm tư của cha già anh có lúc rất khó đoán, âm tình bất định, giống như một cô gái mới lớn, có lẽ người già chính là như vậy. BOSS nghĩ như vậy, cong khóe môi: "Lúc mang cha con từ bên ngoài thì đi chậm một chút, nếu không thì để con trực tiếp đi tới đó, nhà họ Ngôn hơi xa, buổi tối đi không an toàn!"

"Vâng, thiếu gia!"

Đi ra khỏi hội trường, sắc trời đã tối, anh nhìn hoàng hôn nơi cuối chân trời, sau đó móc điện thoại di động ra, Nguyên Bảo vẫn chưa thắng cấp xong, hiện tại anh rất mong chờ cô bé ngốc kia sẽ biến thành cái hình dạng như thế nào, chỉ là, chắc cũng đều ngốc nghếch như nhau! Nghĩ như vậy, anh không khỏi bật cười, một giây kế tiếp, nụ cười từ từ lạnh đi, anh bấm một dãy số, đầu dây bên kia được kết nối trong nháy mắt, ánh mắt anh nghiêm túc: "Tìm người phế bỏ Uy Liêm, tôi nhật hán về ở đâu, thì bỏ hán lại ngay ở đó!"

Cúp điện thoại, anh nhìn về phương xa nơi cuối chân trời rồi chớp mắt một cái, đột nhiên có loại cảm giác cô đơn bao phủ lấy hai mắt anh: anh là Ngôn Sóc, cho tới bây giờ Ngôn Sóc này chưa từng thua!

. . . . .

Trở về nhà rồi sửa sang mọi thứ, BOSS ngồi đầu giường nhìn cái điện thoại màu đen của mình, ánh mắt của anh từ nghiêm túc chuyển sang. . . . . chân thành.

Trong cái loại chân thành này càng mang theo chút khẩn trương: cái bộ dáng này giống như một người cha đang chờ đứa con của mình chào đời vậy.

"Tại sao vẫn chưa ra!" BOSS có chút không nhìn được, cuộc sống cá nhân của anh luôn là người có quy luật cụ thể, bây giờ đã đến giờ anh đi ngủ, được rồi, chờ một lát nữa đi, BOSS hít sâu một hơi, ngoan ngoãn ngồi nhìn cái điện thoại di động màu đen: nếu không ra theo lời tôi bảo thì ném mày từ tầng 49 xuống.

Là tầng 48 mà nói tầng 49~

Nguyên Bảo có cảm giác mình đã ngủ trong thời gian rất dài, tuyệt đối dài hơn 24 tiếng đồng hồ, cô biết Baidu đã lừa mình lần nữa rồi, qua 24 giờ lẻ nửa ngày sau, cô có cảm giác cơ thể mình cứ phát ra tiếng "Đinh đinh đinh", rất loạn, rất ồn ào, rất phiền, rất muốn khiến cô đánh người khác.

"Đủ rồi đây——"

Nguyên Bảo rớt cuộc cũng mắng to thành tiếng, ngay lúc cô mở mắt ra là thấy một trần nhà nho nhỏ, cái màu hồng rất quen thuộc, chính là gian phòng ảo của mình, chỉ là. . . . cô bây giờ đang ở đâu?

Nguyên Bảo chớp chớp hai mắt của mình, đột nhiên thấy mình hít thở có chút khó khăn, cô hít sâu một hơi, sau đó đưa ra một nhận định: cô bị kẹt chắc rồi.

Đang bị mắc trong bồn cầu nhà vệ sinh ảo.

Phốc ——

Và làm sao để cái điện thoại bỏ ra khỏi bồn cầu vệ sinh mới là vấn đề chính.

Mặt Nguyên Bảo đen đến mức không đen nổi, cô hung hăng nghiêng răng : “Baidu!!!!”

【. . . . . Xin lỗi, không có chương trình này! 】

"? ?"

"Baidu? Baidu xinh đẹp?"

【. . . . . Xin lỗi, không có chương trình này! 】

" Baidu hiền lành thông minh ời "

【. . . . . Xin lỗi, không có chương trình này! 】

Hả?

Chuyện gì đã xảy ra?

Nguyên Bảo hoàn toàn mộng lung.

Kẻ lừa bịp tốt nhất, đã đi đâu?

Một giây kế tiếp sau khi Nguyên Bảo hỏi xong, cảm giác trong đầu truyền đến âm thanh nổ pháo hoa, sau đó một cái khung từng chút xuất hiện lên, lúc thấy cái khung ấy, tâm tình Nguyên Bảo hoàn toàn biến thành: ". . . . ."

Màu sắc vẫn là màu sắc đó, khung Baidu vẫn là khung đó, chỉ là. . . . . Tại sao đánh vần lại biến thành HAOKDIE? ? ?

Cái thế giới này đã hoàn toàn huyền ảo ư ? Cho nên mọi người không còn cách nào để tin tưởng vào Baidu nữa ư? Cho nên Baidu thật sự là kẻ lừa bịp?

Nguyên Bảo nhăn mặt mà không nói nên lời gì.

【 tìm Baidu có chuyện gì?】 Cái khung kia run lên mấy cái, cô ta dường như chưa phát giác ra chuyện gì.

Nguyên Bảo là một cô gái tốt, không đành lòng dả kích cô ta, sau đó, cô đen mặt nhìn Baidu: “Nói cho tôi biết, tôi đang ở đâu."

【Thăng cấp xong thì rơi xuống đâu đó ngẫu nhiên thôi, ai biết cô đáp xuống nơi nào? Tên cũng ngẫu nhiên theo, cô không được xem thanh thuộc tính của mình ! 】

Được rồi, Nguyên Bảo nhìn thanh thuộc tính, sau đó. . . . .

Khốn kiếp! ! !

Người nào đó cắm vào cô được rồi. Là cái tên gì đây a a a a!

【 Người nào là ông bố tốt đây, người nào là ông bố tốt đây, tốt ~ dâm đẳng ~ a ~~~】 Khung tìm kiếm tiện kia rung lên , sau khi cất tiếng hát thì biến mất không dấu vết.

Được rồi, Nguyên Bảo lau đi nước mắt, trước tiên là mặc kệ chuyện dễ dàng bị ăn đi, vẫn là, dễ dàng đi vào và dễ dàng đi ra mới là trọng điểm!

BOSS, chờ em

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

"Kèo kẹt —— kẹt ——"

Tiếng xương cốt xê dịch khiến trái tim con người ta lạnh giá, vẻ mặt Nguyên Bảo đầy máu bò ra, đáng vẻ gương nhai múa vuốt cực giống với quỷ nữ trong phim ma, hoặc cũng có thể gọi là gái trinh chết trong WC, thật sự là quá chuẩn xác.

"ting ting ting ting. . . ." Cho dù là nhân vật ảo, nhưng Nguyên Bảo vẫn có một tâm hồn của con người, các bộ phận trên điện thoại di động này thật sự không thể điều khiển, chúi đi nước mắt, rốt cuộc cũng lộ cái đầu ra, cô chống hai tay lên thành bồn với mái tóc tai bù xù, sau đó âm trầm cười: BOSS, em tới đây.

"Ừm. . . ." BOSS sắp thiếp đi thì bị âm thanh nhỏ làm cho tỉnh giấc, anh ngồi dậy, hiện tại đã chỉ 4 giờ sáng, điện thoại di động phát ra ánh sáng nhàn nhạt, Ngón Sốt cầm điện thoại di động lên, sau đó nhìn thấy một gương mặt bị che khuất bởi mái tóc đen _ "Ma nữ"

BOSS nhếch mày, quơ quơ cái điện thoại di động, ma nữ bên trong cũng quơ quơ theo.

"A ~" Nguyên Bảo giữ vững thân thể, xương cốt tiếp tục phát ra thanh âm khó nghe, rốt cuộc, cơ thể của cô cũng bò hết ra bên ngoài, lắc lắc cái đầu và cánh tay đang phát ra âm thanh "kéo kẹt kéo kẹt" khiến cho người ta phải phát run.

"BOSS——" thấy gương mặt đó, cô lập tức nhào tới, sau đó ——

"Rầm ~"

BOSS không đành lòng nghiêng đầu sang chỗ khác, sau đó nhìn Nguyên Bảo một cách kinh bỉ: "Đúng là ngốc nghếch."

"BOSS, giờ phút nào tôi cũng nhớ anh, cuộc thi ấy có thắng không, có thắng không? " Như con ngốc đứng từ dưới đất lên, sau đó nhảy lên một cái ngay tại chỗ, mái tóc dài tung lên, BOSS vừa định nói gì thì nghe được giọng nói dễ nghe của tiểu thư hệ thống.

【Ting! Chúc mừng đứa trẻ của người đã được mười ba tuổi, tiểu thư hệ thống tôi vì đứa trẻ của ngày đã đưa vào sử dụng chương trình Thăm hiểm rừng rậm trong Trường học bé cưng, nhất định phải mang bé đi nhé~ có việc hay sẽ xảy ra ở đây, lần thắng tiếp theo sẽ tiến hàng sau mười lăm ngày nữa~】

Nguyên Bảo không nghe tiểu thư hệ thống nói gì, cô nằm lên màn hình, cái mặt to to gần như chiếm hết cả cái màn hình điện thoại: "BOSS, giúp bà đây đổi cái tên đi, đổi cái tên đi." Ba chữ ngu ngốc Được Cắm Vào thật sự khiến cô phát điên.

BOSS nhìn ba chữ trên thanh thuộc tính "Được cắm vào", gương mặt tuấn tú vặn vẹo, BOSS vào cửa hàng mua phiếu thay đổi tên, suy nghĩ một chút, anh đổi tên thành —— Ngón Bảo Bảo.

Nhìn ba chữ màu hồng nhạt, BOSS thỏa mãn gật đầu, tâm tình tốt hơn nên khoe môi cong lên.

Nguyên Bảo rói tỉnh lên nhìn BOSS, cô trầm mặc một lúc lâu: "BOSS, cô phải anh luôn luôn chờ đợi tôi hay không? a ~ quá cảm động ~ tôi không biết BOSS yêu thương tôi sâu đến vậy ~"

BOSS gõ lên màn hình: "Cô nghĩ nhiều rồi." Cổ họng của anh hơi khàn khàn, vẻ mặt cũng không được tốt lắm.

Nguyên Bảo bắt đầu đau lòng, nghĩ tới chuyện BOSS bận bịu như vậy, còn chờ đợi đáng đáp cô thế này, tất cả đều do cái con Baidu chết tiệt kia: "BOSS, anh đi ngủ nhanh đi, còn có thể ngủ được mấy tiếng đấy !"

"Ừm!" BOSS đặt điện thoại lên đầu tủ, sau đó ngã mình nằm ngủ, mấy ngày gần đây anh thật sự mệt đến sắp chết rồi, mỗi ngày hay đêm đều công việc, mà còn phải chăm sóc cái con nhóc Nguyên Bảo phiền phức này nữa

A ~ Quả nhiên BOSS rất yêu mình!

Nhìn BOSS ngon giấc ngủ, Nguyên Bảo tự đắm mình trong mối tự luyến không thể giải thích được.

Sau khi thăng cấp căn phòng cũng lớn không ít, không còn là một không gian nhỏ như trước, tăng thêm phòng tắm và phòng trang điểm, bây giờ Nguyên Bảo hết sức mong đợi hình dáng của mình, cô cúi đầu nhìn hai cái bánh bao nhỏ trước ngực của mình, sau đó tâm trạng tốt hẳn rồi nhéo một cái ~ Mềm mềm ~ Nguyên Bảo giật giật khoe miệng, mở tủ treo quần áo ra, bên trong đều mấy bộ quần áo ngẫu nhiên do Tiểu thư hệ thống sắp đặt, trên đó có lẽ phục đi dự tiệc, đồng phục học sinh mặc đi học, quần áo thể thao, còn mấy bộ đồ dành cho bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Nhưng không có chỉ thị của ba thì Nguyên Bảo không thể mặc chúng được~

Thân máy xoay một cái, thấy BOSS ngủ ngon như vậy, cô quyết định lựa cách thành bé ngoan.

Ngày hôm sau BOSS tỉnh dậy vẫn thấy Nguyên Bảo trong hình dạng lồi thối lếch thếch, không khỏi nhíu mày một cái, nhìn cô đầy ghét bỏ: "Sao vẫn cái dạng này hả?"

Nguyên Bảo uất ức nhu cái miệng: "Ba không cho tôi đổi mà ."

Được rồi. . . . .

BOSS nhìn đồng hồ, sau đó bàn tay nhanh chóng điểm lên màn hình, chỉ chốc lát sau, thuộc tính toàn thân Nguyên Bảo tăng lên, lúc tận mắt nhìn thấy cô bé nhỏ Nguyên Bảo, BOSS có chút giật mình: nhân vật 3D bên trong đều rất xinh đẹp đến tinh xảo, nên Nguyên Bảo cũng không ngoại lệ, một đầu tóc bù xù chuyển sang mái tóc xoắn màu đen, ngũ quan thanh tú xinh xắn, làn da giống như có thể bám ra nước vậy, dáng dấp của cô bây giờ như một đứa trẻ 12 -13 tuổi, một đôi đen láy Obsidian (một loại đá, search má Gò đi) nhưng vẫn ngây thơ như cũ, cô mặc một chiếc đầm công chúa màu xanh nhạt, con gấu bông trong tay đã biến thành chiếc dù nhỏ màu xanh nhạt.

"BOSS, tôi rất khó coi à?". Nguyên Bảo đứng tại chỗ xoay một vòng, sau đó nhìn Ngôn Sóc đầy mong đợi.

"Ngốc nghếch." Ngôn Sóc cong khóe môi, không phủ nhận.

"Tôi phải tới công ty, cô chuẩn bị làm học sinh ngoan đi." Ngôn Sóc đặt cô vào trường học, lúc này mới bắt đầu xử lý chuyện bản thân.

. . . . .

【 Ngôn Sóc – Tổng giám đốc công ty K ăn nói lỗ mãng, lại bại dưới một công ty nhỏ không có danh tiếng gì, đây là chuyện cười à? Hay là trò cười? 】

Tiêu đề trên báo rất lớn, nội dung bên trong đều nhắm vào Ngôn Sóc và K, bên trong hoàn toàn không nhắc đến chuyện của Thiên Tinh, Ngôn Sóc có chút buồn cười.

"Cái tin này có vẻ hơi nhanh nhì, cậu mới trực tiếp thua cuộc, đằng sau đã có tin liên?" Uất Trì Dung cầm tờ báo đi vào , ý tứ của anh đã rất rõ ràng, việc này có người dờ dờ.

Ngôn Sóc cười cười: "Thiên Tinh của hần cũng không lấy được chuyện tốt gì đâu, tháng sau mình tổ chức một cuộc thi, cậu tài trợ được không?"

Uất Trì Dung nhú mày: "Cái người cậu chỉ muốn lừa mình một khoản thôi!"

"Đối với cậu đâu có chỗ gì không tốt." Ngôn Sóc lật xấp hợp đồng trong tay "Mượn danh tiếng của cậu thì mình có thết tìm thêm vài người hợp tác, người mẫu dưới tay mình cậu cũng biết, có thể để cho cậu dùng sức mạnh truyền thông quảng bá, không phải trong thời gian gần đây cậu muốn mở rộng thị trường ra nước ngoài sao?"

"Ha ha. . . . ." Uất Trì Dung cười cười "Có thể là có thể, chỉ là. . . . . Mình muốn nhìn điện thoại di động của cậu thôi."

BOSS nhú mày, nhìn qua là biết Uất Trì Dung chưa biết được bí mật về cái điện thoại này thì sẽ không bao giờ bỏ qua, anh ném điện thoại di động qua: "Này~"

Uất Trì Dung với lấy rồi đưa mắt nhìn, điện thoại di động cũng là một nhãn hiệu bình thường không có gì khác biệt, anh mở khóa, sau đó thấy hình nền một con Lolita đang học tập.

"Ảnh người thật, nhưng vẫn là đứa trẻ con." Ngón trở thon dài kích một cái, sau đó anh nở nụ cười khinh bỉ "Cậu còn có thể cổ quái như vậy sao?"

"Xem xong rồi? xem xong rồi thì trả lại cho mình."

Uất Trì Dung lật đi lật lại, thật đúng là không nhìn ra cái gì, ngay trách nam đang diễn H cũng không có.

"Mình bảo này, cậu không phải nên tìm một người bạn gái rồi sao?" Trả điện thoại lại cho BOSS "Tiếp tục như vậy nữa thì mình sẽ hoài nghi giới tính của cậu đấy."

"Cậu quản rộng quá rồi đấy!" Sắc mặt BOSS không tốt "Mình không giống cái người bị viêm khí quản như cậu." Anh nâng khóe môi lạnh lạnh lên, hài lòng thấy sắc mặt Uất Trì Dung thay đổi.

Uất Trì Dung trầm mặt: nghĩ đến vị kia thì mình cũng rất nhứt đầu, mây cô ấy ở Pháp, nếu không một ngày tự do mình cũng không có.

"Đúng rồi, cậu thật sự để mặc cho Thiên Tinh tiếp tục như vậy sao?"

"Cái này cậu không cần quan tâm!" BOSS đứng dậy "Buổi chiều mình phải đi phòng tập luyện, nếu không còn gì thì cậu về trước đi."

Sau khi Uất Trì Dung đi thì anh mở máy lên, thấy cô bé nhỏ kia nghiêng mắt nhìn, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Nguyên Bảo vẫn còn trong giờ học, hư ảo đều có sự khác biệt, tiểu học chỉ cần một lát là trôi qua rồi, thêm chút nữa cô đã tốt nghiệp, Nguyên Bảo toét miệng cười nhìn BOSS: "Tôi làm có tốt hay không?"

"Ngốc."

A ~BOSS nói cô ngốc cô càng vui ~

Nguyên Bảo ôm mặt đi lòng vòng, đột nhiên co cảm thấy cơ thể mình có chút không đúng, một giây kế tiếp, lập tức nghe được giọng nói của Tiểu thư hệ thống

【Ting! Người ba thân mến, bảo bối của người bị kinh nguyệt~ chuẩn bị y tá nhanh ~~~ băng vệ sinh nữa ~】

BOSS: ". . . . ."

Nguyễn Bảo: ". . . . ."

Baidu : 【Hệ thống đang trong bảo trì】

Đây là tình huống gì???

Nguyễn Bảo bỗng nhớ đến cảm giác té lên bàn, cô cúi đầu, quả thật nhìn thấy dòng máu đang chảy, liều mạng mà chảy. Này này, đây mới thật sự là mẹ đi cả, mà không phải cô đang bị thương nặng sao?

Nguyễn Bảo lần đầu tiên biết, mẹ đi cả có thể khiến cô mất hồn như vậy.

Sắc mặt của BOSS lộ ra điểm đo đỏ, rồi từ đo đỏ hiện lên chút trắng trắng, nhìn Nguyễn Bảo đang chảy đầy máu bên trong, anh khó tránh khỏi chút luống cuống: "Ngốc, có khỏe không?"

"A a a~" Cô bé Nguyễn Bảo nước mắt lưng tròng nhìn BOSS "Đây không phải là đi cả, mà là sự cô quạnh"

BOSS: ". . . . ."

BOSS vội vàng di chuyển qua cửa hàng, nhưng cô y tá kia sống chết không chịu tới sớm, sắc mặt của BOSS càng thêm đen: anh chỉ là chơi cái trò Nuôi dưỡng cục cưng thôi mà, vậy cái thể giới này là sao đây? Di cả? Ha ha. . . . .Có người nào đã từng gặp nhật vật ảo có đi cả tới chưa, công ty trò chơi còn cô ý chuẩn bị y tá diễn cảnh mất hồn này sao?

"A a a a, BOSS, tôi chảy nhiều như vậy có thể chết không, không khoa học chút nào! " Máu dưới chân đã thành vũng, Nguyễn Bảo lau nước mắt một cái, quyết định đi gặp Baidu.

Cuộc sống gần đây của Baidu không có gì phải lo lắng, thấy cả người Nguyễn Bảo toàn máu tươi mò vào khung tìm kiếm thì hết sức vui vẻ : "Hệ thống điện thoại nhiễm vi khuẩn?"

"Không , tôi có đi cả đến thăm!"

【 Di cả? 】 Baidu trầm mặc một hồi lâu【Nhập vào khung tìm kiếm của tôi Băng vệ sinh 360o dùng ngày và đêm, sau đó cô sẽ hết chuyện. 】

Được rồi!

Có lúc Baidu cũng rất vụn vặt, tối thiểu cô đã không còn chảy máu, nhưng BOSS một thân mồ hôi quay trở lại, thấy co đã không sao, không khỏi sùng sốt một chút rồi lên tiếng hỏi: "Xong rồi sao?"

Nguyễn Bảo gạt đầu rồi phun ra ba chữ : "Người cha tốt."

BOSS thở phào nhẹ nhõm, kích chế độ về nhà: "Cô nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi vào cửa hàng mua một ít thức ăn cho cô."

"Lại không thể ăn." Nguyễn Bảo buồn bực nói, cảm xúc tuột xuống.

【 Ting! Con gái của người trong thời kỳ đi cả nên tâm trạng không ổn định~ xin ba chú ý ~】

BOSS nhìn cái người bé tí bên trong, lúc này cảm xúc của cô đã thành số âm, BOSS suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng: "Vậy cô muốn làm cái gì?"

"Muốn nhìn BOSS khỏa thân ~ " Cô bé Nguyễn Bảo giương mắt ngại ngùng nói.

BOSS nhẹ nhàng gọi lên vành môi: "Được, tối về nhà cho cô xem."

Ngay lúc anh nói thì chỉ số cảm xúc tăng lên đến đầy áp.

"Ngốc. . . . ."Máng thâm một tiếng, anh cầm chìa khóa lên chuẩn bị đi tới phòng luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Làm một chiếc máy cũng có chỗ tốt, lúc đi cả đến thăm có thể tùy ý mà chảy máu, Nguyên Bảo đau khổ bị chảy máu đến năm ngày, nhưng cô vẫn ở bên trong không gian này vui vẻ, làm điện thoại của người có tiền cũng rất tốt, vì cô có rất nhiều tiền tiêu vặt, còn chẳng phải làm gì cả, dưới người thì máu đang chảy nhưng mặt thì reo hò vì vui.

"BOSS, tôi muốn đi thám hiểm rừng rậm."

"Công việc thì bận bịu, tự cô đi chơi trong đó đi." BOSS lật qua lật lại tài liệu trong tay, hiển nhiên không có thời gian để ý đến cô.

Nguyên Bảo im lặng một lúc, tròn to hai mắt, sau đó bình tĩnh nhỏ ra một câu: "Tôi sắp chết rồi, hôm nay máu chảy vô cùng nhiều, nếu BOSS không mang tôi đi thám hiểm rừng rậm, tôi kéo băng vệ sinh ra cho anh xem."

Ngón tay BOSS hơi co lại, sau đó hít sâu mấy hơi, kìm nén nhìn cô: "Kim Nguyên Bảo, tôi rất bận."

"Ba à ~" Nguyên Bảo đề tiện ra vẻ đáng yêu "Anh phải thông cảm cho tôi chứ, người vô tình đến cảm thú cũng không bằng như anh thật vô lý!"

"Tôi không biết!" BOSS bắt lực nâng trán "Tôi thực sự rất bận, K hợp tác với Kim Thành, nên tự tôi đang nghĩ ra bản kế hoạch cụ thể."

"K muốn tiến quân vào Làng Giải Trí?"

BOSS im lặng, kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo: "Làm sao cô biết. . . . . K muốn tiến quân vào Làng Giải Trí?" Hai con mắt sắc bén của anh như tìm tòi nghiên cứu, bầu không khí trở nên nghiêm túc.

Đầu óc Nguyên Bảo xoay chuyển thật nhanh: "Tôi là điện thoại di động, tôi có Baidu, có cái gì tôi không làm được."

BOSS nhìn cô chằm chằm trong phút chốc, sau đó cầm điện thoại di động lên rồi đưa tới trước mặt mình, hai đôi mắt sắc bén đen như mực: "Kim Nguyên Bảo, cô nói dối."

"Tôi không có nói dối." Nguyên Bảo tiếp tục cải trang bình tĩnh "Tôi thề, tôi không có nói dối."

"Thật?" BOSS nhếch mày, có chút tin tưởng.

"Thật."

"Được rồi." BOSS hoàn toàn tin tưởng "CÔ nói cô muốn đi thám hiểm rừng rậm?"

"Ừ, Tiểu thư hệ thống nói sẽ phát hiện j ra chuyện thú vị."

"Được rồi. . . . ." BOSS gật đầu một cái, sau đó tặng cô một khu rừng rậm rậm rạp.

Trở thành một chiếc điện thoại di động, lại còn là một đứa con đặc biệt trong trò chơi Nuôi dưỡng, đối với hoàn cảnh hiện giờ Nguyên Bảo rất tò mò, thật ra, nếu nói là khu rừng thì —— mấy cái cây và động vật đều làm giống nhau, còn có một kẻ ngốc đứng tại chỗ dậm chân, à, kẻ ngốc đó chính là cô.

"Không muốn đi nữa."

【 Xin lỗi, bây giờ cô vẫn trong trò thám hiểm rừng rậm ~】

Bây giờ Nguyên Bảo khóc không ra nước mắt, thám hiểm cái em gái nhà cô, cô gặp qua có ai dậm chân tại chỗ như vậy chứ, cảnh vật cứ không ngừng lui về phía sau như vậy chưa? Đúng là lừa đảo.

【Hả? Cô thấy gì trước mặt mình không? Muốn nhấn đi qua đó không? 】

"Được" Hả? Cô không nhớ mình đã đồng ý, cho dù là như vậy, Nguyên Bảo còn phải chịu sự khồng chế đi tới, sau đó thấy một cái hố sau, bên trong đó chôn. . . . . Chôn. . . . .

【 oa —— Quả cầu này thật là đẹp, cô nhặt lên đi, phải đem về nhà cho baba thấy chứ. 】

Này này, tiểu thư hệ thống cô lúc nào trở hành như vậy?

Đó là quả cầu sao? Đó là quả cầu sao? Cái này rõ ràng là bao cao su ngừa thai mà!

Nhưng mà , nếu Nguyên Bảo nhặt lên cái quả cầu giống bao ngừa thai bảy màu xinh đẹp này, anh anh anh anh, BOSS sẽ giết cô .

【 Cuộc thám hiểm rừng rậm ngày hôm nay đã xong, ngày mai nhất định phải đến đây! 7 ngày sau sẽ xảy ra chuyện ly kỳ . 】

Nguyên Bảo cảm thấy giọng nói của Tiểu thư hệ thống cũng đáng ghét như Baidu, cô khóc ròng đi về nhà, sau đó một bên khóc một bên bày ra khuôn mặt tươi cười, sau lưng vẫn là không gian 3 chiều đặc biệt: "Baba, hôm nay Bảo Bảo phát ra cái này rất thú vị, ba xem này."

Lúc BOSS tận mắt nhìn thấy bao cao su ngừa thai bảy màu kia, sắc mặt lập tức đen thui, vừa muốn mở miệng mắng to, liền nghe được âm thanh ngọt

ngào của tiểu thư hệ thống【 Ba ad, từ chối Bảo Bảo thì mức độ thiện cảm của Bảo Bảo sẽ tuột xuống~】

BOSS: ". . . . ."

"Ba không thích à?" Vành mắt Nguyên Bảo mong nước, chỉ số tâm trạng Icus này đang đi xuống.

"Không đâu, quả cầu rất đẹp." Khóe miệng BOSS giật giật, sau đó bình tĩnh mở miệng.

【 Ting! Tâm tình Bảo Bảo của người rất khá, ngày mai nhớ mang bé đi thám hiểm nhé, sẽ xảy ra chuyện rất thần kỳ ~】

【 Bảo bối của người mới có kỹ năng học võ mới, công chúa công chúa, hãy làm Bảo Bảo của người trở thành công chúa trên võ đài đi~】

Công chúa công chúa?

Vật gì vậy?

【 Baidu tốt bụng nhắc nhở cô, nhất định phải học tập cho giỏi kỹ năng này, nhất định phải học. 】

"Này, có ý gì?"

【 Xin lỗi, hệ thống đang tiến hành bảo trì, xin khách hàng không nên làm phiền. 】

Nguyên bảo: ". . . . ." Tại sao có cảm giác Baidu hơi thần bí, có cảm giác nó đang âm mưu cái gì đó.

Ngày hôm sau, BOSS đang bận bịu đủ chuyện còn phải lo chuyện thám hiểm rừng rậm cho Nguyên Bảo, Nguyên Bảo tiếp tục ở bên trong dặm chân tại chỗ, sau đó nhìn cảnh vật trước mặt từ từ xuyên qua người.

"Đồ lừa đảo. . . . ." Cô yên lặng chăm chọc, nhưng âm thanh lần này là của Baidu.

【 woa—— trước mặt có một món bảo bối thật lớn kìa, Bảo Bảo có muốn qua đó xem thế nào không? 】

Cơ thể Nguyên Bảo run lên một cái: căn bản không vui vẻ gì giống như trong sách đã nói, lại là một cái hố sâu, mặc dù không biết tring hố kia có phải là bao cao su hay không, ha ha, bên trong không phải bao cao su, mà là —— Viagra. (Thuốc kích dục ==)

Ha ha. . . . . Ha ha. . . . .

Nguyên Bảo tiếp tục khóc ròng chạy về nhà, sau lưng là ánh sáng như muốn chọc mù mắt : "Ba ơi, con phát hiện ra một viên kẹo ngọt này, ba có muốn ăn hay không"

Viagra—— Kẹo ngọt—— có muốn ăn không?

Đây là tình huống phát sinh thêm?

Sắc mặt của BOSS ngày càng đen hơn: "Kim Nguyên Bảo, ngày mai tôi không cho phép cô đi thám hiểm rừng rậm."

【 KHÔNG được đâu~ nếu như không đi thì chỉ số thuộc tính sẽ về con số 0, ba suy nghĩ kỹ nha~】

Được rồi, vậy cứ tiếp tục đi thám hiểm rừng rậm vậy, nhưng một ngày chỉ có thể đi một lần, gần đây Nguyên Bảo cũng rất bận, cô vừa phải đi thám hiểm dặm chân tại chỗ, còn phải đi cái gì mà công chúa công chúa kia nữa, tội tệ nhất là, hai ngày nữa cô phải trải qua cuộc chuyển đổi một lần nữa, món đồ bằng ngọc cô tìm được vào ngày thứ 6 đi thám hiểm chỉ là một thứ dùng để tính thời gian, Nguyên Bảo rút cuộc cũng giận. . . . .

"Tôi không muốn đi nữa, tôi không muốn đi nữa, dù biến thành con nít cũng không muốn đi nữa đâu."

BOSS nhú mày: "Ngày mai là ngày cuối cùng, cô chắc chứ?" Được rồi, BOSS thừa nhận mình có ý nghĩ muốn xem thử ngày mai bên trong kia sẽ có món đồ lừa đảo nào nữa mà thôi.

"Không muốn."

"Được rồi." BOSS gật đầu một cái"Ngày mai là ngày cuối cùng, cô ở đây. . . . . đi một lần nữa, rồi tôi dẫn cô đi ra ngoài chơi có được hay không?"

"Không muốn" Cô chun chun cái mũi nhỏ, ngồi ở trên giường khóc "BOSS bận như vậy, khóa thân cũng không cho tôi xem, giống y chỗ này, đều đáng ghét như nhau ~"

Cô gái nhỏ bên trong đang khóc rất đáng thương, chân mày BOSS nhíu thật chặt, sau đó đưa tay chạm vào màn hình "Đừng khóc nữa." Thật ra thì cô chỉ nghĩ đến việc mình khóa thân thôi phải không?

Bây giờ Nguyên Bảo thật bị thương, việc bản thân mình biến thành cái điện thoại di động đã không thể giải thích được rồi, bây giờ còn phải ở cái nơi dặm chân tại chỗ kia nữa, còn phải luyện mấy điệu nhảy, rồi mấy món đồ kỳ lạ nhặt về kia nữa chứ!

Aaaaaa, số mệnh trác trở, chỉ có thể là Nguyễn Bảo.

Không khí bây giờ rất là cứng nhắc, ngón tay thon dài cuat BOSS vuốt ve khuôn mặt trên màn hình, anh mở miệng, âm thanh trầm thấp dịu dàng như nước, và dễ nghe như tiếng đàn violon đang kéo giữa đêm khuya tĩnh mịch : "Khóc cái gì mà khóc, vẫn còn có tôi bên cạnh em mà. . . . ."

Cơ thể Nguyễn Bảo cứng ngắc, nhưng sau đó nước mắt càng rơi dữ dội: bọn họ chung sống với nhau 105 ngày, dù trở thành điện thoại di động của một người thuộc vai phản diện như BOSS 105 ngày nhưng BOSS thật sự rất bao dung cô, mặc dù BOSS rất hung, cũng có khả năng rất xấu xa, thậm chí ở trong mắt người khác anh là kẻ ác , nhưng trong mắt Nguyễn Bảo thì BOSS là một người đàn ông dịu dàng.

Anh không biết cách để biểu đạt, lúc khó chịu anh sẽ nhìn bạn một cách lạnh lùng, nhưng. . . . . anh luôn luôn bên cạnh mình, chưa bao giờ bỏ đi

"BOSS, rất muốn ôm anh một cái" Dáng vẻ lúc khóc của cô rất xấu, cả khuôn mặt vụn vặt, nhưng đối với Ngôn Sốc thì nó có vẻ rất đáng yêu, thật sự đáng yêu.

"Sẽ có một ngày em sẽ ôm được tôi."

"Nhưng không phải BOSS ghét tôi sao?" Nguyễn Bảo thút thít nhìn anh, trong nước mắt thì cặp ngườì còn thêm trong vắt.

BOSS nhẹ nhàng gạt đầu một cái: "Không ghét em đâu, lúc em ôm tôi thì uống thuốc trị độc là được rồi."

Nguyễn bảo: ". . . . ." Trước sau đều nham hiểm.

Nguyễn Bảo lau đi nước mắt, bây giờ sắc trời đã nhuộm đen, nhưng trong phòng làm việc rất sáng, gần đây BOSS đều bận đến khuya, Nguyễn Bảo đã sớm được tin tức trên tờ báo trên bàn, bên trên là lời đồn đại về BOSS và K, nhưng BOSS cũng không tính ra mặt để lên tiếng giải thích, cảnh tiếp theo chắc kịch tìnhs sẽ được bắt đầu.

Nguyễn Bảo cắn vành môi dưới: "BOSS, tôi thật sự rất muốn đi ra ngoài."

"Sẽ được ra mà." BOSS thờ dãi một hơi nhẹ nhàng "Tin tưởng tôi, em sẽ ra ngoài."

"Ừm!" Nguyễn Bảo gạt đầu một cái, thật sự tin tưởng vào BOSS.

Ngày hôm sau cô vẫn vào cái nơi đậm chất tại chỗ lừa đảo kia, vẫn là cái cây kia, vẫn cái hồ sâu kia, nhưng bên trong biến thành——

"Baidu, tại sao cô lại ở bên trong đó?"

Khung tìm kiếm đề tiện Baidu đang ở bên trong, cô ta ở bên trong đảo một vòng rồi hiện lên một dòng chữ: 【 Baidu là là vũ khí cuối cùng, mời khách hàng ăn Baidu xinh đẹp này 】

Nguyễn bảo: ". . . . ." BOSS, cô muốn về nhà.

【 Có lòng nhắc nhở thêm, nếu như khách hàng không thực hiện như khẩu lệnh, Baidu sẽ định dạng lại bộ nhớ máy~ nói thêm là khách hàng sẽ không biết nơi định dạng ở đâu đâu ~ cho nên tốt nhất đừng nên tìm ba ~】

Nguyễn Bảo: ". . . . ." Thật là vui, tại sao nhìn thấy Baidu lại cảm thấy an tâm như vậy ta?

Nuốt Baidu vào rồi một giây sau, không có điểm khác lạ, có thể nói, cái Baidu đề tiện đó tuột xuống, chỉ là một giây kế tiếp, Nguyễn Bảo cảm thấy mình cực kỳ khó chịu, có một thứ gì đó đồng phòng lên mạnh mẽ bên trong.

"Đau quá ~BOSS, đau quá ~" Lúc này Ngôn Sốc đang chăm sóc cây cỏ trong khuôn viên nhà, vốn không để ý đến tình trạng bên trong nhà.

"BOSS. . . . ." Nguyễn Bảo bắt lực kêu lên. A, sau đó nhìn chỉ số trên thanh thuộc tính chuyển về con số 0, quanh cảnh xung quanh bắt đầu biến mất một cách từ từ.

Ôi—— không được, Baidu đáng chết này nhất định là đồ lậu rồi.

A a a a a, BOSS cứu mạng, cuối cùng Nguyễn Bảo cũng nhìn thấy được bóng lưng của BOSS, sau đó một đồng lộn xộn chiếm hết tâm trí trong đầu cô.

【 Chương trình bị lỗi hoặc bị mã hóa , hệ thống năng lượng lựa chọn tháo gỡ. 】

【 Phần cứng của điện thoại (hard disk) bị lỗi, 3 giây sau bước vào trạng thái Fomat】

【 Sim của điện thoại bị lỗi, 3 giây sau tiến vào trạng thái khóa. 】

【 Điện thoại di động. . . . . 】

Thông báo còn hiện lên nhưng Nguyễn Bảo đã không nghe rõ nữa rồi, đến phút cuối chỉ quanh quẩn trong đầu âm thanh ngọt ngào của Tiểu thư hệ

thống【 Bây giờ bắt đầu thăng cấp lần hai, thăng cấp này sau một ngày sẽ hoàn thành, bây giờ bắt đầu thăng cấp, thăng cấp bắt đầu. 】

Nửa tháng thăng cấp một lần, đúng lẽ thì không bao giờ ngừng, ý thức của Nguyên Bảo lộn lờ ở giữa dòng chữ rồi chợt nhắm hai mắt lại.

Đang cắt sửa cây cảnh ngoài vườn thì tự dưng BOSS cảm giác trái tim mình nhảy lên một nhịp, tay mất thăng bằng, cây kéo sắc bén đụng vào ngón trỏ của anh, trong tích tắc dòng máu đỏ chảy ra, lá cây xanh thâm nhuộm màu máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Ánh mắt BOSS không khỏi rơi lên bàn làm việc, trong tim anh có một cảm giác bất an rất lạ lùng, để dao tu bổ cây xuống, trên màn hình di động là một khoảng không đen kịt, lần này không thể mở máy lên được nữa. BOSS thật chặt sậu khởi chân mày, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Nguyên Bảo."

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ xanh thẫm【Điện thoại của người đang trong tình trạng thăng cấp, toàn bộ chương trình của điện thoại đã ngừng hẳn, sau khi chế độ thăng cấp hoàn thành thì có thể sử dụng lại bình thường. Xin người không cần lo lắng. 】

Vừa thăng cấp đó, lần trước thăng cấp trực tiếp chuyển Nguyên Bảo thành mười ba tuổi, lần này lại là cái gì, trong lòng BOSS có chút mong đợi, cũng có chút thấp thỏm lo âu.

Nguyên ngày hôm nay trôi qua thật chậm, điện thoại di động tắt máy, và cũng không có nhiều cuộc gọi làm phiền, khó được một an tĩnh ngày nghỉ, BOSS nhìn tờ báo đặt trên khay trà, tin tức trang đầu tiên gây ấn tượng rất lớn, phía dưới là một bức hình minh họa, bảo Ngôn Sóc anh vô cùng kiên cường.

Anh tính mượn ngày chủ nhật này cho Thiên Tinh một bài học, nhưng mà tâm trạng của anh hôm nay hơi bị tốt, cho nên anh không muốn tìm thêm chuyện rắc rối cho mình, như thế cứ nhàn nhã nguyên ngày nghỉ, mà cũng không có cái kẻ ngốc nào cứ lộn xộn bên cạnh mình, nên BOSS chuẩn bị xe đi vùng ngoại ô săn thú.

Tài sản nhà họ Ngôn thuộc dạng khủng, trừ công ty kinh tế bên nước ngoài, dưới trướng còn có các ngành truyền hình và điện ảnh, bên hải ngoại cũng kinh doanh một ít vốn, chỉ là những sản nghiệp ấy đều do cho người khác xử lý, thỉnh thoảng ở công ty không bận gì thì Ngôn Sóc cũng qua bên đó xử lý vài việc giúp bọn họ.

Nông trường rất an tĩnh, xung quanh là non xanh nước biếc, nhưng con ngựa khỏe mạnh đang chạy trên đồng cỏ xanh rì, tiếng hí vang vọng trong khu thung lũng yên lặng.

Ngôn Sóc mặc trên người bộ đồ màu xám tro cực thoải mái, khí chất cao quý mà tác phong nhanh nhẹn, trên môi tức tức nụ cười nên ác khí đã giảm xuống không ít, nếu Nguyên Bảo mà có ở đây chắc sẽ rơi vào trạng thái mê si. . . . .

Không khí nông thôn mát mẻ khiến anh hít một hơi thật sâu, lúc này có một ông cụ hiền hậu đi tới, ông ta đang cười híp mắt nhưng khiến người ta sinh ra chút hảo cảm: "Cậu Sóc."

"Cơ thể ông vẫn khỏe chứ? Lão Trần."

"Vẫn khỏe ....!" Lão Trần cười sang sảng vài tiếng "Thật hiếm khi, rất lâu rồi không thấy như vậy." Lão Trần giống như một người bạn lâu năm không gặp tiến đến vỗ lên vai anh, Ngôn Sóc cười cười sau đó ôm lấy vai ông "Cha con chưa tới đây sao ạ?"

"Người đã già, chắc cũng không thích đi đâu xa ." Hai người đi vào bên trong, một người trẻ tuổi đang thuần phục ngựa đi qua bên cạnh họ, sau đó cung kính chào hỏi.

Lão Trần là người mà Ngôn Sóc rất tôn kính, từ năm lên 7 tuổi đã vào ở nhà họ Ngôn, cùng với cha già lớn lên đến bây giờ, cho dù lúc nhà họ Ngôn rơi vào cảnh khó khăn cũng không bỏ đi, say này khi cuộc sống của nhà họ Ngôn tốt hơn, lão Trần lại đột nhiên nói muốn tới nông trường, mọi người cũng đều hi vọng lão Trần sống tốt hơn, cho nên bây giờ ông đã trở thành một người thuần phục ngựa ưu tú ở nông trường này.

"Con chưa tìm bạn gái à? Ta ngày ngày đều nghĩ đứa bé của Ngôn Sóc con chắc cũng ưu tú như con đấy." .

Ngôn Sóc cười nhưng không trả lời câu hỏi: "Nghe nói khu đất bỏ trống đối diện với nông trường có người thuê rồi à?"

"Đúng vậy, khách cũ của chúng ta cũng bị cướp đi không ít, chỉ còn vài chiếc lâu nay thường xuyên ghé chỗ chúng ta mà thôi."

"Có biết người nào không?" Ngôn Sóc che giấu nụ cười, đáy mắt mang theo một suy nghĩ sâu xa.

"Chỉ nghe nói mới từ nước ngoài về, còn mấy thứ khác thì lão không biết, chỉ là bản lĩnh của người này cũng lớn thật, trong vòng nửa tháng ngắn ngủn,

biến cái khu đất bỏ hoang bên kia thành hình dạng như vậy, vừa nhìn thì đã biết không phải nhân vật nhỏ nào đâu."

"Không cần để ý họ." Ngôn Sóc nhú mày "Mang con đi xem ngựa đi, rất lâu, đã lâu con không gặp con Quốc Vương rồi."

"Quốc Vương của con đây này." Vừa nghe đến cái tên cũ ấy thì Lão Trần cười vui vẻ ngay "Chỉ là Quốc Vương quá ngông, trừ con ra cũng không cho ai cười."

Quốc Vương là một loại ngựa thuần chủng có lông mà đỏ nâu, thường ngựa thuần chủng cao quý đều rất kiêu căng, cũng hết sức đẹp. Thấy Ngôn Sóc đi tới, nó phát ra một tiếng hí thật dài, sau đó đứng nguyên tại chỗ nhảy tán loạn.

"Quốc Vương!"

Ngôn Sóc bước tới vỗ lên lưng nó, sau đó người bên cạnh đưa tới một bộ Sema1, Ngôn Sóc cầm chúng rồi vào phòng thay quần áo, đang thay quần áo thì anh nhìn điện thoại vẫn một màu đen như mực, Ngôn Sóc suy nghĩ: "Nguyên Bảo, ngoan ngoãn ở đây nhé." (1- Sema: đồ đua ngựa)

Nếu trước đây, kẻ ngốc kia sẽ nói: "Đừng hòng, tôi muốn ở cùng với BOSS."

Ngôn Sóc hít sâu một hơi: được rồi, anh thừa nhận, bé ngốc không có ở đây thật sự rất chán.

Nguyên Bảo vẫn còn trong chế độ thăng cấp, cơ thể của cô từng chút một xảy ra nhưng biến đổi nhỏ, mặc dù Nguyên Bảo đã rơi vào trạng thái ngủ, nhưng chuyện bên ngoài kia cô vẫn cảm giác rõ ràng: cô cảm giác BOSS ném mình lại, chung quanh chỉ còn một mình cô, lạnh lẽo, trống vắng, cô độc. . . . .

Nguyên Bảo không nhìn thấy mọi thứ, theo tinh thần lo lắng của cô, hình dáng cơ thể cô cũng biến hóa theo.

. . . . .

Chơi suốt một ngày Ngôn Sóc hơi mệt, đã hơn 10 giờ, điện thoại di động vẫn tối đen như mực, trước đây chỉ cần anh gọi một tiếng Nguyên Bảo sẽ xuất hiện trước mắt anh. BOSS chớp chớp hai con mắt của mình, sau đó nhẹ nhàng hướng về phía màn hình điện thoại di động đặt lên đó một nụ hôn: "Ngủ ngon, Ngôn Bảo Bảo. . . . ." Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, mặc dù cái tên này nghĩ hơi lâu mới có, được rồi, BOSS mày tự thừa nhận đi, anh có không có tài đặt tên hay cho người ta.

. . . . .

Ngày hôm sau điện thoại di động vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, BOSS đã đặt điện thoại di động ở trong phòng ngủ, sau đó thay quần áo, ngay ở giây anh vừa đi ra, điện thoại di động truyền tiếng vang "Tích", sau đó màn hình phát ra ánh sáng trắng, trên mép hình, xuất hiện rất nhiều chữ tiếng Anh.

【Quá trình thăng cấp điện thoại đã thành công, ba giây sau sẽ tự động mở máy, 3,2,1. . . . .】

Ret ——

Ánh sáng trắng phát ra khiến cho toàn bộ khung cảnh xung quanh chói lóa, Nguyên Bảo có cảm giác một lực mạnh mẽ nào đó ở bên ngoài đang hút mình ra, sau đó cơ thể cô từng chút từng chút đi ra ngoài. . . . .

Khôn kiếp ——

Toàn bộ xương cốt trong người cô đều dồn vào chung một chỗ, ép tới nỗi cô phát đau: cô rút cuộc cũng biết vì sao mấy con Cương thi lại đi ra bằng TV mà không phải bò ra từ điện thoại, đây thật sự là khảo nghiệm sức chịu đựng của con người.

"Rắc rắc——Rắc rắc——"

"Rắc rắc——Rắc rắc ——"

Âm thanh xương cốt giãn ra càng nhiều thêm, Nguyên Bảo duỗi cánh tay cợn ra trước, sau đó hình như linh ngộ ra được điều gì, cô dùng sức hóp bụng lại, rồi chui ra được nửa người.

"Cố gắng lên, cố gắng lên, cố gắng lên" Nguyên Bảo giả mấy câu là nũng nịu như chị Lâm, tiếp theo đó thì bò ra. Sau một khoảng thời gian, người cô cũng bò ra ngoài. . . . .

"Cốp ——"

Người cô mang theo điện thoại rơi xuống mặt đất, nhìn trần nhà bên trên, Nguyên Bảo có cảm giác như mình đang nằm mơ, mình. . . . . Rút cuộc. . . . . Lại thấy được ánh mặt trời rồi ! !

Đang lúc cô chuẩn bị ngược nhìn trời hét to ba tiếng, thì đột nhiên có cảm giác gì đó không đúng, không sai, cứ có cảm giác mình có gì đó kỳ quái, Nguyên Bảo từ dưới đất bò dậy, cúi đầu mà xem, thiếu chút nữa đã bị hù chết——

"Mẹ kiếp! ! ! !"

Nguyên Bảo hét to, sau đó nhảy lên tại chỗ: ai đến đây nói cho cô biết đi, thân thể cô tại sao là hình chữ nhật, nhất định là so cách cô chui ra không đúng ời, cô muốn thử một lần nữa, Nguyên Bảo ôm lấy cái điện thoại rồi chạm vào màn hình, nhưng nói giỡn, vóc dáng lớn như vậy, điện thoại di động có như vậy, làm sao có thể chui vào đây?

Nguyên Bảo nước mắt lưng tròng ngồi nhìn điện thoại: Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mới vừa thoát khỏi vận mệnh bi thảm của cái điện thoại, giờ cô lại biến thành nhân bản của Spongebob Squarepant 2, Ni Mã! (2- Spongebob Squarepant : US TV cartoon series from 1999)

Bên dưới, bên dưới là cái gì?

Quái vật Shrek?

"Baidu, cô lẩn ra đây cho tôi mauuuuuuuuuuuuu " Cô không nên tin tưởng Baidu, cô đã biết cái hố kia tặng quà là điều không bình thường mà, Nguyên Nào khóc, bàn tay nhỏ nhỏ vỗ lên cơ thể hình chữ nhật, sau đó kéo ra một nụ cười khóc coi.

Hình dạng thế này thì cô gặp BOSS thế nào đây, hu hu hu hu , BOSS nhất định sẽ ghét cô, nhất định sẽ bảo cô là quái vật , a a a cô muốn thân cận với BOSS mà.

【Không phải là nguyên nhân của tôi】 Giọng nói của Baidu vang lên trên đầu cô.

Nguyên Bảo nhìn cái cơ thể hình chữ nhật của mình: "Toàn bộ đều là lỗi của cô, tôi muốn Google, cô đi chết 1000 lần đi!" Bị Baidu lừa đến lần thứ hai, Nguyên Bảo rốt cuộc cũng phát bạo.

【Cái đó. . . . . Tôi thừa nhận cũng có liên quan tới tôi, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do cô, ai bảo cô cứ nghĩ tầm bậy khi đang thăng cấp như vậy chứ, cuối cùng kéo virut đến, nếu không bây giờ cô là hình tròn rồi, chứ không phải hình chữ nhật đâu.**】** Baidu đưa ra lý lẽ một cách hùng hồn, không nhận thấy mình đang làm tương.

Nguyên Bảo cắn chặt răng, sau đó tưởng tượng mình như một quả cầu bắn lên bắn xuống khi ra khỏi điện thoại, cho nên mới nói, cái này với hiện giờ có gì khác nhau đâu chứ?

"Tôi mặc kệ, cô phải lập tức nghĩ cách giúp tôi biến trở về, nếu không tôi đi tìm cái chết, tôi với cô đồng quy vu tận." Sự phẫn nộ của Nguyên Bảo đã lên đến đỉnh điểm, bây giờ cô thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lạnh.

【Tôi có thể biến cô trở lại . 】

Thấy Baidu đồng ý dứt khoát như vậy, Nguyên Bảo lại bắt đầu hoài nghi: "Cô có tấm lòng tốt vậy à? . . . . ."

Trầm mặc một hồi, Baidu xù lông: **【**Cô lại dám nghi ngờ năng lực của Baidu tôi? **】**

"Không dám, vậy cô làm sao biến tôi trở về?" Baidu toàn lừa dối, chưa bao giờ ngừng, cô thất sự rất sợ Baidu sẽ biến cô thành cái thứ kỳ quái nào khác.

【Như vậy, tôi sẽ dùng bản thân mình để sửa chữa hệ thống cho cô, sẽ không xảy ra vấn đề . **】**

"Tự bản thân?"

【Có nghĩa chính là tôi. **】**

Nguyên Bảo im lặng một lát, sau đó nhẹ giọng hỏi: " Vậy cô sẽ?"

【 Tôi? Baidu sẽ không còn ở đây, chỉ có mình cô ở bên cạnh cô thôi. **】**

Nguyên Bảo không nói: ý tứ của Baidu đã rất rõ ràng, nếu như sửa chữa lại hệ thống của mình, Baidu sẽ biến mất, mặc dù Nguyên Bảo thấy Baidu chuyên lừa bịp người ta, nhưng cô hi vọng Baidu không biến mất vì mình, như vậy sẽ làm cô đau.

Nhưng chính dáng vẻ của cô hiện giờ, đừng nói là ở chung với BOSS, cô đi ra đường một vòng cũng bị người nhìn.

【 Bây giờ tôi có thể giúp cô cải tạo lại hệ thống, cải tạo không mất bao lâu thời gian . **】**

"Khỏi cần." Nguyên Bảo từ dưới mặt đất đứng lên, mắt chứa đầy nước : "Tôi không muốn cô biến mất." Mặc dù Baidu có chút đáng ghét, chút lừa đảo, chút không chịu trách nhiệm, tuy nhiên nó đã bên cạnh Nguyên Bảo lâu rồi, điều này ít nhất đã khiến cuộc sống của cô ít cô độc lẫn lo lắng.

Nguyên Bảo lau đi nước mắt, sau đó đi ra khỏi cửa.

【 Cô muốn đi đâu? **】**

"BOSS nhìn tôi trong hình dạng này nhất định sẽ bị hù, thừa dịp BOSS chưa về, tôi muốn rời khỏi đây."

【. . . . .】

Cho nên, Nguyên Bảo bỏ nhà ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Cho nên, Nguyên Bảo bỏ nhà ra đi.

Nguyên Bảo cảm thấy may mắn vì chỗ này không có ai, cho nên cô không cần lo chuyện mình sẽ bị đem ra phẫu thuật!

Đừng nghĩ bây giờ chân tay cô nhỏ nhỏ, còn kéo thoe một cái thân thể hình chữ nhật nữa, nhưng cô vẫn có thể chạy thật nhanh, Nguyên Bảo vừa chạy vừa rơi nước mắt, thậm chí cô đang nghĩ mình như một con ngốc đang bỏ trốn, và về mặt may mắn của BOSS

BOSS nhất định cảm thấy mình rất may mắn khi bắt đi một thứ phiền phức.

Nguyên Bảo trốn vào rừng, cô thật sự quá mệt cũng quá đói bụng, cho nên đứng ở một gốc cây.

【Tôi giúp cô sửa lại, như vậy cô có thể trở về bên cạnh BOSS.】

“Khỏi!”

【sao vậy, cô không tin tôi?】

"Không cho làm" Nguyên Bảo lắc đầu một cái "Tôi không muốn cô biến mất."

Im lặng một lúc, Baidu mở miệng:【 Mặc dù cô để ý tới Baidu tôi, Baidu tôi cũng rất vui, nhưng Baidu không thể diễn phim Quỳnh Dao được, cho nên Baidu vẫn muốn giúp cô】

"Ai đó?"

Nguyên Bảo còn chưa kịp phản ứng, liền hào mình vào một không gian bạc: không gian rất là rộng lớn, một màu trắng trải dài, trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một Menu, cùng nét vẽ một nhân vật, giống như trò chơi hóa trang vậy, phía trên xuất hiện đủ loại kiểu tóc và sắc thái.

【Xin mời bạn lựa chọn bề ngoài và kiểu tóc lẫn màu sắc cho nhân vật, nếu như người sử dụng không làm thì hệ thống sẽ lựa chọn ngẫu nhiên. Bắt đầu đếm ngược thời gian ngay bây giờ, 10. . . . .】

"Này, Baidu, tôi không muốn đổi."

【8,7,6. . . . .】

Được rồi. . . . .

Vì phòng ngừa Baidu ngẫu nhiên chọn lựa cái hình thù nào khác, cho nên cô chỉ có thể nhắm mắt chọn bừa!

Nguyên Bảo ra sức quyết định, sau đó kích lên trên đó vài cái, tóc quần màu đen, diện mạo không có gì thay đổi, giống như cô bé trong điện thoại, con đáng người. . . . . Nguyên Bảo mở to đôi mắt, sau đó mặt dần dần đỏ. . . . .

Chọn lớn hơn chút đi.

Nguyên Bảo không hồ thẹn chọn 36C.

【Nhân vật đã sửa lại thành công, ba giây sau thoát khỏi không gian, 3,2,1. . . . .】

Kèm theo một tiếng Đinh, Nguyên Bảo lại trở về gốc cây đại thụ kia, trong rừng yên tĩnh, ánh mặt trời xuyên qua từng tán lá cây vào khu rừng, sau đó ngắm nhìn mái tóc dài đen đã phủ xuống trước ngực cùng dáng người hiện giờ của mình.

Nguyên Bảo tròn mắt, nhéo khuôn mặt mình một cái, vẫn còn cảm giác đang nằm mơ, không thực tế cho lắm!

Vậy cô đã trở thành người rồi?

Không thể nào đâu?

Cứ có cảm giác Baidu lừa gì đó.

Mặc dù Baidu hy sinh bản thân cứu cô, nhưng cô không có cảm giác nhói lòng, chỉ có cảm giác hư ảo, tràn ngập hư ảo, Nguyên Bảo thở dài, sau đó ngồi dậy. . . . .

Một mình cô đi lại trong khu rừng, nó rất rộng lớn, cô sớm đã bị lạc đường rồi, càng chạy càng không biết mình đang ở hướng nào, ở đây là đâu?

Nguyên Bảo thở dài, sau đó không tự chủ mở miệng hỏi: "Baidu, bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

". . . . ."

Được rồi, đã thành thói quen hỏi han Baidu lừa đảo kia rồi, đột nhiên không muốn, còn. . . . .

Nguyên Bảo chán nản dựa vào một thân cây rồi ngồi xuống, nhưng ngay lúc cô ngồi xuống ở giây đầu tiên, giống như có thứ gì đó đang chài vào mông cô vậy, hết sức không thoải mái, đôi mắt đen láy của cô nhìn lại, thấy không ai, rồi đưa tay sờ vào cái mông mình, nếu không sờ thì không biết, cô giật mình——

"Khó hiểu thật—— tại sao lại có một vết thương?" Nguyên Bảo lo lắng nhưng tiếp tục sờ, bằng kim loại, vết thương hình chữ nhật, không quá lớn, có điểm giống. . . . . Có điểm giống. . . . .

"Baidu, cái người khốn kiếp này! ! Tại sao lỗ cắm USB lại ở trên mông của tôi hả? " Nguyên Bảo găm thét, sau đó ôm lấy thân cây.

Khốn kiếp! Là họa do trời cao, cô đã biết. . . . . cô đã biết Baidu sẽ lừa mình mà

Nhưng là, nhưng cho dù là vậy, cô cũng không còn lạ gì với Baidu, giận dữ xong thì cô lại cảm thấy cô đơn: nếu mình trong hình dạng này đi tìm BOSS, chẳng may BOSS không nhận ra mình thì thế nào? Baidu cũng đã không còn, cô nên ở cái thế giới này làm gì đây? Thật là khổ sở, thật là muốn về nhà.

【 Ting! Tiểu Bảo Bảo thân mến, tôi là Tiểu thư hệ thống! 】

Tiểu thư. . . . Hệ thống. . . . .

【Tôi đã từng nói sẽ cho cô một surprised vào năm mười sáu tuổi. Tôi có thể hoàn thành cho cô một nguyện vọng, một nguyện vọng bất kỳ. 】

Nguyện vọng!

Ánh mắt Nguyên Bảo phát ra ánh sáng xanh, nếu như vậy thì cô có thể về nhà!

Nhưng đột nhiên, Nguyên Bảo im lặng: nếu như mình về nhà theo lời nói, BOSS sẽ làm thế nào? Baidu sẽ làm thế nào?

Cuộc sống mỗi ngày của BOSS đều diễn ra rất đơn điệu và vắng lặng, anh sẽ yêu một cô gái không xứng với anh, đến phút cuối anh sẽ hai bàn tay trắng, kết cục của anh là chết .

BOSS là một người tốt, anh kiêu căng, là người đứng trên cao, nhưng cũng cô đơn, tỉnh mạch cả một đời. . . . .

Trông mắt Nguyên Bảo nổi lên một tầng nước, cô thừa nhận mình không thể ịch kỷ bỏ lại một người như BOSS, nhưng cô cũng muốn về nhà, muốn gặp người nhà và bạn bè của mình, nhớ tới cuộc sống bình thường khi ấy, nhưng nếu trở lại khi đó, Nguyên Bảo không biết mình có thể sống an tâm như trước đây được hay không. . . . .

"Tôi muốn. . . . . Baidu về lại bên tôi, tôi không muốn Baidu biến mất."

Trong nháy mắt khi cô nói xong câu đó, giống như có thứ gì đó được đặt xuống vậy, tinh thần cả người đều sáng khoái.

Tiểu thư hệ thống hình như không nghĩ tới phương án này, im lặng một lát: **【 Cô nghĩ thật kỹ chưa? Vì cơ hội này chỉ có một lần. 】**

"Đã suy nghĩ xong, tôi sẽ không hối hận!"

Cuộc sống luôn gặp những lựa chọn khó hơn. Cô không biết cha mẹ thiếu mình thì sẽ sống ra sao, nhưng Nguyên Bảo biết chỉ cần mẹ yêu ở cùng với cha thì đều sẽ hạnh phúc, bọn họ chỉ cần có nhau là đủ, nhưng BOSS cũng chỉ có duy nhất một mình cô.

【 Được, nguyện vọng đạt thành ~ 】

【 Ting! Bai du vạn năng đã quay về bên cạnh cô, hả? Tôi vào sao giống như bị lừa vậy? 】

【 Baidu, làm phiền cô rút ra ngoài! Cô vào chương trình của tôi rồi. 】

【 . . . . . 】

Tiểu thư hệ thống . . . . .

Khụ ——

Quá lừa đảo mà!

Khi Baidu lừa đảo gặp Tiểu thư hệ thống phúc hắc, đây tuyệt đối là một cuộc đua không phân thua giữa dòng nước lạnh Seberia.

【Khách hàng tôn kính, cô có thể cứu Baidu tôi thì thật sự tôi rất vui, kèm vụ tôi và tiểu thư hệ thống hợp thể , chúng tôi đổi tên thành —— Thống Mẹ! !
! 】

(thống trong Thống nhất, đừng nghĩ hệ thống nhé !)

". . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Baidu, cô còn có thể lừa thêm nữa sao?

【 Sắp tới tiểu thư hệ thống sẽ không còn bất cứ quan hệ gì, hệ thống chuẩn bị tiến hành thăng cấp, ở trong quá trình này thì không được sử dụng, thăng cấp bảo trì bắt đầu. 】

Nguyên Bảo: vì cái gì mà luôn luôn đau khi tiếng hành xong đều có cảm giác bị lừa gạt vậy , loại này vô lực này là cái gì đang diễn ra đây?

Mà đúng lúc này, Nguyên Bảo nghe được tiếng cho sủa.

Nguyên Bảo quay đầu lại, con người co rút: lập tức thấy một con chó lông vàng đang chạy cực nhanh về phía Nguyên Bảo cô, đôi mắt nó đỏ bừng hẳn là do bị kích thích bởi thứ gì đó.

Nguyên Bảo sợ hãi nuốt nước miếng, sau đó chính là chạy.

"Gâu gâu gâu. . . . ."

Tiếng sủa của chó ngao Tây Tạng rất là đáng sợ, \Nguyên Bảo chạy thật nhanh, chân lướt như bay, cô phát hiện mình rất có tiềm năng, nhưng có lẽ do cô chạy quá nhanh, cô hoàn toàn không chú ý đến bên dưới chân mình, "Cốp" một tiếng, Nguyên Bảo bị vấp ngã, mép đầu bên phải đụng trúng một tảng đá , máu tươi chảy ra từ từ, sau đó đôi mắt từ từ khép lại, cô hôn mê bất tỉnh. . . . .

. . . . .

Lúc tỉnh lại, cô đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, trong phòng phẳng lặng, cô có thể ngửi được mùi hương cỏ chanh nhàn nhạt, mùi này rất dễ ngủ, Nguyên Bảo không khỏi hít thêm vài hơi, cô từ trên giường ngồi dậy, sau đó chạm vào miếng băng trên trán, đây là một căn phòng xa lạ, chắc là phòng của người cứu Nguyên Bảo. . . . .

"Cô gái đã tỉnh rồi hả?" Lúc này hai người giúp việc người Philippines, cô gái ấy cười tươi xán lạn đến rục rờ.

Nguyên Bảo gật đầu: "Nơi này là nơi nào?"

"Là cậu chủ dẫn cô về đây, đây là nông trường nhà họ Chung."

Nông trường . . . . .

Nguyên Bảo tròn to đôi mắt: "Cậu chủ của mấy người là ai?"

" Cậu chủ của chúng tôi tên là Chung Ly, một lát thấy cậu chủ cô sẽ biết." Người giúp việc nữ kia đặt quần áo và thức ăn lên trên bàn "Trước tiên mời cô ăn một ít, sau đó tắm rồi thay quần áo, chúng tôi đi ra ngoài trước."

Nguyên Bảo gật đầu một cái, bây giờ mình hơi bồn chồn. Sau khi cô ăn một ít thức ăn, rồi đi vào phòng tắm: khi nước ấm mon tron trên người cô, cô thật sự nhớ cái cảm giác đã lâu này của mình.

Giống như đã nhiều năm chưa được làm người!

Nguyên Bao vươn tay chùi lớp hơi nước vương trên gương, sau đó thấy rõ dáng vẻ của mình: bên trong là một thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mịn màng, giống như đúc cô bé trong trò Nuôi Dương, chẳng qua là hơi thay đổi trang phục mà thôi, cô có dáng người tuyệt đẹp, hai gò bồng đảo nhô lên cao ở trước ngực và cặp chân thon dài mà biết bao cô gái đều mơ thấy. . . .

Nguyên Bảo cong cong khóe mắt, trờ ngực có lớn hơn thì đáng về vẫn giống với kiếp trước, đặc biệt làn da của cơ thể này đã hơn gấp trăm lần trước đây, làn da cực nõn nà. . . . .

Chỉ là. . . . .

Nguyên Bảo đưa tay sờ vị trí trên hông mình, sắc mặt lập tức đen thui: Baidu đáng chết, cho cho với cái lỗ cắm sạc USB này là để làm gì? Không phải một ngày cô sẽ lừa ba mình mang thai sao?

Sau khi tắm xong Nguyên Bảo thay một chiếc váy kiểu cung đình màu xanh nước biển, váy hơi rườm rà , nhưng lúc mặc vào thì rất thoải mái lại mát nữa, còn một tháng nữa mới vào mùa thu, nên giờ khí trời rất nóng bức.

Tóc không có túi bọc lại nên chỉ có thể xõa, Nguyên Bảo nhấc vạc vấy lên, sau đó mở cửa đi ra ngoài: Đây là người có tiền, trên vách tường dọc hành lang treo rất nhiều tranh ảnh, từ bút tích trên trang có thể nhìn ra xuất thân từ danh gia vọng tộc .

Nguyên Bảo đi xuống lầu, chợt thấy một người đàn ông đang đọc sách.

Từ nơi này cô không thể nhìn hết dáng người của anh ta, chỉ thấy một mái tóc đen và cái cằm hơi nhọn, trên người anh ta mặc áo sơ mi và quần Tây, ngón tay thon dài đang lật qua lật lại cuốn sách cũ kỹ. . . . .

Phương cách của người này cũng được, không nóng không vội, có chút lạnh lạnh, cứ có cảm giác gì đó giống BOSS vậy.

Nguyên Bảo sinh ra hảo cảm đối với người này, cũng có thể nói, người này có phong cách giống BOSS cho nên cô sinh ra hảo cảm.

Chung Ly đã sớm cảm nhận được ánh mắt không kiên kỳ của cô gái nhỏ kia, anh ngẩng đầu lên, lúc thấy người trước mặt anh có chút hốt hoảng: đó đôi mắt sạch sẽ, mang theo cảm giác kỳ ảo lẫn vô tội không nhiễm bẩn việc đời. . . . .

Như phát hiện ra một cái gì đó thú vị, khóe môi Chung Ly câu lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Ngũ quan Chung Ly là loại mà các cô gái trẻ hiện nay rất thích: sống mũi vừa cao vừa thẳng, cánh môi đầy đặn, lúc cười lên đều mang cái cảm giác tà tà của một tên đàn ông xấu xa.

Nguyên Bảo thật sự không hiểu, lúc mình biến thành người mà người đầu tiên nhìn thấy lại là tên đàn ông không quen biết, mặc dù người đàn ông này đẹp, nhưng trong tim cô chỉ có mình BOSS, BOSS đẹp trai nhất, không ai có thể thay thế vị trí BOSS trong lòng của cô!

"Tới đây." Chung Ly ngoắc ngoắc ngón tay hướng về cô, sau đó vỗ lên vị trí bên cạnh.

Nguyên Bảo thấp thòm đi tới, nhìn người đàn ông trước mắt, đoán chừng tuổi anh ta cũng không kém BOSS bao nhiêu, đáng về này cỡ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, Nguyên Bảo suy nghĩ một lát, sau đó nhẹ giọng nói: "Chào chú."

Bị gọi là chú khiến Chung Ly trầm ngâm một hồi, sau đó không nói gì.

Nguyên Bảo nhú mày, trong lòng lại rối rắm lần nữa: chẳng lẽ cô gọi quá già? Nhưng số tuổi bây giờ của mình mới có mười sáu, bọn họ kém nhau tới thiếu mười tuổi, cho nên. . . . . Gọi vậy là già sao?

Chung Ly hít sâu một hơi: "Tên của cô."

"Kim Nguyên Bảo." Nguyên Bảo thành thật trả lời, cái đáng về mặt cô này quả nhiên giống một đứa nhóc đang trả lời với bậc trưởng bối.

Sắc mặt Chung Ly thay đổi: "Tên thật?"

Nguyên Bảo gật đầu một cái "Thật!" Xem ra người này cũng không tin tên mình là thật, chỉ là cái tên này thật sự hơi vui tí, nhưng đi theo cô chừng ấy năm, nên không thể giả được.

"Hôm nay dọa cô sợ rồi, ngồi xuống đi." Chung Ly dời qua bên cạnh, sau đó vỗ lên vị trí cạnh mình.

Nguyên Bảo chỉ ngồi một góc nhỏ, nhìn Chung Ly một cách cảnh giác: cô cũng chưa từng tin trên thế giới này còn có nhiều người tốt như vậy, hiện tại có một cụm từ Mặt người dạ thú!

"Con chó đuổi theo cô là chó ngao Tây Tạng tôi nuôi, nó không cần thận uống ít rượu, bình thường nó rất hiền."

Nguyên Bảo hơi[4]: ở nhà không có việc hay sao đi cho chó uống rượu, còn hiền nữa chứ. . . . . Nếu như mình bị cắn một phát thì chắc đi nhà xác rồi.

"Người nhà của cô đâu?"

"Tôi. . . ." Ánh mắt Nguyên Bảo không khỏi mơ hồ, bây giờ muốn cô nói như thế nào đây

"Hả? Một mình cô chạy đến?"

"Dĩ nhiên không phải rồi !" Nguyên Bảo lên giọng "Tôi đi với người nhà đến nông trường chơi, không cần thận nên tôi bị lạc!"

"Là nông trường đối diện?" Con người Chung Ly hiện lên một tia đen tối, anh ta tự vẽ lên nụ cười ôn hòa "Như vậy, người nhà của cô là ai, tôi có thể đi tìm giúp."

Nguyên Bảo lơ sợ nắm chặt tà váy, cô chỉ biết có mình BOSS mà thôi, việc này cô nên trả lời thế nào?.

"Tại sao không nói chuyện?"

"Không phải vậy." Nguyên Bảo nhủ mảy một cái "Người nhà của tôi là. . . . Là Ngôn Sóc!" Trước tiên là nói ra cái tên cho ổn thỏa, dù thế nào đi nữa thì hai người họ cũng không biết nhau, đến lúc đó mình lên rồi đi là hết chuyện.

Ngay lúc nghe đến cái tên đó thì đôi con người mà nâu sẫm hiện lên tia lạnh lẽo, anh ta cười cười: "Tối nay cô ở lại đây trước, ngày mai tôi dẫn cô đi tìm người nhà!"

"Làm phiền chú." Nguyên Bảo xoay người đi lên lầu, sau đó âm thầm thở phào nhẹ nhõm: lần này chắc không có vấn đề gì chứ? Đợi đến lúc trời tối cô lên đi ra ngoài, như vậy thì thần không biết quỷ không hay.

Nhìn bóng người Nguyên Bảo từ từ biến mất ở cầu thang, Chung Ly thu hồi lại nụ cười của mình, anh hừ lạnh một tiếng, đáy mắt mang theo tia khác thường: "Chú An."

"Cậu chủ!"

"Đi điều tra giúp tôi, có phải Ngôn Sóc cũng tới nông trường hay không, sau đó xem thử , bên cạnh anh ta có người phụ nữ nào không, điều tra nhanh!"

"Dạ!"

"Còn nữa!" Chung Ly đứng lên "Tìm mấy người trong coi con nhóc kia, đừng để nó chạy đi!"

" Vâng, cậu chủ."

Trong đại sảnh lần nữa rơi vào yên tĩnh, Chung Ly cuốn sách dày đang đặt trên ghế sofa, vẻ mặt phân tán.

Nguyên Bảo trở lại phòng, Baidu —— không đúng, bây giờ là Thông Mẹ, hai cô ấy hợp thể nên đang còn trong quá trình thăng cấp, chỉ cần Nguyên Bảo chưa về bên cạnh BOSS thì tinh thần cô vẫn lo lắng.

Sau khi ăn xong bữa cơm tối, Nguyên Bảo liền nghĩ đến sách lược cho tối nay: nếu theo lời người kia nói, nông trường đối diện, nói cách khác khu rừng đối diện chính là địa phương của BOSS, thật không ngờ cô đi bậy đi bạ mà vẫn không ra khỏi BOSS. Buổi tối hơn 10 giờ, Nguyên Bảo chuẩn bị mưu lên đi. . . . .

Lúc này chắc tất cả mọi người đều đã ngủ, trong phòng khách rất yên tĩnh, một màu đen như mực, Nguyên Bảo chợt phát run: cô cảm giác mình giống cái tử bi kịch quá, chuyển kiếp, biến thành điện thoại di động, trải qua vô số lần bị lừa, oa, thật sự có thể viết nên một cuốn tự truyện về Nguyên Bảo rồi!

Cuối cùng cũng đã tới cửa, ngay lúc Nguyên Bảo chuẩn bị mở cửa thì, ánh sáng trắng xanh khắp mọi nơi đều bật lên, Chung Ly ngồi trên ghế sofa, cao ngạo nhìn cô.

"Trẻ như vậy còn không nghỉ ngơi mà đi đâu"

Nguyên Bảo rừng người, nước mắt lưng tròng nhìn Chung Ly : "Tôi muốn về nhà."

"Về nhà?" Chung Ly cười giễu, anh ta từ từ đi về phía cô, nhân vật này có khí thế không thua gì BOSS "Tôi thật sự không biết Ngôn Sóc lấy đâu ra một đứa con gái hay người tình từ lúc nào vậy ta."

Anh mới là người tình, cả nhà anh đều là người tình!

Trong nháy mắt, sắc mặt Nguyên Bảo căng cứng, cô hít sâu một hơi, vẫn bình tĩnh mở miệng: "Cám ơn chú đã chưa chấp tôi, nhưng tôi phải về, nếu như không phiền thì chú có thể đưa tôi về, nếu như quấy rầy chú thì tôi có thể tự về." Người này chắc không bắt cô ở đây đâu nhỉ?

Nhưng một lần nữa Nguyên Bảo đánh giá cao ý nghĩ của mình, người ta thật sự giữ cô lại, nhìn cái dạng này chắc không thả cô ra đâu.

Khóe môi Chung Ly cong lên, thay vì nói đó là mỉm cười, còn không bằng nói đó là động tác thói quen: "Xin lỗi, tôi không tính để cho cô đi, chờ đến lúc cô thành thật khai báo mối quan hệ giữa mình và Ngôn Sóc thì sẽ thả, đưa vị cô gái này về phòng."

"Hả . . . . . Này! Chú không thể như vậy, tôi muốn đi ngay bây giờ a a a a!" Nguyên Bảo gào lên mấy tiếng, nhưng vẫn bị người ta mang vào trong phòng.

Toàn bộ, đều là bị kịch phải không?

Bây giờ Nguyên Bảo hoài nghi: lúc sinh cô ra, đào không phải là khối vàng to, mà là phân vàng! Cái mạng này giống như phân. . . . . Thối!

"Tiểu thư hệ thống, cô có ở đó không, nếu Tiểu thư hệ thống không có ở đây thì Baidu ra đi?" Làm ơn, không nên bỏ cô lại một mình ở nơi đây.

【 Xin lỗi, hệ thống vẫn trong quá trình bảo trì. 】

". . . . ."

Được rồi, dựa vào trời dựa vào đất không bằng dựa vào chính mình.

Nguyên Bảo hấp ta hấp tấp chạy đến bên cửa sổ, nhìn một mảnh đen như mực phía bên dưới, người run một cái, quyết định bỏ qua phương án nhảy lầu trốn đi.

Cô cào nát đầu cũng không nghĩ ra biện pháp khác, cuối cùng thật sự quá bù ngủ, cô ngủ thiếp đi.

. . . . .

Đây là ngày thứ hai sau khi Nguyên Bảo biến thành người Spongebob Squarepant i, vẫn là câu nói kia, lừa đảo chưa bao giờ ngừng lại.

"Này, thả tôi ra, tôi muốn về nhà, chú không thể như vậy!"

"Vậy sao cô không nói quan hệ giữa cô và Ngôn Sóc đi? " Cửa bị người nọ đẩy ra, Chung Ly nhìn Nguyên Bảo đang trạng thái cực kỳ tức giận, sau đó bình tĩnh thản nhiên ngồi trên sofa.

Nguyên Bảo đảo mắt "Tôi nói là được chứ gì, nhưng tôi muốn đi ra ngoài, không khí nơi này không tốt!" Chỉ cần đi ra ngoài thì cô có biện pháp, cô nhận ra năng lực chạy của mình rồi, nếu đi ra ngoài, bỏ chạy là chuyện tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng lần nữa Nguyên Bảo lại đánh giá cao tư tưởng của mình.

Cô nhìn con chó ngao Tây Tạng đang đứng canh cửa chính, kế hoạch của mình chưa bệnh mà mất!

"Được rồi, chú muốn hỏi cái gì?" Nguyên Bảo hoàn toàn thỏa hiệp, hiện giờ cô rất nóng lòng quay về đó, a ~BOSS, cô yêu, một ngày không thấy, thật sự rất nhớ!

"Tại sao cô lại nói Ngôn Sóc là người nhà của cô, tôi đã đi điều tra, bên cạnh Ngôn Sóc ngay cả con chó đều là đực."

Nguyên Bảo trầm mặc một hồi, sau đó kinh ngạc nhìn Chung Ly: "Chú quá bỉ ổi, thế mà đi rình cậu nhỏ của chó nhà người ta. Cậu nhỏ? ! !"

Chung Ly: ". . . . ."

"Tôi không có thời gian nói đùa với cô!" Chung Ly nghiêng răng nghiêng lợi " Cô và tên kia rốt cuộc có quan hệ gì."

"Tôi với Ngôn Sóc có quan hệ thế nào liên quan đến chú à, hay nói anh và Ngôn Sóc có quan hệ gì đi? Cho nên quan hệ của bọn tôi gây ấn tượng đến quan hệ của bọn chú, cho nên quan hệ này khiến anh nhìn cậu nhỏ của chó bên cạnh BOSS. Cậu nhỏ? ! !"

". . . . ."

Đồng thời đem mối quan hệ của anh và Ngôn Sóc vào ngõ hẻm rồi, anh day day thái dương: "Cô đừng ở đó mà giỡn quá trốn với tôi, xô xem tôi thu thập cô thế nào!"

". . . . ."

Thấy đối diện không lên tiếng nói chuyện, Chung Ly không khỏi ngẩng đầu nhìn sang, cái này thả nhìn thì không biết gì, vừa nhìn thì anh bỗng luống cuống: cô gái nhỏ ngồi đối diện với khuôn mặt uất ức, hai đôi mắt đen láy như nhuộm đầy nước, một dạng như muốn khóc lại không muốn khóc rất đáng thương, lòng Chung Ly hơi cuống, sau đó không biết nên nói gì.

"Chú . . . . . Chú. . . . .Chú. . . . . Cái người này nhìn bên cạnh BOSS toàn chó với gà. Chú gà biến thái! Oa —— tôi muốn BOSS, tôi muốn về nhà! !"

Chung Ly: ". . . . ."

Dường như chuyện đã lệch hoàn toàn so với quỹ đạo ban đầu, anh không thể chịu nữa nên đi tới: "Đừng khóc."

"Tôi muốn về nhà ——" Cô bé Nguyên Bảo tiếp tục chơi xỏ lá, nhắc đến chuyện học môn Công chúa công chúa kia cũng có lúc cần dùng, nghĩ khóc thì khóc.

"Tôi đưa cô về nhà, cô không được khóc!" Chung Ly thỏa hiệp, anh thừa nhận, mình không có cách nào đối diện với nước mắt của con gái, huống chi chính mình là một đấng mày râu nhưng không yếu lòng trước phụ nữ thì rất mất thể diện, anh cũng không phải là tên cảm thụ Ngón Sốc kia!

"Cho nên. . . . . Cho nên. . . . . Chú có thể đưa tôi về nông trường?" Nguyên Bảo tiếp tục khóc thút tha thút thít, rất kỳ quái, cô khóc nhưng dừng lại không được.

"Ừ." Chung Ly đen mặt liếc nhìn cô một cái "Chờ, tôi đi dắt ngựa."

"Chờ một chút!" Nguyên Bảo đứng dậy tóm lấy vạt áo Chung Ly, sau đó khiếp nhìn cón chó ngao Tây Tạng đang ngồi trên mặt đất "Đem nó đi đi."

Chung Ly sững sốt một chút, sau đó hiện lên một nụ cười lóa mắt "Nó thích nơi này!"

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Mau! Đi lên đây!" Chung Ly cỡi con ngựa tuần tú đến, Nguyên Bảo nhìn bàn tay đang hướng về phía mình, sau đó vô cùng rối rắm nhũn mảy. "Sao vậy, nhanh lên đi."

"Nhất định phải ngồi cùng một chỗ với chú sao?" Nguyên Bảo bày ra tư thế "Tôi rất không tình nguyện" "Tôi hết sức ghét bỏ con người anh"

Sắc mặt Chung Ly đen lại lần nữa: "Rốt cuộc cô không muốn đi lên?"

"Được rồi." Nguyên Bảo thở dài, sau đó nắm lấy bàn tay đang duỗi ra của anh ta, Chung Ly dùng lực trên cánh tay, cô vững vàng được lồi lên trên yên ngựa.

"Ngồi cho chắc."

Chung Ly cách cô rất gần, từ phía sau truyền đến hơi thở của phái nam khiến cô không được tự nhiên, Nguyên Bảo tròn to hai con mắt của mình: "Chú à, chú tuyệt đối không được có mưu đồ bất chính với tôi, nếu không tôi kiện chú tội quấy rối đó!"

Chung Ly: ". . . . .". Nói gì, ai mà có mưu đồ bất chính với một con nhóc một cọng lông cũng chưa mọc.

Ngựa chạy rất nhanh, cơ thể Nguyên Bảo lắc lư nên có chút khó chịu, khi thấy nông trường ngay phía trước mắt thì tinh thần cô cực sáng khóa: BOSS, em tới đây! !

Nhìn phía cô gái nhỏ trước người cười tươi, khỏe môi Chung Ly không khỏi cong lên.

Mà BOSS thì bây giờ vẫn cầm điện thoại của mình để nghiên cứu, điện thoại di động của anh đã có thể sử dụng lại bình thường, nhưng cái trò chơi Nuôi dưỡng bảo bối kia đã tháo gỡ rồi, điện thoại của anh đã quay về như một cái điện thoại kim loại bình thường, và nguyên nhân có thể giải thích cho tình trạng này: Nguyên Bảo đi ra, nhưng cô biến mất, và không biết đi nơi nào?

BOSS chau mày, ngón tay vuốt nhẹ nhàng lên màn hình di động.

"Cậu chủ Sốc." Áo bị Lão Trần kéo kéo, anh lấy lại tinh thần giữa suy nghĩ "Sao vậy?"

"Cậu xem."

Theo ngón tay của Lão Trần nhìn sang, chỉ thấy một con ngựa khỏe mạnh đang chạy qua bên này, là một người đàn ông mang theo một cô gái mặc đồ trắng, cách nhau hơi xa, BoSS không thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, chỉ là người con gái mặc đồ trắng ấy có chút quen thuộc dù hơi mờ mờ ảo ảo.

"Đi qua xem một chút." BOSS cỡi lên con "Quốc vương" của mình, sau đó hai chân anh kẹp chặt bụng ngựa, Quốc vương hí vang một tiếng dài, liền chạy thật nhanh đến chỗ bọn họ.

Bọn người họ rút cuộc cũng gặp nhau, BOSS kéo ngược dây cương trong tay mình, ngược mặt nhìn người đàn ông trước mặt nhưng không nói.

Chung Ly cười lạnh một tiếng, vỗ cái đầu của cô nhóc trong ngực: "Gặp lại BOSS của cô rồi này, nhanh qua đó đi."

Bây giờ Nguyên Bảo hơi sững sờ, ánh mắt của cô ngập tràn sự lo lắng thấp thòm, ánh mắt BOSS nhìn cô là một dáng vẻ xa lạ, nếu như bây giờ là trước kia, chẳng may. . . . . Chẳng may BOSS không nhận ra cô thì thế nào, Nguyên Bảo lại rơi mình vào một vùng nước xoáy không tìm được lối ra, cuối cùng, cô há miệng khóc om sòm.

"Oa ——"

Chung Ly bị âm thanh trách trời đất của cô khiến cơ thể nghiêng ngã, Chung Ly không chịu được nhìn về phía cô: "Tôi nói vậy, cô khóc cái gì chứ, chẳng phải tôi dẫn cô tới đây rồi sao?"

Nước mắt nước mũi dính lên mặt Nguyên Bảo, cái vẻ xấu xí này khiến đôi mắt BOSS thay đổi nhanh chóng, khóe môi anh từ từ nâng lên, sau đó dẫn ngựa đi về phía trước, ngay tại lúc Nguyên Bảo còn chưa phản ứng được gì, cô đã được kéo vào lồng ngực quen thuộc kia, cánh tay cường tráng ấy ôm cô thật chặt, Nguyên Bảo vẫn trong trạng thái dờ dẩn nguyên chỗ cũ, cái dáng vẻ này khiến tâm trạng của BOSS tốt hẳn lên.

"Tôi đem con gái anh về đây, có phải anh đã nợ tôi một món ân tình hay không?" Chung Ly muốn anh lộ ra vẻ khó chịu, đoán chừng ai cũng chẳng muốn người tình của mình được gọi là con gái cả.

BOSS không hề lộ ra vẻ lúng túng, anh lạnh nhạt về phía Chung Ly: "Chúng ta dù sao cũng là bạn bè cũ, con gái của tôi được chú của nó đưa về mà lại muốn đòi nhân tình, phải không, Nguyên Bảo."

Hai chữ Nguyên Bảo ấy lưu loát, trầm thấp mà dịu dàng, đầu óc Nguyên Bảo lập tức u mê, cô ngo ngắc gật đầu một cái: "Dạ"

Chung Ly: ". . . . ."

"Gặp lại sau, Chung Ly." BOSS cười khiêu khích, sau đó quay đầu ngựa, chạy về hướng nông trường của mình.

"A a a a a , BOSS." Nguyên Bảo ngớ ngẩn nửa ngày mới phát hiện mình đã quỵa về lồng ngực của BOSS, cô kích động rống to, nghiêng đầu nhìn BOSS, nhưng đối diện chỉ là cái cằm nhọn nhọn.

"Im lặng một chút."

"Em rất nhớ BOSS"

"Tôi hiểu rõ." BOSS cúi đầu, nở nụ cười nhẹ "Tại sao lại không thấy?"

Nguyên Bảo: ". . . . ." Có chết cô cũng không nói, chuyện mình đã từng biến thành Spongebob Squarepants là sự thật!

Thấy Nguyên Bảo im lặng không nói, BOSS cũng không nói thêm chuyện gì, đã đến cửa biệt thự, BOSS nắm chặt dây cương rồi bước xuống ngựa, sau đó kéo tay của cô rồi ôm cô xuống ngựa, thấy một màn như vậy khiến Lão Trần tròn mắt há to miệng, quen cả ngôn ngữ.

"Mặc dù hơi nhỏ, nhưng rút cuộc cũng không cần lo lắng cậu chủ là Gay, ừ, mình nên đi nói cho ông chủ biết. . . . ." Lão Trần lăm lăm chạy ra ngoài.

BOSS ôm Nguyên Bảo vào phòng, sau đó đặt cô trên mặt đất: "Nói đi, tại sao chạy mất? "

"Ba ba ~" Nguyên Bảo nhào vào ngực BOSS, hai chữ này khiến cho cơ thể BOSS cương cứng, nhìn cái dáng vẻ của cô nhóc con này là muốn nói "Em có ả tình" "Em không muốn nói "

BOSS cũng không hỏi nữa, đẩy cô ra khỏi ngực mình, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen sau đó gật đầu một cái: "Dáng vẻ của con người."

Nguyên Bảo". . . . ." Cô có thể hiểu BOSS đang khen cô được không??

"BOSS, anh có nhớ em hay không... em rất nhớ anh."

"Không nhớ lắm" BOSS trả lời một câu, sau đó đưa tay nhắc cô lên "Đi tắm rửa sạch sẽ đi ." BOSS nhìn cô đầy vẻ ghét bỏ "Bản thủ."

Lại bị . . . . . Chê.

. . . . .

Buổi chiều bọn họ lên xe trở về thành phố, Nguyên Bảo thử kêu Thống Mệ vài tiếng, nhưng họ vẫn còn trong hệ thống bảo trì, Nguyên Bảo có cảm giác quý dị khi họ đi. . . . .

"Không nên tự tiện bỏ đi." BOSS bắt mắt gõ lên đầu cô "Buổi chiều tôi dẫn em đi mua ít đồ dùng hàng ngày, rồi tôi tìm cho em cái trường học, em ngoan ngoãn đi học trong đó đi."

Nguyễn Bảo hoảng hốt nói "Không muốn." Đùa gì thế, tôi thiếu cô đã là sinh viên Đại học, mặc dù bây giờ cô đã mười sáu tuổi, nhưng số tuổi trong lòng vẫn không thể coi thường nó, đi học lại, vừa nghĩ tới chuyện một đám con nít học "ABCD" thì cô cực đau khổ.

"Bây giờ em không phải là điện thoại di động, nhất định phải trải qua cuộc sống của con người bình thường."

"Em đều học qua rồi." Cô bắt mắt nhìn về phía khuôn mặt của BOSS, đôi tay sờ loạn đồ đạc trong xe.

"Ngồi yên. " BOSS không chịu được vỗ lên mu bàn tay cô.

"BOSS, anh bị mắc bệnh cường chế à . " Nguyễn Bảo trợn hai con mắt mình nhìn BOSS "BOSS, có phải trước khi đi ngủ anh đều phải đi WC, mặc kệ có sao thì cũng dính một bãi hay một giọt."

BOSS: ". . . . ."

. . . . .

BOSS trực tiếp lái xe mang Nguyễn Bảo đến trung tâm bách hóa, Nguyễn Bảo lấy tư thế kinh thường nhìn cái tòa cao mười mấy tầng, khi còn là một cái máy cô rất sợ bị ném xuống, giờ làm người . . . . . Ha ha. . . . .

Nhìn về mặt tự hào không giải thích được của Nguyễn Bảo, BOSS thật sự không nhịn được nữa nên nhéo cánh tay cô: "Đừng làm tôi mất thể diện, đi vào."

Được rồi, da mặt BOSS mừng , lại sĩ diện, cô còn phải chăm sóc cho BOSS nữa.

Vào trung tâm bách hóa, đối với Nguyễn Bảo thì tất cả đều mới mẻ, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, nhưng cô có cảm giác mình không làm người đã nhiều năm, thấy cái gì mua cái nấy, thật sự không có chút khách sáo.

"Ngôn Súc?"

Vừa lúc đó, một giọng nói dễ nghe vang lên từ đằng sau, Nguyễn Bảo ngoảnh lại, đó cô gái thoát nhìn rất dịu dàng, mái tóc dài màu đen dài đến ngang lưng, khoe mắt cong cong, hai mắt mang theo nét cười, trên người cô mang theo phong cách ôn hòa khiến người ta có ấn tượng tốt về cô.

"Dương Dư?" Trong đôi mắt BOSS thoáng qua tia kinh ngạc " Em về khi nào?"

"Đừng nói với A Dung." Cô gái tên là Dương Dư cười vài tiếng, sau đó nhìn g về phía Nguyễn Bảo đang đứng một bên "Bạn gái của anh à?"

BOSS không đồng ý cũng không phản bác, kéo Nguyễn Bảo tới "Đây là Dương Dư, vị hôn thê của Uất Trì Dung."

"A, chào chị."

"Thì ra đây là khẩu vị của anh." Dương Dư cúi người, đưa tay véo khuôn mặt nỡn nà của Nguyễn Bảo "Dáng dấp rất tinh xảo."

Trong nháy mắt khuôn mặt Nguyễn Bảo phấp hồng, BOSS không biến sắc kéo Nguyễn Bảo về lại bên mình "Uất Trì Dung không biết em về?"

"Tại sao lại cho anh ta biết chứ?" Tròng mắt Dương Dư hiện lên tia toan tính, cô móc một tấm danh thiếp từ trong túi xách ra rồi nhét vào ngực của Nguyễn Bảo "Tôi còn có chuyện, đi trước, nếu Ngôn Súc ức hiếp em, cứ gọi cho chị." CỘ chớp chớp hai mắt mình rồi xoay người rồi đi.

"Ừm. . . ." Đầu óc Nguyễn Bảo so với người khác chậm nửa nhịp, đợi người ta đi rồi, cô mới nhìn tấm danh thiếp trong tay mình, nó được mạ vàng nhưng cũng đơn giản, bên trên chỉ đề tên và số điện thoại của chị ấy, còn địa chỉ công ty thì không.

"Mấy người quen nhau à?"

"Bạn học." BOSS kéo cô lên tầng hai "Lúc còn học đại học thì Uất Trì Dung theo đuổi cô ấy, từ từ rồi cũng quen biết."

"Ồ" Nguyễn bảo nói một tiếng, tròng mắt đảo qua, roi xuống cửa hàng nội y đầy màu sắc, ánh mắt của cô bùng sáng, ti tiện nở nụ cười, sau đó kếp ống tay áo của BOSS.

"Sao?"

"BOSS. . . . ." Nguyễn Bảo tiếp tục cười, sau đó không sợ hãi chỉ chỉ vào cửa hàng đồ lót đầy đủ thiết bị bên phía đối diện "Chúng ta đi vào đó được không?"

BOSS im lặng, sau đó gật đầu một cái, nhìn về mặt không đổi của BOSS, Nguyễn Bảo có chút nghi ngờ: BOSS, sao không xấu hổ, chuyện này phản khoa học, chẳng lẽ BOSS thường xuyên mang phụ nữ tới mấy chỗ này?

Mang theo mối nghi ngờ, hai người đi vào cửa hàng bán đồ lót.

"Ngài khỏe chứ, hoan nghênh ghé thăm, xin hỏi anh muốn mua gì?"

"Tự chúng tôi xem." Nguyên Bảo chạy đến giá hàng nội y sexy, nhìn những món đồ lót tình xảo đầy gợi cảm, trong lòng cô vui vẻ đến nở hoa, tưởng tượng cảnh mình mặc mấy loại đồ lót này rồi cùng đáng về hồ mưa gợi gió của BOSS, trong lòng Nguyên Bảo bắt đầu dao động.

Mà đúng lúc này, một ngón tay thon dài duỗi tới, trên ngón tay móc một cái áo lót in hoa: "Cái này được."

Nguyên B: ả". . . . ." BOSS, cô không phải đùa con nít, không thích mấy cái kiểu áo lót in hoa như vậy đâu, Nguyên Bảo âm thầm rơi lệ.

"Em muốn cái này" Mâu tím, sưng mềm, còn có Lace (viên tơ) , mặc vào thì nhất định rất gợi cảm

"Không được." BOSS quét cũng không quét qua một vòng, anh lại cầm mấy cái áo lót trên kệ bên cạnh "Cứ vậy đi, mặc vào cũng thoải mái."

Nguyên Bảo nhìn cái loại Winnie the Pooh, toàn hoa với hoa, sắc mặt đen thui: " BOSS, chẳng lẽ anh mặc qua nó rồi? Thoải mái hay không làm sao anh biết?."

BOSS ". . . . ."

Lúc này nhân viên kia vang lên tiếng cười thấp, cô đi tới: "Loại áo lót này mặc vào sẽ thoải mái hơn loại kia, thuộc loại cotton thuần chất, bạn trai của cô thật tỉ mỉ."

BOSS của cô đương nhiên tỉ mỉ rồi, Nguyên Bảo vui ra mặt khi được BOSS chọn áo lót, thừa dịp BOSS không chú ý, Nguyên Bảo len len cầm xuống mấy món nội y sỡ, sau đó nhét vào túi.

"Xong chưa?"

"A, được rồi ạ."

"Thiếu gì không?"

"Không." Nguyên bảo lắc đầu một cái.

"Chúng ta về nhà, còn đồ thì chút nữa bọn họ mang tới."

"Ừ, biết rồi." Nguyên Bảo ngoan ngoãn trả lời, chỉ là hình như có gì đó là lạ.

【 Ting! Hệ thống bảo trì đã xong, bây giờ người có thể sử dụng lại bình thường~】

【 Ting! Năng lượng điện cung cấp sắp hết, xin hãy sạc điện kịp thời. 】

Ai?

Nguyên Bỏ mở lớn hai mắt, ngó nghiêng xung quanh: mới vừa rồi hình như cổ nghe cái gì mà sắp hết điện, gì vậy?

【 Khách hàng tôn kính, xin hãy sạc điện kịp thời】

"Sạc điện. . . . ." Nguyên Bảo lẩm bẩm mấy tiếng, hoàn toàn không nghĩ đến tình huống như thế này.

"Sao vậy?"

"BOSS, em hết điện rồi." Nguyên Bảo nói xong câu đó, cũng bởi vì năng lượng điện suy trì đã hết nên【Tích——】 một cái rồi tắt máy, cũng có thể lý giải là đã ngủ.

"Hết điện. . . . ." BOSS nhìn Nguyên Bảo đang xiu trong ngực mình: như vậy,anh phải sạc điện cho cô bằng chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ôm Nguyên Bảo về phòng, BOSS khổ não nhìn Nguyên Bảo đang ngủ mê man, mày nhíu càng chặt, sau đó hai con mắt nhìn từ trên xuống dưới người Nguyên Bảo: hết điện rồi, phải sạc điện, nhưng cắm chỗ nào? Quá nhức đầu.

BOSS thờ dài, thân thể cao lớn phủ lên trên, gương mặt của con gái vừa trắng hồng, lại mềm mại, thoát nhìn rất nấn bóp, BOSS đưa tay bóp mấy cái, sau đó cười nhẹ: bản thân Ngôn Sốc là người không thú vị, anh lại không giỏi nói chuyện, càng không thích tiếp xúc với nhiều người, anh yêu thích yên tĩnh, không thích ồn ào. Trong từ điển của phụ nữ anh chính là đại biểu của hai từ: điềm tĩnh và nóng nảy.

Ngôn Sốc là chủ tịch của công ty Supermodel, theo lẽ tự nhiên cũng có nhiều phụ nữ ngầm định, nhưng thì anh ghét loại phụ nữ như vậy, trong lòng không phải là không có tưởng tượng qua, nhưng trong cảm nhận của thì người con gái anh muốn phải vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, chung sống cả đời. . . .

Dường như có chút lệch đề, BOSS mở to đôi mắt, hơi cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng chạm lên vầng trán của Nguyên Bảo, anh mở ngón kéo đầu giường, lấy ra máy sạc điện, BOSS gấp khó khăn, cắm vào chỗ nào đây?

Nhìn cái sạc điện trong tay, rồi nhìn qua Nguyên Bảo, sau đó một cổ phiền não dâng lên trong đáy lòng.

"Kim Nguyên Bảo, đứng lên nói cho tôi biết cắm vào chỗ nào mau?"

". . . . ."

Được rồi, không có phản ứng.

Tư tưởng trong BOSS vẫn đang đấu tranh kịch liệt: bây giờ nếu như anh mở quần áo của con gái người ta ra có phải là không lễ nghĩa, nghĩ đến cái dáng vẻ khóc lớn của cô gái ấy khiến cho anh lại nhức đầu, nhưng nếu như không mở ra thì không tìm được chỗ cắm USB, cho nên. . . . .

BOSS bồng Nguyên Bảo lên, ngó đỉnh đầu, ngó tứ chi, rất là bình thường, chỗ cắm USB của điện thoại đặt ở chỗ ngồi, như vậy người. . . . .

Ánh mắt BOSS sáng lên, sau đó tầm mắt từ từ hạ xuống: chỗ cái mông thì không sai đúng không?

BOSS lật người cô lại, sau đó anh khăn trương vén váy cô lên, lộ ra cái quần lót màu hồng, anh nhẹ nhàng kéo nó xuống dưới, nửa cái mông trắng nõn vô cùng chói mắt, BOSS tròn tròn mắt, sau đó nhìn thấy một lỗ cắm bằng kim loại. . . . .

Quả nhiên không sai.

Nhẹ nhàng cong khoe môi, sau đó hướng về phía lỗ cắm vào. . . . .

【Ting! Máy sạc điện đã kết nối, có mở máy hay không?】

{Hay không? Tôi muốn thấy Baidu.}

【Hệ thống lập tức tiếp nhận không gian, xin hãy chờ hệ thống tiếp nhận không gian xong.】

Nguyên Bảo tiến vào một mảnh không gian trắng xóa, cô mơ to hai con mắt tức giận: "Baidu, cái tên lừa đảo chết tiệt này! ! Tôi muốn giết cô!"

"Xin gọi tôi là Thống Mẹ, cảm ơn."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Khốn kiếp! Tại sao trên mông tôi lại có lỗ cắm USB?"

【Hệ thống bị lỗi, xin lỗi vì gây bất tiện cho cô.】

"Xin lỗi?" Nét mặt Nguyên Bảo tươi như hoa "Tôi có thể giết chết cô không?"

【Khách hàng, người đừng vội.】âm thanh ngọt ngào của Tiểu thư hệ thống thay thế Baidu【Người đi tới nơi này là có nguyên nhân của nó, hiện tại thời cơ chưa tới, chờ đến thời điểm, tất cả những gì không bị thương sẽ hoàn toàn biến mất, người hãy bình tĩnh mà chờ nóng nảy, vậy, còn cái gì cần giúp một tay nữa không?】

"Không có." Tiểu thư hệ thống đã nói như vậy rồi, cô còn có thể nói cái gì, chỉ có thể mang theo cái lỗ cắm USB này đi tới chân trời.

Nguyên Bảo chậm chậm mở mắt ra, rồi ngồi dậy, cô sờ lên mông mình, quả nhiên mò đến đầu cắm sạc, sắc mặt Nguyên Bảo đen hơn phân nửa, một giây kế tiếp, lòng Nguyên Bảo như hồ nước đang dao động.

Nơi này chỉ có mình cùng với BOSS, cho nên, BOSS cời quần nhỏ của mình xuống rồi cắm sạc điện USB vào mông cô?

A ~BOSS quả nhiên là người đàn ông tốt!

"Lại đang ngồi đoán mò cái gì đó?" BOSS bụng thức ăn đi vào, nhìn Nguyên Bảo như kẻ ngốc một dạng, anh lớn tiếng nói với cô.

"BOSS——" vừa định muốn nhào tới, nhưng máy sạc điện trên mông không chế đi lại của cô.

"Ăn đi, đói bụng chưa?"

Thế mà được ăn bỏ tay BOSS làm?

Nguyên Bảo ngập tràn hạnh phúc BOSS: "Anh quả nhiên là người đàn ông tốt."

"Đồ ngốc." BOSS không có chút cảm kích với cô, đặt thức ăn lên bàn "Ăn đi rồi ngủ."

"Còn anh?" Nơi này là phòng của BOSS? Vậy buổi tối BOSS ở đâu?

"Tôi phải đến công ty một chuyến, phương án hợp tác của chưa chỉnh sửa xong."

"Nhưng đã muộn rồi." Nguyên Bảo bất mãn chu cái miệng lên, Kim Thành tuyệt đối sẽ hợp tác cùng với K, mặc dù đến phút cuối xảy ra chút chuyện, nhưng Kim Thành vẫn nhờ vả K.

"Không có chuyện gì, nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Ngôn Sốc đi ra ngoài, Nguyên Bảo bắt đầu dĩ vãng một hồi, sau đó cái miệng nhỏ thường thức đồ ăn của BOSS: tài nấu nướng của BOSS rất là được, sắc lẫn vị đều chuẩn, Nguyên Bảo ăn sạch sành sanh, sau đó ngoan ngoãn đi ngủ một giấc.

Đã từng vô số lần cô ước mơ mình ngủ cùng với BOSS trên một cái giường, nằm trong lòng ngực BOSS, sau đó cánh tay cường tráng của anh ôm lấy cô, đây nhất định là chuyện hạnh phúc nhất trên trần gian này. Mặc dù BOSS không ở đây, nhưng ngửi được mùi vị thuộc riêng về BOSS cũng là chuyện quá tốt rồi.

. . . . .

Ngày hôm sau Nguyên Bảo mới tỉnh dậy, cô một người đi quay căn biệt thự, đây là lần đầu tiên Nguyên Bảo quan sát đầy đủ không gian sinh hoạt của BOSS, đơn giản, trừ đơn giản chính là đơn giản, không dư bất cứ đồ vật nào, biệt thự này rất lớn, có chỗ còn không có hơi thở của con người.

BOSS có cô đơn không?

Nguyên Bảo tự hỏi mình: thật ra thì cô khó có thể tin được mình gặp một người có cuộc sống đơn điệu như vậy, công việc, về nhà, canh chừng những căn phòng trống không.

Nguyên Bảo đau lòng vì BOSS, đau lòng vì Ngôn Sốc của mình.

A ~ của mình, ngại ngủ quá~

Nguyên Bảo bị ba chữ kia làm lay động.

Quá nhàm chán, Nguyên Bảo đến công ty tìm Ngôn Sốc, nhưng đến cửa chính, Nguyên Bảo bị người ta chặn lại.

"Xin lỗi, cô có hẹn trước chưa?"

"Ai?" Nguyên Bảo ngó cô bảo vệ "Tôi tìm BOSS."

"Xin mời lấy thẻ nhân viên ra."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Tôi không có thẻ nhân viên, cũng không có hẹn trước, nhưng tôi muốn thấy BOSS."

"Lại người hâm mộ BOSS." Người bảo vệ bắt mắt nhún nhún mày, sau đó không thương hoa tiếc ngọc đuổi người ta ra "Con nít mà theo đuổi thần tượng làm gì hả, mau mau đi về nhà đi."

Nguyên Bảo: ". . . . ." CÔ mới theo đuổi mình tình, cả nhà cô mới vậy.

Nguyên Bảo giận dữ nhìn bảo vệ, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn, mà đúng lúc này, cô nhìn thấy BOSS và một người trung niên đang sóng vai đi ra.

BOSS tận mắt chứng kiến cảnh đằng sau thì hơi kinh ngạc, tiếp theo anh nói cái gì đó với người bên cạnh, sau khi hai người bắt tay, người đàn ông trung niên kia đi ra cùng với người khác.

"Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ nhé, tổng giám đốc Ngôn."

"Dĩ nhiên rồi."

Nguyên Bảo trốn sang một bên, nhìn người đàn ông kia lên xe rồi đi, cô mới đi ra ngoài.

"Sao em lại tới đây?" Đôi mắt BOSS mang theo ý cười nhìn cô, nắm lấy tay Nguyên Bảo dắt vào tòa cao ốc.

Nguyên Bảo hung hăng trừng mắt với cái người bảo vệ đang đứng sững sờ bên kia, sau đó nhéo bàn tay khô cằn của BOSS: "Người mới vừa rồi là ai vậy?"

"Tổng giám đốc của Kim Thành, hợp đồng đã ký kết, đang chờ kịch bản của ông ta." Tâm trạng của BOSS nhìn có vẻ tốt, mặt mày cũng nhu hòa không ít.

Nhìn một người như BOSS chưa từng có phụ nữ bên cạnh giờ lại dắt theo một cô bé xinh xinh, vẻ mặt của mọi người cực kỳ quỷ dị. Nguyên Bảo liếc quanh một vòng, sau đó nụ cười ngọt ngào.

"BOSS, chúng ta đi hẹn hò đi." Hai mắt Nguyên Bảo lóe sáng nhìn khuôn mặt đẹp trai của BOSS, cô thật vất vả mới thoát khỏi số mạng của một chiếc máy, còn có rất nhiều việc cô chưa từng làm, ví dụ như ngủ một giấc với BOSS. . . . .

Nguyên Bảo một lần nữa lọt vào trí tưởng tượng của mình.

"Lại đang nghĩ gì đó?" Đưa tay cốc một cái lên đầu cô, sau đó vươn tay véo cái má cô "Vậy muốn đi đâu?"

Nguyên Bảo lấy lại tinh thần, cảm thấy động tác kia như cung chiều cái mặt mình, hai má cô chột đỏ ửng.

"Sao nào?" BOSS không hiểu nhìn gò má đỏ ửng của cô, sau đó đưa tay véo lần nữa, nhưng màu sắc trên ấy lại đỏ hơn.

"Đồ ngốc." Không nhìn được mắng thành tiếng, sau đó đi vào thanh máy chuyên dụng của tổng giám đốc.

"Buổi tối đi hẹn hò đi, em cho tôi một lát, công việc còn bận đấy ngập đầu, có thể không?"

Nguyên Bảo gật đầu, sau đó nhìn BOSS tràn đầy yêu thương: "Ngài thật là cực khổ."

Cái ánh mắt yêu thương như mẹ nhìn con ấy khiến BOSS rung mình một cái.

Ngôn Sóc hết bận cũng đến 4 giờ chiều, Nguyên Bảo ngồi chờ mà chán nản cực kỳ, nên lăn ra ngủ trên ghế salon. Căn phòng làm việc to như vậy nhưng chỉ còn âm thanh của tiếng đầu bút máy chạm trên mặt giấy, Ngôn Sóc cảm thấy tay mình mệt là đi, anh bẽ bẽ cái cổ, tròn nhìn thấy cái bóng hình nho nhỏ đang cuộn tròn trên ghế salon bên kia. . . . .

Giống như một chú mèo nhỏ vậy, thoát nhìn vô hại.

Anh chống lấy cằm, nhìn dáng ngủ dễ sợ của Nguyên Bảo, anh nhẹ nhàng đứng dậy, cầm theo chiếc áo trên giá móc đi tới, phủ chiếc áo khoác lên trên người cô, rồi anh ngồi chồm hổm trên mặt đất ngưng mắt ngắm cô.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Sóc anh nhìn chăm chú một người như thế này; Nguyên Bảo đối với anh như một đứa trẻ con, quan chùng ấy thời gian lâu như vậy, anh không cho rằng trong cuộc đời mình sẽ xuất hiện thêm người nào, canh cũng đã cho mình sẽ sống đến già qua nhưng năm tháng dài đằng đẳng, có lúc rất mệt mỏi, có lúc rất cô độc, Ngôn Sóc cũng đã quên cái lúc nhìn thấy chiếc điện thoại quá lạ kia là biểu hiện như thế nào. . . . .

Sau đó dường như không gian của anh đầy ắp tiếng nói chuyện huyền ảo.

Anh đấm trán mình lên vầng trán của cô, từ từ nhắm hai mắt lại, giống như đang cảm thụ nhiệt độ cô vậy.

Nguyên Bảo mở mắt thì thấy ngay khuôn mặt phóng đại kia khiến cô hết hồn, nhưng biết người trước mắt là người mình thích nhất - BOSS, tâm tình của cô từ từ bình tĩnh lại.

Chỉ là, BOSS cách cô gần như vậy thật là ngại, nhiệt độ da cô từ từ tăng lên rồi cả nhịp tim cũng tăng lên cực nhanh: Nguyên Bảo mà đúng là cái người có sắc tâm mà không có gan, người ta thân mật với mày một chút là chân tay mày luống cuống rồi.

"Sao vậy?" Hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô, cô không khỏi muốn tránh né.

Thấy cô gái nhỏ xấu hổ, BOSS có ý xấu, thân thể của anh từ từ phủ lên trên, sau đó đem cô cố định dưới thân mình.

"Ngôn. . . . . Ngôn Sóc. . . . ." BOSS cách cô gần như vậy là muốn làm cái gì? A ~ là muốn thực hành việc bất chính ao? Nhưng quá qua loa phải không? Nguyên Bảo cô nương hoảng loạn.

"Am đang nghĩ bậy bạ cái gì vậy?" Ngôn Sóc nháy mắt nhìn cô, trong ánh lấp lánh, con ngươi màu đen đảo vòng phát ra ánh dạ quang, rất là đẹp mắt.

Nguyên Bảo nuốt nước miếng, giống như đang chịu chết vậy, cô run run rẩy rẩy mở miệng: "BOSS làm gì với em thì em cũng đều nguyện ý!"

Nói Sóc không khỏi vui vẻ, đưa tay nhéo khuôn mặt nồn nà của cô "Cái người này ngốc quá."

Chẳng lẽ không đúng như cô nghĩ sao?

Thật thất vọng. . . . .

Các loại thất vọng. . . . .

"Tỉnh chưa?"

"Bây giờ đi sao?" Nguyên Bảo cúi xuống nhìn đồng hồ, mới 4 giờ chiều, bên ngoài hình như vẫn còn sáng.

"Không muốn đi?" BOSS nhúm mày, đùa giỡn nhìn cô.

Được rồi.

Nguyên Bảo đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, sau đó cùng anh đi ra khỏi phòng làm việc.

Đầu tiên là Ngôn Sóc mang cô tới một cửa hàng trang điểm, rồi giao cô cho thợ trang điểm, còn mình thì ngồi lên ghế sofa một bên.

Nguyên Bảo nhìn mình trong gương, cô thật sự không biết đến một ngày mình cũng thương nghiệm cuộc sống của ngân vật trong tiểu thuyết: nữ chính ăn mặc xinh đẹp, sau đó nam chính lộ ra ánh mắt ngạc nhiên. . . . .

Tưởng tượng khi BOSS thấy mình sẽ hiện lên đôi mắt tươi đẹp ấy, cô bắt đầu rung động.

"Được rồi. . . . ."

"Hả? Nhanh vậy?" Nguyên Bảo có chút không kịp phản ứng, dưới tình huống bình thường không phải mấy tiếng đồng hồ sao? Nguyên Bảo nhìn mình trong gương, chỉ là nhẹ nhàng điểm xuyến trang sức trang nhã, ngũ quan càng thêm xinh đẹp một chút nữa, nhưng. . . . . Không có cái loại cảm giác gây kinh diễm kia, về mặt Nguyên Bảo lập tức thay đổi.

"Váy chuẩn bị xong chưa?"

BOSS đứng dậy nhìn cô từ trên cao, thợ trang điểm bên cạnh gật đầu một cái rụp: "Đều chuẩn bị xong, quý cô đi cùng tôi."

Không sai, còn váy mà, mình có thể tươi đẹp bên cạnh BOSS.

Nguyên Bảo vui vẻ đi thay váy.

Đây là một chiếc váy màu tím nhạt, váy không rườm rà, đường cong ưu nhã, lại không mất sức sống. Màu tím cao quý tôn vẻ đẹp cô lên mức chín chắn, làn da cô đã trắng nõn, cộng thêm nụ cười rực rỡ trên mặt, càng nhìn càng khiến người ta không thể rời mắt. . . . .

Anh ngưng mắt nhìn, sau đó nở ra một nụ cười nhân nhật: "Thật là đẹp."

Đây là lần đầu tiên cô nghe Ngôn Sóc nói như vậy về mình, ba chữ ngắn gọn, nhẹ nhàng nhân nhật, nghĩ đến con người anh là dạng không chịu nổi tình tiết lắt léo, nhưng lòng của Nguyên Bảo vì ba chữ này là dao động.

"Đi nào." KHÔNG biết từ nơi nào anh tìm được một bông hoa Violet, đưa tay cài lên mái tóc cô, màu Violet hào cùng màu váy càng khiến cô đẹp rạng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Nơi BOSS mang cô đến là một nhà hàng bên bờ biển, gian phòng ăn ở đây được trang trí đơn giản nhưng tao nhã, bên trong được phủ lên tiếng violon êm dịu, có vẻ rất hợp với tính tình của BOSS

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi mấy người?"

"Hai người, đã đặt chỗ trước."

"Vâng, hân hạnh đến chỗ chúng tôi."

Bọn họ chọn vị trí gần cửa sổ, từ nơi này có thể ngắm được cảnh biển bên ngoài, như thi nhân ngâm thơ hòa mình vào biển vậy.

"Thích nơi này không?"

Nguyên Bảo gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Ngôn Sóc: "Bây giờ là đang hẹn hò à?"

NGôn Sóc ngưng mắt suy nghĩ một lát, sau đó về mặt thay đổi sang kiểu nghiêm túc: "Chờ tôi một chút."

"Ừm, anh phải đi đâu?" Nguyên Bảo buồn bực nhìn bóng dáng BOSS đang rời đi, hoang mang chớp đôi mắt, cuối cùng vẫn cúi đầu ăn mớ bánh ngọt trên bàn một cách vui vẻ.

Ngôn Sóc không trả lời, anh rẽ vào hành lang bên ngoài, sau đó lấy điện thoại di động ra, rồi bấm một dãy số: "Uất Trì Dung, nói cho tôi biết hẹn hò thì phải làm những gì?"

Bên kia truyền đến âm thanh trầm mặc quý dị, sau đó giọng nói Uất Trì Dung lạnh lùng vang lên: "Tôi không biết anh làm thế nào mà trộm được điện thoại di động này, nhưng tôi gia hạn cho anh trong vòng năm phút phải trả lại nó, nếu không hậu quả của anh rất thảm . . . ."

BOSS: "Uất Trì Dung, cậu đi ra khỏi cửa không chèn dùi à? Đầu bị vào nước à?"

Uất Trì Dung: ". . . . . Ngôn Sóc?" Âm thanh của anh tràn đầy hoang mang "Minh hỏi cậu muốn làm gì vậy, chơi trò chơi gì đó?"

Ngôn Sóc âm thầm nhìn về phía bên cạnh, cô gái nhỏ ấy đang ngồi ăn bánh ngọt, nhìn dáng vẻ này chắc không có thời gian chú ý đến phản ứng của anh, anh giảm âm thanh của mình xuống mức thấp: "Nói cho mình biết, hẹn hò thì phải làm cái gì?" Cái này chính là hoàn toàn sai lầm, sớm biết vậy anh đã học hỏi sớm hơn rồi, giờ thì tốt rồi, giờ gặp chuyện thì chỉ có thể ôm chân Phật nhờ vả mà thôi, tuy nhiên với đầu óc của anh thì chắc chắn học nhanh .

"Hẹn hò?" Uất Trì Dung bên kia chưa kịp phản ứng "Hẹn hò với ai? Ở nơi nào? Nam hay nữ vậy? Công hay thụ . . . . ." Càng nói càng loạn, BOSS không còn kiên nhẫn.

"Uất Trì Dung, nam hay nữ vậy, công hay thụ, hình như không quan hệ đến cậu phải không?" BOSS có chút không nhịn được.

"Đùa à, hẹn hò thì đơn giản mà, ăn cơm, xem phim, hoặc đi nghe nhạc kịch cái gì đó ấy, sau đó dẫn cô ấy đi dạo chợ phố chỗ nào đó."

"Minh biết rồi." Không đợi đối phương phản ứng, anh liền cúp điện thoại, nhưng sắc mặt càng không thiện chí: xem phim? Nhạc kịch? Tên gốc kia làm rồi sao? Nhớ tới tình tiết trong rạp chiếu phim lần trước, Ngôn Sóc khó yên ổn được.

Giữa lúc BOSS đang suy nghĩ nên hẹn hò theo kiểu nào, Nguyên Bảo đang ăn đến dễ sợ thì phát hiện ra chuyện thú vị.

Chung Ly và vị hôn thê trong truyền thuyết của Uất Trì Dung đang ngồi chung với nhau.

Có JQ. (JQ= gian tình)

Cái tính bát quái trong lòng Nguyên Bảo rạo rực hẳn lwn, nhưng ở chỗ này hoàn toàn không nhìn thấy rõ, cho nên cô muốn lại gần nhìn xem, Nguyên Bảo mở to đôi mắt, sau đó cầm một miếng bánh ngọt lên, lặng lẽ đi về hướng đó.

Hôm nay Chung Ly so với ngày kia thì đẹp trai hơn nhiều: bộ đồ vest được may hoàn hảo khiến cho cơ thể người mẫu của anh ta hiện lên tuyệt đẹp, khỏe mỗi cong 45 độ tạo thành nụ cười đẹp, đôi mắt phượng hẹp dài mang theo ý lạnh cuối thu, nhưng cũng không khiếp người; con Dương Dư thì mặc đồ công sở màu xanh dương đậm, có vẻ cực kỳ trịnh trọng, nhưng cũng không làm mất đi sự tao nhã.

Hai người ở đó không biết đang nói cái gì, Nguyên Bảo nghe không rõ ràng, cô không khỏi ngòm chòm hóm trên đất, bên gặm bánh ngọt, bên đi chuyên qua đó.

Nguyên Bảo rúc lại góc bàn, hai người bây giờ đang dùng cơm, vì không bị phát hiện, cô quyết định chui xuống gầm bàn, sau đó ngồi xếp bằng, lẳng lặng nghe JQ.

Mà lúc BOSS từ bên trong đi ra, lại phát hiện cái chỗ ngồi gần cửa sổ nhìn cảnh ngoài trời, cô gái nhỏ Nguyên Bảo không biết đã đi đâu rồi, anh nhìn chung quanh một vòng, bởi vì Dương Dư đưa lưng cô về phía anh, cho nên BOSS chỉ nhìn thấy Chung Ly, nhưng không nhận ra Dương Dư, anh nhíu mày một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

Chỗ ngồi của Nguyên Bảo chỉ còn lại túi xách, bánh ngọt trên bàn lại ít đi không ít, cho nên Nguyên Bảo không nói một lời mà bỏ đi.

Lại nói đến cô bé Nguyên Bảo đang ngồi dưới gầm bàn nghe JQ, đã lâu rồi, thế nhưng hai người vẫn chưa nói một tiếng nào, Nguyên Bảo có chút khó chịu, cô đưa bàn tay mềm mại lên liếm hết bơ còn dính trên ngón tay, bánh ngọt cũng đã ăn xong rồi, nhưng kịch hay còn chưa bắt đầu, kiểu này có phải quá nhàm chán không?

"Ờ ——"

Tiếng nấc vang lên dưới gầm bàn đen ngòm, phía trên vốn im lặng giờ hai người lại đảo mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt thoáng qua một tia hoang mang: "Chung Ly, anh có nghe thấy âm thanh gì không?"

"Có không?" Chung Ly nhìn chung quanh một vòng, nhưng không phát hiện cái gì "Có thể bọn mình nghe lầm."

"Nói cũng phải." Dương Dư cười cười, sau đó nhìn Chung Ly: "Kể tiếp nên làm sao bây giờ, hiện tại có vẻ anh chưa chèn ép được Ngôn Sóc."

Ngôn Sóc?

Nguyên Bảo há to cái miệng của mình, chẳng lẽ hai người này thông đồng với nhau sao?

Nhưng cái người tên Dương Dư đó nhìn không hẳn là người xấu, trong phim truyền hình cũng chưa từng lộ mặt, kịch tính tiếp theo là nam người mẫu biểu diễn chính đột nhiên bị thương, sau đó nam model cuat Thiên Tinh thay thế vị trí đó, Thiên Tinh biểu hiện vượt bậc, nê Kim Thành và Thiên Tinh kí hợp đồng lâu dài, sau đó K bắt đầu chèn ép Thiên Tinh, nhưng Thiên Tinh lần lượt vượt qua từng hiểm họa, tiếp theo đó là chuyện gia tộc Diệp hiên phá sản, Diệp Hiên tới bước đường cùng nên phải hợp tác với K, câu chuyện tới đây đã bắt đầu kéo theo những việc máu chó và ngược trong bộ phim.

Chỉ là, bên trong hoàn toàn không nhắc đến những chuyện xảy ra với các công ty khác.

"Ồ——"

Tiếng nấc lại vang lên, Nguyên Bảo vội vàng che miệng của mình, sau đó dòi qua hướng Dương Dư.

"Vừa nãy có nghe thấy âm thanh kỳ lạ không?"

"Có thể lại nghe lầm đấy." Chung Ly nhún nhún vai, sau đó tự thưởng thức một hớp cà phê "Ngược lại anh có tra ra một chuyện."

"Chuyện gì?"

Chung Ly cười chế giễu: "Thủ đoạn của Ngôn Sóc một chút cũng không có thay đổi, vẫn ác như vậy, vẫn vô tình như vậy "

Anh mới hung ác, anh mới vô tình.

"Ồ——"

". . . . ."

A ừ, cô phải tìm cái gì đó ăn để hạ thấp âm thanh xuống mức có thể, nếu không sớm muộn gì cũng bị phát hiện, Nguyên Bảo nhìn đôi giày da nam màu đen tuyền và đôi giày cao gót nữ tao nhã, cô quyết định chọn đôi giày cao gót kia. . . . .

"Rốt cuộc là thứ gì?" Chung Ly có chút không vui, anh liếc qua liếc lại, âm thanh ấy lại biến mất.

"Chắc không nghe lầm nữa chứ?" Dương Dư bắt đầu đi phóng mắt xuống bàn, tới lui nhìn một chút, thật sự không cái gì.

"Ồ——"

Nguyên Bảo phát một tiếng hợp với tình hình, sau đó đưa một cánh tay mảnh khảnh ra, lấy tốc độ bằng tốc độ ánh sáng cầm lấy miếng thịt bò bít tết trong đĩa.

A ~ rất lâu rồi không ăn mấy thứ nào, thịt bò bít tết chỉ mới cắn gần được một nửa, cô nhét luôn vào miệng, sau đó nhai từng chút từng chút.

Nhưng miệng cô thì quá nhỏ, mà miếng thịt bò thì quá to, càng nhai càng khiến không gian trong miệng càng nhỏ.

"Ừm. . . . ."

Tại sao càng nhai càng nhiều, miệng Nguyên Bảo giống như một con chuột đồng vậy, lại muốn che miệng phòng phát ra âm thanh nấc, đây thật sự là một công việc mang tính công nghệ cao, mà lúc này Dương Dư đã lấy lại tinh thần, lại phát hiện đồ trong đĩa chỉ còn lại rau quả mà thôi, miếng thịt bò bít tết kia đã không thấy nữa?

Chung Ly nhìn cái đĩa trống rỗng, sau đó cười cười: "Có muốn gọi thêm không?"

Sắc mặt Dương Dư đen lại: "Không cần." Hai đôi mắt của cô thoáng qua một tia u ám: xem ra bên trong có một con chuột nhỏ rồi đây, nhẹ nhàng nhếch môi cười cười, sau đó không nói gì.

"Ừm. . . . ." Thật là càng ngày càng nhiều, chỗ trống trong miệng không còn, hu hu hu hu. . . . .Lòng chua xót, trong cuộc đời lần đầu tiên Nguyên Bảo ăn thịt bò bít tết mà lòng lại chua xót, lại rơi nước mắt. Một tay che miệng, một tay lau nước mắt, tiếp tục nhai, sau đó từng chút một nuốt xuống, nhưng

Mắc nghẹn!

"Khụ khụ khụ khụ. . . . ." Nguyên Bảo ho khan bỏ ra hướng bên cạnh, và Chung Ly và Dương Dư đã biết âm thanh đó phát ra từ đâu.

Chung Ly còn chưa kịp nổi giận, đã nhìn thấy một bàn tay bé nhỏ nhưng bản thủ đang duỗi ra, sau đó kéo bắp chân của mình.

"Khụ khụ khụ khụ. . . . ."

Tiếng ho khan vẫn còn tiếp tục, sắc mặt Chung Ly ngày càng kém, nhìn chỗ kỹ cô gái nhỏ đang bo ra ngoài kia, sắc mặt của anh càng đen thui.

"Kim Nguyên Bảo."

"Ba . . . ." Nguyên Bảo run run rẩy rẩy bò lên trên, một đôi mắt chứa đầy nước, má thì phình ra , thỉnh thoảng động đậy.

Ừm, cô muốn phun ra, cổ họng cô đang chịu đựng, Nguyên Bảo nhìn Chung Ly, sau đó miệng hơi mở, kèm theo đó là một âm thanh nấc cụt vang lên, một đồng màu nâu đen, dính nước miếng ghê tởm phun lên chỗ đó của anh ta ——

Giữa hai chân.

". . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

"Thật sự xin lỗi." Đưa tay lau miệng một cái, sau đó thở dài nhẹ nhàng một hơi dài, dùng ánh mắt hết sức thành khẩn nhìn Chung Ly, trời đất chứng giám, cô tuyệt đối không phải cố ý.

"Thật sự xin lỗi?" Chung Ly cười lạnh mấy cái, đưa lời cô ra ngoài, Chung Ly từ trên ghế ngồi dậy, đồng đồ dơ bẩn kia "Soàn soạt soàn soạt" rơi xuống đất, cái vị trí của phái nam thần bí kia hiện lên một màu sắc đầy ám muội, thoát nhìn như vừa mới đi tiểu~~~

"Đúng là sao chổi, cô không có việc sao lại đi chạy đến bàn người ta làm gì? " Cái dáng vẻ bây giờ của Chung Ly tựa như muốn phanh thây cô ra cho hả giận vậy.

"Thật xin lỗi." Về mặt Nguyên Bảo như đưa đám mà nói lời xin lỗi, bộ dáng làm bộ đáng thương.

"Thôi, Chung Ly." Một đôi tay dịu dàng kéo cô ra, sau đó người nọ lấy khăn lau mấy chỗ bẩn trên mặt cô "Cùng một cô gái nhỏ so đo, không phải là phong cách của anh."

"Khôn kiếp!" Chung Ly hung hăng mắng một tiếng, nhìn cái chỗ chướng mắt kia, về mặt càng ngày càng âm u.

Đồng thời âm, thanh huyền nào ấy gây sự chú ý đối với người khác, tới chỗ này đều là người có học, bọn họ thấp giọng tám chuyện, cũng không phát ra âm thanh quá lớn, Ngôn Sóc cảm thấy người kia khác quen, trông mắt hơi nheo lại, sau đó thấy rõ ba người.

Chung Ly, Dương Dư, còn có. . . . .

"Kim Nguyên Bảo."

BOSS đứng dậy đi tới, nhìn hai người bên Chung Ly, rồi ánh mắt dừng lại trên người Kim Nguyên Bảo.

"Kim Nguyên Bảo. . . . ."

BOSS!

Cả người Nguyên Bảo chấn động, theo phản xạ có điều kiện cô rúc sau lưng Dương Dư , sau đó khiếp đảm nhìn sắc mặt không tốt của BOSS.

Mắt hai người sáng như đuốc, xem ra rất có áp lực, mắt Nguyên Bảo khép lại , sau đó nước mắt chảy xuống: "BOSS~"

"Cô lại khóc cái gì chứ hả?" Chung Ly bắt đầu đi nhìn Nguyên Bảo: phụ nữ đúng là cái loại phiền phức, anh còn chưa nói gì, ngược lại con nhóc kia lại khóc.

"Thịt bò bít tết. . . . .Nghe đến chết. . . . .Ợ. . . . ."

"Em bê mặt chưa, Kim Nguyên Bảo." Ngôn Sóc không chịu được nhắc cô ra ngoài, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, cái vẻ ghét bỏ càng thêm nặng "Bản rồi."

"Ngôn Sóc, quản phụ nữ của anh cho tốt vào." Chung Ly hiện tại rất giận, đ bị phun lên cái chỗ kia, anh lại không thể ở trước mặt mọi người đưa tay chùi, nhưng cái dáng vẻ bên gối của anh thật chật vật.

Ánh mắt Ngôn Sóc như bó đuốc liếc qua, cuối cùng dừng ở cái vị trí kia, sau đó cười lạnh lạnh: "Hình thượng gà trống rất thích hợp với anh đấy."

Gà trống. . . . .

Nghe xong những lời này, ánh mắt mọi người cùng nhau quét đến, sau đó Nguyễn Bảo thầm nói: mảnh đất đó. . . . . Thật sự rất giống như gà trống.

"Làm rất tốt, Nguyễn Bảo." Vỗ lên đầu Nguyễn Bảo để tán dương "Lần tới phun thì nhớ nói tôi một tiếng, bọn mình trực tiếp chuẩn bị sơn."

Nguyễn Bảo: "Ờ ——"

"Ngôn Sóc, anh không cần quá đáng như vậy!"

"Tôi nào có quá đáng?" Ngôn Sóc nhú mày, nhìn Chung Ly tràn đầy châm chọc "Mà nói này, mà lúc anh còn học đại học có cái trang thành gà mái đó, a, tôi nhớ ra rồi, tôi còn cái video hồi đó, anh có muốn xem không?"

Chung Ly một ngực bị lửa rực thiêu đốt, gương mặt tuấn tú bởi vì tức giận mà có chút vằn vẹo, Ngôn Sóc kia đang nhìn anh như cũ, trong tròng mắt là mảnh lạnh lùng. Hình như có châm chọc, lại hình như không có.

KHông khí ở đây trở nên nghiêm trọng, cô bé Nguyễn Bảo mới xuất thần, cô bình tĩnh hiểu ra nhìn Chung Ly: "Thì ra anh không chỉ nhìn gà của BOSS ~ Gà, còn cái trang gà mái vàng nữa chứ ~ Gà ~ nắc ~"

BOSS: ". . . . ."

Chung Ly: ". . . . ."

Dương Dư: ". . . . ."

Kim Nguyễn Bảo: ". . . . . Ờ~"

Dường như cô nói sai cái gì đó? Nguyễn Bảo mờ mịt nhìn mấy người đang im lặng kia, chẳng lẽ không có nhìn qua anh bọn nhỏ của BOSS?

Đợi chút. . . . . Đường như cô quên mất cái gì. . . . .

Anh bạn nhỏ ~

Gà ~

Thật sự là quên mất cái gì rồi~

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Cô bé Nguyễn Bảo làm điện thoại di động mấy ngày nay, ngay cả đầu cũng không quá thông minh, cô ngây ngô nhìn từng ánh mắt ngày càng không tốt, sau đó mờ mịt nhìn bọn họ: "Sao vậy?"

"Đầu óc em cũng ngẩn nước rồi." Dùng sức cốc lên đầu cô một cái, sau đó lấy khăn tay ra lau mặt của cô "Tay vậy thì không được chạm vào tôi." Ngôn Sóc có bệnh ưa thích sạch sẽ, như vậy cũng không chịu nổi.

Nguyễn Bảo đưa đầu lưỡi ra liếm khoe môi "Thịt bò bít tết ăn rất ngon, đáng tiếc. . . . ." Nói xong, len lén nhìn cái nơi bí ẩn ấy của Chung Ly.

Chung Ly hít sâu một hơi "Tôi đi toilet một chuyến." Anh ta hung hăng trừng Ngôn Sóc một cái, sau đó cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, nhưng phương hướng rời khỏi là lớn cửa.

Vì không muốn người khác chú ý, bọn họ đổi bàn, mà đúng lúc này, Nguyễn Bảo nhìn thấy một người đàn ông dịu dàng đi vào, tương mạo người đàn ông cực kỳ tao nhã, chỉ là trong hai con mắt toát lên vẻ tìm tòi nghiên cứu trên người Nguyễn Bảo khiến cô ớn lạnh, cô kéo vạt áo BOSS "Đó là Uất Trì Dung?"

Lúc nghe tên Uất Trì Dung, đầu ngón tay Dương Dư dừng lại một giây, sau đó thường thức ly rượu đỏ trong tay, không nói gì, chỉ có khoe môi đang gọi lên biểu thị cô đang vui lòng.

Uất Trì Dung chung quanh một vòng, sau đó thấy được bọn họ, ánh mắt sáng lên, anh đi tới "Ngôn Sóc cậu đúng là hăng hái đó, tôi tận hai người đẹp. . . . ." Mắt quét qua Nguyễn Bảo, sau đó dừng lại trên người Dương Dư, chân mày anh từ từ nhíu chặt "Nhất định là cách mình tới đây không đúng rồi. . . . ." Anh lâm bầm, chắc phải đi trở về.

"A Dung." Dương Dư đề ly cao cổ xuống, nhẹ giọng gọi Uất Trì Dung "Anh không vui khi nhìn thấy em à?" Cái giọng điệu này nghe có vẻ uất ức.

Uất Trì Dung giống như bị dịch bệnh, anh chen vào, sau đó ngồi bên cạnh Dương Dur, cười hết sức chân chó: "Vợ à, anh rất nhớ em."

"Anh nói vậy em rất vui." Tâm trạng Dương Dur rất tốt nên lấy tay chọc chọc vào trán Uất Trì Dung.

Một cảnh này thấy thế nào cũng kỳ quái.

Nguyên Bảo nhìn về phía khuôn mặt đẹp của BOSS, sau đó học bộ dáng Dương Dur lấy ngón trỏ chọc chọc lên trán BOSS "Anh nói như vậy em cũng rất vui."

BOSS đen mặt lại chụp lấy tay cô "Đàng hoàng cho tôi một chút." Bàn tay thon dài anh cầm lấy dao nĩa, đem thịt bò bít tết cắt thành mấy miếng nhỏ rồi bỏ trước mặt cô "Ăn từ từ."

"A ~BOSS đúng là người tôi." Nguyên Bảo lộ ra nụ cười hạnh phúc, sau đó lấy tư thế thần thánh ăn thịt bò bít tết.

Không khí của hai người thật hài hòa, Uất Trì Dung cảm thấy là lạ, đại thiếu gia họ Ngôn này chưa từng đối xử dịu dàng với ai như vậy, anh cười nhẹ nhẽ , sau đó tiến tới cạnh tai Dương Dur "Cái người Lolita ấy là ai?"

"Cô bạn gái nhỏ của Ngôn Sóc, anh cảm thấy hứng thú à a ~" cái chữ a cuối cùng ấy được Dương Dur kéo ra rất dài, bàn tay ngọc ngà thon dài thò xuống dưới bàn mạnh mẽ nheo đuôi Uất Trì Dung .

Sắc mặt Uất Trì Dung lập tức biến "Không có, anh chỉ hỏi thôi mà." KHÔNG thấy nhau thời gian dài như vậy, vị hôn thê của anh ngày càng mạnh bạo.

"Tin rằng anh cũng không dám." Khóe mắt Dương Dur cong cong, sau đó buông tha Uất Trì Dung.

"MÀ em về khi nào vậy? Còn tại sao em lại ở đây? Em và người nào cùng đi đến đây?" Tâm trạng Uất Trì Dung bây giờ hết sức phức tạp, vị hôn thê của anh từ trước đến giờ đều khó nắm bắt, không chừng, anh thật sự là một tên nô lệ của vợ mình, đối với Dương Dur đều yêu hận đan xen vào nhau, hiện tại yên lặng mà rơi nước mắt.

Dương Dur biết Chung Ly đã sớm đi khỏi, mà Ngôn Sóc nhất định không nói cái gì nhiều, nên ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ .

Nhìn hai vợ chồng người ta thân mật, Nguyên Bảo ghen tỵ ước ao đủ thứ, cô hung hăng cắn miếng thịt bò bít tết, sau đó nhìn về phía Nguyên Bảo: "Hôm khai mạc điện ảnh anh cũng phải đi à?"

"Ừ, sao?"

"Có thể dẫn em đi cùng không?" Studio chắc có nhiều điều thú vị.

"Em ngoan ngoãn ở nhà cho khỏe đi, không phải nơi nào cũng có chỗ sạc điện." Anh tiến tới vành tai cô nhẹ giọng nói, âm thanh từ tính mang theo chút khàn khàn.

Nguyên Bảo giận dữ trừng mắt với Ngôn Sóc, nhớ tới lỗ cắm USB phải sau mông của mình, cô liền âm thầm rơi nước mắt

Baidu đáng chết, tất cả đều là lỗi của Baidu đấy!!

Nguyên Bảo oán thầm Baidu lên thêm một tầng nữa.

"Bọn mình về trước." Ngôn Sóc kéo Nguyên Bảo, ánh mắt sắc bén phóng về phía Uất Trì Dung, về ra nụ cười lạnh lẽo "Cậu dám tra địa chỉ IP theo cuộc gọi. . . . ."

Lời của anh không nói suông, chỉ mình Uất Trì Dung biết câu sau có ý gì.

Lúc về cũng đã muộn rồi, trong nhà vắng tanh, Nguyên Bảo cũng không thích kiểu nhà lớn như thế này, cô nghiêng đầu nhìn Ngôn Sóc, dưới ánh trăng mờ ảo bên trong, người đàn ông kia phát ra cái hơi lạnh lạnh làm say lòng người. . . .

Nguyên Bảo không nhịn được lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ: "BOSS đúng là đẹp trai."

"Đồ ngốc, tắm đi rồi đi ngủ."

"Em ngủ chỗ nào?"

"Phòng của tôi, tôi đi phòng khách." Phòng của Ngôn Sóc hướng về phía mặt trời, buổi sáng luôn ấm áp, rất là thoải mái.

Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, sau đó nhìn về phía Ngôn Sóc: "Chúng ta không thể ngủ cùng nhau sao? Chẳng may BOSS thấy ác mộng thì làm sao?"

Ngôn Sóc đưa tay vỗ lên đầu cô một cái "Tôi chắc hẳn không mơ thấy ác mộng đâu, cho nên không có chuyện chẳng may, lần đi ngủ đi, nhớ rửa sạch sẽ." Rõ ràng là cho thấy anh đang nhớ tới cái vẻ bẩn thỉu của Nguyên Bảo hôm nay, Ngôn Sóc lại thấy ghét.

"Biết." Con người Nguyên Bảo đảo vòng "BOSS, đồ bọn mình mua để ở đâu?"

"Trên lầu, đang trong phòng của tôi."

"Biết." Cô cong mắt, sau đó chạy lên thật nhanh "Em đi ngủ đây, BOSS ngủ ngon."

Tiểu cô nương hình như là chạy quá nhanh.

Ngôn Sóc ngóng theo bóng lưng của cô mà có một suy nghĩ sâu xa: cứ có cảm giác không đúng ở chỗ nào đó.

.....

Nguyên Bảo vui vẻ đứng trong phòng tắm cọ rửa cơ thể, ngay cả cái lỗ cắm sạc sau mông cũng rửa sạch sẽ, tỏa sáng lấp lánh, cô soi tấm gương trước mặt mình "BOSS. Em sẽ khiến anh trải qua cảnh mất hồn ~ cả đêm ~" cô cười ha hả mấy tiếng, sau đó quấn khăn tắm đi ra ngoài.

Từ trong ngăn tủ lật đống đồ mới mua, sau đó móc ra một cái áo lót màu tím trong túi xách nhỏ, cô đặt lên người rồi khoa chân múa tay, a ~ thật tốt, BOSS nhất định sẽ phát thú tính ~

Ừm, chảy máu mũi rồi

Cô che lỗ mũi, sau đó thay đồ.

【Chụt~ có muốn bao cao su không ~ còn có thuốc ~ xuân ~ dược ~ mạnh nữa a, mua một tặng một nha ~】

"Không cần." Nguyên Bảo cự tuyệt "Baidu, về sau cô bớt nói đi."

【Xin gọi tôi là Thống mẹ, cảm ơn, còn có ~ chụt ~ cô khỏe mạnh lâu rồi mà vẫn chưa học Công chúa công chúa~ đây là một khóa học rất quan trọng】

Quan trọng nhất là đêm xuân của cô và BOSS lần này, Nguyên Bảo kéo khăn tắm trên người xuống, sau đó đem áo lót mặc lên người, phía dưới mặc quần lót chữ định rất gợi cảm, sau đó tìm một miếng giấy dán lên chỗ cắm sạc kia.

"Hoàn hảo." Cô soi gương nhìn cô gái nhỏ đang mở to đôi mắt: cô gái ấy đúng là có gương mặt của trẻ con mà dáng người lại cực kỳ ma quỷ, cô khoác bên ngoài một chiếc áo lụa mỏng màu tím, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, hấp dẫn.

Cô thả tóc dài, đi chân trần ra ngoài.

Phòng của BOSS rất tối, cô đưa tay cảm lấy nắm cửa phòng, rất tốt, BOSS không khóa cửa, Nguyên Bảo rón rén đẩy cửa ra, sau đó lại rón rén đi vào.

Trong phòng một mảnh tối đen, Nguyên Bảo chỉ có thể nhớ ánh trắng đi vào, trong phòng quanh quẩn tiếng hít thở nhàn nhạt, xem ra Ngôn Sóc ngủ rất sâu.

Nguyên Bảo dừng ở đầu giường, trầm mặc nhìn BOSS đang nằm nghiêng: làm thế nào, hình như cô có chút khẩn trương ~

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, có phải mình quá tùy tiện không?

Nếu BOSS quá kích động, sau đó đem cô làm cho thâm thì làm thế nào?

A ~ nhưng mới khởi hành mà có phản sợ rồi sao?

Nguyên Bảo nâng má, rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề.

【Khách hàng tôn kính, cô có muốn tìm 100 cách đối phó với đàn ông trên Baidu không? Hoặc là, cô trực tiếp cho anh ta uống xuân dược đi】

Xuân dược ~

Hai chữ thật mất hồn, nhưng dường như có chút không ổn~

Nguyên Bảo rồi rầm cắn cắn móng tay của mình, cô đứng bên giường BOSS đã một tiếng đồng hồ, nửa ngày cũng không nghĩ ra chuyện gì, sau đó ~~~

Sau đó ngủ thiếp đi.

Rất tiêu hồn mà ngủ thiếp đi.

BOSS nửa đêm tỉnh lại, chuẩn bị đi nhà vệ sinh, khi nhìn thấy có người đang đứng đầu giường mình, anh khó tránh khỏi sợ hãi, nhưng khi thấy rõ người trước mắt, anh vừa bất đắc dĩ vừa giận.

Mở đèn ngủ lên: cách ăn mặc cô gái trước mặt có thể dùng từ khó coi để diễn tả, trong lòng Ngôn Sóc khó tránh khỏi nén giận, sau đó anh hít sâu mấy hơi, đè xuống cơn lửa giận trong lòng, lại quan sát Nguyên Bảo lần nữa, cô gái nhỏ mê người nhưng trong mắt anh vẫn không có một tia bất chính.

Không lạnh sao?

Đứng cũng có thể ngủ, quả nhiên: "Đồ ngốc vẫn là đồ ngốc"

Ngôn Sóc đứng dậy ôm lấy Nguyên Bảo, Nguyên Bảo đáng thương bị đóng băng toàn thân, thật ra thì Ngôn Sóc rất bội phục Nguyên Bảo: cô làm như thế nào mà có thể ngủ mà không ngủ? Thật thần kỳ.

Đem nguyên bảo bụng bí phải cực kỳ chặt chẽ, từ phòng vệ sinh sau khi ra ngoài, nói sóc tắt đèn lên giường, sau đó đưa tay nắm ở này mềm mại nhu nhu thân thể.

"BOSS, bọn mình ngủ một giấc nào~" cô nỉ non, sau đó thân thể nho nhỏ túc vào trong ngực Ngôn Sóc.

Thân thể của anh cương cứng một lát, cúi đầu nhìn khuôn mặt kiều diễm nhỏ nhắn: Nguyên Bảo lúc ngủ luôn thích chu môi, mẹ Kim thường xuyên nói Nguyên Bảo là một đứa bé chưa trưởng thành, trên thực tế, cô thật sự là đứa trẻ con.

Cánh môi đỏ mọng nước, giống như một quả đào chín trong núi băng vậy, thoát nhìn rất là ngon miệng.

Hôn hay không hôn.

Đây mới thật là vấn đề.

BOSS nhú mảy, đại não cao quý bắt đầu vì vấn đề này mà vận hành, hôn lời nói bề ngoài thì có vẻ cảm thú, nhưng không hôn thì cũng không phải phong cách của anh, cho nên. . . . . Tiện nghi cho không mà không chiếm thì cũng uống.

Ai bảo anh không bằng cảm thú?

Đem Nguyên Bảo vào trong ngực ôm ôm, sau đó anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn lên.

Mềm nhũn, cũng không có mùi vị gì, nhưng rất thoải mái, híp hĩa mất hương thụ, nhẹ nhàng mút từng chút trên môi cô, trong chốc lát, đôi môi của cô có chút sưng đỏ.

"Ừm. . . . ." Nguyên Bảo không thoải mái vung tay lên, sức lực tuyệt đối không nhẹ, trên gò má đẹp đẽ của BOSS hiện năm dấu ngón tay đỏ đỏ, anh nhẹ nhàng nhú nhú mảy, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn kia, sau đó giận dữ lật người, hướng lưng về phía Nguyên Bảo.

"A ~ đuôi gà thật là to, BOSS~"

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Ngày hôm sau khi trời vừa bình sáng, người nằm trên giường cũng chưa có ý muốn tỉnh dậy, đôi nam nữ nào ôm nhau thật chặt, mái tóc đen tuyền của người con gái hòa vào mái tóc của người đàn ông, cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé.

"Ừm. . . . ." Trên giường cô gái nhỏ uhm một tiếng, lông mi dài khẽ run rẩy, sau đó hai mắt mở ra, lộ ra một đôi mắt đen không tinh tường cho lắm.

"Thật thoải mái. . . . ." Hướng về phía lồng ngực trước mặt cọ xát, nửa ngày mới nghĩ ra có gì đó không đúng, cô tròn lớn hai mắt, sau đó ngẩng đầu lên.

Người đang ông trước mắt đang ngủ rất say, ngũ quan sắc nhọn đã nhu hòa hơn nhiều, Nguyên Bảo cảm thấy yên lòng, sau đó đưa tay chọc chọc vào làn da của BOSS.

"Mấy giờ rồi?" Giọng nói BOSS có chút khàn khàn, ôm cô hết sức chặt, sau đó đem cằm anh tựa lên đầu cô.

" Hơn bảy rưỡi rồi."

BOSS mở bừng mắt ra: "Đã trễ rồi sao?" BOSS nhú mảy một cái "Hôm nay không thể đi chạy bộ rồi đây." Nói cũng phải, bình thường BOSS dậy rất sớm, sau khi chạy bộ thì ăn sáng rồi mới đến công ty làm việc, bây giờ chính xác là hơi trễ.

"Nhưng chín giờ mới đi làm mà." Nguyên Bảo bắt mắt chu miệng lên, sau đó rúc vào trong lòng anh co lại, cô đảo con mắt "BOSS, anh phải chịu trách nhiệm với em."

BOSS: "Tôi chịu trách nhiệm với em cái gì?" Ánh mắt của anh rất mờ mịt, có chút không hiểu Nguyên Bảo đang nói cái gì.

Nguyên Bảo trợn to hai đôi mắt của mình, sau đó đôi mắt bày ra chút hơi nước: "BOSS, anh không bằng cảm thú, bọn mình đều có cảm giác rồi mà!"

BOSS im lặng hồi lâu, sau đó gật đầu một cái: "Được rồi, chịu trách nhiệm với em cũng được." Đầu là người nhà của anh, nếu không có trách nhiệm thì không tốt lắm, mặc dù có chút phiền phức.

"Em ngủ tiếp đi, tôi rời giường một lát."

"Hôm nay anh không đi studio à?"

"Tuần sau mới chính thức diễn ra lễ khởi quay." BOSS đứng dậy đi về hướng phòng tắm.

Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, sau đó chạy thật nhanh về phòng của mình, tốc độ hành động của BOSS đều rất nhanh, cho nên cô phải nhanh lên mới có thể được, nhưng sau khi tắm xong Nguyên Bảo mới phát hiện ra một vấn đề quan trọng: mình hoàn toàn quên mất ngày hôm qua dán giấy lên lỗ cảm sạc điện rồi, có cảm giác xấu!

Nguyên Bảo lao đảo người, chạy vọt đến phòng tắm lần nữa, sờ soạng cái mông phía sau, nơi đó có một mảnh bị dán lại, độ dính cô chọn rất mạnh, vẫn là cái loại giấy dán đó, chỉ thấy thậm chí lỗ cảm sạc đã không còn thấy

"Thôi rồi mình ơi ~" Nguyên Bảo khô sở ngồi chồm hồm trên mặt đất túm lấy tóc mình, làm thế nào? Làm thế nào đây? Đáng ghét, Nguyên Bảo đưa tay sờ bên dưới, nhìn trên tay dính thư đồ nhon nhót màu xanh lục, đúng là ghê tởm

Nguyên Bảo hít sâu một hơi, lui người phía sau nhưng nguyên nửa ngày mà vẫn chưa chịu ra, tội tệ nhất là cái lỗ cảm sạc đó nếu chạm mạnh thì có thể gây đau.

"Nguyên Bảo, tôi phải đi đây."

"Đừng!" Cũng không để ý gì đến mặt mũi, Nguyên Bảo quần khăn tắm đi ra ngoài, nước mắt lưng tròng nhìn BOSS "BOSS~"

Nhìn Nguyên Bảo trong bộ dạng đáng thương như vậy, anh nhú mày một cái: "Sao vậy? Ai cho em ăn mặc như vậy ra ngoài."

"hu hu hu hu ~" Nguyên Bảo yên lặng chảy nước mắt "Cái mông ~ bị dính chặt rồi."

BOSS: ". . . . ." Hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của cô!

Nguyên Bảo lau nước mắt: "Chỗ cảm sạc ~ bị dính chặt rồi."

"Chỗ cảm sạc, dính chặt?" Vẫn không hiểu Nguyên Bảo đang nói cái gì.

"Anh đi vào đây." Nguyên Bảo đỏ mặt kéo Ngón Sọc vào phòng, sau đó thẹn thùng bò lên giường: "BOSS, anh xem"

Mặt BOSS tối đi một nửa "Kim Nguyên Bảo, không cho phép em quyến rũ tôi, em bây giờ là trẻ vị thành niên đấy!" BOSS đại nhân là người có khí chất, sẽ không bao giờ làm điều bất chính với người khác dù họ lớn hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo đỏ bừng lên, cô ngẩng đầu nhìn BOSS, nửa ngày mới phun ra mấy chữ: "Ngón Sọc anh thật xấu xa!" Đây là lần đầu tiên Nguyên Bảo gọi tên đầy đủ của BOSS, BOSS sững sốt hai giây, mới phản ứng được ý nghĩa trong lời nói của Nguyên Bảo, mặt anh đen lại và chuẩn bị đi ra "Tôi đi làm trước."

"Không được đi!" Nguyên Bảo vội vàng rống gọi BOSS lại: "BOSS đại nhân! Lỗ cảm sạc điện của em bị dính lại rồi nè! Anh nhất định phải giúp em mà, BOSS, anh cũng thấy rồi ~ không cần xấu hổ đâu mà ~"

BOSS: ". . . . ."

Ngón Sọc hít sâu một hơi, còi ra áo khoác đi tới: "Chỗ đó bị dính chặt rồi hả?"

"Dạ dạ." Nguyên Bảo gật đầu một cái, chủ động kéo khăn tắm lên, nhìn BOSS: "BOSS, đến đây đi!"

BOSS im lặng một hồi, bất đắc dĩ nhìn Nguyên Bảo: "Em đi thay áo ngủ trước đi." Thật sự góc độ này của anh hơi bị tốt, đôi chân trắng nõn và cái nơi bí ẩn của Nguyên Bảo đã bị anh thấy rõ mồn một, huống chi, Kim Nguyên Bảo, em không cảm thấy cách em kéo khăn tắm không đúng hay sao?

Nguyên Bảo mới đoán ra vấn đề: "a ~" cảm giác thẹn thùng này thì ra là vậy à? Quả nhiên mình quá thuần khiết rồi.

BOSS: ". . . . ."

Anh thờ dài, sau đó ngồi xuống, BOSS cũng thật là quân tử, trừ chỗ cảm sạc thì nơi nào anh cũng không nhìn tới, chỉ là một mảnh trắng nõn ấy thật sự khiến người ta chói mắt, Ngón Sọc mở lớn hai mắt, lúc tận mắt chứng kiến mảnh đen thui trên cái mông, thì tất cả tâm sự trong lòng anh đều bị tiêu diệt

toàn bộ.

"Kim Nguyên Bảo, em là cái đồ ngốc , không có việc tự nhiên đi dán giấy lên đó làm gì."

"Chỗ cảm sặc ấy cũng là đồ nghiệp dư." Nguyên Bảo chẳng biết xấu hổ nói.

Trải qua quá trình ngâm nước, lại dán cả đêm, dọn dẹp đồng đồ này cũng rất phiền phức, hơn nữa dùng sức một chút thì Nguyên Bảo có thể bị đau, BOSS làm cũng tốn thời gian hơi bị nhiều, mà anh cũng sớm đã trễ giờ làm, kéo chân đắp lên người cô, sau đó cúi người : "Em ngoan ngoãn ở nhà cho tôi, đừng động vào bất cứ đồ gì, biết chưa?"

"Biết." Nguyên Bảo ngoan ngoãn gặt đầu một cái, BOSS thoả mãn gặt đầu, đứng dậy muốn đi, mắt Nguyên Bảo đảo vòng, sau đó một phen tóm lấy cổ Ngón Sốc, hôn lên cánh môi anh.

Ngón Sốc sừng sốt một chút, sau đó đôi mắt sắc sảo hiện lên một tầng sương mù, anh ôm lấy gáy cô, lè lưỡi lướt lên môi cô.

"Ừm. . . . ." Vốn chỉ đơn thuần hôn mà thôi, cô thật sự không nghĩ đến BOSS lại nhiệt tình đáp lại như vậy.

Nụ hôn của BOSS có chút ngây ngô, nhưng lực độ cùng vị trí lại rất tốt, đầu lưỡi của anh quấn lấy lưỡi cô, nhẹ nhàng quay cuồng trong khoang miệng, mới chậm rãi đưa ra, tiếp đến mút lấy cánh môi cô thêm một cái nữa.

Đầu óc Nguyên Bảo hiện tại trống rỗng, cô nhắm mắt lại, để mặc cho BOSS hôn cô.

"Tôi phải đi." Anh thở hắt ra rời khỏi đôi môi cô, vuốt ve mái tóc cô rồi mới đi khỏi phòng.

Đợi BOSS đi khoảng một lúc lâu, Nguyên Bảo mới lấy lại tinh thần, cô sờ lên đôi môi của mình, sau đó trợn lớn hai mắt: có phải BOSS quá nhiệt tình hay không? Hình như có cái gì đó không đúng?

Nguyên Bảo từ trên giường ngồi dậy: bây giờ không phải là lúc cô bộc phát thú tính, kịch tính tiếp theo sắp đi vào quỹ đạo chính thức rồi. Nam chính K chọn bị thương ngoài ý muốn, sau đó Kim Thành quyết định hợp tác với Thiên Tinh, ở studio cũng có Lý Lạc Nhi đi theo, sau đó Lý Lạc Nhi chính thức tạo nên nghiệp duyên với BOSS, mặc dù trước đó cũng gặp nhau ở quán bar một lần rồi, nhưng BOSS đã sớm quên mất Lý Lạc Nhi.

Nhưng. . . . .

Nhìn bàn tay trắng nõn của mình: có lẽ cô nên giữ chặt lấy như vậy đi , BOSS không có khả năng thích Lý Lạc Nhi.

Nguyên Bảo đến phút cuối vẫn chưa quên câu nói của BOSS, cô dọn dẹp căn phòng bừa bộn ban nãy rồi chuẩn bị đi studio nam chính kia, nhắc nhở anh ta chú ý cẩn thận một chút, không thôi nhất định kịch tính sẽ xảy ra.

Nhưng suy nghĩ của Nguyên Bảo quá ngây thơ rồi, nam chính biểu diễn có bị thương, nhưng cái bắt đồng ở đây, anh ta bị thương không phải do ngoài ý muốn.

"Anh ta nói đột nhiên có một chiếc xe hơi chạy tới, chuyện này rõ ràng là có người cố ý gây ra."

BOSS cúi đầu nhìn tờ báo, tai nạn vừa mới xảy ra nhưng đã gây xôn xao trên báo, anh nhíu mày: "Không tìm người khác thích hợp được à?"

"Anh ta chính là do tổng giám đốc Kim đề xuất, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ tâm trạng của anh ta không ổn, hướng chỉ phim còn một tuần nữa là khởi quay rồi, sợ là. . . . ."

"Sợ có thể hợp tác với công ty khác.?" Anh một phen ném bút mực mấy xuống rồi đứng lên, Lý nhìn bóng lưng của anh nhưng không nói gì, một lát sau, đáy mắt Ngón SỐC thoáng qua một tia u ám: "Bộ phim này là phim cổ trang.?"

"Không sai, bên trong có cảnh quay đánh nhau, mà đặc biệt Giản Bất Luận lại vô cùng hợp với phong cách của vai nam chính Lí Mặc."

"Tôi biết một người cực kỳ hợp với vai này rồi." Anh cong khóe môi "Đi tới phòng luyện tập."

. . . . .

Nguyên Bảo đến phòng luyện tập mới biết mình đã chậm chân rồi, đi ngang qua mấy người mẫu đều nghe họ tám chuyện về vị tai nạn xe cộ diễn ra sáng nay: nguyên Bảo nhíu mày một cái, sau đó kéo một nam model đang đi ngang qua lại mình: "Anh ơi, bọn họ đang nói cái gì mà tai nạn x vậy ạ?" Nguyên Bảo mở to đôi mắt, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, bộ dáng bây giờ của cô hết sức lừa tình, nam model lập tức bị cô lừa.

"Là người mẫu đóng vai nam chính trong “Đồ Đàng Sắt” đột nhiên bị tai nạn xe, mà hình như vị tai nạn ấy có người cố ý gây ra, chúng tôi cũng không rõ lắm, em gái có chuyện gì không?"

"A, không, em chỉ là hỏi mà thôi." Đôi mắt dần dần tối lại: người mẫu nam bị tai nạn không phải sự cố ngoài ý muốn, là do người khác gây ra, vậy thì người nào làm, Thiên Tinh? Nhưng mà không đúng với đạo lý, Thiên Tinh là đại biểu cho chính nghĩa mà, không thể vì một bộ phim mà đi hại người ta, nhưng bây giờ cô đến nơi này rồi, nhất định không thể có cái gì khiến nó thay đổi được, hiệu ứng Hồ Điệp đúng là mạnh.

"Tần Lăng, cái tên này lại đi sai chân rồi."

"Đúng là phiền chết đi được, tôi muốn nghỉ ngơi một lát."

Một âm thanh quen thuộc từ trên đài chữ T truyền tới, Nguyên Bảo nhìn sang, anh bạn Tần Lăng đã khôi phục thân phận phái nam vốn có, phần trên cơ thể anh ta, lộ ra bắp thịt rắn chắc, mái tóc dài cột lên cao, có mấy sợi rơi xuống trên khuôn mặt, ánh mắt của anh ta vẫn kiêu căng như trước, chỉ là trong đôi mắt ấy đã không có sự vui vẻ như trước đây.

Xem ra, anh bạn Tần Lăng này đã quen với công việc người mẫu này rồi, môi cô cong lên, lảng lảng nhìn anh bạn Tần Lăng, Tần Lăng hình như đã nhận ra cái gì, anh nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi mắt hồ ly và đôi mắt cô cùng dừng chung một điểm.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Hai người như không có chuyện gì xảy ra nhìn thẳng vào mắt trong thời gian rất dài, từ từ, đôi mắt màu nâu nhạt của Tần Lăng dâng lên một vệt ánh sáng nhạt, sau đó từ từ khuếch tán ra, Nguyên Bảo nở nụ cười thật to, không nói gì.

"Nhò. . . . . Shinji. . . . ." Tần Lăng từ trên ghế té xuống, anh ta tràn đầy kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo, cái biểu tình này như đang gặp phải ma vậy, nhưng đối với Tần Lăng mà nói, Nguyên Bảo chính xác là ma.

"Anh bạn Tần Lăng, anh nhận ra tôi sao?" Nguyên Bảo vui sướng chạy tới, đưa tay chọc chọc gương mặt Tần Lăng.

"Cô. . . . . cô. . . . . cô. . . . ." Tần Lăng kinh ngạc mà lắp bắp, anh đứng lên đi vòng quanh người Nguyên Bảo "Cô thật sự bỏ từ trong điện thoại à, thật thần kỳ? !"

"Ừm, đúng vậy đó, bỏ ra ngoài một lát."

"Mềm mềm, giống ý đúc bên trong đó nha." Tần Lăng ôm lấy cô, Nguyên Bảo cũng không để ý.

"BOSS khỏe ạ!"

Âm thanh vang lên đồng loạt khiến cơ thể Nguyên Bảo cứng đờ, , sau đó cô nhanh chóng trốn ra phía sau cái ghế, hướng Tần Lăng phát phát tay.

BOSS không nhìn thấy vẻ lấm la lấm lét của Nguyên Bảo, bọn họ đi về hướng Tần Lăng, sau đó nhẹ nhàng nói một câu nói: "Đi cùng tôi tới chỗ này."

Nguyên Bảo nhìn bóng lưng rời đi của Tần Lăng và BOSS, trong lòng có chút nghi ngờ: BOSS muốn dẫn Tần Lăng đi đâu? Chắc không để Tần Lăng đóng vai nam chính Lý Mặc chứ?

. . . . .

Ngôn Sóc hẹn Tổng giám đốc Kim Thành ở một căn phòng yên tĩnh bên trong một nhà hàng, Tần Lăng còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, biểu hiện của cậu ta vẫn mông lung, đợi khoảng 40 phút, Kim Hoàng Sinh cùng thư ký của ông ta đi vào, ngoài dự đoán của mọi người, phía sau ông ta còn có Chung Ly.

"Đây là Chung Ly, giám đốc đương nhiệm của Kim Thành, tổng giám đốc Ngôn chắc đã từng gặp qua Chung Ly rồi."

"Dĩ nhiên." Ngôn Sóc che giấu sự kinh ngạc trong đôi mắt, trong lòng đã có kết quả rồi, nhưng anh vẫn nhìn về phía Kim Hoàng Sinh "Không biết tổng giám đốc Kim có ý gì" Trên mặt anh vẫn mang theo nụ cười, nhưng trong tròng mắt là một mảnh lạnh lẽo.

Kim Hoàng Sinh bị vẻ dò chừng của anh làm cho sợ hãi, liền cười ha hả ba tiếng: "Về việc Giản bị tai nạn xe sáng nay đúng là chuyện đáng tiếc, nhưng 《Đồ Đằng Sát》sắp khởi quay rồi, chúng tôi thật sự không trì hoãn được nữa."

"Ý của của tổng giám đốc Kim chúng tôi hiểu."

"Thật sự xin lỗi, tổng giám đốc Ngôn, chúng tôi chuẩn bị để cho Chung Ly vào vai diễn Lý Mặc, sắp xếp của Chung Ly cũng vô cùng hài lòng, cho nên tôi hi vọng ba người chúng ta hợp tác vui vẻ." Kim Hoàng Sinh đứng lên đưa tay ra.

"Dĩ nhiên rồi." Ngôn Sóc liếc mắt nhìn Chung Ly, đưa tay ra "Hợp tác vui vẻ."

"Tôi rất mong đợi." Chung Ly đáp tay lại, tại nơi người ta không nhìn thấy được, anh ta lộ ra nụ cười khiêu khích.

"Đúng rồi, vị này là. . . . ." Kim Hoàng Sinh giờ đây mới chú ý anh bạn Tần Lăng đang ở một bên.

Tần Lăng ngẩng đầu lên, hướng về phía Kim Hoàng Sinh một nụ cười: "Ngài khỏe chứ?"

Kim Hoàng Sinh nhìn Tần Lăng từ trên xuống dưới, sau đó lộ ra nụ cười hài lòng: "Đây cũng người mẫu của quý công ty?"

"Vâng, mới gia nhập làng nghề không lâu, nhiều điều còn chưa biết."

"Quý công ty đúng là nhiều nhân tài, hi vọng có thể hợp tác với anh bạn này một lần."

"Có cơ hội nhất định sẽ hợp tác."

Sau khi nói chuyện khách sáo một phen, cuối cùng bởi vì công ty có chuyện đột xuất nên Kim Hoàng Sinh đi trước. Ba người ngồi trong không gian bao bọc, tất cả chỉ chiếm một góc nhỏ, Ngôn Sóc nhìn Chung Ly không nói gì, một lát sau, anh vội vội nói với Tần Lăng: "Cậu trước trở về, đứng rồi, không phiền thì nhờ cậu chăm sóc cho Nguyên Bảo giùm tôi một lát."

Tần Lăng ngẩn người, sau đó gật rồi đứng dậy rồi đi: thì ra BOSS đã sớm thấy Nguyên Bảo, chỉ là không vạch trần mà thôi, nhưng Tần Lăng thật sự không biết tại sao anh ta lại bảo mình chăm sóc Nguyên Bảo.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người, Ngôn Sóc bỗng chốc gỡ cái ly rượu trước mặt: "Giả là là do anh tìm người làm bị thương?."

Chung Ly nhún mày: "Anh có chứng cứ gì?"

"A. . . . ." Ngôn Sóc cười lạnh một tiếng "Tôi rất hiểu rõ anh, Chung Ly, chỉ là hơi ngoài dự liệu của tôi." Anh đem ly rượu trong tay uống cạn một hơi, sau đó đứng dậy đem cái ly thả nặng nề trên bàn ăn "Tự lo liệu lấy, Chung Ly."

"Những lời này nên dành cho anh." Hai mắt Chung Ly phát ra ánh sáng sắc bén "Ngôn Sóc, đừng ý anh mạnh, không nên quá xem thường người khác, biết tôi mấy năm nay học được những gì không?"

Ngôn Sóc không nói gì, Chung Ly nhìn bóng lưng của anh cười cười: "Đối với những người tàn nhẫn với anh thì anh phải tàn độc hơn so với hắn, đối với những người hèn hạ với anh thì anh phải hèn hạ hơn so với hắn ta." Chung Ly đi tới vỗ vỗ vai anh: "Ngôn Sóc, những gì anh nợ tôi, tôi sẽ đòi lại bằng được." Anh ta nói xong cong khóe môi, sau đó xoay người rồi đi.

Ngôn Sóc hít sâu một hơi, nhìn bóng lưng của anh ta mà sóng mắt ngưng lại.

. . . . .

Anh bạn Tần Lăng và Nguyên Bảo đi tới quán đồ uống đối diện với phòng luyện tập, Tần Lăng nói hết chuyện vừa mới xảy ra lúc nãy cho Nguyên Bảo nghe, Nguyên Bảo nhìn ly nước cam trong tay: trong lòng cô cũng suy nghĩ mười phần như vậy, chuyện lớn như vậy cô đoán ra cũng được chút ít, chỉ là thật sự vượt quá dự liệu của cô rồi, Chung Ly cũng không phải là nhân vật tầm thường, anh ta với BOSS cũng được coi là vua gặp vua sao?

May Nguyên Bảo hiểu rõ thủ đoạn của BOSS, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

"Nguyên Bảo, về nhà thôi."

Ngôn Sóc đi vào quán nước, mặc đồ Tây khiến anh không hợp với nơi này, Tần Lăng lười biếng dựa lên thành ghế phía sau, hướng Nguyên Bảo phát phát cánh tay: "Hẹn gặp lại, có thời gian thì qua thăm tôi nhé."

"Ừ, biết rồi."

Nguyên Bảo đi theo BOSS đi ra ngoài, dọc đường BOSS không hề nói gì, Nguyên Bảo cũng không hỏi gì thêm.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đã tới thời điểm diễn ra khởi quay phim, ngày đầu tiên khởi quay nên BOSS phải đi theo, tiếp theo cũng chưa phát sinh chuyện gì, 《Đồ Đẳng Sát》 kể lại câu chuyện cổ đại vì tranh đoạt Đồ Đẳng thần bí mà phát sinh ra hàng loạt câu chuyện, phim được sản xuất có phần hơi lớn, tiền kỳ sẽ được dựng ở hậu trường studio, hậu kỳ sẽ phải đi tới hoang mạc bên ngoài thành phố.

Nam chính của《Đồ Đẳng Sát》 đã chính thức chọn Chung Ly, vai nữ chính Tiểu Nhi sẽ do người mẫu An Từ của K đóng.

Studio cũng đã bố trí xong, trên người An Từ mặc bộ đồ rất rực rỡ, sợi tóc màu đen được cài lên đơn giản, Chung Ly một thân trường bào màu đen, khóe mắt hiện lên vẻ tà mị.

"Mấy bộ quần áo này hình như của công ty Uất Trì Dưng?"

"Ừ, đồ do RY cung cấp, em có biết, cái tên kia luôn thích đóng góp một tí."

"Nghề diễn viên xem ra cũng không tệ lắm" Nguyên Bảo nhìn nhóm người đang đọc kịch bản, không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ họ, khi còn bé cô vẫn hay mơ mộng được làm diễn viên, nhưng cũng chỉ là mơ mà thôi.

BOSS xoa mái tóc cô, không nói gì. Anh giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Sao Uất Trì Dung còn chưa tới vậy?"

"Anh ta cũng tới sao?"

"Ừ, bảo là muốn quan sát xem sao." BOSS đối với lý do này có chút bất đắc dĩ.

.....

Mà bên Uất Trì Dung cũng đã sớm đến studio rồi, đem xe đậu sang một bên, tính xuống xe gọi điện thoại, mà đúng lúc này, Uất Trì Dung thấy một bóng người nhỏ nhắn đang mang trên mình một bao tải to đi qua đường.

Uất Trì Dung nhíu mày một cái, không để ý đến, đi về hướng studio.

Cô gái kia cồng trên lưng một cái bao tải từ từ đi chuyển, Uất Trì Dung không có chút cảm thông chỉ đi lướt qua cô, mà đúng lúc này, từ phía trước truyền đến một tràng âm thanh kêu gào.

"Này, mau tránh ra mau tránh ra! ! Mau tránh ra!"

Âm thanh của người đàn ông kia vang vọng trên con đường nhỏ, Uất Trì Dung nhìn sang, chỉ thấy một chiếc xe đẩy chất đầy đồ bên trong đang lăn về phía này, bánh xe một bên đã bị rớt ra, rõ ràng cho thấy nó đã mất khống chế, người đàn ông trung niên kia lo lắng kêu lên, trên đầu đầy mồ hôi đuổi theo xe đẩy.

Cô gái kia ngẩng đầu lên, thấy chiếc xe đẩy đang đi nhanh về phía mình mà cô cứng người tại chỗ, chớ đừng nói chi là tránh sang chỗ khác

Uất Trì Dung nhìn cô gái ấy, lại nhìn chiếc xe đẩy, đoán chừng nếu bị đụng phải thì e rằng khó giữ được cái mạng nhỏ ấy, Uất Trì Dung chán nản nghĩ ngợi, anh vừa định muốn né tránh, nhưng lúc này chân anh đột nhiên nghiêng về một bên, cơ thể nặng nề đụng vào cô gái kia, sắc mặt anh trắng bệch nhìn chiếc xe đang chuẩn bị đụng anh, đầu óc ong một tiếng.

"Vợ à, nếu như anh không chết em nhất định phải gả cho anh!" Cuối cùng, anh hướng về điện thoại nói lên lời này.

"Rầm"

"Bộp ——"

Sau mấy tiếng va chạm kịch liệt vang lên, thế giới khôi phục yên tĩnh một lần nữa.

.....

"Uất Trì Dung sao còn chưa đến vậy anh?" Nguyên Bảo uống một hộp nước ép trái cây, ngược mắt nhìn BOSS.

BOSS nhẹ giọng thở dài: "Tôi đi ra ngoài xem một chút, em ngoan ngoãn ở đây, đừng có nói chuyện với tên Chung Ly kia."

"Em biết rõ mà, BOSS yên tâm, em sẽ không đi ra ngoài đâu!" Nguyên Bảo trịnh trọng gật đầu một cái. Một dáng vẻ em không bao giờ phản bội anh, anh mở to cặp mắt, tiếp theo chính là lúc BOSS nhân cơ hội làm anh hùng, cô sẽ không để cho anh bị thương, Ngón Sốt bất đắc dĩ cười cười rồi đi ra ngoài. Chờ BOSS đi ra một giây, Nguyên Bảo uống một hộp hết sạch ly nước ép trái cây rồi đi theo.

Chỗ này đã biến thành một mảnh hỗn loạn, đủ thứ đồ chất đống trên mặt đất, chiếc xe đẩy bị hư đã sớm nằm yên một bên, trên đất loang lổ vết máu tươi thấm vào nền đất, toàn thân người đàn ông kia bị thương đang nằm trên mặt đất, trên mặt anh tái nhợt, và bây giờ anh đang rơi vào trạng thái hôn mê.

"A. . . . ." Cô gái kia đột nhiên phản ứng mạnh, cô ta đứng dậy từ dưới đất, sau đó chạy tới bên người Uất Trì Dung: "Này, anh không sao chứ?"

Nhìn dáng vẻ Uất Trì Dung cũng đủ biết không phải không có chuyện gì, gương mặt tuần tú của anh mang theo vết bầm tím, trên trán còn thấm ướt máu tươi, chuyện mới vừa xảy ra đều không rõ ràng, cái xe đẩy đó hình như là trực tiếp đụng người Uất Trì Dung, nhưng Uất Trì Dung giống như né đi vậy.

"Mau đưa đi bệnh viện thôi."

Cô gái ôm lấy Uất Trì Dung, vẻ mặt có chút nóng nảy: "Nhưng. . . . . Nhưng bệnh viện xa quá, làm thế nào làm thế nào, anh ta sẽ không chết chứ?" Cô gái kia nhìn khuôn mặt Uất Trì Dung, một lúc lâu, ánh mắt cô thoáng qua một tia kinh ngạc: "Quầy rượu hôm đó. . . . ."

"Uất Trì Dung!"

BOSS mới từ bên trong đi ra thấy một cảnh như vậy thì vội vàng chạy tới: "Đây là thế nào?"

"Xe đẩy đột nhiên bị rớt bánh xe, đồ trên xe hơi bị nhiều, trong khoảng thời gian khá ngắn nên tôi không kéo lại được, vị tiên sinh này vì cứu cô gái này mà bị đụng. . . . ."Người trung niên nọ lo lắng nói, mặt tràn đầy vẻ không biết nên làm sao.

BOSS vội vàng đỡ Uất Trì Dung lên: "Bệnh viện gần đây ở đâu?"

"Tôi . . . . . Tôi biết. . . . ." Cô gái lau nước mắt, sau đó vội vàng nói.

"BOSS——" Nguyên Bảo nhanh chóng chạy tới "Uất Trì Dung sao vậy?"

"Không phải bảo em không được đi ra ngoài sao?" Ngón Sọc trách cứ "Nguyên Bảo, móc chìa khóa xe trong túi ra giùm tôi, đi lấy xe đi, em đi theo luôn!" Hướng về phía Lý Lạc Nhi nói vào câu lạnh lùng, công Uất Trì Dung đang bị thương về phía bãi đậu xe.

Lý Lạc Nhi sớm ngồi bên cạnh BOSS, Nguyên Bảo ngồi phía sau chăm sóc cho Uất Trì Dung, Uất Trì Dung thất sự bị thương không nhẹ, Nguyên Bảo lấy tay che lấy vết thương đang ra máu của anh, rất không có lương tâm đè lên gương mặt Uất Trì Dung, cô thở phào nhẹ nhõm "Vẫn còn may là không phải BOSS!"

BOSS đang lái xe thì nhìn cô qua kính chiếu hậu: "Đang nói cái gì vậy?"

"Không có gì." Lực trong tay Nguyên Bảo mạnh hơn một chút "BOSS, nếu Uất Trì Dung chết thì làm thế nào?"

Vừa nghe đến chữ chết, sắc mặt Lý Lạc Nhi càng tái: "Đều là lỗi của tôi, tôi. . . . . Tôi sẽ chịu trách nhiệm. . . . ."

Chịu trách nhiệm. . . . .

Nguyên Bảo vừa nghe đến hai chữ này, cô nhẹ nhàng cười: "Không có chuyện gì đâu, cô không cần lo lắng."

Lý Lạc Nhi thở phào nhẹ nhõm "Cái đó, tôi tên là Lý Lạc Nhi."

"Tôi tên là Nguyên Bảo." Khóe mắt nàng cong cong "Kia là Ngón Sọc, cái người sắp chết này là Uất Trì Dung."

Quả nhiên, vừa nghe đến sắp chết, Lý Lạc Nhi lập tức lộ ra cảm giác muốn ngất.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đi bệnh viện, Uất Trì Dung được đưa vào phòng cấp cứu, Lý Lạc Nhi trên mặt hoảng hốt cứ đi lòng vòng, Nguyên Bảo bị cô làm cho choáng đầu, cô xô dịch cái móng, trên móng có cái lỗ cắm kia khiến cô không thoải mái.

"Này, cô không cần đi vòng vạy đâu, anh ta không chết đâu."

"Làm thế nào làm thế nào, đều nguyên nhân của rồi, bằng không anh ấy cũng không bị thương, không! Đều là nguyên nhân của Vụ Tình Bân!"

"Có bệnh lây qua đường sinh dục?" Nguyên Bảo mở tròng hai mắt, trong hành lang sức mùi thuốc khử trùng khiến cô cực kỳ khó chịu "Dính dáng gì đến tên ấy?"

"Là Vụ Tình Bân!" Lý Lạc Nhi sửa lại ngữ pháp của cô "Tóm lại chính là lỗi của tên đầu heo kia!" Lý Lạc Nhi nhu miệng, động tác có chút đáng yêu. "Nếu không phải là anh ta cưỡng quyền, tôi cũng không một mình vác cái bao tải to như vậy đâu, cũng sẽ không thể không tránh được cái xe đó, càng sẽ không để cho anh ấy bị thương vì tôi." Lý Lạc Nhi thấp giọng: "Người kia, là Uất Trì Dung?"

Nhìn lên Lý Lạc Nhi đột nhiên đỏ mặt, cơ thể Nguyên Bảo run một cái: "À ừ, trước đó tôi đã nói qua với cô rồi, anh ta gọi là Uất Trì Dung."

"Vậy à." Lý Lạc Nhi lộ biểu hiện như một thiếu nữ mới lớn "Mấy người yên tâm, tôi sẽ phụ trách anh ấy."

Nguyên Bảo: ". . . . ." Cô có thể nói Uất Trì Dung đã có vị hôn thê được không?

Mà một bên BOSS hình như biết suy nghĩ trong lòng của cô, đưa tay nhéo tay Nguyên Bảo: "Nếu như cậu ta nguyện ý." Chiều này của BOSS có chút ác độc, Uất Trì Dung giờ hôn mê bất tỉnh, còn bị thương nghiêm trọng như vậy, có nguyện ý hay không. . . . . Đường như quyền quyết định cũng sẽ không trong tay của anh ta.

Lúc này bác sĩ đi từ bên trong ra, Nguyên Bảo và BOSS đứng dậy, Lý Lạc Nhi vội vàng chạy tới: "Bác sĩ, anh ấy như thế nào rồi?"

"Bắp chân bị gãy xương nhỏ, chân trái bị trật, đầu bị chấn thương sọ não mức độ nhẹ, nằm viện quan sát mất khoảng mấy ngày, rồi anh ta sẽ tỉnh lại, mọi người không cần lo lắng."

"Làm phiền ông rồi, bác sĩ, thật sự làm phiền ông!" Lý Lạc Nhi liên tục cúi người, trong tròng mắt lóe lên chút nước.

Khỏe môi BOSS cong lên: "Chỗ này trước hết giao cho cô, bên studio của tôi còn chút chuyện phải làm."

"Vâng ạ." Lý Lạc Nhi lau nước mắt "Ông chủ anh đi thông thả!"

Cái từ "Ông chủ" đó khiến cơ thể Nguyên Bảo lão đảo, không biết vì sao, cô đột nhiên nghĩ đến mấy ông nhà giàu mới nổi bụng to phệ phệ, BOSS cười cười, sau đó kéo tay Nguyên Bảo lôi ra ngoài.

"Thật sự không có vấn đề gì sao? Để lại Uất Trì Dung ở đó một mình."

"Không phải một mình." BOSS mở cửa xe, dời người sang bên cạnh, ý bảo cô ngồi lên "Còn có cô bé kia mà, huống chi cậu ta có bản lĩnh cứu người, thì có bản lĩnh làm cho người ta chịu trách nhiệm."

Hai đôi mắt sắc bén mang theo ánh nhìn đùa bỡn, hình như là đang chờ mong một vở kịch hay diễn ra, Nguyên Bảo có cảm giác không hiểu lắm, cô ngồi lên, thắt dây an toàn: "Nhưng không để cho chị Dương Dư biết việc này sao?"

"Không có việc gì, để cho bọn họ chơi đùa đi." Biểu hiện của BOSS vẫn tự nhiên "Bọn mình đi về nhà đi, studio cũng không có chuyện gì nữa rồi."

"Được." Nguyên Bảo gật đầu một cái, cô biết thật ra BOSS chẳng muốn đối mặt với Chung Ly mà thôi.

Chờ đến khi về đến nhà thì đồng hồ cũng điểm 6 giờ tối, Nguyên Bảo đói là người, xe chậm rãi lái vào bãi đậu xe, không đợi xe dừng, Nguyên Bảo đã nhảy xuống, BOSS dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn sang cô: "Em muốn ngã chết mình à?"

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Đến cửa nhà, bọn họ đột nhiên nhìn thấy một thằng nhỏ to con đang ngồi trên bậc thềm, cậu ta ôm một cái bao lớn lớn, thân thể đang nhẹ nhàng lắc lư.

"A ừ ~" Nguyên Bảo mở to hai mắt, đưa tay kéo áo BOSS: "Cậu ấy là ai?"

BOSS cau mày lại, anh đi tới rồi nhìn nó từ trên cao xuống: "?Cậu ngồi ở cửa nhà tôi làm cái gì?"

Nghe được giọng nói BOSS, cái cơ thể to lớn kia đột nhiên bị chấn động, sau đó cậu nhảy lên: "Ồ ~~~~~"

Ồ~~~~~

Nguyên Bảo và BOSS tràn đầy mong lung nhìn thẳng nhóc ở trước mặt mình, ngoài ý muốn dáng vẻ của thằng nhỏ này rất đẹp, làn da hơi ngăm đen, mái tóc thì thuộc về người phương Đông, nhưng đôi mắt màu xanh dương lại thuộc về người phương Tây, nụ cười của thằng nhóc như ánh nắng mặt trời vậy, nhưng dần theo một chút góc nghiêng, chỉ là, Nguyên Bảo cứ có cảm giác thằng nhóc trước mặt này có chút quen thuộc, cứ có cảm giác đã gặp qua ở nơi nào rồi vậy.

BOSS nhíu mày: "Cậu là ai?"

"Ồ, em là Bạch Lạc ~~~"

Bạch Lạc. . . . .

Sóng mắt BOSS lảng xuống, đôi môi mỏng của anh từ từ mím chặt, sau đó quanh người nổi lên một làn khí lạnh lẽo: "Bạch Liên ném cậu tới đây?"

Bạch Liên.

Nguyên Bảo ngẩn ra, nhìn về phía thằng nhóc trước mặt, cuối cùng biết ký do tại sao nhìn nó quen mặt rồi, dáng người nó rất giống Bạch Liên, chỉ là Bạch Liên cùng và nó có quan hệ gì, và nó với BOSS có quan hệ gì? Quan hệ lớn nhỏ này thật sự khiến cho Nguyên Bảo nhức đầu.

"Ồ~ em hơi đói, mẹ nói anh sẽ đối xử với em thật tốt. " Khẩu âm của thằng nhỏ hơi kỳ quái, âm ngữ phương Đông cũng không giống phương Đông, giọng ngoại quốc cũng không giống kiểu ngoại quốc.

BOSS không nói gì, bước nhanh về phía trước, một phen nnius lấy cổ áo nó, sau đó nặng nề ném ra bên ngoài "Nguyên Bảo, đi vào." Anh cơ hồ không hỏi ý kiến của Nguyên Bảo, cứ cưỡng ép kéo Nguyên Bảo vào nhà.

"Này—— không nên ném em ra ngoài chứ! ! Mở cửa ra đi !!"

"Này——"

. . . . .

"Ai ~BOSS, tại sao không cho nó vào trong?" Nguyên Bảo buồn bực nhìn BOSS, tiếng gõ cửa ngoài kia vẫn tiếp tục, nhưng âm thanh càng thấp dần.

"Câm miệng!"

BOSS lớn giọng quát lớn một tiếng, Nguyên Bảo bị anh rống làm cho sững sờ, im lặng một lúc, Ngôn Sóc phiên nào kéo cà vạt ra, sau đó một phen lôi cô vào trong ngực mình.

"Ừm. . . . . Ngôn Sóc. . . ." Nguyên Bảo cảm thấy hôm nay BOSS không được bình thường, mặc dù cho tới bây giờ BOSS cũng chưa bình thường bao giờ, nhưng. . . . .

"Tôi đi nấu cơm, em qua bên kia xem tivi đi" BOSS dịu dàng nói xong, sau đó cởi áo khoác đi vào nhà bếp.

Nguyên Bảo nhìn cửa nhà đang đóng chặt, thằng nhỏ kia vẫn còn bên ngoài, nhưng BOSS dữ như vậy, cô căn bản không có can đảm đi mở cửa.

Bữa cơm tối làm rất phong phú, nhưng Nguyên Bảo cảm giác nhai mấy miếng đồ ăn kia giống như đang nhai sáp nên vật, cô len lén liếc một cái BOSS, sau đó bị anh trừng mắt nhìn lại.

"Rầm rầm——"

Tiếng sấm bên ngoài khiến tay Nguyên Bảo run lên, nhìn cơn mưa qua cửa sổ, mưa rơi nặng hạt, mỗi một hạt đều lớn như viên ngọc nện lên cửa sổ.

"Ăn cơm đi, bên ngoài có gì để nhìn."

"Người kia vẫn còn bên ngoài."

"Vậy thì như thế nào?" BOSS lạnh nhạt ăn thức ăn trong chén, chỉ là động tác tăng nhanh một chút.

"Anh biết người kia sao? Tại sao không cho cậu ấy vào, giống như cậu ấy gọi anh là. . . . anh trai?" Không có sai chứ? Phiên dịch mấy từ vừa rồi ra thì chính là anh trai.

Bàn tay BOSS cứng ngắt, anh đặt cái chén một cách nặng nề lên bàn cơm: "Em ăn no chưa? Ăn no thì mau đi nghỉ ngơi đi!"

Được rồi, BOSS rất dữ.

Nguyên Bảo mở to mắt hai mắt, sau đó hơi nước ngưng tụ lại với nhau, cô nháy mắt, giọt lớn nước liền rơi xuống, Nguyên Bảo thấp giọng khóc sụt sịt, tiếng khóc là nửa thật nửa giả.

BOSS nhíu mày nhìn cô, sự u ám trên mặt tan đi không ít: "Khóc đủ chưa?"

"Còn chưa đủ." Nguyên Bảo thút tha thút thít đáp trả “ Anh đi ra bảo thằng nhỏ vào được hay không, mưa bên ngoài lớn như vậy, nó thật đáng thương."

"Kim Nguyên Bảo." BOSS chống người lên, sau đó bàn tay nâng cái cằm cô lên nhìn " Tôi mới phát hiện em rất có tiềm năng làm Thánh mẫu đấy."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

" Em có bản lĩnh để nó đi vào đây một cái thử xem." BOSS lạnh lạnh cười một tiếng "Em cho rằng em bỏ ra từ điện thoại, thì tôi không dám ném em từ tầng 49 xuống à."

Nguyên Bảo ngẩn ra, sau đó "Oa ——" một tiếng khóc lớn lên, tiếng khóc của cô cùng tiếng mưa bên ngoài hỗn hợp vào nhau, có chút ồn ào "Rốt cuộc. . . . . Rốt cuộc là 48 tầng chứ có phải là . . . . . 49 tầng đâu!" Đôi mắt Nguyên Bảo đắm lệ nhìn BOSS, khóc đến mức thở không ra hơi.

"Có khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có!" Nguyên Bảo vỗ bàn một cái "Giữa đó còn cách nhau 1 tầng, em còn có thể thay đổi góc độ rơi xuống!"

BOSS: ". . . . ."

"Rốt cuộc có mở cửa ra không?" Nguyên Bảo nhanh chóng nhảy lên.

BOSS trầm mặc một hồi: "Kim Nguyên Bảo, em không cần phải hỏi lộ tôi."

"Hỏi lộ?" Nguyên Bảo hít mũi một cái, sau đó ngượng ngùng đỏ ửng hai má, đôi tay cô ôm lấy ngực, mắt mang sóng thu nhìn anh: "Ngôn Sóc, anh thật xấu xa."

BOSS lạnh lùng liếc cô một cái: "Em nghĩ nhiều rồi, Kim Nguyên Bảo."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Cuối cùng BOSS cũng không nói muốn hỏi lộ thế nào, chỉ là ngược lại BOSS từ bị để thằng nhỏ đi vào nhà, BOSS nói không muốn cho cái tên tiểu tử này xuất hiện trước mặt anh, làm bẩn ánh mắt của anh. Nguyên Bảo ào bày tỏ không có vấn đề gì.

Anh bạn đệ trai nhỏ bé đáng thương bị ướt nhून của người, cậu ôm một cái túi lớn, một đôi mắt màu xanh dương uất ức nhìn Nguyên Bảo: "Giúp việc

~~ cảm ơn chị~~"

"Giúp việc?" Nguyên Bảo mở mắt nhìn anh bạn nhỏ, sau đó nở nụ cười hả hả "Chị không phải người giúp việc, tên chị là Kim Nguyên Bảo, em gọi chị Nguyên Bảo là được rồi, vào đây nhanh lên đi!"

"Chị đúng là người tốt, Mỹ Kim Bá"

Nguyên Bảo mở trừng hai mắt: "Chị là Kim Nguyên Bảo, không phải là Mỹ Kim Bá!"

Xen ngang: Mỹ Kim là tiếng Hán của từ USD, đồng vàng, đô- la

"Em biết rồi!" Anh bạn nhỏ gãi mái tóc của mình "Ngữ Trung của em không được tốt cho lắm, em chỉ sống ở vùng nông thôn bên nước ngoài, người ở đó nói chuyện với em đều là kiểu này."

Nước ngoài, ở vùng nông thôn~~

Đầu óc Nguyên Bảo có chút không khỏi chuyển động, cô thật sự tò mò vùng nông thôn ở nước ngoài sẽ như thế nào. . . .Giọng nói đặc sệt quê mùa!

Nguyên Bảo nhìn cả người ướt nhẹp của cậu, sau đó dẫn cậu đến phòng tắm: "Em đi vào tắm trước, chị đi tìm mấy bộ quần áo cho em."

"Cám ơn, Nguyên Phách!"

"Dạ, Nguyên Bảo!" Cô nhún vai nhắc nhở lần nữa, sau đó xoay người lên lầu.

Nguyên Bảo gõ cửa phòng BOSS, anh sớm đã thay áo ngủ, ngồi ở trên giường, lúc này cứ ngồi ngây ngô nhìn tấm hình trong tay.

"BOSS, anh đang xem cái gì vậy?"

Nhìn ảnh rất nghiêm túc, bị giọng nói đột nhiên xuất hiện của Nguyên Bảo làm cho hết hồn, BOSS ngẩng đầu lên, nhìn Nguyên Bảo đầy trách cứ: "Lúc vào sao không biết gõ cửa?" Bên quát lớn, bên không đổi mặt cắt khung ảnh đi.

"Em gõ cửa." Nguyên Bảo uất ức bĩu môi "Em đến tìm mấy bộ quần áo, cả người cậu ấy đều ướt cả rồi."

"Tàng dưới tủ treo quần áo kia kia, tùy tiện đưa cho nó một bộ, không nên v vào đây làm phiền tôi." Ngón Sọc lên giường, đem cả người chui vào trong chăn.

"Biết." Nguyên Bảo cười vài tiếng thật thấp, dáng vẻ bây giờ của BOSS thật giống một cô gái giận hờn, Nguyên Bảo cầm lấy một bộ quần áo, thật nhanh tóm lấy một cái áo lót, tính chạy ra ngoài, nhưng khi nhìn BOSS đang nằm trên giường, đôi mắt cô đảo một cái, đột nhiên nhào tới, đem trọn người đặt lên người BOSS: "A ~Lão gia à, thiếp cười cho người một cái nhé ~"

"Đi chết đi." BOSS cong khóe môi, đưa tay nhẹ nhàng đẩy một cái trên người Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo vô si hôn chụt lên môi BOSS< sau đó nhảy khỏi thật nhanh: "Lão gia, thiếp đi nhé ~"

"Kim Nguyên Bảo!"

Tiếng rống giận của BOSS sớm đã bị Nguyên Bảo vứt bỏ, tâm trạng cô rất tốt, sau đó chạy thật nhanh xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cuối cùng Nguyên Bảo cũng moi ra từ miệng Bạch Lạc tin tức: năm nay cậu 14 tuổi, Bạch Liên là mẹ của cậu, nhưng lý do vì sao cậu ta gọi BOSS là anh trai thì không chịu nói một câu.

Ngày hôm sau BOSS chuẩn bị đi đến bệnh viện thăm Uất Trì Dung, nhưng Bạch Lạc mặt dày đi theo, lúc đến bệnh viện, Nguyên Bảo thấy bọn họ thì 囧 囧, trên bàn đầy thức ăn và mùi thức ăn lan tỏa ra bốn phía, Lý Lạc Nhi lúc này đang ân cần đút canh cho Uất Trì Dung, về mặt Uất Trì Dung thì như không nhận nhận được, nhưng toàn thân anh đều bị thương, tránh cũng không có cách nào tránh được, thấy cảnh tượng như vậy, Nguyên Bảo và BOSS cũng vui vẻ.

Nghe được tiếng cười của bọn họ, Uất Trì Dung nghiêng đầu qua, sau đó hai mắt sáng lên: "Ngón Sọc."

"đờ hơn chút nào chưa?" Bọn họ đi vào, Nguyễn Bảo đặt giò trái cây lên bàn, nhìn thức ăn đủ dạng đang đặt trên bàn, không khỏi hâm mộ: "Đúng là không tệ, Uất Trì Dung công tử."

Sắc mặt Uất Trì Dung lập tức u ám "Dương Dư có biết mình bị thương không?" Nhớ tới cái câu cuối cùng mình rống lên kia, chắc Dương Dư cũng biết mình đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng đáng tiếc chính là, điện thoại di động của anh đã sớm không biết rơi chỗ nào rồi, mà cái người phụ nữ trước mắt này không hiểu là ai thì lại không cho anh chạm vào đồ điện tử.

"Uất công tử, mau há mồm ra, món này ngon lắm." Lý Lạc Nhi gấp một miếng thức ăn, tỉ mỉ thổi thổi, rồi đưa đến bên miệng anh.

Uất Trì Dung đen mặt: "Cô gặp qua bệnh nhân nào đã từng ăn đồ dầu mỡ không?"

"Dầu mỡ sao?" Lý Lạc Nhi buồn bực nhìn anh "Nhưng bây giờ anh bị thương, nhất định phải t bồi bổ cho tốt vào."

"Uất Trì Dung, đây đúng là phúc tới người đó a, cậu tốt nhất nên hưởng thụ nó đi!" BOSS ngồi lên cái ghế bên cạnh, sau đó cầm lên một quả táo, cúi đầu gọt táo một cách ưu nhã.

Ánh mắt Uất Trì Dung sáng lên: "Mình muốn ăn táo, cảm ơn nha Ngôn Sốc."

"Quả táo này là cho Nguyễn Bảo nhà mình, cậu bảo cô Lý gọt cho kia." Ngôn Sốc vô tình đá kích cậu ta.

"Anh muốn ăn táo thì chút nữa ăn, hiện tại ngoan ngoãn ăn cơm đi."

"Tôi không phải con nít, còn nữa, tôi không biết cô." Uất Trì Dung tránh xa đôi đũa "Ngôn Sốc, cậu mau đem người phụ nữ này ra ngoài cho mình!" Anh sắp phát điên mất rồi, người nào thích lúc mình vừa mở mắt trong phút chốc thì thấy ngay một phụ nữ cần nhân trước mặt mình chứ, đúng là phiền toái.

Lý Lạc Nhi hoàn toàn không thèm để ý, cứ nói thao thao: "Cái tôm kho tàu này rất là ngon."

"Không sai, cái món kho tàu này ăn thật ngon!" Bạch Lạc không biết từ lúc nào đi tới, cậu ta ăn như hổ đói, sau đó đứng một bên khen không dứt "Cái này em cũng biết nè, là phao câu câu con gà, ừm ừm, ăn thật ngon."

-phao câu: hậu môn của con gà

"Cái đó không phải là phao câu của con gà đâu, là mề gà của con gà, nhưng cũng là món ăn ngon."

"Em biết mà, mẹ em nói qua, oa —— món này cũng không tồi, chưng tay người!"

"Không phải chưng tay người, là chân gà chưng, rất bổ, anh Dung vừa vận bị thương ở tay."

"Chị là số một, chính xác không phải bình thường."

"Chị biết tài nấu ăn của mình không tệ, nhưng em nói như vậy cũng khiến cho người khác hiểu lầm đấy." Lý Lạc Nhi tiếp tục dùng bộ mặt tỉnh bơ phớt lờ khẩu ngữ kỳ lạ của Bạch Lạc.

"Cái này canh là gì?."

"Canh hạt sen, cái này đúng là đắt, may mà lúc ấy chị lừa tên đầu heo kia được ít tiền."

"Canh hạt sen? Em không biết, nhưng mẹ em có nấu canh trẻ con cho em ăn."

". . . . ." Ai biết canh trẻ con là canh gì.

"Ừm." Nhìn BOSS đưa quả táo sang, Nguyễn Bảo lắc đầu một cái, ai mà không bình thường lại đi ăn trong khi nghe người khác nói chuyện cơ chứ, BOSS cắn một miếng táo, không nói gì.

Uất Trì Dung hiện tại càng không muốn ăn mấy thứ đó, anh tràn đầy uất ức nhìn BOSS: "Làm ơn đi, giúp mình gọi gọi điện thoại cho Dương Dư với, sau đó để cho mình chuyển viện, rồi cuối cùng làm hai người này biến mất giùm mình."

"Này, không được ." Lý Lạc Nhi ngẩng đầu lên "Anh Uất không thể cử động cơ thể được, chỗ này cũng tốt mà, tôi tan làm rồi chăm sóc cho anh, chính là như vậy."

"Tôi nói rồi tôi không cần cô chăm sóc, Ngôn SỐC, mau giúp mình gọi điện thoại nhanh đi." Uất Trì Dung nóng nảy.

"Nguyễn Bảo, gọi điện thoại cho Dương Dư đi." BOSS lấy điện thoại di động ra rồi ném cho Nguyễn Bảo, tiếp tục tại chỗ nhìn náo nhiệt.

Nguyễn Bảo bấm một dãy số điện thoại, đầu dây vang lên mấy tiếng, rồi truyền đến một giọng nữ dễ nghe: "Chào Ngôn Sốc."

"Chị Dương Dư." Nguyễn Bảo ngẩng đầu liếc Uất Trì Dung một cái, cái tên kia trông chờ đến sắp phát hỏa rồi ." Uất Trì Dung bị thương, dạ , đang ở trong bệnh viện cách studio không xa. . . . .Vâng. . . . ."

"Dương Dư nói gì?"

"Chị ấy nói một lát sẽ tới đây." Nguyên Bảo cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, sau đó ném đến tay BOSS thật nhanh, Ngôn Sóc cười cười, duỗi bàn tay, kéo cô vào trong ngực của mình.

"Mình nói này, các cậu không cần chán ngáy như vậy trước mặt mình đâu!" Lòng Uất Trì Dung chưa xót đủ loại, chỉ cầu mong Dương Dư đến đây nhanh một chút.

"Thằng ngốc kia là ai?" Uất Trì Dung liếc nhìn mấy cái loại không ưa, tựa như nhìn Lý Lạc Nhi vậy.

"Tôi không phải gà cũng không phải vịt, tên tôi là Bạch Lạc."

Không trách được Uất Trì Dung nhìn cậu ta không thuận mắt, thì ra là bên trong tên cũng có chữ Lạc, chỉ là họ Bạch. . . . .

"Ừm, khoai tây là ai?"

"Là Dương Dư!" Uất Trì Dung nhắc nhở, vẻ mặt có chút bất mãn.

Bạch Lạc nhún nhún vai, không nói gì.

"Không biết đến từ nơi nào, mình chuẩn bị đưa nó đi."

"Nó nói nó họ Bạch?"

Nguyên Bảo nhảy cảm phát hiện người BOSS cứng đờ một lát, một giây kế tiếp, BOSS cười cười: "Cái thế giới này họ Bạch cũng nhiều thật."

"Nói cũng phải. . . . ."

Vừa lúc đó, cửa chậm rãi bị người nào đó đẩy ra, sau đó một cô gái ăn mặc rất thời thượng đi vào, hình như cô ấy đến đây có chút vội vã, mái tóc vốn chỉnh tề giờ lại có vài cọng tóc dính lên khuôn mặt của cô, cô thở hắt ra: "A Dung."

"Dương Dư!" Bộ dáng Uất Trì Dung giờ này như mèo thấy được xương vậy. mắt thấy chuẩn bị nhào qua, thì Lý Lạc Nhi dùng một tay ép anh về lại "Anh Dung, bây giờ anh đang bị thương, không thể cử động."

Uất Trì Dung kìm nén: "Không quan hệ đến cô. . . . ."

"Tại sao không có quan hệ?" Lý Lạc Nhi trợn to hai mắt, âm thanh hơi đề cao "Anh Dung vì cứu tôi nên mới bị thương, vì tôi mà thành ra cái dạng này, tôi đã nói sẽ chịu trách nhiệm về anh rồi còn gì!" Sau khi Lý Lạc Nhi nói ra một đoạn dài, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng.

Qua thật lâu, Dương Dư tao nhã sửa lại mái tóc của mình, sau đó từ từ tách ra một nụ cười: "Thì ra là. . . . . A Dung làm anh hùng cứu mỹ nữ a~" cô ấy kéo dài âm cuối, âm điệu lưu chuyển, cực kỳ mê hoặc.

Uất Trì Dung có cảm giác mình gặp phải chuyện xui xẻo. Lý Lạc Nhi cảm thấy trong lòng hơi ngại. BOSS và Nguyên Bảo thì cảm thấy có trò hay để xem. Bạch Lạc. . . . . nhìn không ổn lắm.

"Uất Trì Dung có thể chết không?"

"Sẽ không!" BOSS ôm cô hết sức chặt, ngay ở lúc không ai chú ý anh hôn lên khuôn mặt mềm mại của cô một cái "Nhiều lắm là nửa chết nửa sống."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Không phải vậy đâu, lúc ấy chân anh mất trọng tâm nên đi chệch, sau đó vô ý đụng phải cô ta, sau đó anh không cẩn thận bị đụng thôi! Chính là như vậy, Dương Dư em nhất định phải tin anh!"

"Em đương nhiên tin tưởng anh rồi." Dương Dư đi tới kéo lỗ tai của Uất Trì Dung "Anh không cẩn thận, tại sao anh không ở lúc nào đó mà không cẩn thận bước lệch chân, lại cứ ở ngay lúc đó bước lệch chân hả? Anh nói đi!"

"Không phải vậy. . . . ."

"Bây giờ anh ấy đang bị thương, cô không thể làm như vậy." Lý Lạc Nhi tiến tới déo Dương Dư, sau đó như một con gà mẹ bảo vệ con khỏi Dương Dư "Bô [bad word] cần biết cô là ai, nhưng mà tôi không cho phép cô ức hiếp anh Dung!" by Bi in lequydon

". . . . ."

"Rất tốt." Dương Dư lạnh lùng cười, cô chỉnh sửa lại mái tóc "Uất Trì Dung, anh có bản lĩnh khiến con gái bảo vệ rồi đấy, rất tốt."

"Không phải vậy. . . . . Dương Dư, em hãy nghe anh nói. . . . ."

"Đã bảo rồi mà!" Lý Lạc Nhi cắt đứt lời nói của Uất Trì Dung, cô nhìn Uất Trì Dung một cách thâm tình "Em cảm thấy người như anh Dung đây rất là ít, em . . . . .Em . . . . ."

"Cô cái rắm!" Anh rút cuộc nóng nảy, nổi giận gầm lên một tiếng "Để cho tôi nói một câu có được hay không hả!"

,

"Dĩ nhiên có thể, anh không cần quá kích động." Đưa tay vỗ lên vai Uất Trì Dung an ủi, sau đó khéo léo đứng bên chờ Uất Trì Dung mở miệng.

Uất Trì Dung: "Anh. . . . ."

"Nói đi, làm sao anh lại không nói?" Dương Dư nhìn anh từ trên cao xuống, trong tròng mắt không có nhiệt độ.

Nói một chút ~ anh nói gì đây~

Thật sự Uất Trì Dung sắp khóc, anh nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Lạc rồi nhẹ giọng nói: "Chỗ đó có canh hầm nào người không, cho tôi ăn lót dạ bồi bổ đi!" by Bi in lequydon

"Canh nào người không có, nhưng có canh đậu hũ."

". . . . ."

"Hừ!" Dương Dư hừ lạnh một tiếng" Anh Dung, anh tốt nhất đừng thương, chờ anh dưỡng khỏe rồi thì tới tìm tôi, hẹn gặp lại." Cô nói xong, giày cao gót bước đi ra ngoài.

"Dương Dư, em quay lại đây đi!" Uất Trì Dung hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Lý Lạc Nhi "Cầu xin cô ra ngoài trước đi có được hay không, để cho tôi an tĩnh một lát."

Nhìn dáng vẻ buồn bực của Uất Trì Dung, Nguyên Bảo nhìn cửa một chút, sau đó tránh khỏi lồng ngực BOSS: "Em đuổi theo cô ấy."

Dương Dư cũng không đi đâu xa, cô đứng ở cửa bệnh viện gọi điện thoại, lúc Nguyên Bảo định đi ra ngoài, lại phát hiện cô ấy nói một cái tên quen thuộc: "Chung Ly."

Là Chung Ly, Nguyên Bảo nhú mày một cái, sau đó núp vào.

"Ừ, anh ấy vẫn may mắn, tôi chuẩn bị ra nước ngoài, công ty của tôi đã chuyển sang cho anh rồi. . . . . Ngón Sốc không hỏi cái gì, theo tính cách anh ta thì chắc không chính miệng hỏi đâu. . . . . Tôi biết rồi. . . . . Anh cẩn thận một chút. . . . ." by Bi in lequydon

Tiếng nói chuyện đứt quãng, cuối cùng Dương Dư cũng cúp điện thoại, cô ấy hít sâu một hơi, sắc mặt xem ra có chút không tốt, Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, sau đó đi ra ngoài: "Chị Dương Dư."

Dương Dư thấy cô cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, hướng về phía Nguyên Bảo cười cười: "Tại sao em lại đi ra đây? "

Nguyên Bảo không trả lời, tròng mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Dương Dư, không khỏi khiến cô sinh ra một chút áp lực: "Chị và Chung Ly hợp tác? Chị muốn hại BOSS sao?"

"Chị không hại Ngón Sốc!" Dương Dư trả lời rất nghiêm túc "Mặc dù chị không tính là người tốt, nhưng cũng không phải là một người xấu, em có thể yên tâm"

"Vậy chị với Chung Ly có quan hệ như thế nào?" Nguyên Bảo nhú mày "Tại nạn xe của Giảng là hai người gây ra?"

"Giản?" Đáy mắt Dương Dư thoáng qua một tia kinh ngạc "Chị không biết, chị không chú ý tin tức."

Nhìn cái bộ dạng Dương Dư hình như là không nói dối, Nguyên Bảo cong cong khóe mắt: "Chị Dương Dư, hợp tác cũng phải cần nhìn người, Chung Ly lòng dạ độc ác như vậy, chị cũng nên cẩn thận một chút. . . . . Còn nữa chị cứ yên tâm, em sẽ không đem chuyện ngày hôm nay nói cho BOSS biết đâu."

Nguyên Bảo nghiêng đầu nhìn vào bệnh viện, cô bây giờ không nói, không có nghĩa là sau này cô không nói, dù sao Dương Dư cũng là vị hôn thê của Uất Trì Dung, là bạn đại học của bọn họ, nếu bây giờ vạch ra thì, mặt mũi của BOSS sẽ khó coi, Uất Trì Dung thì khó những hai bên, Nguyên Bảo nhìn ra, Dương Dư không phải là cái loại người xấu gì, chỉ là tại sao cô ấy muốn hợp tác với Chung Ly thì vẫn không nói rõ nguyên nhân là gì, nhưng thủ đoạn của BOSS cũng không phải dễ đùa.

Chỉ là, Nguyên Bảo dừng bước, nếu cô cũng đi tới nơi này rồi, không gieo họa cho một người nào đó có phải không tốt lắm không, nhưng mà, bây giờ cô phải làm sao nào?

【 Có khó khăn gì, tìm Thống Mẹ! 】

Đúng vậy, còn có Baidu đây nè.

Ánh sáng kỳ diệu của Nguyên Bảo hiện ra, rốt cuộc nhớ tới lâu nay chính mình không xem Baidu rồi.

Chỉ là. . . . . Cô có thể tìm tiểu thư hệ thống không?

【Tiểu thư hệ thống mặc kệ có chuyện gì, người sử dụng tôn kính, bạn cần tôi giúp gì? 】【

"Cô nói đi, tôi phải làm như thế nào mới giúp được BOSS?" Những thứ khác thì không nói, Nguyên Bảo thật sự phải làm sâu gao sao, được rồi, mặc dù bây giờ cô rất giống sâu gao, nhưng cũng không thể cứ dựa vào BOSS như vậy được?

【 a ~ Người sử dụng à, ngài đã tìm đúng người, ha ha ~】

Baidu cuối cùng cười ha ha chỉ khiến Nguyên Bảo cảm thấy ghê tởm: "Baidu, mời cô ngọt ngào nói cho tôi biết cô sẽ không lừa tôi nữa đi!"

【Xin gọi tôi là Thống Mẹ, cảm ơn, cô là đang hoài nghi bọn tôi sao? Chớ quên! ! Bọn tôi đã hợp thể trong thế giới đen tối này rồi! 】【

Nguyên Bảo: ". . . . ."

【Người sử dụng có muốn hay không vào hệ thống không gian! 】【

Lần này đổi thành âm thanh ngọt ngào của tiểu thư hệ thống rồi, Nguyên Bảo nói dạ, một mảnh hoa râm, thế giới trở thành một mảnh trắng xanh, chỉ có khung Baidu đề tiện đang lộn xộn ở trước mặt cô.

【Nhìn thấy Thống Mẹ xinh đẹp tới đây, người sử dụng có thấy vui mừng hay không, xin trả lời vâng, cảm ơn. 】【

"Vâng" Nguyên Bảo miễn cưỡng trả lời "Tiếp theo tôi nên làm sao?"

【Xin người sử dụng gõ vào khung tìm kiếm của tôi cụm từ Buổi thử giọng Hạt dẻ tím, sau đó mở mục đầu tiên, rồi kích vào đó là được. 】【

Hạt dẻ. . . . . Tím

Đây là cái gì?

Nguyên Bảo kích tìm kiếm, sau đó chạy ra một từ, phía trên viết rất đơn giản: "Đây là một chuyện cổ tích đẹp về biển. "

Nguyên Bảo lúc ấy không có bất kỳ hoài nghi gì, chờ kích xác định để đi ra ngoài, lúc cô ra khỏi không gian, mới phát hiện có chuyện gì đó không đúng.

Luôn có một loại. . . . . cảm giác Baidu lần này cũng lừa đảo cô vậy.

Cơ thể Nguyên Bảo run lên, lắc đầu một cái, sau đó đi lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Nguyên Bảo trở lại phòng bệnh, Lý Lạc Nhi vẫn như cũ chăm sóc ân cần cho chàng trai của cô ấy, thấy Nguyên Bảo trở lại, ánh mắt anh Dung sáng lên: "Dương Dư đâu?"

Nguyên Bảo nhú mày một cái, không nói gì, nhớ lại lời cô ấy nói ban nãy trong điện thoại với người kia, vậy cô không thể nói cho Uất Trì Dung không muốn để anh biết chuyện cô ấy đi nước ngoài, Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cái.

Đôi mắt sắc của anh từ từ âm thầm, phiền não nhìn Lý Lạc Nhi: "Làm phiền cô đi nhanh một chút."

"Em đã nó qua phải chăm sóc anh rồi!"

"Tôi không cần cô chăm sóc!" Uất Trì Dung hét lớn lên, sắc mặt không tốt.

BOSS một bên cười cười, không nói gì: "Phát bạo cái gì mà phát, bình tĩnh một chút đi."

Tình tảo, muốn anh tình tảo thế nào đây, không giải thích nổi vì sao cứu được một mạng người, không giải thích được vì sao chọc nguyên cái phiền phức vào người, lại không giải thích được tại sao bị Dương Dư hiểu lầm, Uất Trì Dung thật lòng có cảm giác mình đang dính phải bi kịch, từ đầu đến cuối đều bị kịch.

"Công ty mình còn một ít việc, dẫn bọn họ về trước, mấy ngày sau ghé qua thăm cậu!"

"Này, không được đi!" Uất Trì Dung có chút gấp gáp. "Cậu đi rồi thì mình phải làm thế nào."

"Cậu có người đẹp chăm sóc rồi mà!" BOSS mở to hai mắt, sau đó kéo Nguyên Bảo đi ra ngoài.

"Chờ em với, Ồ~" Bạch Lạc nhìn hai người đã đi xa, sau đó quay lại nhìn Lý Lạc Nhi, cậu cười một cái thật to với Lý Lạc Nhi: "Chị làm gì em đều thích, chúng ta. . . Về sau. . . ." Bạch Lạc nhủ mảy một cái, có chút không sắp xếp được từ ngữ phù hợp.

"Sau này chị sẽ làm cho cậu!" Lý Lạc Nhi gật đầu với cậu một cái, lấy được đáp án hài lòng, Bạch Lạc cười cười, sau đó cũng chạy ra ngoài.

"Sao mọi người không đợi em chứ?"

"Không cần đi theo. " BOSS lạnh nhạt nhìn Bạch Lạc "Đi tìm mẹ cậu đi, không cần đi theo tôi đâu."

"Nhưng. . . . ."

Bạch Lạc vừa định nói gì, tuy nhiên nó đã bị ánh mắt của BOSS cắt đứt, ngó anh nhìn Nguyên Bảo, nhẹ nhàng vỗ lên đầu cô: "Em lên xe trước đi, anh có chuyện muốn nói với nó."

"Dạ" Nguyên Bảo đã sớm cảm thấy cái thẳng thắn đột nhiên xuất hiện này với BOSS nhà mình có quan hệ không bình thường rồi, cô nhìn hai người một cái, sau đó lên xe.

"Mẹ cậu ở đâu?" Thấy Nguyên Bảo lên xe, BOSS kéo Bạch Lạc qua chỗ khác "Tôi cho cậu biết, tự cậu cút về tìm cái bà mẹ của cậu đó đi, không cho phép cậu ở chỗ này của tôi."

"Nhưng. . . . ." Cậu uất ức nhìn Ngôn Súc "Mẹ bảo em tới tìm anh, bà ấy nói anh sẽ chăm sóc tốt cho em!"

Giống như nghe một câu chuyện cười, khóe môi anh từ từ cong lên: "Tôi không có tư cách để nuôi trẻ con, mau chóng bỏ lại đó cho tôi!" Anh lạnh nhạt nhìn Bạch Lạc, rồi quay đầu đi.

"Chờ một chút!" Bạch Lạc có chút nóng nảy "Chúng ta là anh em, anh không thể như vậy."

"Buông tay!" Anh dùng lực hất tay của cậu ta ra, một phen tóm lấy cổ áo của cậu ta: "Cậu đến tìm mẹ của mình, nói cho bà ấy biết, đừng được voi đòi tiên ở tôi, Ngôn Súc tôi không phải là cái nhà từ thiện, sẽ không để bà ta làm gì thì làm đâu!" Anh sửa sang quần áo, sau đó nghiêng người rồi đi.

Bạch Lạc nhìn bóng lưng của anh, hàng lông mi dài run rẩy, bộ quần áo kết hợp với biểu cảm trên khuôn mặt khiến cậu như một con thú nhỏ đáng thương.

"Anh bảo cậu ấy đi rồi à?"

"Nó muốn về nhà." BOSS dịu dàng nói, sau đó khom lưng thắt dây an toàn cho cô "Chúng ta đi thôi."

"Nhưng. . . . . Cậu ấy muốn đi đâu?"

"Em hỏi nhiều như vậy làm cái gì?" Có chút bất mãn nhíu mày "Không cần đi lo chuyện của người khác, Kim Nguyên Bảo, hiểu chưa?"

Tâm trạng của BOSS lại thay đổi một cách không giải thích được!

Nguyên Bảo bĩu môi, nhìn đứa trẻ đang đứng không nhúc nhích tại nơi đó, cô đột nhiên có chút đau lòng.

Bạch Lạc đứng tại chỗ rất lâu, cậu ôm cái túi xách lớn nhưng chẳng có mục đích gì, vừa lúc đó, một chiếc thẻ thao màu đỏ lửa dừng bên cạnh cậu, sau đó từ bên trong truyền tới một giọng nói của đàn ông: "Cậu là Bạch Lạc?"

"Làm sao anh biết?"

"Lên xe đi, tôi có biện pháp để cho cậu trở về căn nhà đó một cách chính thức."

Bạch Lạc do dự một lát, sau đó lên xe.

. . . . .

Hôm nay rất là yên tĩnh, BOSS đi công ty, trên móng cô cầm dây sạc, cô vừa nhìn TV, bên ngạch sợ dây sạc thật dài trong tay, vừa lúc đó, chuông điện

thoại di động reo lên.

Nguyên Bảo nhìn màn hình điện thoại, là một dãy số lạ, cô kết nối, từ bên trong truyền ra một giọng nói của đàn ông: "Người khỏe chứ, là cô Kim sao?"

"Là tôi, ngài là?"

"Tôi là nhân viên trong tổ đạo diễn, đặc biệt thông báo để cô biết 3 giờ chiều nay đến đây để diễn thử vai." Tiếp theo, người nọ báo địa chỉ, Nguyên Bảo đồng ý một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Nguyên Bảo mông lung nhìn đứa nhỏ bên trong TV : Hạt dẻ tím? Chính là cái cụm từ con hôm qua gửi đi sao? Lần này Baidu không lừa bịp sao? Nói cách khác, cô nhất định có khả năng làm minh tinh.

Nguyên Bảo ở trong lòng hoan hô một tiếng, lúc này cô cũng vui vẻ làm hàng điện tử nhái không khác là bao, Nguyên Bảo chạy lên lầu trang điểm lại cho mình, chuẩn bị đi đến tổ đạo diễn kia, chỉ là chuyện này tuyệt đối không để cho BOSS biết, lấy hiểu biết của Nguyên Bảo đối với BOSS, anh nhất định sẽ ném cô xuống đất từ tầng 49.

Nhưng ảo tưởng thì đẹp, còn hiện thực thì rất tàn khốc.

Nguyên Bảo trang điểm lại cho đẹp, cõi lòng đầy kích động đi tới ban đạo diễn, thiếu chút nữa đã khiến mình đi nhầm địa chỉ.

Nơi này quả thật có thể dùng cụm từ âm u tĩnh mịch để hình dung, hành lang là một khoảng không gian đen kịt, trên vách tường dán mấy tấm wallpaper kỳ quái, thỉnh thoảng từ bên trong truyền đến âm thanh huyền ảo, Nguyên Bảo đi một cách thận trọng, rốt cuộc cũng thấy được ánh sáng, cô tăng nhanh bước chân: tầm mắt dần dần chuyển sáng ánh sáng, khu bên trong rất lớn, trên đất bày một ít đạo cụ diễn viên, thế nhưng studio to như vậy lại không có lấy một bóng người, Nguyên Bảo nhìn chung quanh một vòng, giày cao gót nện lên sàn nhà khiến nó vang lên âm thanh cực kỳ chói tai.

"Có ai không?" Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, nhưng từ tiếng vọng đáp lại thì ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Chẳng lẽ mình đi nhầm?

Nguyên Bảo nghi ngờ nhú mày, cô ngẩng đầu lên, sau đó thấy một người to lớn đi tới, Nguyên Bảo vội vàng đi qua bên đó: "Xin hỏi một chút, nơi này là tổ đạo diễn phim Hạt dẻ tím phải không?"

Người nọ quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu một cái: "Đúng rồi, nơi này là tổ diễn kịch Shinji, cô là..."

Vừa nghe được câu trả lời khẳng định, sự thấp thòm trong lòng được bỏ xuống: "Ngài khỏe chứ, tôi tới đây quay phim thử, tôi tên là Kim Nguyên Bảo."

"Cô chính là cô Kim sao." Người to lớn kia lộ ra vẻ giật mình "Xin mời vào, tất cả mọi người đang họp ở bên trong, cho nên có nhiều người không biết cô đến đây."

Nguyên Bảo đi theo vào trong, vừa thấy con đường nhỏ tối đen như mực, cô nhìn mà lưng lạnh toát: "Cho tôi hỏi một chút, Hạt dẻ tím của mọi người là kẻ về chuyện xưa à?"

"Cô chưa xem qua sao? Bọn tôi đây là phục chế, chính là một cô gái bị ai cả cuộc đời mình khi còn sống, cuối cùng thì cô ấy lại xuất hiện để bảo thù xã hội."

"Hoá ra là như vậy" Nguyên Bảo lại hiểu thêm: thật sự không nghĩ thế giới này cũng cởi mở như vậy, chuyện trọng sinh cũng bắt đầu được đề ý, Hạt dẻ tím này nhất định sẽ nổi lửa, nhất định nổi lửa.

Lại là một không gian khác, nhưng so với ban nãy nhỏ hơn không ít, bên trong phòng có mấy nam mấy nữ đang đứng, ở giữa là một người đang ông nghiêm túc đang nói chuyện gì đó, người to lớn lúc này vẫy vẫy bàn tay: "Đạo diễn, cô Kim đã tới"

"Tốt lắm, chính là như vậy, tan họp!" Người đàn ông kia phát tay, sau khi đợi đám người rần hết ra, ông ta đi tới: "Xin chào, tôi là đạo diễn Cap Hiều Tùng!"

Cao Hiều Tùng

Nguyên Bảo mắt tròn nhìn người đàn ông nghiêm túc trước mặt, sau đó gật đầu một cái: "Ông khỏe chứ, tôi tên là Kim Nguyên Bảo."

\Cao Hiều Tùng liếc Nguyên Bảo từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu một cái: "Cô và tôi đến đó, Hồ Tử đi theo luôn."

Cái người to lớn gọi là Hồ Tử kia vui vẻ gật đầu một cái, sau đó cùng đi, Cao Hiều Tùng còn gọi thêm vài người, sau đó vào một cái phòng tối thui.

"Mời cô biểu diễn độ mềm dẻo của cơ thể, cô có 3 phút để chuẩn bị."

Nguyên Bảo ngồi lên chiếc ghế giữa, hai đôi mắt màu đen tràn đầy mông lung, độ mềm dẻo của cơ thể, đây là cái đề tài gì vậy? Cô biết, nữ chính trong kịch bản nhất định chuyên nhảy múa, Nguyên Bảo trong lòng gật đầu một cái, sau đó đứng dậy bắt đầu biểu diễn.

Lúc này Nguyên Bảo đem hết những thứ học được trong Công chúa trở tài cho mọi người em, cô đem cơ thể của mình tạo thành đủ loại hình dáng khác

nhau , thoải mái đến không có một chút áp lực.

Về mặt mấy người ngồi bên cạnh từ từ thay đổi, lúc này, một cô gái lên tiếng: "Xin mời không cần ngôn ngữ, không cần bất kỳ biểu lộ gì, nhưng có thể làm ra thần thái khiến mọi người sợ hãi, cô có ba phút để chuẩn bị."

Cái đề này hình như hơi khó, Nguyên Bảo nhíu mày một cái: chỉ là, bộ phim này tại sao phải khiến cho người xem sợ hãi, a ~ cô biết, cô gái này là chết đi sống lại, cô ấy thống hận những người đã khiến cô ấy khổ sở khi còn sống, tình cảm trong lòng vẫn còn khiến biểu tình cô ấy đứt đoạn, cho nên cũng làm người khác cảm thấy sợ hãi. Nguyên Bảo lại cảm giác ra được chân tướng.

Nguyên Bảo lấy mái tóc đen của mình tán ra hai bên sườn mặt, cô không nói gì, chỉ dùng hai con mắt đen láy lảng lảng nhìn ban giám khảo, đôi mắt cô không nháy một cái, hai tròng mắt màu đen dần dần ngưng tụ sương mù màu đen, sau đó không có tiêu cự cụ thể. . . . .

Đôi mắt của con người có thể khiến đối phương hiểu được: bi thương, vui vẻ, tuyệt vọng, nhưng ở một lúc nào đó khi đôi mắt không còn tiêu cự, điều nó biểu đạt chính là sự sợ hãi.

Mấy người kia run người một cái, sau đó gật đầu : "Có năng lực."

"Mắt xót quá." Nguyên Bảo nháy mắt một cái, nước mắt liền tuôn rơi.

"Rất tốt, cô Kim, mời cô về trước , đến lúc đó chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo."

"Dạ vâng, làm phiền ông."

Tâm trạng Nguyên Bảo rất tốt sau khi rời khỏi phòng, sau đó cô lại thấy mấy cô con gái đi vào không liên tục, nhưng có điều Nguyên Bảo không hiểu, mấy cô gái kia tại sao đều để tóc đen thẳng, sắc mặt tất cả đều là trắng xanh trắng xanh , cô mờ mịt mở to đôi mắt, sau đó đi ra ngoài.

Ở trên đường trở về, Nguyên Bảo không ngờ gặp Dương Dư đang đi dạo phố, Dương Dư thấy cô cũng có chút kinh ngạc, sau đó cô ấy đi từ tiệm báo quần áo đi ra: "Chỉ có một mình em sao?"

"Ừ, " Nguyên Bảo gật đầu một cái" Chị cũng có một mình."

Tâm trạng hôm nay của Dương Dư rất tốt, cô quan sát Nguyên Bảo , sau đó nở nụ cười: "Nguyên Bảo hôm nay thật đẹp!"

"A, là sao?" Nguyên Bảo cúi đầu quan sát mình, vì thử đóng phim, cô cố ý mặc chiếc váy dài chừng chạc hơn, kết hợp với đôi giày cao gót nhỏ nhỏ, ngược lại lại gọi cảm không ít.

"Đi uống ly cà phê nhé."

Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

"Ngôn Sốc để cho em đi ra ngoài à?" Dương Dư lắc chiếc tách tinh xảo trên tay, nhẹ giọng mà hỏi .

Nguyên Bảo sùng sốt một chút: "Tại sao anh ấy không cho em ra ngoài?" Minh cũng không phải là tội phạm, sao BOSS lại nhốt mình chứ.

Dương Dư cười thấp thấp, ánh mắt mang theo ý đùa bỡ: "Ngôn Sốc canh giữ bảo bối cũng chặt góm, ngày hôm đó chị muốn dẫn em ra ngoài chơi, nhưng anh ta lại không đồng ý."

Chuyện khi nào, thế nào mà cô lại không biết?

Nguyên Bảo nhíu mày một cái: "Chị không đi xem Uất Trì Dung thế nào à? Bây giờ anh ấy thật sự không ổn."

"Anh ta có gì mà không ổn." Dương Dư vẫn cười yếu ớt như cũ, lời nói ra đều mang ý giễu cợt: "Không phải anh ta có người đẹp ở bên sao, có cái gì mà không ổn chứ."

Nguyên Bảo nghe được Dương Dư đang nói lầy, nhưng chuyện của người khác Nguyên Bảo không biết nên nói gì cho phải, huống chi bọn họ cũng không thân là bao, nên lập tức im lặng, cô suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ giọng mở miệng: "Hôm đó chị nói ngày một ra nước ngoài à?"

"Ừ." Dương Dư gật đầu "Muốn đi nước ngoài chơi thôi, cũng muốn thả lỏng một chút."

Nguyên Bảo nhìn cô gái tinh tế trước mặt mình: ắt hẳn Dương Dư phải là một người phụ nữ rất quật cường cũng rất kiêu ngạo, ở trong thế giới của cô ấy, chỉ có người khác chịu thua mà thôi, điểm này lại có vẻ hơi giống BOSS, thế nhưng người như vậy sẽ sống rất mệt mỏi.

Nguyên Bảo thở dài: " Còn Uất Trì Dung, chị đi rồi anh ấy nên làm thế nào."

"Anh ấy phải tập làm quen thôi." Dương Dư mở to đôi mắt "Chị thường xuyên mất tích, mà anh ấy cũng thường có thói quen đó, không có gì đâu, huống chi bây giờ anh ấy sống rất tốt . . . . . Rất tốt. . . . ." Dương Dư nói hai từ rất tốt liên tiếp, có thể thấy được cô có nhiều chuyện rất đề ý.

Nguyên Bảo lúc này nghĩ tới một vấn đề, cô nhìn người con gái trước mặt: "Cái đó. . . . . Chị có biết tại sao BOSS với Chung Ly thành cái dạng kia

không?" Nếu DƯƠNG Dư là bạn học của BOSS, vậy cô ấy cũng biết được vậy chứ.

"Rất phức tạp, đến lúc đó em đi mà hỏi Ngôn Sóc nhà em đi." Cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ "Chị phải đi, nói chuyện với em rất vui, gặp lại sau nhé, Nguyên Bảo."

"Hẹn gặp lại." Nguyên Bảo hạ giọng đáp lại một câu, nhìn café không động đậy trong ly: nhìn đáng dấp, quan hệ của Chung Ly và BOSS chắc hẳn không tầm thường, chẳng lẽ là ~ con riêng? Trong phim truyền hình Đài Loan đều diễn như vậy, hai anh em yêu nhau giết nhau, cùng giết cùng ngược, cuối cùng cũng trải qua anh tranh đoạt của tôi này nọ, rồi chuyện xưa tình như tay chân, ừ ừ, rất có khả năng này! Đến lúc đó nhất định phải về nhà hỏi BOSS mới được .

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Chờ BOSS vừa tan tâm, Nguyên Bảo liền nhào tới: "Ngôn Sóc, Chung Ly có phải là anh hay em trai thất lạc nhiều năm của anh hay không?"

BOSS chợt sững sốt đối với vấn đề không giải thích được của cô, đôi mắt đen sắc xảo của anh không hiểu rõ ý đồ của Nguyên Bảo: "Cả ngày nay em đang nghĩ vớ vẩn cái gì vậy? Tôi nào có anh hay em trai nào hả?"

"Nhưng quan hệ giữa anh và Chung Ly là như thế nào, không phải là. . . . ." Nguyên Bảo chớp chớp hai tròng mắt màu đen của mình "Em biết rồi, anh đã từng cùng Chung Ly là một đôi bạn công thụ."

BOSS: ". . . . ."

Ngôn Sóc nhẹ nhàng thở dài, anh đi tới ôm Nguyên Bảo vào trong ngực mình, trong đôi mắt thoáng qua một tia u ám, giọng nói anh trầm thấp vang lên: "Tôi với anh ta là một đôi bạn cực tốt, thì em làm sao?"

"Chuyện liên quan gì tới em?"

"Ngốc à." Giọng nói của Ngôn Sóc có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng vỗ lên đầu cô một cái, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Ừm. . . ." Nguyên Bảo nín lấy cổ anh, đầu lưỡi nho nhỏ có chút vụng về đáp lại cái hôn của BOSS, không khí giữa hai người dần càng hao hụt đi, Nguyên Bảo cảm giác mình sắp thở không ra hơi nữa rồi.

"Kim Nguyên Bảo, em mau mau lớn nhanh một chút đi. . . . ." Âm thanh của anh hơi khàn khàn, bên trong như mơ hồ mang theo vài phần chờ đợi.

Nguyên Bảo hiểu ý của anh, hai má không khỏi đỏ ửng, hai mắt cô lóe sáng nhìn Ngôn Sóc, nói rất chân thành: "Thật ra thì em không ngại đâu."

BOSS trầm mặc một hồi: "Tôi là chính nhân quân tử, không xâm phạm trẻ vị thành niên."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Sau khi ăn cơm tối xong, Ngôn Sóc nhận được điện thoại bên nhà họ Ngôn tới, giọng nói bên trong có chút khàn trương, đôi mắt đẹp của BOSS ngày trở nên u ám, anh cúp điện thoại, sau đó cầm áo khoác lên.

"Anh phải đi đâu vậy?"

"Trở về nhà họ Ngôn, chú Vương báo có chuyện."

"Vậy em đi cùng với anh."

Ngôn Sóc nhìn cặp mắt kia, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Biệt thự nhà họ Ngôn có chút khoảng cách xa, chờ đến lúc đến nơi thì cũng đã muộn, đây là lần thứ hai Nguyên Bảo đi đến nơi này, chỉ có điều lần này vai vế so với lần trước không giống nhau, buổi tối nhà họ Ngôn rất yên tĩnh, cẩn thận nghe cũng có thê nghe được tiếng nước chảy róc rách, Ngôn Sóc nắm thật chặt bàn tay cô, sau khi rẽ qua bảy tám ngã quẹo thì mới đi đến một hành lang cổ kính.

Ông Ngôn ngồi trên ghế, chính lúc này đang nhắm mắt, vẻ mặt bình tĩnh ấy khiến người ta không biết ông đang nghĩ cái gì, lão Vương đứng ở sau lưng ông, sau đó bọn họ nhìn thấy Diệp Hiên và Bạch Lạc đang cười khúc khích ở một bên, con người anh co rút lại, anh mấp máy môi mồm, đi vào nói: "Thưa ba."

"Ồi em họ rút cuộc cung về rồi, xem anh họ mang đến cho em người nào này, là em trai thất lạc nhiều năm của em đó nhé." Diệp Hiên nhìn Ngôn Sóc,

giọng nói mang théo ý châm chọc.

Ánh mắt lợi hại của Ngôn Sóc lướt qua, Diệp Hiên người run một cái, lập tức im lặng.

"Anh ~" Bạch Lạc cười rực rỡ nhìn Ngôn Sóc " Anh ấy nói không sai mà, quả nhiên dẫn em đến gặp anh này."

Tay Ngôn Sóc nắm chặt thành nắm đấm, anh hít sâu một hơi, nhìn về phía người từ đầu đến cuối không nói tiếng nào: "Bà à, đã trễ thế này tại sao người còn chưa đi ngủ?"

"Chuyện gì đã xảy ra?" Ông Ngôn đột nhiên mở mắt ra, một đôi vốn đục ngầu giờ thay đổi khiến con người ta cảm thấy áp bức.

Ngôn Sóc không nói gì, chỉ là nhìn ông Ngôn, một đôi đôi mắt tinh mịch: "Con rất xin lỗi."

"Vậy A Hiên nói là sự thật, mẹ con không có chết, ôm thằng nhỏ đi nước ngoài, hoàn. . . . ." Lời kể tiếp ông không dám nói ra, ông Ngôn già rồi nên dễ dàng bị kích động, mà cảm xúc bây giờ của ông cũng không ổn định.

Ngôn Sóc đau lòng mà nhìn, cũng không dám tiến lên nhìn một chút thế nào: "Con rất xin lỗi, ba à."

"Vậy tại sao con không nói cho ta hả? Con biết rõ ta đã đi tìm Bạch Liên bao nhiêu năm nay không? Đây chính đứa con ngoan do chính tay ta dạy dỗ đây ư, lại dám giấu đi sự sống chết của mẹ nó với ba nó ư?" Ông nói như tố cáo, âm thanh già nua vang vọng bên trong hành lang yên tĩnh.

"Ông chủ, không nên kích động." Ông Vương cúi người xuống, cho ông thuận khí.

Mà Nguyên Bảo đứng một bên hoảng toàn khiếp sợ đến mức không nói nên lời: cái người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp tên Bạch Liên kia là mẹ của BOSS? Nếu như Nguyên Bảo đang xem phim truyền hình thì nhất định sẽ hét to thật là máu chó rồi, nhưng bây giờ cô đã lạc vào thế giới kỳ lạ này, và BOSS vừa là người cô để ý.

Cơ thể cao lớn của Ngôn Sóc không nhúc nhích, người đàn ông này vào lúc này gần như không thể chịu đựng được sự đả kích, Nguyên Bảo đi tới, im lặng nắm lấy tay anh, đầu ngón tay Ngôn Sóc lạnh lẽo, thậm chí kéo theo ý không biết nên làm sao cho đúng.

"Không phải con cố ý lừa người, bà à, con chỉ là . . . . ."

"Con chỉ là cái gì. . . . ." Hiên tại ông Ngôn nghe cái gì cũng không lọt, ông kích động đứng lên, gương mặt già nua bởi vì kích động mà vặn vẹo "Ta đau khổ cay đắng bồi dưỡng con, nuôi nấng con , nhưng con cũng đi lừa gạt ta ư?"

"Dượng à, đừng nên kích động." Diệp Hiên đi tới "A Sóc nhất định có nỗi khổ tâm trong lòng của nó, đúng không, Ngôn Sóc."

Ngôn Sóc nhếch miệng lên, không nói gì.

"Cậu chủ, mọi người đi xuống dưới nghỉ ngơi trước đi, đợi ngày mai ông chủ tỉnh táo hẳn rồi bàn tiếp." Tình huống bây giờ đối với ông Ngôn cũng thật sự không ổn, Ngôn Sóc gật đầu một cái, kéo Nguyên Bảo đi ra ngoài.

Phía ngoài là màn đêm mang theo hơi lạnh, làm cho cả người tỉnh táo không ít.

Nguyên Bảo đứng nhìn Ngôn Sóc dưới ánh trăng, bây giờ nhìn anh không được ổn định, Nguyên Bảo chỉ đứng co ro ở đó, cô không biết mình nên làm sao bây giờ.

"Kim Nguyên Bảo, tới đây." Đột nhiên Ngôn Sóc gọi cô, anh giang hai cánh tay ra ,hai con mắt thâm trầm, Nguyên Bảo đi tới tựa người lên ngực anh.

BOSS ôm thật chặt lấy cô, sau đó thở dài một hơi.

"BOSS, anh rất khổ sở sao? Em sẽ ở lại bên cạnh anh." Đây là lời kịch kinh điển trong phim chuyển thể từ tiểu thuyết ngôn tình, nhưng mà Nguyên Bảo thề, lời mình nói là chân thành.

Ngôn Sóc nhẹ nhàng cười cười, đưa tay vò tóc rối của cô

"Ngôn Sóc tìm từ đâu ra một cô bạn gái rồi này." Diệp Hiên đi ra, nhân nhật lướt qua Nguyên Bảo, đưa mắt nhìn Ngôn Sóc: "Xem ra cô cũng không lo lắng mấy, còn có tâm trạng để đứng đây nói chuyện yêu đương."

Ngôn Sóc nhẹ nhàng nở một nụ cười, anh đi đến , một phen tóm lấy cổ áo anh ta: "Diệp Hiên, anh cứ ở đó chờ tôi đi , tôi sẽ khiến anh phải hai bàn tay trắng." Câu nói sau cùng kia anh nói rất thấp, chỉ có thể để cho hai người bọn họ nghe được, sắc mặt của Diệp Hiên tái đi, sau đó gọi lên một nụ cười.

"Cậu có thể làm gì tôi?"

"Hừ!" Dùng sức đẩy Diệp Hiên ra: "Anh thật sự cho rằng Bạch Lạc là con trai của ông ấy, anh thật sự cho rằng để Bạch Liên quay về tìm anh thì anh có thể tóm được gia tài nhà họ Ngôn, tôi cho anh biết, anh nằm mơ đi."

"Cậu có ý gì?"

Ngôn Sóc cười lạnh lạnh, không nói gì: Diệp Hiên chỉ biết thời điểm nhà họ Ngôn gặp khó khăn nhất thì Bạch Liên rời bỏ ông Ngôn, nhưng không biết năm Bạch Liên 30 tuổi đi ngoại tình, 1 năm sau, Bạch Liên phát hiện mình mang thai, mà đứa bé kia không phải của ông Ngôn, lúc này cũng là lúc nhà họ Ngôn gặp khó khăn, Bạch Liên bỏ lại Ngôn Sóc mười ba tuổi và ông Ngôn, đi cho xong chuyện, đi theo người đàn ông kia đến nước Mỹ.

Ngôn Sóc là một đứa trẻ hiếu thuận, anh không đành lòng để cho ba của mình đau khổ, không đành lòng nhìn nhìn một người cho nhiệt tình trở thành người ba già nua, cho nên lúc anh mười ba tuổi đã đi tìm mẹ trên khắp thế giới, và anh tìm được, lúc đang ở sân bay, nhìn bà ấy và người đàn ông kia nói lời xin lỗi, sau đó kéo cổ tay người đàn ông kia rồi đi.

Bạch Liên ấy là chính là vô tình, vậy tại sao muốn anh nê tình đây?

Lòng dạ Ngôn Sóc ác độc, anh đang từ từ trở nên mạnh mẽ hơn, đang trưởng thành hơn, sau đó làm bộ tìm kiếm người mẹ Bạch Liên của mình, nhưng lại bí mật tìm người chế giấu hết tất cả thông tin về họ.

Bạch Liên sống ở nước ngoài mấy năm đều không hạnh phúc, đàn ông Mỹ thì hay bạo lực, thường đánh Bạch Liên và Bạch Lạc dữ dội, cơ thể chịu đựng của Bạch Liên thì làm sao chịu nổi, sau đó đem Bạch Lạc ném cho ông bà nội ở quê, rồi bà chuẩn bị trở về bên ông Ngôn sống qua ngày.

Tại sao Ngôn Sóc có thể để cho bà được như ý cơ chứ, Ngôn Sóc lúc ấy nhìn người mẹ của mình bằng ánh mắt lạnh lùng, anh nhìn về phía bà ta rồi mở miệng: "Tôi sẽ cho bà một số tiền lớn, bà chỉ cần chứng minh mình đã chết, sau đó vĩnh viễn không được xuất hiện tại chỗ này!"

Thật không ngờ, Ngôn Sóc thật sự không thể nghĩ được cái người Bạch Liên kia lại có thể mặt dày đem đứa con đẻ hoang kia ném vào đây, càng không nghĩ đến Diệp Hiên sẽ gặp phải Bạch Lạc, sau đó mang nó đến cạnh người ba Ngôn.

Bây giờ thì chuyện có chút phiền phức.

Ngôn Sóc lạnh lùng nhìn Diệp Hiên: "Tôi sẽ khiến anh và cả nhà họ Diệp trả giá lớn, tôi muốn để cho anh xem bản thân anh có cái gì tốt."

Diệp Hiên nhìn cặp mặt lạnh lẽo kia: một loại dự cảm xấu tự nhiên sinh ra.

"Nguyên Bảo, chúng ta đi ngủ thôi." Anh cười dịu dàng đối với Nguyên Bảo, sau đó dắt tay cô.

Ngôn Sóc nhìn ánh trăng rằm kia: anh sẽ đem hết tất cả nói cho ông lão đáng thương ấy, mặc kệ ông ấy có tiếp nhận hay không chịu nổi cũng được.

. . . . .đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r g](#)

Đêm khuya, Nguyên Bảo đã ngủ rất sâu rồi, Ngôn Sóc tỉnh táo mở mắt nhìn chung quanh, anh nhẹ nhàng hôn lên vàng môi cô, sau đó xuống giường mở máy tính trong phòng lên.

Ngôn Sóc nhìn vật thể màu đen trên màn hình vi tính, cuối cùng vẫn nhấn nút in, anh đem tờ giấy sửa sang lại chút rồi đi ra khỏi phòng.

Phòng ông Ngôn im ắng, Ngôn Sóc nhẹ nhàng đi vào, anh cúi đầu nhìn người cha đang yên giấc của mình, sau đó đem túi tài liệu đặt trên bàn, nghiêng đầu chuẩn bị rồi đi.

"Ngôn Sóc." Tay chợt bị người ta cầm lại, Ngôn Sóc quay đầu lại, kinh ngạc nói: "Ba à, ba còn chưa ngủ sao?"

"Ngồi xuống." Ông Ngôn đã tốt hơn nhiều, không giống với biểu hiện kích động ban nãy, Ngôn Sóc ngồi lên chiếc ghế đặt bên rồi nhìn ông.

"Bên trong túi là cái gì?"

"Thứ người muốn." Anh nhẹ giọng đáp trả "Thật ra thì con không hi vọng người xem nó, nhưng quyền lựa chọn ở trong tay người, con chỉ hi vọng người biết rõ sự thật mà thôi."

Ngôn Sóc rất thích ba của mình, tình cảm đối với ông là sự kính nể, ở trong suy nghĩ của anh, ba của anh mãi mãi là một anh hùng, nhưng nửa cuộc đời này của ông lại bị hủy bởi một người phụ nữ, mà người phụ nữ kia lại là mẹ của anh.

"Nếu như nhìn rồi thì mong ba đừng hối hận, cũng không hi vọng người khổ sở."

"Ba hiểu rõ. . . . ." Bàn tay gầy guộc của ông Ngôn cầm lấy tay Ngôn Sóc "Nhìn, ta sẽ xem"

"Dạ." Ánh mắt Ngôn Sóc chìm ngẫm, anh mở đèn ngủ lên, đem cường độ ánh sáng chỉnh cho thích hợp, sau đó đem cái túi giấy ấy đưa tới.

Ngôn Sóc đặt kiểu chữ lớn để ông đọc không tốn sức, có thể thấy được anh là một người đàn ông nghiêm túc mà cẩn thận.

Từ đầu tới cuối Ngôn Sóc không nói một câu, chỉ là lặng lẽ nhìn ông, tựa như cái im lặng ấy là sự ủng hộ cho ông.

"Xem xong rồi." Một lát sau, ông đem cái túi đặt sang một bên, con mắt màu xanh lam làm cho con người ta không thấy rõ ông đang nghĩ cái gì, biểu hiện bình tĩnh của ông Lão nằm ngoài dự đoán của mọi người, thế nhưng cái loại bình tĩnh lại càng khiến cho người ta lo lắng.

Ngôn Sóc khẽ mím môi: “Ba. . . . . Vẫn yêu bà ấy sao?” Có lẽ vấn đề như vậy có chút buồn cười, cha của anh lớn hơn mẹ anh những mười ba tuổi, vào lúc ba Ngôn còn trẻ, bọn họ như vậy thì xứng đôi, ba Ngôn rất cưng chiều mẹ anh, không để cho bà ấy chịu một chút xiú khổ cực nào, cho nên Ngôn Sóc thể, sau này anh cũng tìm một người con gái như vậy, vô luận xảy ra chuyện gì thì đều không bỏ nhau, tính cách hai cha con bọn họ đều cố chấp như nhau, đã chọn thì chính là cả đời.

Ngôn Sóc nhìn ba Ngôn im lặng không nói: anh đã biết đáp án.

"Cám ơn người, ba." Từ khi hiểu chuyện đời, đây lần đầu tiên Ngôn Sóc gọi ông như vậy.

"Bà ấy đã chết, con se ở bên cạnh người, vẫn phụng dưỡng người đến cùng."

Trong đôi mắt đục ngầu màu xanh dương phát ra ánh sáng lạ kỳ, sau đó hơi nước trào dâng.

"Đi ngủ sớm một chút." Ngôn Sóc nhân trước lúc nước mắt chảy xuống thì tắt đèn ngủ đi, sau đó đi ra ngoài, lúc đóng cửa lại trong nháy mắt, anh nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc òe nén, như như tiếng khóc của một đứa trẻ con vậy.

Tình yêu của ba chính là như vậy, Ngôn Sóc hiểu ba của mình, biết niềm kiêu ngạo của ông, không có người ba nào lại tình nguyện rơi nước mắt trước mặt đứa con của mình, cho dù là một giọt.

Nhẹ nhàng thở dài một cái, sau đó thấy một cô gái nhỏ đang đứng ở hành lang, trong bóng tối, Ngôn Sóc không thấy rõ gương mặt của cô, lại nhìn thấy đôi mắt cực kỳ sáng của cô. . . . .

"Kim Nguyên Bảo, em như vậy sẽ bị bệnh đấy."

"Mới không bệnh đâu." Thân cô chỉ mặc một cái áo ngủ, thân thể lạnh run lấy bầy, nhưng cô vẫn cố chấp nhìn Ngôn Sóc như cũ "Em luôn luôn chờ đợi anh, luôn luôn."

"Anh hiểu biết rõ." Anh tách ra nụ cười yếu ớt, giống như vàng trắng nhuộm màu mực, đẹp mắt không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên Bảo có chút hoảng hốt, sau đó nhón chân lên áp môi lên môi anh: "A ~BOSS, em càng ngày càng thích anh, làm thế nào đây, bọn mình kết hôn đi."

"Em bây giờ là trẻ vị thành niên." Không tốn sức chút nào bẻ cô lên "Nếu như em khiến anh vui vẻ thì anh sẽ xem xét chuyện lên tàu trước rồi mua vé sau nhé."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ông cụ vẫn lặng lẽ ngồi trong vườn hoa, đôi mắt nhìn về nơi xa, không biết ở đó nghĩ về cái gì, Ngôn Sóc lo lắng cho ba của anh, cho nên chuẩn bị ở lại nhà họ Ngôn một hôm.

Nguyên Bảo nhìn bóng lưng của ông cụ, mặc dù ông đã già, nhưng sống lưng vẫn ưỡn lên thẳng tắp, ngồi tại chỗ đó như một vị lão tướng uy nghiêm vậy, Nguyên Bảo đứng lên rồi từ từ đi qua đó, ánh mắt của cô có chút co lại, dù sao thoát nhìn ông Ngôn có vẻ nghiêm túc, nhưng Nguyên Bảo của không am hiểu chuyện qua lại với ông như thế nào.

"Muốn gì?" Cặp mắt sắc bén kia quét tới, Nguyên Bảo không khỏi ngừng bước chân, ánh mắt ấy cực kỳ giống Ngôn Sóc, ở trong ánh mắt ấy, giống như Nguyên Bảo có thể nhìn thấy Ngôn Sóc nhiều năm sau.

"Người với BOSS thật giống nhau" Nguyên Bảo ngồi chồm hóm trên mặt đất, bàn tay trắng nõn khẽ chạm lên mấy ngọn cỏ xanh trên đất.

"Ta với con ta thì dĩ nhiên là giống nhau rồi" Ông cụ hơi hắt mảy, trong giọng nói như mang theo chút kiêu ngạo "Đẩy ta qua bên kia một chút đi."

"Dạ." Cô đáp một tiếng, đẩy xe lăn đi lên con đường nhỏ bên cạnh.

Nhà họ Ngôn rất lớn cũng rất đẹp, hành lang rồi một hành lang, mỗi một cây cột đều mang vẻ cổ kính, trong lúc giật mình ấy Nguyên Bảo cứ ngỡ mình đang đi vào nơi ở của bậc đế vương vậy.

"Con bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu tuổi." Nguyên Bảo suy nghĩ trong chốc lát, vẫn hết sức đàng hoàng mở miệng.

"Mười sáu tuổi, mặc dù nhỏ hơi, nhưng cũng có thể sinh con rồi. . . ."

Nguyên Bảo: ". . . ." Cô có nói bản thân cô không nghĩ đến chuyện sinh con sao? Huống chi, BOSS nhà bọn họ là chính nhân quân tử, mới không làm cái chuyện cầm thú ấy với cô đâu, không đi qua được đâu, ha ha. . . .

"Thưa ba." Lúc này Ngôn Sóc đi tới, trên người anh mặc một bộ đồ đơn giản, ánh mắt nhu hòa nhàn nhạt quét qua khuôn mặt Nguyên Bảo.

"Ngôn Sóc."

"Ngày mai con sẽ đưa Bạch Lạc đi đến. . . ."

"Đưa đi đâu?" Ông Ngôn trực tiếp cắt lời anh, ông nhẹ nhàng thờ dãi "Để cho ta suy nghĩ một chút, còn nữa, chừng nào thì con kết hôn?"

Hả?

Nguyên Bảo và BOSS đều sửng sốt, ông Ngôn chuyển chủ đề nhanh thật, hơi khiến người ta không theo kịp tiết tấu, thế nào mà đột nhiên chuyển từ chuyện Bạch Lạc sang chuyện kết hôn của Ngôn Sóc vậy?

Ngôn Sóc phản ứng lẹ rất nhanh, anh cười nhẹ nhàng, đôi mắt sắc xảo rơi lên bóng lưng Nguyên Bảo: "Mặc dù ở Đài Loan mười sáu tuổi đã kết hôn, nhưng Nguyên Bảo còn nhỏ, nếu không thì đợi thêm một khoảng thời gian nữa được không ạ?"

"Chờ một khoảng nữa?" Ông Ngôn hơi nhíu mày "Cũng có thể, trước hết hai đứa sinh cho ta cháu nội đi, bây giờ ta cũng già rồi, sợ không sống được bao lâu nữa, Ngôn Sóc, con có thể thỏa mãn ý nguyện của ta không?"

"Dĩ nhiên có thể." BOSS đồng ý rất là dứt khoát, anh đi tới ôm lấy eo Nguyên Bảo: "Muốn cháu nội cũng không phải là chuyện đơn giản." Âm thanh của anh rất là trầm thấp, khỏe mỗi nỗ cười dịu dàng khiến Nguyên Bảo cảm thấy choáng váng, dường như tại thời điểm cô còn chưa hiểu rõ điều gì, thì hai cha con này đã quyết định điều gì vậy.

Diệp Hiền đã sớm trở về địa bàn của mình, Bạch Lạc hình như cũng biết được chuyện gì. Cả ngày đều trốn Ngôn Sóc, cứ ở một mình bên trong phòng và cũng không dám bước ra ngoài, mà ngày mai bọn họ chuẩn bị đi về nhà, dù sao trong công ty cũng còn rất nhiều chuyện, với lại ngó thấy tâm trạng của ba cũng ổn định hơn rồi, nên tâm tình đang treo lơ lửng của Ngôn Sóc cũng được bỏ xuống, có lúc đem hết mọi bí mật nói ra cũng là một loại giải thoát.

"Ngày mai bọn mình đi về sao?" Nguyên Bảo vừa buồn cũng vì không có điện, trong phòng giờ toàn dây sạc điện, BOSS làm cho cô một cái dây sạc rất là dài, điều này cũng giúp cô không hạn chế việc tự do của mình.

"Không muốn về à?"

"Ba BOSS ở nơi này có cô đơn không vậy?" Nguyên Bảo mở cửa tủ sách ra, lấy từ bên trong ra một cuốn sách thật dày, nhưng toàn bộ đều là bản nguyên văn, một chữ cô xem cũng không hiểu, nhưng Nguyên Bảo không để nó xuống, cô vẫn cố chấp nhìn dòng chữ màu đen trên cuốn sách, có chút vụng về nghĩ mấy thứ này có nghĩa là gì.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Anh đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, sau đó lè lưỡi liếm vành tai trắng nõn của cô.

Nguyên Bảo trong lòng cả kinh, vội vàng né đầu sang bên cạnh: "BOSS, anh không thể giờ trò lưu manh với em đâu!"

"Tôi không phải giờ trò lưu manh, tôi là thật lưu manh." Đôi mắt đẹp của Ngôn Sóc mang theo tia đùa bỡn, nhìn cô gái trước mặt đang đỏ mặt không biết nên làm sao, anh bày tỏ tâm trạng hiện giờ của mình rất tốt: "Điện còn đầy chứ?" Câu hỏi đó của anh có chút ý ẩn sâu xa, hình như là đang tính toán chuyện gì đó không tốt.

Nguyên Bảo không khỏi nuốt nước miếng một cái, khe khẽ gạt đầu, sau đó ngập tràn rồi rảo nhìn BOSS: "BOSS, thật ra thì em vẫn muốn hỏi. . . ."

"Hỏi cái gì?"

"Anh không cảm thấy anh rất già sao? A ~ em bây giờ thì còn đang ở độ tuổi thanh xuân tương mạo lại xinh đẹp nữa, BOSS thì có sức quyến rũ của người đàn ông trung niên, chẳng may đến lúc đó anh không lên được rồi làm thế nào?"

BOSS: ". . . . Kim Nguyên Bảo, em thật đê tiện."

Nguyên Bảo: ". . . ." Đáng ghét, đê tiện nhất rõ ràng là Baidu mới đúng chứ, cô đây chỉ là nổi nghiệp thôi.

【Bởi vì người dùng nói Baidu đê tiện, cúp 50% lượng điện.】

Nguyên Bảo: được rồi, hiện tại thế nào mà cô ta chịu nhận mình là Baidu vậy, không phải đã bảo là Thống Mẹ sao?

Thấy Nguyên Bảo mất hồn, Ngôn Sóc bất mãn đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô, sau đó đưa tay rút máy sạc điện ra.

"Ài, còn chưa đủ mà. . . . ."

Từ tiếp theo Nguyên Bảo còn chưa nói ra, liền bị BOSS cái hôn mãnh liệt của BOSS chặn lại, đầu lưỡi của anh từ từ dò xét cánh môi hình vòng cung của cô, sau đó nhẹ nhàng đi vào. . . . .

"Ừm. . . . ." Nguyên Bảo bị cái hôn nhẹ nhàng này làm cho ngây ngất, không khỏi nhắm hai mắt lại, có chút vụng về đáp lại.

Cô có thể cảm nhận được hơi thở của BOSS đang tăng lên, nhiệt độ cũng dần dần tăng lên cao, anh hơi không hài lòng với việc chỉ hôn hít đơn giản như thế này, đôi môi nóng từ từ di chuyển xuống phía dưới, sau đó ngậm lấy cái cằm nộn của cô, sau khi dùng sức liếm một cái thì đưa lưỡi ra nếm nó. . . . .

"Ừm. . . . . BOSS. . . . ." Nguyên Bảo sống nhiều năm như vậy cũng chỉ nhiều nhất là được con trai nắm tay mà thôi, chỉ mới trêu đùa cô một ít mà đã khiến cô mê loạn trong đó.

"Có được không? Nếu em nói không muốn tôi lập tức ngừng lại." Ngón Súc nhẹ nhàng nó, ngón tay đã kéo khóa váy cô ra, sau đó bóng lưng sáng bóng hiện ra.

"Không phải anh là chính nhân quân tử sao?" Nguyên Bảo mê đắm nhưng mang theo sự nghi ngờ.

"Thật ra thì anh là mặt người dạ thú." Anh nói xong, liền mở cái áo ngực cô ra, sau đó ôm cô thật chặt vào trong lồng ngực của mình

BOSS quả thật là một người đàn ông rất thành thực, anh tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ người nào biết khi còn bé câu nói đầu tiên khi anh mở miệng là "Tôi là cầm thú!" Cho nên từ nhỏ BOSS đã cho mình là một con cầm thú, sau này anh trưởng thành hơn, rồi cho mình là mặt người dạ thú, thế nhưng cách nói ấy lại không phù hợp với phong cách của anh, thật ra thì anh cũng không bằng cầm thú. Ừ, đây mới là phong cách của Ngón Súc anh.

"Em không muốn." Lúc mới bắt đầu Nguyên Bảo xác định mình toàn nghĩ đến chuyện BOSS coi trản, nhưng khi lên được chiến trường này thì cô bỗng sợ hãi.

"Không muốn?" BOSS nhếch mày, màu xanh đậm trong đôi mắt dần tăng lên "Em chắc chắn chứ?"

Nguyên Bảo: ". . . . ." Đây là uy hiếp mà.

Cuối cùng, dưới sự uy hiếp, cô vẫn lắc đầu một cái, uất ức nhìn BOSS: "Ông cứ tiếp tục đi, em sẽ không quấy rầy ông đâu, có thể cho em đánh mạnh một cái không?"

BOSS: ". . . . ." Con bé ngốc này không biết bây giờ bọn họ đang làm gì sao?

BOSS đen mặt ôm cô lên giường, sau đó cúi người lên trên: "Thật ra tôi là lần đầu tiên, Kim Nguyên Bảo, cho nên em nhất định phải phụ trách tôi đấy." Cô chưa kịp trả lời, anh liền ngậm bờ môi cô, một đôi bàn tay nhẹ nhàng lướt lên ngực cô, sau đó lột lớp áo ngực bên trong ra.

"Ừm. . . . ."

Thân thể của anh từ từ áp sát người cô, ngón tay đẹp đẽ ấy khẽ chạm lên xương quai xanh của cô, cơ thể Nguyên Bảo bị trêu đùa không khỏi run rẩy lên, tay của anh đột nhiên tuột xuống, tùy ý vuốt ve nơi tròn trịa trên ngực cô, Nguyên Bảo có cảm giác muốn khóc, nếu đây là lần đầu tiên của BOSS thì cô đâm mù hai mắt mình! Đâm chết mình cũng không cần đền mạng đấy!

"Không cần sợ đâu, tôi vẫn luôn dịu dàng. . . . ." Mời các bạn sang web Doc Truyện . o r g đọc nhé

Nguyên Bảo: ". . . . ." Dịu dàng? Thế nào mà cô có cảm giác như bị tảo bón vậy chứ?

"Ừ. . . . ." Trên ngực truyền đến cảm giác tê liệt không khỏi khiến cô run người. Ngán ra thành tiếng, chính lúc này ngón tay thon dài của BOSS nắm lấy hai viên nhỏ trên ngực cô.

Đôi mắt cô ngập nước, có chút lo lắng nhìn Ngón Súc: "BOSS, anh như vậy làm em rất xấu hổ~ em vẫn cho rằng anh không lên được, em cho rằng cả đời sau mình cũng không tính đến chuyện hôn nhân nữa cơ." Dù sao mình quyến rũ BOSS thế nào, anh đều không mắc câu, nhưng cái thời buổi như bây giờ, nào có mấy ai như Liễu Hạ Huệ đột nhiên nhiệt tình như vậy, Nguyên Bảo có cảm giác mình không tiếp nhận nổi chuyện này.

Lúc nghe được câu nói của Nguyên Bảo, cơ thể Ngón Súc cứng đờ, sau đó anh biểu hiện ra dáng vẻ cực kỳ khổ sở, hình như rồi rầm suy nghĩ có nên tiếp tục hay không, nhưng dù có tiếp tục anh cũng bị dán cái mác "Không lên", nếu như đang lên thì anh sợ trong quá trình làm việc Nguyên Bảo lại phát ngôn thêm câu kinh khủng nào, đến lúc đó anh đoán chừng mình lên cũng không được. . . . .

Vì vậy, BOSS đại nhân bị ngã?

"Nhìn dáng vẻ của người chắc không lên được rồi." Nguyên Bảo thương hại nói "Không có quan hệ, em có thể. . . . ."

Lời kể tiếp cô vẫn chưa nói hết, liền bị BOSS dùng dùng đồ mộ bên nhét vào miệng: "Câm miệng"

Bây giờ cô nhóc Nguyên Bảo có chút đáng thương, nhưng rốt cuộc cũng có thể tiếp tục, BOSS cong khóe môi, sau đó từ từ hết đồ trên người cô, cả người trần truồng khiến Nguyên Bảo trở nên đẹp lạ thường, màu sắc trong mắt anh càng ngày càng đậm, hình như có thứ gì đó muốn chui ra bên ngoài

vậy

Ngôn Sóc rất dịu dàng, ngón tay của không ngừng chuyển động trên người cô, đưa tới cho cô hàng loạt run rẩy, Nguyên Bảo cảm thấy có gì đó trong người muốn lao ra vậy, cảm giác khó chịu không khỏi khiến cô nghẹn ngào thành tiếng.

Hiện tại cô vô cùng đáng thương, trong miệng bị BOSS nhét đồ, đôi mắt to to chứa nước mắt, chất lỏng trong suốt ấy theo góc cạnh khuôn mặt chảy xuống, Ngôn Sóc nhìn mà đau lòng, anh tách ra hai chân của cô ra, sau đó thân thể từ từ chen vào.

"Nguyên Bảo. . . . .Nguyên Bảo của tôi. . . . ."

"Ừm. . . . ."

"Nhìn thêm một lát, được không? Một lát nữa sẽ hết đau." Ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, sau đó nâng hai chân cô lên, eo ếch đột nhiên dùng sức chen vào cơ thể cô, bị bao bọc bởi nơi mềm mại ấm áp ấy khiến anh thốt ra tiếng thoải mái, sau đó từ từ của động bên trong nơi chật hẹp của cô.

"Ừm. . . . ." Nước mắt lần nữa trào lên, bụng của cô không khỏi thắt chặt lại, cái đau đớn tê liệt ấy khiến cô bật khóc thành tiếng, nhưng đã bị món đồ trong miệng che lấp đi. Mời các bạn sang web Doc Truyện . o r g đọc nhé

Ngôn Sóc có cảm giác hơi khó chịu, anh lấy đồ trong miệng cô ra, rồi anh dừng động tác lại, cưỡng ép bản thân chịu đựng cảm giác căng đến đau bên dưới thân mình: "Nhấn nạy chút, được không em?."

"Không cần. . . . . Đau. . . . ." Thật đau, cho nên bảo mấy người toàn là đồ lừa đảo "Cảm thú, Baidu ơi mau tới cứu tôi."

"Bây giờ gọi mẹ cũng vô ích." BOSS nhẹ nhàng cử động, nỗ lực xâm nhập.

Hiện tại Nguyên Bảo vừa muốn khóc cũng vừa muốn cười, cô muốn nói: Baidu không có nghĩa là mẹ của cô, BOSS nhất định không từ ngữ sử dụng trên Internet.

"Ừm. . . . . Chậm một chút. . . . ."

Anh ôm thật chặt lấy cơ thể cô, hơi nâng eo cô lên cao, để cô dán người lên mình, không đến nỗi chịu đựng sự đau đớn lớn như vậy nữa, thấy cô gái nhỏ bên dưới hiện ra vẻ mặt khổ sở cũng khiến anh rất khó chịu, Ngôn Sóc nỗ lực đè nén dục vọng mạnh mẽ bên trong mình, môi anh áp nhẹ lên vành môi cô, sau đó từ từ dùng khẩu hình miệng để phát âm. . . . .

Trong nháy mắt, Nguyên Bảo rơi nước mắt đầy mặt.

Anh đang nói: "Tôi yêu em, Nguyên Bảo à."

Đây là một lời yêu không tiếng động, cái đau đớn toàn thân cũng giảm dần đi trong nháy mắt, cả người thoải mái hơn. Tiếng rên từ bên môi cô thốt ra, rất là mê người, Ngôn Sóc biết bây giờ cô đã tốt hơn nhiều, liền từ từ tăng nhanh tốc độ cử động bên dưới, giống như là đang làm Yun-night Speed (mây bay = _ =), cô cảm giác cơ thể mình đang lao đi rất nhanh, sau đó càng lúc càng nhanh, càng ngày càng đẹp. . . . .

Mà ngay tại lúc này, trong đầu đột nhiên nhảy ra một âm thanh.

【Dung lượng điện thấp nên tự động tắt máy. 】

Nguyên Bảo: ". . . . ." XXOO cô, Baidu đi chết một ngàn lần đi !!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nguyên Bảo mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô nhẹ nhàng lật người, lại cảm giác toàn thân đau nhức, cô nhẹ nhàng mở tròng hai mắt, trí nhớ lúc trước toàn bộ hiện về: cô nhớ mình ở cùng BOSS ân ái với nhau, sau đó. . . . . Sau đó. . . . . Không sai, cô hết pin nên tự động tắt máy!

Sắc mặt Nguyên Bảo lập tức đen thui, máy sạc điện của cô đã kết nối vào rồi, và Nguyên Bảo vẫn còn ở trong phòng BOSS, thân thể của cũng thoải mái hơn trước, nhìn kiểu này chắc BOSS đã dọn dẹp sạch sẽ cho cô, Nguyên Bảo ngại ngùng vùi đầu vào trong chăn, BOSS quả nhiên là người đàn ông tốt, chỉ là, nếu cô không có điện thì BOSS ắt hẳn phải thông dâm với từ thi sao ?

Nhưng BOSS nhà bọn họ chắc chắn sẽ không làm chuyện cảm thú như vậy đây.

"Tĩnh chưa?" Cửa chậm chậm bị người nào đó đẩy ra, Ngôn Sóc đi vào.

"BOSS, anh có khỏe không?" Cô đem mình trùm kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt để nhìn Ngôn Sóc.

Cái này không nhắc thì cũng may, vừa nhắc đến thì bản thân anh có chút khó chịu, trong đôi mắt kia rõ ràng đang viết "Tôi rất bất mãn, tôi rất rất chưa thỏa mãn dự vọng."

"Có đói bụng không? Thời gian em ngủ hơi lâu."

"Hiện tại là mấy giờ rồi?"

"Sắp đến giờ ăn tối rồi." BOSS đi tới, kéo tấm chăn trên người cô.

Nguyên Bảo nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhìn khuôn mặt dễ nhìn của BOSS, vẻ mặt của cô càng thêm mất tự nhiên: "BOSS . . . ."

"Ừ, thế nào?"

"Thật xin lỗi." Nguyên Bảo âm ức nhìn anh, sau đó con ngươi đảo vào: "Thời khắc mấu chốt mà lại không có điện thoại đối không phải nguyên nhân của em đâu, nếu không bọn mình lại một lần nữa nhé, em sẽ cảm ơn điện thoại này." Nói xong, đem cái dây sạc đằng sau lưng đưa ra cho Ngôn Sóc xem.

Hiện tại Ngôn Sóc như bị nội thương, chẳng lẽ về sau bọn họ làm chuyện đầy đủ đều phải kèm theo một cái dây, đùa gì thế: "Nguyên Bảo." Ngôn Sóc cúi đầu vuốt ve khuôn mặt của cô: "Em chừng nào mới biến thành người bình thường đây?"

"Em không biết." Ánh mắt cô dần dần âm trầm, mình bây giờ là cái dạng người không ra người mà ma cũng chả ra ma, lúc ấy biến thành máy là được rồi, ai nghĩ lại thêm việc biến thành người, phía đằng sau còn dẫn theo ổ điện, sạc điện không lấy tiền hay là thế nào chứ.

Ngôn Sóc thấy rõ ràng khuôn mặt bị thương của cô, trong lòng không khỏi dâng lên sự tự trách: "Tôi không nên hỏi em cái này, dọn dẹp lại rồi đứng lên đi, bọn mình đi ra ngoài ăn cơm, sáng sớm ngày mai thì về nhà nhé."

"Dạ."

Nguyên Bảo đổi một bộ quần áo, đi theo BOSS xuống lầu, chân cô như nhũn ra vậy, bước đi cũng có chút khó khăn, BOSS ở một bên đỡ cô, vừa đi chậm rãi xuống lầu, thẳng góc Bạch Lạc kia lúc nhìn thấy Ngôn Sóc thì cuối đầu thật thấp, không dám nhìn thẳng vào mắt của anh, ông cụ hình như cũng rất vui vẻ, nên sắc mặt của ông cũng khá lên không ít.

"Ngồi xuống ăn cơm đi." Mời các bạn sang web Doc Truyện . o r g đọc nhé

"Ba, ngày mai bọn con phải về."

"Về thì về thôi." Ông Ngôn cúi đầu phát tay "Công ty quan trọng hơn mà, nhưng cháu nội vẫn phải có." Nói xong, ý vị sâu xa nhìn Nguyên Bảo một cái, Nguyên Bảo tròn to hai mắt của mình, nhiệt độ tự động tăng cao.

Ngôn Sóc cười thấp vài tiếng: "Con biết rồi." Ánh mắt của anh lại rơi vào người Bạch Lạc đang ngồi một bên: "Ngày mai con cũng sẽ mang cậu ta đi theo."

"Coi như hết đi." Ngón tay ông Ngôn hơi run rẩy, trên khuôn mặt già nua hiện ra ý không dễ dàng hiểu được: "Để nó ở lại phụng bồi ta đi, đứa trẻ này cũng thật đáng thương, hình dáng của nó cũng giống con khi còn trẻ." Hình như đang nghĩ tới hình dáng của Ngôn Sóc khi còn nhỏ, ánh mắt Ngôn Sóc nhìn Bạch Lạc mang theo chút ý thương người.

Ngôn Sóc cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

Nguyên Bảo cảm thấy không công bằng giùm cho BOSS: coi như Bạch Lạc là con trai của Bạch Liên, coi như Bạch Liên là là người phụ nữ ông ấy yêu thương, nhưng cũng không thể không bận tâm đến cảm nhận của Ngôn Sóc được, Nguyên Bảo đột nhiên cảm thấy BOSS nhà mình lại khiến cho người ta cảm thấy đau lòng, rõ ràng là một người đàn ông tốt như vậy, chung quy lại mang trên lưng rất nhiều thứ. . . .

Cơm nước xong xuôi Nguyên Bảo đi vườn hoa để tiêu hóa bớt cơm, mà Ngôn Sóc hầu như cứ ở bên cạnh cô nhưng không nói gì cả.

"Bảo Bạch Lạc ở đây có được không?"

Ngôn Sóc suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ nhàng mở miệng: "Ông cụ nhìn rất vui là được rồi."

"Vậy có vui không?" Ngôn Sóc vừa dứt lời, cô cũng không vừa lòng mở miệng, cô quay đầu lại nhìn về phía anh, đôi mắt màu đen mang theo sự khó chịu cũng nổi không cam lòng, Nguyên Bảo nhìn ra anh ghét Bạch Lạc nhiều chừng nào, nhưng dĩ nhiên vẫn phải để Bạch Lạc ở lại nhà họ Ngôn, ở lại bên cạnh công cụ, chuyện này đối với một ai đi chăng nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng tiếp nhận.

Ngôn Sóc nhếch khóe môi, anh tiến lên ôm lấy cô: "Như vậy cũng tốt, không có gì mà vui với không vui cả, ông cụ ở chỗ này có một người bạn để nói chuyện phiếm, tôi cũng yên tâm."

Tuyệt đối là lời nói trái lương tâm!

Nguyễn Bảo bắt mắt cong lên môi đỏ mọng: "Anh mà tốt bụng như vậy à? Anh là nhân vật phản diện."

Câu nói phía sau của cô không nghe rõ được, nhưng câu trước đây thì anh nghe rất rõ, cúi đầu hung hăng cắn lấy đôi môi đỏ mọng của cô, hai đôi mắt sắc bén như nhuộm phải một màu đậm đặc hơn: "Chúng ta trở về thôi." Giọng nói Ngôn Sóc hơi khàn, mang theo mùi tình dục nồng nặc, bàn tay to của anh rời khỏi lưng cô, có một loại kích động muốn làm cô xé rách đi vậy.

Nguyễn Bảo tránh khỏi ngực anh, lui về phía sau mấy bước: "Không được, em bây giờ không có điện đâu."

BOSS: ". . . . ." Quả nhiên là do trước kia ép sát cô nàng Nguyễn Bảo này rồi, cho nên bây giờ báo ứng mò tới đây, nhưng cũng không có liên can gì, Ngôn Sóc khẽ nhếch mày: "Nghe nói ngày hôm kia em đi thử vai."

". . . . ."

Nguyễn Bảo cứng đờ người, kinh ngạc mà nhìn Ngôn Sóc: "Anh. . . . . Làm sao anh biết? !" Đúng là không có kỹ thuật mà, mình làm chuyện bí mật như vậy, chẳng lẽ là Dương Dur? Nhưng Dương Dur cũng không phải là người lắm mồm.

"Tôi đương nhiên biết, em đi đâu tôi cũng biết." Ngôn Sóc bẻ ngang lấy cô "Đi về."

"Không được, anh phải nói cho em làm sao anh biết được chứ?" Đây tuyệt đối là vũ nhục, chẳng lẽ đây chính chuyện phái người bảo vệ trong truyền thuyết?

"Hiện tại bọn mình còn có chuyện khác, chờ sau này sẽ cùng em tính sổ cả thể luôn." Vừa về tới phòng, anh liền không kịp chờ thêm nữa mà cời bỏ quần áo trên người cô xuống, đôi môi liền hôn lên thân thể của cô.

"Ừm. . . . ." Đại não Nguyễn Bảo mơ mơ màng màng, chỉ là, cô vẫn tò mò vì sao Ngôn Sóc lại biết chuyện ngày đó, chẳng lẽ còn là nhân vật phản diện auto (*bọc ngoài) có kỹ năng này.

. . . . .

Ngày hôm say BOSS và Nguyễn Bảo quay trở lại công ty, mà lúc này đây, Nguyễn Bảo cũng nhận được một cuộc điện thoại, âm thanh bên trong điện thoại có chút quen thuộc, Nguyễn Bảo suy nghĩ một lát, nhưng vẫn không nhớ ra điều gì.

"Xin chào, cô Kim, chúc mừng cô đã nhận được vai diễn này, xin mời cô ngày mai ba giờ chiều chuẩn bị đến studio, bọn tôi sẽ chờ cô."

"Hả?" Nguyễn Bảo hơi sững sờ, lúc này cô mới nhớ tới cuộc điện thoại trước khi đi diễn thử vai, cũng là người này, mà cô được chọn sao? Trên mặt Nguyễn Bảo không khỏi hiện lên tia vui mừng.

"Sao vậy, sao vui như vậy?"

"Em được chọn vào vai ấy, cảm giác thật tuyệt vời." Nguyễn Bảo đang ngồi tại chỗ mà lại muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng, cô thật sự không nghĩ đến mình sẽ thành công, chuyện này đối với cô giống như một giấc mơ huyền ảo vậy.

BOSS cũng không chúc mừng cho cô, nhàn nhạt lướt nhìn Nguyễn Bảo: "Chuyện gì cũng không được nghĩ nó hoàn hảo hiểu không, thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí, em hiểu không? Nếu không hiểu rõ mà chỉ muốn thỏa mãn lòng mình, đến lúc đó tôi sẽ không quản em đâu."

"Mới không cần anh quan tâm nhé. . . . ." Giống như bị anh hất một chậu nước lạnh vậy, khiến cả người Nguyễn Bảo ướt sũng, cô nghiêng đầu nhìn gò má Ngôn Sóc, sự dịu dàng lúc trước giống như một giấc mộng vậy, khuôn mặt anh vẫn như cũ, không cười không nói chuyện.

"Không thú vị. . . . ." Nguyễn Bảo thấp giọng thì thầm một câu, đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt BOSS quét qua gương mặt cô, đôi mắt dài hẹp thoáng qua ý cười nhẹ nhàng: "Một lát nữa bọn mình đi xem Uất Trì Dung như thế nào, hôm nay cậu ta xuất viện đây."

"Khỏe nhanh như vậy sao?" Cái kia vết thương kia tối thiểu cũng mất một tháng, hiện tại mới một tuần lễ.

"Ha ha, đi xem một chút." Vừa nghĩ tới Uất Trì Dung thì BOSS dường như rất vui vẻ, Nguyễn Bảo lần nữa phát ghen, cô vươn tay nhéo lên bắp đùi rắn chắc của BOSS.

"Có phải anh rất thích anh Uất Trì Dung đúng không?"

"Tại sao nói như thế?" Anh nhủ mảy, có chút không rõ cô bé nhỏ này đang nghĩ cái gì: "Khuyết hướng giới tính của anh rất bình thường, anh cho là Nguyễn Bảo đã biết rồi chứ." Câu nói của anh rõ ràng có hàm ý khác, Nguyễn Bảo trầm mặc, BOSS quá sắc bén, không phải một mình cô có thể chống đỡ được.

Đi tới khu bệnh viện đợt trước, bọn họ vào phòng bệnh, sau đó thấy được Uất Trì Dung đang ngồi ở đầu giường không biết đang suy nghĩ cái gì, mắt hôm nay có lẽ Uất Trì Dung sáng không tới, gương mặt đỏ thắm, vóc người mập mạp không ít, chỉ là đôi mắt đen hẹp dài kia lại mang theo mấy phần bi

thương.

"Sao rồi, Lâm Đại Ngọc a~~." Ngôn Sóc dẫn Nguyên Bảo vào trong, nhìn chung quanh một vòng, sau đó cong khóe môi: "Hoa đào của cậu có ở đây không?"

"Cút." Sắc mặt Uất Trì Dung có chút không ổn, vẻ mặt anh lạnh nhạt, trong tròng mắt lóe ra ánh sáng lạnh lạnh.

"Tính khí chả tốt tạo nào." Ngôn Sóc đứng ở trước giường, cười nhạt nhìn Uất Trì Dung trước mắt "Xem ra cuộc sống mấy ngày của cậu ở bệnh viện rất tốt."

"Tôi nói cút." Anh nhẹ nhàng nhú mày, trong tròng mắt mang theo sự tức giận mơ hồ.

"Ăn hỏa được rồi à, mình là tốt bụng tới thăm cậu, như thế nào, có muốn mình tiễn đưa cậu về không?"

"Tiểu nhân."

"Đều đã nói rồi, Dương Dư bỏ đi chính là nguyên nhân từ cậu." Ngôn Sóc biết rõ người anh em của mình đang suy nghĩ cái gì: Uất Trì Dung là một người tương đối cố chấp, điểm này so với anh cũng giống nhau y chang, còn nhớ rõ lúc thời điểm còn học ở trường, Uất Trì Dung cũng là người gặp người sợ, nhưng sau khi biết Dương Dư thì càng ngày không có tiền đồ, BOSS đối với chuyện này thì hết sức khinh thường, đến lúc đó phụ nữ của anh chỉ có thể bị anh ức hiếp thôi!

Ừ, điểm này thì Kim Nguyên Bảo rất phù hợp với tiêu chuẩn của anh, Ngôn Sóc nhú mày, ánh mắt không khỏi đặt lên người Nguyên Bảo một bên, cảm thấy ánh mắt của anh, Nguyên Bạch hướng về phía anh một nụ cười lộ cả hàm răng trắng tinh.

"Đồ ngốc . . . ." truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

"Tôi bảo mấy người đủ rồi đấy!" Bây giờ Uất Trì Dung đã đủ phiền não rồi, điện thoại của Dương Dư đến chết vẫn không gọi được, tra IP thì hầu như cũng bị hacker ngăn trở, thật sự không có một chút tin tức nào về cô, hiện tại thân là bạn bè mà lại đứng trước mặt tình tứ với nhau, kích thích anh!

"Bọn tôi đâu có làm gì chứ, anh Uất Trì Dung sao vậy?" Nguyên Bảo hấp ta hấp tấp nhào vào ngực Ngôn Sóc, nhón chân lên hướng về cái cằm nhọn của Ngôn Sóc rồi cắn một cái.

"Môi tháng cậu ta đều có mấy ngày như vậy, không cần lo cho cậu ta đâu." Ngôn Sóc thuận thế ôm lấy eo Nguyên Bảo, sau đó nhắm ngay vành môi đỏ mọng vào hôn.

"Ừm. . . . ." nhắm mắt thuận theo, lẽ lười phát họa bờ môi của anh.

Bây giờ Uất Trì Dung bị đủ loại kích thích, nếu không phải trên đùi mình còn vết thương, không đứng dậy nổi, không thôi anh đã sớm đứng lên đâm cho hai người này một nhát tòi, sau đó để cho bọn họ làm một đôi uyên ương chết cùng nhau.

"Cầm thú. . . . ."

"Mình cho là cậu đã sớm biết rồi chứ." Ngôn Sóc khẽ thở dài rồi đi cánh môi Nguyên Bảo, nhẹ nhàng lướt qua vành môi cô lần nữa: "Cậu hâm mộ hay ghen tỵ?"

"Cút! Ngay cả nữ sinh cũng không bỏ qua, đúng là đồ cầm thú."

"Cậu chính là hâm mộ với ghen tỵ."

Uất Trì Dung: ". . . . ."

Nguyên Bảo: ". . . . ." Nếu nói bọn họ không có một cái đá nào thì cô không tin, làm thế nào, lại ghen.

Mà ngay giữa cái cảnh đang hào thuận này, Lý Lạc Nhi với đôi mắt đỏ ngầu đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tận mắt thấy Lý Lạc Nhi đi vào phòng, Nguyên Bảo và BOSS quyết định im lặng, ánh mắt Uất Trì Dung nhàn nhạt quét qua khuôn mặt Lý Lạc Nhi, rồi cũng không nói gì.

“Dung công tử!”

Cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, Lý Lạc Nhi nhào vào lòng Uất Trì Dung khóc lóc thật to, nhưng sắc mặt Uất Trì Dung trước sau vẫn lạnh lùng, anh không đẩy Lý Lạc Nhi ra, nhưng cũng không nói câu gì, rõ ràng cô ta cho thấy mình đang bị uất ức không nhỏ, khóc đến nỗi không còn hình thù gì nữa. Và cái cảnh trước mắt này hình như hơi quen thuộc, hình như Lý Lạc Nhi bị Vụ Tinh Bân cưỡng hôn, sau đó Lý Lạc Nhi chạy đến tìm BOSS để cầu sự an ủi, BOSS thì đau lòng thay cho Lý Lạc Nhi, và từ lúc này trở đi, BOSS cũng biết vị trí của Lý Lạc Nhi trong lòng của mình có sự khác biệt như thế nào rồi, cũng chính vào lúc này, Vụ Tinh Bân xông vào phòng, cuộc chiến giữa hai người họ mới chính thức bắt đầu.

Nguyên Bảo nhìn khuôn mặt đẹp trai của BOSS, cô nâng cánh tay anh lên, sau đó khoát lên vai mình: bây giờ, người đàn ông này là của Nguyên Bảo.

"Khóc đủ rồi thì đứng lên đi" Uất Trì Dung khôn giống như bề ngoài vô hại của anh, anh so với BOSS vẫn được tính là người hiền lành, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của anh thì anh đều có thể dễ dàng tha thứ, huống chi đối mặt với một cô gái trời ga không chật như thế nào, nhưng mỗi người đều có tính cách riêng của mình, huống chi, Uất Trì Dung cũng không muốn mới bắt đầu thì đã bị hạn chế như thế này.

Lý Lạc Nhi bị âm thanh của Uất Trì Dung làm cho tinh thần mơ hồ, một đôi mắt chưa đầy nước nhìn Uất Trì Dung: "Dung công tử. . . . ."

"Cô Lý." Uất Trì Dung hơi cong khóe môi, cười như vậy hơi hơi giống BOSS: "Xin chú ý cách xưng hô của cô đi, bây giờ không phải là thời đại nhà Đường hay nhà Thanh, tôi cũng không phải công tử nào cả, mà cô cũng không phải gái hát rong, cho nên xin hãy gọi tôi là anh Dung, cảm ơn."

truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Nguyên Bảo yên lặng rồi há mồm, độ sâu trên khóe môi BOSS càng thêm cong, cô còn tưởng rằng Uất Trì Dung sẽ mềm lòng với người ta, nhưng cô đã quên mất một câu nói, người phân theo nhóm vật hợp theo loài, người có thể hợp tác với BOSS nhiều năm như vậy thì có thể là loại gì.

Câu nói không phải gái hát rong kia có chút tàn độc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Lạc Nhi chợt biến, sau đó đôi môi run rẩy khiến cô không nói nên lên.

"Lý Lạc Nhi, đây chính là người tình của em sao?"

Cửa bị người kia đẩy ra, sau đó Vụ Tinh Bân tức giận đằng đặng đi vào, kế tiếp tuyệt đối là chuyện hay không thể giải thích được.

Có lẽ bởi vì cảm xúc hiện giờ đang kích động, Vụ Tinh Bân không chú ý đến đối thủ Ngôn Sốc của anh, một đôi mắt đầy tia máu nhìn Lý Lạc Nhi và khuôn mặt lạnh lùng của Uất Trì Dung.

"Cách anh nói chuyện thật khó nghe!" Lý Lạc Nhi đứng lên, bảo hộ Uất Trì Dung phía sau lưng mình, trên mặt cô vẫn còn mang theo nước mắt, nhưng trong đôi mắt ấy lại mang theo sự quật cường: "Dung công tử là một người tốt, mời anh đi ngay giùm tôi."

"Người tốt? !" Vụ Tinh Bân cười lạnh lùng, anh nhìn về phía Uất Trì Dung: "Đây không phải là tổng giám đốc của RY sao, anh có một vị hôn thê xinh đẹp vậy mà lại không cần, thế mà đi trêu chọc cái loại hàng hóa này sao, cũng không ngại hạ thấp giá trị của bản thân anh sao?"

"Anh cảm ơn!" Không đợi Uất Trì Dung lên tiếng, Lý Lạc Nhi ngược lại kích động: "Xin mời lập tức rời khỏi đây ngay, Dung công tử phải nghỉ ngơi cho khỏe, anh như vậy là ảnh hưởng đến anh ấy!"

"Dung công tử?" Vụ Tinh Bân hừ lạnh một tiếng" Em cho rằng Dung công tử sẽ để ý tới em à, lập tức đi cùng tôi, em không cần quên, nợ của anh trai em là do tôi trả, tôi hiện tại mới là chủ nợ của em!"

Lý Lạc Nhi cắn môi dưới, thân thể gầy gò lão đảo như muốn ngã, trong đáy mắt Vụ Tinh Bân thoáng qua tia yêu thương, ánh mắt của anh trong nháy mắt dịu lại: "Lạc Nhi, trở về cùng tôi đi, tôi sẽ đối xử với em thật tốt, tôi xin thề!"

Nguyên Bảo âm thầm tắc lưỡi, đây quả thực là một vở kịch đẳng cấp, với tên gọi: "Công tử bột nhà giàu bình tĩnh gỡ bỏ vương mắc yêu hận của cô gái thôn quê." Cuối cùng Uất Trì Dung công tử trúng đạn.

"Tôi. . . . . Tôi không thể về cùng anh được, tiền của anh tôi sẽ trả hết, tôi đã nói phải chăm sóc anh ấy thật tốt rồi mà, vết thương của anh ấy giờ còn chưa lành, tiền của anh tôi sẽ nghĩ biện pháp để trả."

Lý Lạc Nhi bây giờ vẫn cố chấp như cũ, nếu như tiến hành theo kịch bản phim truyền hình, BOSS đã sớm thay Lý Lạc Nhi trả món nợ này rồi, đáng tiếc, đây cũng không phải là phim truyền hình, nằm ở trên giường trước mặt cũng không phải là Ngôn Sốc.

truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

"Em có thể trả nổi sao? Lập tức đi về cùng tôi! Nếu không em xem tôi xử lý em như thế nào!" Vụ Tinh Bân nói xong thì muốn tiến lên đang cô, trong ánh mắt Lý Lạc Nhi thoáng một tia hoang mang, cô trốn thật nhanh bên người Uất Trì Dung, đưa tay nắm lấy mép áo của anh "Dung công tử, cứu cứu tôi với. . . . . Van anh đấy. . . . ."

Hiện tại tuồng vui này có thể gọi là "Công tử nhà giàu ngang ngược cưỡng ép, công tử chính nghĩa ra tay cứu giúp" a ~ sai rồi, không có cái câu phía sau kia đâu.

Uất Trì Dung nhếch miệng: "Cửa ở bên kia, đi thông thả không tiền!"

"....."

"Dung công tử." Lý Lạc Nhi rơi nước mắt lần nữa: "Anh nhẫn tâm như vậy sao? Lòng em chỉ nghĩ đến anh mà thôi, ngày hôm đó. ...." Cô ngưng ngừng cúi đầu "Ngày hôm đó công tử xả thân cứu giúp, em liền. .... Liền. ...."

"Ngôn Súc." Không đợi cô ấy nói hết lời, Uất Trì Dung ngừng đầu nhìn Ngôn Súc "Trong đoàn diễn có thiếu người không? Minh thấy cô Lý đây đóng vai nữ hát rong đáng thương cũng không tẻ lắm đâu, tư cách cô ấy rất chi là phù hợp.."

"Bên đó của mình là diễn cổ trang huyền huyền, không có vai nữ hát rong đâu, chi là. .... Chi là thiếu một nữ múa vui cho khách đấy." Hai đôi mắt anh mang theo ý cười, phối hợp cùng Uất Trì Dung không chê vào đâu được .

"Nghe không?" Uất Trì Dung nhẹ nhàng đẩy tay cô ra "Để Uất Trì Dung này giới thiệu cô vào đoàn diễn đi, đến lúc đó nhất định sẽ kiếm được ít tiền mà trả nợ, nếu bất đắc dĩ thì cô lấy thân báo đáp cũng được mà, tôi thấy tổng giám đốc Vuur đôi với cô cũng có ý có tình đấy!"

"Mấy người có ý gì?" Sắc mặt Vuur Tinh Bân lập tức đen thui, đôi mắt anh rơi lên người Ngôn Súc "Ý của anh là Vuur Tinh Bân tôi chỉ xứng với một vũ nữ?"

"....."

Vuur Tinh Bân chuyển sang tình tiết trong kịch bản thật là nhanh, đoàn người Nguyên Bảo có chút không theo kịp tiết tấu của anh ta, rồi Nguyên Bảo nhích lại gần ngực Ngôn Súc, nhìn Vuur Tinh Bân một cách vô tội: "Anh có bệnh tình dục thì đi Bắc Kinh cũng không tệ đâu, ngài chỉ xứng đến Bắc Kinh, có bệnh tình dục thì đến Bắc Kinh đi, ở Bắc Kinh có bệnh viện chuyên chữa bệnh tình dục đấy."

"....."

"Này! Đã bảo không được nói mấy thứ này mà." BOSS có chút bất mãn, cong lên ngón tay rồi dùng sức búng trán cô một cái, sau đó bảo vệ Nguyên Bảo trong lòng ngực của mình, cản trở ánh mắt của Vuur Tinh Bân.

"Đúng là kiểu đàn ông như thế nào thì thích cái loại phụ nữ như thế ấy!" Vuur Tinh Bân âm thầm châm biếm thân phận của Nguyên Bảo, nhân tiện mắng luôn BOSS.

Ngôn Súc da mặt dày mà, người ta đã không thèm để ý, nhưng Nguyên Bảo thì không chịu được, cô dùng sức ngừng đầu từ trong ngực BOSS lên, sau đó không chịu yếu thế phản kích lại: "Đúng là cái hạng người giống tên."

"....."

"Bọn mình biết là được, đừng có nói ra nhé, ngoan ." Ngôn Súc cuối đầu hôn lấy cô, cuối cùng ngậm lấy cánh môi cô trong miệng mình, nhẹ nhàng lật qua lật lại.

"Ừm. ...." Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng hôn được, đúng là cảm thú, nhưng mà Nguyên Bảo rất là thích.

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyện . o r g để có có chương mới hơn

Sắc mặt Trì Dung đen thui nhìn cảnh ân ái ái của Nguyên Bảo và Ngôn Súc: "Tôi nói mấy người đủ rồi đó, dọn dẹp đồ đạc. Ngôn Súc, cậu đưa mình về nhà."

"Được" Náo nhiệt cũng xem đủ rồi, đúng lúc nên thu tay lại.

"Chờ một chút!" Lý Lạc Nhi lúc này có chút không ổn, cô vươn tay kéo lấy áo Uất Trì Dung: "Dung công tử, vết thương của anh là do tôi mà có, xin để tôi chăm sóc cho anh, cầu xin anh, nếu không lòng tôi không được yên."

"Vậy thì cô vĩnh viễn không yên cũng tốt lắm đấy." Uất Trì Dung kéo áo mình lại, thuận tiện vỗ lên mặt đất trống không "Ngôn Súc, đỡ mình nào!" Uất Trì Dung có cảm giác mình sắp thoát khỏi khổ ải rồi, mình bị thương mà cũng không dám nói cho người nhà biết, mỗi ngày ở trong bệnh viện lại còn bị cái người Lý Lạc Nhi này giày vò đủ kiểu, buộc anh ăn mấy loại đồ bỏ kỳ quái đến ghét luôn, nếu giờ ở thêm mấy ngày nữa nhất định anh sẽ chết, nhất định sẽ!

"Đừng!" Lý Lạc Nhi đột nhiên kích động, Cô ôm chặt lấy Uất Trì Dung: "Tôi đây thật sự thích anh, để em ở cùng với anh đi, cái gì em cũng không cần, để cho em ở cùng với anh có được hay không, coi như không để cho em ở bên cạnh anh đi chẳng nữa, cũng cho em hầu hạ anh và chăm sóc cho anh!"

Giữa hai người trong lúc đó có gì khác lạ sao ? Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyện . o r g để có có chương mới hơn

"Tôi đã có vị hôn thê, xin cô hãy tự trọng, cô không cần dang tiếng như tôi cần." Uất Trì Dung đẩy cô ra, ánh mắt mang theo ý lạnh "Cô Lý, sau này đừng có quấy lấy tôi nữa, tôi không phải cút, cô cũng không phải là ruồi!"

"....."

Vâng. .... Đúng là ác!

Công tử Uất Trì Dung vì bỏ rơi miếng kẹo mè xừng Lý Lạc Nhi đây, mà thậm chí đem chính bản thân mình gộp vào đó, tuồng vui này tên là: "Vì bảo vệ danh tiếng, đồng quy vu tận?"

Ngôn Sóc tiến lên đỡ Uất Trì Dung, cuối cùng quyết định công anh ta lên lưng, để lại mấy người trong phòng bệnh giương mắt nhìn Ngôn Sóc cõng Uất Trì Dung đi ra ngoài.

Nguyên Bảo nhìn quanh một chút, sau đó cầm cái túi áo quần trên giường rồi đi theo ra ngoài.

"Dung công tử, đừng mà. . . . ."

"Tôi nói em đủ rồi đấy!" Vuơ Tinh Bân không chịu được nữa vươn tay kéo cô lại "Em thật sự xem mình là con ruồi là gái hát rong sao hả, đảng hoàng mà sống bên cạnh tôi đi, tôi sẽ đối xử với em thật tốt!"

"Không! Hạnh phúc của bản thân mình thì mình phải tranh lấy! Dung công tử chính là hạnh phúc suốt đời của tôi, ngoài anh ấy ra tôi không gả cho ai hết!"

Câu cuối cùng ngoài anh ấy ra không gả cho hết thiếu chút nữa làm Nguyên Bảo ngã trên mặt đất.

Hôm nay thời tiết cực kỳ tốt, Uất Trì Dung thoải mái phơi nắng, cảm giác xúi quẩy mấy ngày nay cũng tan biến đi, mà BOSS cõng trên lưng một đấng mày râu như vậy, cũng không có cảm giác tốn bao nhiêu sức lực.

Uất Trì Dung không biết nghĩ tới điều gì, anh cười khê khê: "Mình nhớ ra lúc tụi mình học cấp hai cậu cũng cõng mình trên lưng như thế này nè, sau đó trên diễn đàn trường nói bọn mình là một đôi công thụ nữa!"

Đó là một chuyện rất xa xôi, lúc ấy Uất Trì Dung bị ngã từ trên gác xuống khiến chân bị thương, đó là lúc Uất Trì Dung và Ngôn Sóc không có tâm tư nhiều như bây giờ, cũng không có chuyện không buông tha người khác như bây giờ, Ngôn Sóc là một người khó chịu, anh không biết cách diễn đạt, đúng lúc ấy thì bị hù đến hoảng tại chỗ, rồi không nói hai lời cõng Uất Trì Dung trên lưng đến bệnh viện. . . . .

Cái đáng về ấy thật là ngu, chả giống Ngôn Sóc là bao.

Ngôn Sóc nở nụ cười: "Đừng nên nói vậy, bây giờ mình có Nguyên Bảo rồi."

Uất Trì Dung cười cười, không nói gì, bọn họ đều đã có người yêu của riêng mình, đều đã có sự nghiệp mà mình muốn, nhưng đã từng có tình bạn bè mà mỗi lần nhớ tới, Uất Trì Dung vẫn cảm nhận được cái âm áp đã lâu ấy, cả đời người chính là như vậy, có một người anh em tốt, có một cô gái tốt, cuối cùng có một mái nhà, thật đơn giản, nhưng mọi chuyện không dễ dàng, bạn càng muốn nó yên ổn thì ai đó sẽ cố tình khiến bạn có chuyện.

"Em thật là ghen tỵ!" Nguyên Bảo vất vả đuổi theo, cô thở hổn hển: "BOSS cũng chưa có công em cơ đấy, ghét, em ghét Uất Trì Dung!"

"Anh cũng rất ghét cậu ta đấy nhé." Ánh mắt Ngôn Sóc dịu dàng, anh dừng bước nhìn Nguyên Bảo "Tôi đây."

"Làm gì, chẳng lẽ công bạn gái với thụ trên lưng?" Nguyên Bảo nói xong, giọng nói mang theo vị chua lè, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi qua.

"Nhón chân lên."

"Hả?" Nguyên Bảo nghi hoặc nhìn BOSS, sau đó nhón chân lên.

Trong nháy mắt, BOSS nhẹ nhàng cúi người xuống, anh nhắm mắt lại, hôn lên bờ môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào khoang miệng của cô, cái đáng về này như đại biểu cho tiếng lòng của anh dành cho Nguyên Bảo, hình ảnh ấy rất đẹp. . . . Nếu là. . . . Nếu là không có cái vị phía sau lưng kia.

Uất Trì Dung cảm giác như mình là người bị kịch vậy: "Tôi nói mấy người đủ rồi đấy! Cố ý chọc giận tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Uất Trì Dung không dám về nhà, mà căn hộ của anh cũng không có một bóng người, Uất Trì Dung vẫn làm đáng về đáng thương nhìn Ngôn Sóc, chờ đợi anh có thể tốt bụng chấp anh một khoảng thời gian, nhưng Ngôn Sóc trước mặt vẫn thủy chung không đổi sắc, ngay cả ánh mắt cũng không ngoáy lấy anh một cái.

"A Sóc. . . . ."

"Không có chuyện thương lượng." Ngôn Sóc trả lời gọn gàng linh hoạt, anh nhìn Nguyên Bảo qua kính chiếu hậu, hình như Nguyên Bảo quá mệt nên ngủ say xưa ở ghế đằng sau.

Uất Trì Dung nghiêng đầu lên lên liếc Nguyên Bảo đang ngủ phía sau: "Minh sẽ không quấy rầy cậu đâu, nghe chuyện giường chiếu không phải là phong cách của mình."

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

"Phong cách của cậu là trực tiếp quay phim AV." Ngôn Sóc đùa bốn một câu "Nói nhanh một chút, phải về nơi nào?"

Bây giờ Uất Trì Dung thật sự rất rối rắm, nếu Dương Dur ở chỗ này thì lập tức đi tới chỗ của Dương Dur rồi, nhưng nếu cố tình. . . . . trở về nhà, nhớ tới cha mẹ mình thì anh lại nhức đầu. Uất Trì Dung là con trai độc nhất của nhà, cha anh thì cả ngày quần lầy anh để bảo anh tiếp nhận cơ nghiệp, còn mẹ anh thì cứ coi anh như một đứa con nít ba tuổi mà đối đãi, nghĩ đến việc quay về mà bị hai ông bà già hạ hạ hằng ngày thì anh lại khổ.

"Thật không thể thương lượng?" Uất Trì Dung bây giờ không muốn từ bỏ, trừ chỗ của Ngôn Sóc ra thì anh không còn chỗ nào để ở.

"Nói nhanh một chút đi nơi nào đi."

"Được rồi được rồi, về nhà đi."

Nhà Uất Trì hết sức cổ kính, nơi đây từng là vương phủ đặc biệt của người trong tộc thời Đại Thanh, cuối cùng thì sau quá trình sửa sang lại, nó mới trở thành biệt thự của nhà Uất Trì Dung.

Ngôn Sóc cổng Uất Trì Dung vào nhà, mấy người giúp việc thấy cậu chủ Uất Trì Dung bị thương thì hơi sững sốt, sau đó rồi rít chạy vào phòng trong, vừa chạy còn vừa kêu: "Không xong rồi, cậu chủ bị thương —— bị thương ——"

"Phiền chết đi được !" Uất Trì Dung không kiên nhẫn nhú mày, cảm giác trái tim mình đang phiền loạn.

Ngôn Sóc linh hoạt ném Uất Trì Dung cho quản gia, không nói hai lời, quay đầu bước đi, cha mẹ Uất Trì Dung và ông nội An này rất kinh khủng, BOSS bày tỏ mình cũng không muốn đối mặt, nhưng . . . . .

"A Sóc hả? Ôi chào, đúng là đã lâu không gặp, nhanh vào đây đi." Bà vai Ngôn Sóc liền nặng nề, bị kéo vào trong.

"Ông nội An khỏe ạ." Ngôn Sóc lễ phép thăm hỏi một tiếng, ở trong lòng không ngừng than thở, nhìn kiểu này thì hôm nay không về được rồi.

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Ông nội Uất Trì An của Uất Trì Dung đã gần 80 tuổi, nhưng cơ thể vẫn cường tráng như cũ, thứ đam mê nhất là việc đánh cờ, mà đối với kỹ thuật chơi cờ của Ngôn Sóc cũng không kém, từ đó về sau, chỉ cần NGôn Sóc tới chơi, ông nội AN lập tức quần lầy anh đòi chơi cờ, mặc dù Ngôn Sóc nghiêm túc và không thích nói chuyện, nhưng cũng không đại biểu là anh tình nguyện ngồi tiếp cờ với ông nguyên một ngày, nếu như vậy thì thả anh dành thời gian đi tưới hoa còn thú vị hơn chuyện này.

"Đến đây, cùng cùng ông đây chơi ván cờ." Ông nội An nói xong thì kéo Ngôn Sóc vào trong nhà.

Ngôn Sóc nhú mày một cái: "Hôm nay thật sự không được ạ, Uất Trì Dung bị thương, huống chi bên trong xe còn có bạn gái con nữa, cho nên. . . . ."

"Bạn gái?" Ông nội An kinh ngạc nhìn Ngôn Sóc "Con mà cũng có phụ nữ à, thật là, ta vẫn cứ cho con là đồng tính nam chứ, còn nghĩ xem có nên hay không nên hợp tác con với cháu trai ở cùng với nhua nữa này. . . . ."

Ngôn Sóc: ". . . . ."

"A Sóc, đi đi, đem bạn gái nhỏ của con vào đây ta xem, ta ngược lại muốn nhìn đưa con gái nào số tốt như vậy chọn được Ngôn Sóc."

Ngôn Sóc không tiện cự tuyệt một ông già đang cười hả hê, anh nhẹ nhàng thở dài một cái, sau đó đi ra ngoài.

Cơ thể Nguyên Bảo lúc này đã rúc toàn bộ người vào bên trong chiếc áo vest màu đen, cái kiểu kia thật giống một con nhím, Ngôn Sóc nở nụ cười thật khê, anh cúi tiến vào, sau đó nhẹ nhàng kéo tấm áo đang trùm đầu kia ra.

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Cô gái nhờ giờ đây đang ngủ rất say, khuôn mặt đỏ bừng lên, thỉnh thoảng còn thì thào một câu tên của anh, đúng là dễ thương mà, Ngôn Sóc cong khóe môi, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn, đầu lưỡi từ từ đáng vòng trên vành môi của cô, cho đến khi cánh môi khô khốc chuyển thành ướt át

"Ừm. . . . ."

Ngôn Sóc chui người vào trong, rồi đóng cửa cái rầm, không gian bên trong vốn đã nhỏ giờ thì hẹp hơn trước.

"BOSS. . . . ." Vốn đang mơ mơ màng màng thì mở to đôi mắt ra, vẫn còn buồn ngủ nhìn khuôn mặt của BOSS, anh cách cô rất gần, hơi thở ra vờn lên làn da mặt cô, khiến cô nhanh chóng nóng lên.

"Bọn mình về nhà rồi sao?"

"Chưa." Âm thanh Ngôn Sóc khàn khàn, ánh mắt anh nhìn Nguyên Bảo sáng quắc, sau đó cười khê: "Đồ ngốc." Ngôn Sóc cảm thấy mình đáng có một niềm vui vô hình, cái nơi trống trải trong lòng kia giờ như được lấp đầy bởi gì đó, loại cảm giác này là từ khi Nguyên Bảo đến bên cạnh anh, và anh chẳng muốn mất nó đi.

"Tại sao lại nói em vậy?"

"Bản thân đã ngốc rồi mà ." Anh hạ người xuống, sau đó chiếm lĩnh cái cảm cô, từ từ hôn dần xuống dưới.

"Ừ. . . . ." Nguyên Bảo bị quấy nên hơi ngửa ngáy, không khỏi hướng vừa dỗi đi.

Bàn tay to của anh nhẹ nhàng vuốt ve người cô, sau đó trượt vào trong quần áo, Nguyên Bảo cảm giác mình có chút khản trương, bây giờ đang ở trong xe, nếu để người khác nhìn thấy thì không ổn.

"Đừng mà, em không muốn ở đây."

"Tôi không vào được." Ngôn Sóc nói rất là thẳng thắn, tay của anh trượt đến cái mông cô, nhẹ nhàng vuốt ve cái chỗ cấm sặc bằng kim loại kia.

"BOSS, nơi đó. . . . . Nơi đó không thể cấm!" Nguyên Bảo rất là ngại ngần nói ra chữ này, đôi mắt đen lánh của cô thấp thỏm nhìn Ngôn Sóc, mình cũng không quên lúc ấy chính bản thân BOSS có ham muốn mạnh mẽ thì cũng biến thành cấm thủ .

Ngôn tay BOSS cứng đờ, sau đó dụng lực ấn một cái lên cái chỗ cấm ấy, giọng nói cực kỳ tức giận: "Nhỏ như vậy, anh có thể đi vào sao? Cái đồ ngốc này!"

Mà ngay tại lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, cửa sổ xe gõ nhẹ một cái, truyền đến một giọng nữ: "Cậu Ngôn, ông cụ đang giục cậu đấy ạ."

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

"Tôi biết rồi, sẽ vào ngay."

"Xin cậu Ngôn nhanh một chút, đừng làm cho ông cụ ngồi chờ mà sốt ruột."

"Bọn mình tới nhà Uất Trì Dung rồi hả?" Nguyên Bảo nhìn khuôn mặt Ngôn Sóc, bản thân mình lại đi ngủ mất, chuyện quan trọng vậy mà lại quên, nào ngần đúng là không có biện pháp.

"Ừ, nhanh lên đi. " Ngôn Sóc đưa tay chỉnh sửa lại quần áo Nguyên Bảo, sau đó đứng dậy mở cửa xe ra.

Nguyên Bảo nhìn khuôn viên nhà theo kiến trúc cổ xưa, không khỏi âm thầm than thở, sau bảy lần quẹo tám lần rẽ, bọn họ cũng vào được phòng khách chính. Chỉ thấy Uất Trì DUNG ngồi ở một bên trên sofa, một vị người phụ nữ đang khóc lóc quay lưng về phía bọn họ, sắc mặt Uất Trì Dung bây giờ hết sức không ổn, hình như là đang âm thầm nhẫn nhịn cái gì đó vậy.

"A Sóc, đây chính là bạn gái con sao?" Ông cụ ngồi ghế trên rất chi là khí thế, cực kỳ giống một Vương Lão thời cổ đại, Nguyên Bảo không khỏi lo lắng.

"Đây là ông nội An, em chào ông nội An tiếng đi." BOSS nhẹ nhàng đẩy cô đến trước mặt.

Nguyên Bảo liếc nhìn khuôn mặt uy nghiêm của ông nội An, sau đó nhanh chóng cúi thấp đầu xuống: "Chào ông nội An, con là Nguyên Bảo."

"Đến đây, để cô bé này tự đi chơi đi, A Sóc đi đánh cờ với ta nào."

Tự mình đi chơi, Nguyên Bảo có chút hắc tuyến, đang lúc Ngôn Sóc nghĩ nằm kiểm lý do gì để thoát khỏi ông nội An thì Nguyên BẢO chợt sùng sốt, người con gái vốn mặt tích kia đã quay trở lại.

"Dương. . . . . Dương Dư. . . . . " Uất Trì Dung kinh ngạc nhìn Dương Dư đang từ cửa đi vào, vẻ mặt tràn đầy biểu hiện không thể tin.

Thời điểm Dương tận mắt thấy Uất Trì Dung, sắc mặt vốn nhu hòa giờ lại lạnh lùng, cô quay đầu ra, không muốn nhìn Uất Trì Dung.

"Tiểu Dư về rồi à?" Ba Uất Trì Dung thân thiết hỏi "Thế nào, vụ bên Mỹ sao rồi?"

"Vô cùng thành công, bác trai có thể yên tâm." Giọng nói Dương Dư dịu dàng, nhìn lướt qua mọi người "Nếu không còn chuyện gì thì con đi trước, con còn có rất nhiều chuyện cần phải làm."

"Đừng đi, con lại xem A Dung đang bị hươu này, Ngôn Sóc và bạn gái nó cũng tới đây, thời gian lâu rồi chúng cũng không tụ tập lại với nhau, ở lại ăn bữa cơm đi, rồi kể ít chuyện về việc kết hôn của mấy đứa cho ta nghe."

"Kết hôn!" Uất Trì Dung vui mừng, sau đó lập tức âm ỉ, bọn họ hiện tại cũng qua lại với nhau được mấy năm rồi, nhưng mỗi lần mình cầu hôn thì đều bị cự tuyệt, lần này chỉ sợ cũng. . . . .

"Được ạ!" Ai ngờ Dương Dư trả lời vô cùng dứt khoát, cô cười yếu ớt nhìn Uất Trì Dung "Chúng ta lâu rồi không tụ tập."

"Con với Nguyên Bảo đi về trước, sau này sẽ qua viếng thăm sau." Ngôn Sóc kéo Nguyên Bảo như muốn đi, trường hợp bây giờ thật sự không thích hợp để anh ở lại, nhưng những người khác lại không cho là vậy.

"Đừng đi, chúng ta cũng không đem Ngôn Sóc làm người ngoài, huống chi nếu có thể để hai người bọn con tổ chức cùng thì hay." Mẹ Uất Trì Dung nhẹ giọng mở miệng, sắc mặt thể hiện sự vui mừng, lúc còn đi học Ngôn Sóc thường hay tới đây chơi, bà cũng coi anh như một người con trai khác mà đối đãi.

"Hả?" Nguyên Bảo sững sờ nhìn mẹ Uất Trì Dung đang hào hứng bên cạnh, không phải là đang nói Uất Trì Dung và Dương Dư sao? Thế nào mà lại kéo bọn họ vào đây, đúng là triển khai kiểu thần thánh..

Hai con người Ngôn Sóc thoáng qua tia ánh sáng nhạt màu, anh tự tay vuốt ve mái tóc Nguyên Bảo: "Cô ấy còn quá nhỏ, con muốn mấy năm tiếp theo. . . ." Dù thế nào đi chăng nữa bọn anh cũng đã lên xe, cũng không lo lắng chuyện sau này mua vé bổ sung.

"Vậy hai năm sau bọn mình tổ chức cùng với Ngôn Sóc đi, anh nói có được không, A Dung." Dương Dư dịu dàng nhìn Uất Trì Dung, giọng điệu như vậy thật sự khiến anh không được tự nhiên. Anh nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu một cái.

Nhưng ông cụ ngồi ghế trên lại không hài lòng. "Cái gì mà qua mấy năm, qua mấy năm ta sớm vào quan tài rồi, ở lại bàn bạc thêm đi, bảo phòng bếp chuẩn bị bữa cơm tối."

Xem ra hôm nay nếu không nhất định chuyện này, ông cụ sẽ không thả người.

"Ừm. . . . . Làm thế nào đây?" Nguyên Bảo vừa nghĩ đến việc kết hôn thì cô có chút khủng hoảng, bản thân cô và BOSS phát triển đã thật sự nhanh rồi, hiện tại nếu bàn tới chuyện kết hôn thì ngày thứ hai sẽ có em bé, ngày thứ ba cô sẽ lên chức bà nội, Nguyên Bảo run người một cái, thật là khủng khiếp.

"Em không vui?" BOSS lập tức trầm xuống, anh mím chặt miệng, xem ra có một chút bất mãn.

"Không phải anh nói bây giờ em còn nhỏ sao?" Nguyên Bảo cảm thấy thời mẫn kinh của BOSS mà đến thì tâm trạng vui giận bất thường đủ kiểu, cô có chút nhìn không ra BOSS rồi.

Ngôn Sóc nhẹ nhàng cười cười, sau đó tiến tới bên tai cô: "Kim Nguyên Bảo, em thấy bọn anh còn có chuyện gì không làm, hả?"

Cái chữ cuối cùng ấy có ý nghĩa sâu xa thật, cao thấp lưu chuyển, khuôn mặt Nguyên Bảo lập tức đỏ bừng, sau đó cô ngậm miệng không nói gì, thấy Nguyên Bảo trầm mặc, BOSS hài lòng cười.

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Bên này hai người tán tỉnh đến sung sướng, bên kia trong lòng Uất Trì Dung rối rắm đủ loại, hai mắt hẹp dài của anh cứ nhìn ông nội nói chuyện phiếm vui vẻ với Dương Dư bên kia: anh luôn cho rằng cô sẽ là một người vợ tương lai rất ưu tú, cô đối với người nào đều rất có lễ phép, càng thêm việc làm người lớn thích thú nữa, làm việc dứt khoát, không chừa đường lui, Uất Trì Dung lúc bắt đầu cũng là người cường thế, nhưng vì Dương Dư mà cứng rắn mà buông bỏ nó xuống, Uất Trì Dung cũng không thấy gì lạ, đối với người mình yêu thì chỉ như vậy đối với người mình yêu mà thôi.

Nhưng Dương Dư, giống như cho tới bây giờ cũng không vì mình làm gì đúng không?

Có lẽ anh nghĩ như vậy có chút hèn hạ, tình yêu vốn cũng không phải là cái chuyện công bằng gì cả, nhưng anh vẫn còn muốn Dương Dư ủy thác mình một lần, như vậy anh mới không thấy có mình có nhiều uất ức.

"Vết thương đỡ hơn chút nào chưa?" Dương Dư đi tới, bàn tay mảnh khảnh bao bọc lên bàn tay to của anh "Thật xin lỗi, hôm trước em không quan tâm anh."

"Anh biết em bận bịu mà." Anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái "Nói gì với ba anh vậy?"

"Không nói gì." Tâm trạng cô tốt nên cong khóe môi nói với anh " Anh đào hoa thật đấy."

Uất Trì Dung cười khẽ một tiếng: "Chẳng lẽ là, em ghen sao?"

Dương Dư trầm mặc một hồi, sau đó lắc đầu một cái, nhìn về mặt Uất Trì Dung bỗng sầm xuống trong phút chốc, cô thích thú mà cười: "Em biết trong lòng anh chỉ có mình em, cho nên sẽ không đi ăn dầm với nhân viên đầu." Lời đáp lại lúc này thật hoàn hảo nhưng Dương Dư cũng muốn làm rõ ràng một chuyện, ông chồng tương lai của mình, nên là thích hợp bảo vệ, luôn làm theo lời không thôi lại phản tác dụng. Huống chi, cô thật sự yêu người đàn ông trước mặt này! Thật sự muốn cùng anh đi hết nửa đoạn đường còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Không khí trên bàn ăn rất hòa thuận, Nguyên Bảo có chút không tự nhiên, tay đặt ở trên đầu gối vẫn bị BOSS giữ chặt, chỉ im lặng mà ăn cơm, một câu cũng không nói, mà ngay lúc này, ông nội An mở miệng nói chuyện.

"Tháng sau có một ngày tốt, mấy đứa nên tổ chức cho xong đi, nếu không thời tiết từ từ chuyển sang lạnh thì xương cốt của ông già như ta đây cũng sẽ không chịu nổi."

"Được ạ, cháu không có ý kiến." Uất Trì Dung trả lời rất dứt khoát, trên mặt anh vẫn luôn cười tủm tỉm, điều này chứng tỏ từ đầu đến cuối tâm tình của anh ta vẫn rất tốt.

"A Sóc và cô bé này cũng cùng nhau tổ chức luôn đi, như thế sẽ càng thêm náo nhiệt."

"Không được." Ngón Sóc vuốt ve bàn tay nhỏ nhỏ của cô rồi nói tiếp: "Bọn cháu đã định vào mùa xuân sang năm rồi, hiện tại chỉ e là hơi sớm."

Ngón Sóc vẫn luôn kiên trì, thật ra cũng đang suy tính vì Nguyên Bảo, An lão cũng không nói thêm gì nữa, nhưng về mặt thì hơi thất vọng. Lúc này, ba Uất liền quay sang hỏi Dương Dư vẫn một mực im lặng từ đầu đến giờ: "Tiểu Dư, không vất vả rồi quá chứ? Nếu thấy mệt mỏi thì cứ nghỉ ngơi một thời gian để, chú sẽ đi đến công ty giúp cháu một tay."

"Không có ạ, cháu vẫn còn trẻ, nên làm nhiều chuyện một chút, cảm ơn chú đã quan tâm." Cô nói xong liền liếc sang phía Uất Trì Dung đầy ảm ý.

Uất Trì Dung tràn đầy mờ mịt nhìn bọn họ: "Hai người. . . . . đang nói đến chuyện gì vậy?"

"Vẫn không nói cho con biết." Mặt của ba Uất vốn đang nghiêm túc liền nhu hòa hẳn xuống: "Thằng con bất hiếu như anh cả ngày chỉ biết xử lý chuyện công ty thời trang gì đó của mình mà mặc kệ mọi chuyện trong nhà, ba anh hiện tại đã lớn tuổi, rất nhiều chuyện tuy có tâm nhưng vô lực, chỉ có thể tìm người khác đến giúp một tay cũng may là đã có Dương Dư tôi giúp ba."

"Bắt đầu từ lúc nào?" Uất Trì Dung hơi nhíu mày hỏi, nhìn sang cô gái bên cạnh, đang thùy chung an phận ăn các món ăn trước mặt của mình, hình như người vừa mới được nói đến không phải là bản thân mình.

"Tiểu Dư không cho chúng ta nói cho con biết, cũng đã hơn nửa năm rồi, con nên tìm thời gian để giúp đỡ Tiểu Dư đi, nó ba ngày hai bữa suốt ngày phải chạy ra ngoài, cũng rất mệt mỏi." Mẹ Uất liền từ nhìn cô con dâu của mình giải thích, Uất Trì Dung cũng không nói gì nhưng cảm thấy chuyện này có chút nằm ngoài dự liệu của anh, vẫn cho là bản thân mới chính là người phải trả giá, vẫn cho là những việc mình làm vĩnh viễn so với cô nhiều hơn rất nhiều, nhưng xem ra chỉ có anh tự cho là đúng mà thôi.

"Thật xin lỗi." Anh thấp giọng nói, liền sau đó nắm lấy tay của cô, anh sao lại không nghĩ tới chứ? Dương Dư là một cô gái quật cường, có chuyện gì vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho anh biết, thế nhưng anh lại cả ngày oán giận cái người này không yêu mình.

Ngón tay của Dương Dư đột nhiên cứng đờ, sau đó vành mắt liền đỏ lên, cô cúi đầu đảo đảo cơm trong bát, không muốn cho người khác nhìn thấy mình đang rơi nước mắt.

Một bữa cơm này quả thật rất vui vẻ, lúc Ngón Sóc và Nguyên Bảo sắp đi, ông lão còn có chút lưu luyến, bây giờ trời đã sẩm tối, Nguyên Bảo ngồi ở trong xe cảm thấy rất buồn ngủ, Ngón Sóc đưa tay véo vào gương mặt của cô nói: "Không được ngủ, về nhà rồi hãy ngủ tiếp."

"Buồn ngủ quá." Cô miễn cưỡng ngáp một cái, sau đó nhìn vào gò má của Ngón Sóc nói tiếp: "Ngày mai em muốn vào tổ diễn kịch, nên hơi khẩn trương thôi." Cô rất chờ mong BOSS có thể dừng cảm kết hôn với mình ....

Nhưng Ngón Sóc lạnh lạnh cười, có chút giễu cợt nhìn Nguyên Bảo: "Kim Nguyên Bảo, em có làm gì tôi cũng sẽ không ngăn trở, chỉ là không được bỏ dờ giữa chừng, em cho rằng tổ diễn kịch ấy có gì tốt mà lại tham gia vào."

Lời của BOSS thật không có một tí ti cảm xúc nào, nếu không phải Nguyên Bảo đã quen với những lời nói ác độc của anh thì nhất định đã sớm khóc rồi. Nhưng cô vẫn thấy chút khổ sở, nói thế nào chính mình cũng là người của BOSS, nhưng người đàn ông trước mắt này không cổ vũ cô còn chưa tính lại còn đá kích cô như vậy.

"Uất ức sao?" Ngón Sóc nhếch môi nói, sau đó đỗ xe lại, tiến lên phía trước nâng gương mặt của cô gái nhỏ lên: "Xem vẻ mặt của em như vậy, nếu mà dám khóc thì xem tôi thu thập em như thế nào."

"Em còn lâu mới khóc." Cô bất mãn gầm nhẹ, sau đó liền đỏ hồng vành mắt.

"Thật sao." Anh nuông chiều cười cười: "Ngày mai cố gắng lên, trở về ngủ một giấc thật ngon, mới vừa rồi chỉ nói sự thật mà thôi." Ngón Sóc nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt của cô: "Tổ diễn kịch sẽ rất mệt mỏi, tôi cũng không quá hi vọng em tham gia vào lĩnh vực điện ảnh hay truyền hình. Làng giải trí là một vực nước sâu, cái cút chó gì đều có, tôi không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh em, không thể bảo vệ em bất cứ lúc nào, em hiểu không?"

Đôi mắt sắc sảo tràn đầy nghiêm túc, Nguyên Bảo thấy rõ trong đôi mắt anh có sự quyến luyến và thương yêu đối với cô, người đàn ông này là thật sự yêu cô, nhưng. . . . .

"Em không thể để cho anh phải nuôi em mãi được." Cô đúng thật là một người tốt, coi như cô có là một người vô sùng thì anh chắc chắn cũng sẽ không ghét bỏ, còn có thể chăm sóc cô thật tốt, nói như thế chẳng khác gì đem Kim Nguyên Bảo chôn xuống đất thêm lần nữa .

"Cho nên. . . . . em muốn làm mình tinh, sau đó dùng quy tắc ngầm?"

"Không có!" Nguyên Bảo mở to hai mắt đáp: "Ngôn Súc, anh nói chuyện thật là quá đáng, em còn lâu mới dùng quy tắc ngầm!"

Ngôn Súc cười nhạt, sau đó rời khỏi cô, đột nhiên liền khởi động xe, gia tăng tốc độ , Nguyên Bảo kêu lên một tiếng, sau đó nhìn chăm chăm về phía người đàn ông không thể xuyên thủng kia.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ gây gổ, trong lòng Nguyên Bảo rất tức giận buồn bực, không biết vì sao mình lại thay đổi thành như bây giờ. Nếu cô là người yêu của BOSS, việc chăm sóc cô cũng là lẽ thường, nhưng mà bọn họ về sau muốn ở cùng nhau, muốn kết hôn, cũng phải có con của mình, cho nên cô cũng phải có chuyện để làm, như vậy thì hiện tại người đàn ông này ở đây tức tối cái gì chứ?

Chủ nghĩa đàn ông, không thể giải thích được, không thể nói lý!

Nguyên Bảo hung hăng lườm nguyệt tên đàn ông Ngôn Súc kia hàng trăm lần.

Dọc theo đường đi đều là im lặng mà trở về nhà, căn biệt thự to như vậy có chút lạnh lẽo, cảm giác không có chút người nào, BOSS tháo caravat ném lên trên ghế sofa, sau đó liền đi lên lầu, cả quá trình cũng không nói với Nguyên Bảo một câu nào.

Nếu mà anh không để ý tới cô, thì cô cũng cũng không để ý tới anh nữa.

Nguyên Bảo kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi lên lầu, về tới phòng của mình, sau đó nặng nề đóng “Rầm” cửa phòng lại.

Ngôn Súc đứng ở cửa có chút ần ần, đôi mắt đen toát ra khí lạnh: rất tốt, xem dáng vẻ này của Kim Nguyên Bảo hoàn toàn không thấu tình đạt lý mà, ba ngày không đánh, liền nhảy lên đầu lật ngói rồi, Ngôn Súc anh phải lập tức dạy dỗ cô gái không hiểu chuyện này mới được.

Đầu tiên anh đi xuống lầu dưới lấy chìa khóa, sau đó đi lên mở cửa phòng của Nguyên Bảo ra. Thật ra thì phòng này chính là phòng của BOSS trước đây, bài trí bên trong đã hoàn toàn đã đổi, rèm cửa sổ, thảm, giấy dán tường cũng đổi thành màu sắc sặc sỡ, anh hơi nhíu mày, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, nhìn bóng dáng của cô gái nhỏ từ trong phòng tắm hắt ra.

Ngôn Súc liền từ từ tiến đến phòng tắm.

"A ~BOSS gì chứ, quả nhiên là đáng ghét nhất." Cô liền thì thầm một câu, mà đúng lúc này có hai cánh tay trắng kiện từ phía sau vòng lên trên eo của cô.

Thân thể của Nguyên Bảo chợt cứng đờ, kinh ngạc nhìn vào trong gương mang theo hơi nước mờ mờ nhìn người đàn ông ở sau lưng mình, liền mất chữ A mồm chữ O: "Anh. . . Anh. . . . ."

"Tôi thế nào? Ghét ai nhất hả? Hả?" Ngôn Súc càng ôm cô chặt hơn, sau đó từ phía sau hôn lên vành tai của cô gái nhỏ.

"Hừ. . . . . Ai cho đi vào đây!" Nguyên Bảo liền ầm ừc nói, trong giọng nói có chút tức giận.

"Phòng này chính là phòng của tôi, em nhốt tôi ở bên ngoài, tôi còn chưa tính sổ với em đấy." Ngôn Súc nham hiểm nói xong hai bàn tay từ từ đưa lên phía trước, đặt lên hai nơi đầy đặn.

"Ừm. . . . . Làm cái gì vậy, buông em ra. . . . ."

"Kim Nguyên Bảo, em phải hối lộ tôi thật nhiều, phải lấy lòng tôi, nói không chừng tôi còn có thể tha thứ cho em." Thất lưng của anh giật giật, vật cứng rắn giữa hai chân cọ xát vào cặp mông đang vênh lên của cô.

"Uhm. . . . ." Nguyên Bảo hơi rên lên một tiếng, hai mắt hoảng hốt, đàn ông quả nhiên không có người nào tốt cả, BOSS chính là tên đáng ghét nhất trong số đó.

Tiếp theo chính là một màn rất hài hòa, cấm trẻ nhỏ, vì nghiêm thủ tuân theo quy định của pháp luật nên tác giả đã tự động khóa lại, cùng với bản thân tác giả không có bất cứ quan hệ trực tiếp nào! Chúng ta đều là những công dân gương mẫu, xem H là không đúng!

. . . . .

Lúc Nguyên Bảo từ trong phòng tắm đi ra hai chân đã sớm mềm nhũn rồi, hôm nay tại sao không có hết pin mà tự động tắt máy cơ chứ? Nguyên Bảo thấy thật rối rắm, Ngôn Súc dịu dàng lau tóc cho cô, sau đó đưa tay sờ lên cánh môi mới vừa rồi bị chính mình hôn đến sưng đỏ hỏi: "Nghĩ cái gì thế?"

"BOSS, anh thật đáng ghét!" lúc này Nguyên Bảo mới phản ứng kịp, cô bắt mắt hằm hừ với Ngôn Súc: "Anh lưu manh!"

"Tôi vẫn biết rõ rằng mình lưu manh, không cần em nhắc nhở, chúng ta ngủ thôi." Ngôn Súc ôm lấy cô sau đó ném lên giường, một giây sau thân thể cao lớn liền nặng nề đè lên trên.

"Ừm. . . . . Không được. . . . ." Cô cảm thấy mình sắp thở không ra hơi rồi, Ngôn Sóc vừa hôn lên môi cô vừa nói: "Kim Nguyên Bảo, ngày mai em nhất định phải đi sao?"

"Vâng. . . . ." Gật đầu đáp, hai mắt lấp lánh ánh nước nhìn Ngôn Sóc: "Sẽ không muốn đổi ý đấy chứ?" Mới vừa rồi cô cũng đã dùng thân thể của mình để hối lộ rồi, hiện tại nếu anh đổi ý cô nhất định sẽ giết chết BOSS.

"Không hề." Anh cười cười nói tiếp: "Vậy thì em cứ đi đi, nếu mà phải diễn cảnh hôn hặc cảnh giường chiếu thì phải lập tức trở lại, nếu để cho tôi biết, em dám diễn những cảnh đó sau lưng tôi thì tôi sẽ bóp chết em."

Nguyên Bảo". . . . ."

đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r g](#)

Ngày hôm sau, thời gian ước định là ba giờ chiều, Nguyên Bảo đã thức dậy từ sớm, chuẩn bị ăn mặc thật chỉnh tề, dù sao đây cũng là lần gặp mặt chính thức đầu tiên.

Rồi sau đó đi đến tổ diễn kịch đầy âm khí kia, Nguyên Bảo vừa đến liền bị kéo ngay vào phòng làm việc.

"Kim tiểu thư, xin mời xem hợp đồng."

"Được rồi." Nguyên Bảo gật đầu trả lời, cô đưa mắt quét lên trên hợp đồng nội dung ở trước mặt, sau đó lại nhìn thất hai chữ rất kỳ quái, liền kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn đạo diễn Lý An: "Chân Tử? Không phải là Trần Tử sao?" (*)

(*): Chân tử: 真子 và Trần tử: 臻紫 là hai từ đồng âm (Zhēnzi) nhưng khác nghĩa. Trần tử còn có nghĩa là hạt dẻ tím. Còn Chân tử hay còn gọi là Shinji: ý chỉ đứa bé trong trắng.

"Chân tử thì sao?" Đạo diễn không hiểu nhìn Nguyên Bảo: "Nếu không có vấn đề gì xin mời ký tên, sau đó chúng tôi sẽ đưa cho cô xem kịch bản."

"Chính xác là Chân tử, chứ không phải là Trần tử à!"

"Chân tử là Chân tử, nếu không thì có thể là Chân tử nào khác chứ." Đạo diễn có chút không kìm chế được nói tiếp: "Nếu Kim tiểu thư không đồng ý, chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian của cả hai bên, tôi còn có người tốt hơn. . . . ."

"Không cần đâu, tôi ký!" Nguyên Bảo vội vàng cắt đứt lời của đạo diễn, đây là một cơ hội khó có được, nếu mà bỏ qua chỉ sợ sau này sẽ chẳng còn có cơ hội nào tốt hơn, cô soạn soạn ký tên lên giấy, sau đó đưa lại hợp đồng cho đạo diễn.

"Rất tốt, chúc chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!" Đạo diễn mỉm cười hài lòng, Nguyên Bảo cũng thở phào nhẹ nhõm, mà đúng lúc này, cô nhìn thấy trên mặt bàn có một bức ảnh nho nhỏ, phía trên của nó là hàng chữ.

Chuyện cổ tích bí ẩn tuyệt đẹp —— Chân tử.

Chân tử. . . . .

Từ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nguyên Bảo biết mình lại bị Baidu chết tiệt kia lừa gạt rồi, nhìn cuốn kịch bản trước mắt cơ hồ muốn rơi lệ, Chân tử, Trần tử, sao cô lại không nghĩ tới chứ?

Trong lòng âm thầm chảy nước mắt, nếu hiện tại mà cự tuyệt thì chính là bội ước rồi, chuyện như vậy Nguyên Bảo cô làm sao có thể làm được, cô lật tới lật lui kịch bản trong tay, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà cô đột nhiên trọng sinh từ phim tình cảm sang thể loại phim kinh dị, đây chính là biến chuyển to tát cỡ nào.

Nguyên Bảo nhớ đến trong thế giới trước kia của cô, Chân Tử là tên của một nhân vật trong phim kinh dị, cô gái nhỏ đó thật ra thì cũng rất đáng thương, bị chết ở trong giếng, lại còn bị người của tổ diễn kịch bắt nạt nữa.

"Cô về làm quen với kịch bản trước, thời điểm bấm máy chúng tôi sẽ thông báo cho cô sau."

"Vâng, cảm ơn đạo diễn." Nguyên Bảo đi ra khỏi tổ diễn kịch, tự nhận thấy tiền đồ của mình quả thật quá bi ai, ma nữ, ma nữ. . . . . Tại sao vai diễn của cô lại là ma nữ chứ.

Tiểu thư Chân Từ, cô chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình lại gần với cô ấy đến như thế.

BOSS còn lo lắng sợ cô gặp phải quy tắc ngầm gì đó, ai dám bắt nạt Shinji, Shinji liền từ trong TV bò ra ngoài cắn chết người đó. Bây giờ Nguyên Bảo lại không dám về nhà, BOSS nhất định sẽ chê cười cô, sau đó tất nhiên sẽ là khinh bỉ, nghĩ đến đây cô liền thấy nhức đầu, đưa tay lên vuốt vuốt tóc, sau đó ngồi im lìm ở trên ghế suy tư.

Vừa lúc đó, lại có một đôi giày da màu đen bóng loáng đập vào mắt, ánh mắt của cô từ từ dời lên trên, liền thấy một đôi chân thon dài, đi lên chút nữa lập tức nhìn thấy được một khuôn mặt vô cùng anh tuấn.

"Sao cô lại ở chỗ này?"

"Sao tôi lại không thể ở chỗ này được chứ." Chung Ly ngồi xuống bên cạnh cô, Nguyên Bảo ghét bỏ quay mặt sang chỗ khác trả lời.

Chung Ly cũng không hề để tâm, anh ta nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Cô à, hình như đã lâu chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ?"

"Tôi tuyệt không muốn gặp chú." Nguyên Bảo khinh thường nói thẳng, người này âm dương quái khí, vừa nhìn thì đã biết không phải là người tốt rồi, chính là nhân vật phản diện trong phản diện, cho nên không thể làm bạn với người như vậy được!

"Vẫn chán ghét tôi như thế sao." Chung Ly vừa nói vừa khoác tay lên trên vai cô, động tác vô cùng tự nhiên làm cho Nguyên Bảo ngớ người ra, sau đó liền gạt cái tay đáng ghét kia ra nhưng lại bị kim chặt không thể làm gì được.

"Này! Chú làm gì thế!"

"Làm gì là làm gì!" Chung Ly đột nhiên sát lại gần, ngón tay thon dài nâng cằm của cô lên, quay sang Nguyên Bảo cười tà một tiếng rồi nói tiếp: "Nói cho anh trai biết, cô đã “tính phúc” hay chưa?"(Tính phúc: quan hệ nam nữ hay còn gọi là sex)

Nguyên Bảo im lặng không đáp, cũng rất bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú trước mắt: "Tôi không phải họ Phúc mà là họ Kim, về sau sẽ đổi sang họ Ngôn, còn nữa, chú lớn tuổi như vậy mà lại tự xưng là anh trai thật khiến cho người ta thấy buồn nôn lắm đấy!"

(Ở đây bạn Nguyên Bảo của chúng ta đã hiểu nhầm nghĩa của từ “Tính” thành danh tính, đây cũng là hai từ đồng âm khác nghĩa, 性 và 姓 đều được đọc là xìng)

Tuy nhiên Nguyên Bảo lời nói của tên này hình như có gì đó kỳ quái.

Chung Ly trầm mặc một giây, sau đó dùng lực bóp chặt gương mặt của cô: "Miệng lưỡi thật sắc bén, cũng không biết Ngôn Sóc thích cô ở điểm nào?"

"Anh không cần đặt chú ý lên BOSS của tôi!" Vừa thấy nhắc đến Ngôn Sóc, Nguyên Bảo liền có chút gấp gáp rồi."BOSS là của tôi, những người không có liên quan mời rút sang một bên!"

Chung Ly cúi đầu cười thành tiếng, dáng vẻ của cô gái nhỏ trước mắt khi xù lông lên trông cực kỳ giống với một chú mèo nhỏ vô hại, liền cảm thấy trêu chọc cô nhóc cũng là một việc rất thú vị. Chung Ly lại nâng mặt của cô lên, rồi ôm vào trong ngực của mình nói: "Vậy thì hãy nói xem, cái tên Ngôn Sóc nghiêm túc đó có điểm nào để cho em thích chứ?"

"Vì sao tôi phải nói với chú." Nguyên Bảo giãy dụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Chung Ly, nhưng không thể nào thực hiện được, sức lực của đàn ông rất lớn, cho dù cô có dùng hết sức của mình thì cũng không có biện pháp thoát ra được.

"Ngôn Sóc không phải là người tốt đâu, em không nên bị lừa, nếu không thì đi theo tôi? Tôi sẽ đối xử với em thật tốt! Chung Nguyên Bảo so với Nguyên Bảo còn dễ nghe hơn nhiều"

"Không được! Buông tôi ra! Buông ra!" Nguyên Bảo vô cùng tức giận, cố gắng tránh thoát mà không ra được, liền há miệng rồi dùng lực cắn vào cánh tay của người đàn ông kia, ai bảo anh ta tự đi tìm chết chứ!

Chung Ly rên lên một tiếng, nhưng cũng không buông cô ra, ngược lại còn ôm Nguyên Bảo chặt hơn: "Tôi cho em biết! Ngôn Sóc không phải là đồ tốt gì! Tôi chỉ tốt bụng khuyên em vài câu thôi, đừng có không biết tốt xấu!"

“Chú mới là người không biết phân biệt tốt xấu! Không cần đến những lời khuyên chó má kia của anh, Ngôn Sóc là của riêng một mình tôi, tôi cũng là người của anh ấy, tôi rất thích anh ấy, tôi không quan tâm anh ấy là người như thế nào ....!" Nguyên Bảo kích động hét lên, cô luôn thấy BOSS là người tốt nhất trên thế giới này, người đàn ông kia vốn rất ưu tú, người tốt như vậy, mặc dù không nói nhiều với cô, nhưng Nguyên Bảo vẫn có thể cảm nhận được người đàn ông này vô cùng yêu thương mình!

Cô mặc kệ trong phim truyền hình Ngôn Sóc là dạng người gì, cô chỉ biết mình muốn ở cùng với anh và cũng chỉ thuộc về một mình Ngôn Sóc.

Ánh mắt của Chung Ly dần dần thay đổi nồng đậm, giễu cợt nói: "Ngôn Sóc lòng dạ độc ác, chỉ cần anh ta mở miệng sẽ khiến người ta nhà tan cửa nát, đại khái chỉ có em mới cho anh ta là người mà thôi!"

"Tôi cho em biết, Ngôn Sóc là một cảm thú, anh ta không hề có trái tim, chỉ có dục vọng và tiền bạc, anh ta là một người máy, không có linh hồn và trái tim." Chung Ly không biết bản thân đến cùng hận Ngôn Sóc bao nhiêu, anh ta đã bị hủy hoại một lần, nhưng anh ta không cam tâm, Ngôn Sóc không cho anh một con đường sống, cũng không cho Chung gia một đường lui, đã như vậy thì anh phải chặt đứt đường sống của anh ta.

Chung Ly từ từ buông Nguyên Bảo ra, rồi nở nụ cười lạnh lùng, anh thật muốn nhìn xem, Ngôn Sóc muốn danh lợi, hay là muốn phụ nữ.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyện . o r g đọc nhé

Vừa được thoát khỏi trời buộc, Nguyên Bảo liền chạy đi như gió tránh ra thật xa, vừa nãy Chung Ly thật quá đáng sợ, Ngôn Sóc cũng chưa từng thể hiện vẻ mặt như vậy, cho nên liền hiểu được BOSS thật sự đã đào xới mộ phần của nhà Chung Ly lên rồi.

Nguyên Bảo chạy nhanh như làn khói đến công ty của BOSS, lần này người ta cũng không dám ngăn cản cô, Ngôn Sóc hiện tại đang đi họp, cô đi vào trong phòng làm việc của BOSS, sau khi ngồi ở trên ghế sofa mới thở phào nhẹ nhõm. truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyện . o r g

Nguyên Bảo đem hết những chuyện mới vừa rồi ném ra sau đầu, sau đó lấy kịch bản từ túi ra nghiên cứu: bản thân nhân vật Chân Tử thật ra thì cũng không kinh khủng lắm, có điều lại dính dáng đến ân oán mấy đời. Nguyên Bảo nhớ đến lúc xem Chân Tử là khi cô mới mười ba tuổi, đó là bộ phim kinh dị đầu tiên cô xem, xem xong cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Kịch bản này được Trung Quốc phục chế rồi cải biên: Shinji là một nữ sinh tương đối thiện lương, cô ấy và bạn trai Viễn Sơn của mình ở bên nhau rất hạnh phúc, nhưng đạo diễn lại muốn cường bạo cô ấy. Sau khi Shinji bị cưỡng bức, cộng thêm sự uy hiếp của đoàn làm phim, oán niệm trong lòng Shinji rốt cuộc đã hoàn toàn bị kích thích, cũng hoàn toàn bị Chân tử nhỏ tà ác trong lòng khống chế, sau đó cô liền giết mọi người và bạn trai Viễn Sơn của mình, cuối cùng lại bị cha mình hại chết ở trong giếng . . . . .

Cốt phim trên căn bản rất giống với The Ring, Nguyên Bảo chăm chú đọc kịch bản trong chốc lát cảm thấy trong lòng như có gì bị đè nặng, ở kiếp trước cô đã cảm thấy tiểu thư Chân Tử là người rất đáng thương, chỉ vì trên người oán khí quá nặng, sau đó bị người trong nhà để phòng, cuối cùng bị hại chết đuối trong giếng. Bản thân cô ấy cũng chưa có sai lầm gì, có lẽ cô ấy cũng có thể giống như người bình thường cùng với Viễn Sơn trải qua cuộc sống hạnh phúc, đáng tiếc. . . . .

"Trở về rồi sao." Bên cổ đột nhiên có khí nóng phả vào, BOSS không biết quay về phòng làm việc từ lúc nào, ôm cô vào lòng, đầu của anh chôn vào cổ cô, nhưng ánh mắt thì lại liếc sang kịch bản cô đặt ở giữa gối.

Nguyên Bảo vội vàng khép kịch bản lại, sau đó mới nhớ tới chuyện gặp gỡ Chung Ly trước đó, liền thấy do dự, không biết có nên nói cho anh hay không.

"Hừm, sao thế? Không thuận lợi sao?"

"Không phải!" Nguyên Bảo nghiêng đầu sang chạm phải đôi môi mềm mại của ai đó.

Ngôn Sóc liền thoáng sững sốt, sau đó ánh mắt thoáng qua ý cười, muốn hôn cô sâu hơn, đầu lưỡi thuần thực cạy mở cánh môi của cô ra, sau đó cả người liền từ từ ngã xuống đè cô lên trên ghế sofa.

"Ừm. . . . ."

"Ồ chỗ này làm một lần cũng không tồi." Ngôn Sóc cười tà rồi lập tức kéo khóa váy của cô xuống.

"Ừm. . . . . Em có chuyện muốn nói với anh."

"Có thể có chuyện gì chứ?" Ngôn Sóc cắn cắn lên xương quai xanh của cô sau đó dừng lại nói tiếp: "Nói đi, có chuyện gì."

"Em. . . . ." Nguyên Bảo ấp úng, thận trọng nhìn BOSS, nếu cô nói cho anh biết Chung Ly mắng anh là cảm thú thì không biết BOSS có tức giận hay không. Mặc dù BOSS thật sự rất cảm thú .

"Hả? Rốt cuộc là có chuyện gì?" Ngôn Sóc nhàu mày, bàn tay nắm chặt cái móng đang ngoay ngoay vênh lên của cô: "Không nói thì tôi sẽ tiếp tục làm."

"Đừng!" Nguyên Bảo lập tức luống cuống, ở văn phòng làm chuyện như vậy thật sự là quá không nhân đạo rồi." Em nói là được chứ gì, em gặp Chung Ly rồi!"

"Chung Ly." Quả thật khi BOSS nghe đến cái tên này vẻ mặt đang nhu hòa trong nháy mắt liền nghiêm túc, đưa đôi mắt đen sắc sảo nhìn Nguyên Bảo "Nói chuyện gì?"

"Cũng không nói gì nhiều." Ánh mắt của Nguyên Bảo liền lay động, nhìn một cái cũng biết chắc chắn là có quỷ.

"Có nói hay không!" Ngôn Sóc bẹo má của cô nói: "Anh ta không làm như vậy với em chứ?"

"Không có, chỉ là. . . . . Anh ta nói tính cách của anh có rất nhiều chỗ không tốt."

"Anh ta chuẩn bị bỏ công sức lên em sao." Ngôn Sóc cười lạnh nói, lời cô lên, sau đó ôm vào trong ngực của mình, bàn tay như có như không du ngoạn trên người cô: "Không cần để ý tới anh ta? Tôi thật sự là cảm thú, còn anh ta chính là mặt người dạ thú!"

"Hai cái này khác nhau sao?"

"Đương nhiên." Ngôn Sóc nhếch môi nói tiếp: "Tôi từ trong ra ngoài đều là cảm thú, còn anh ta chính là sói đội lột cừu, bên trong vô cùng hắc ám, người như em đến lúc đó có bị bắt nạt mà cũng không biết. "

Nguyên Bảo". . . . ." Uhm, thế này có phải không? Cảm giác hình như có chút không đúng.

"Đừng nói đến anh ta nữa." Ngôn Sóc nhắc Nguyên Bảo lên, sau đó đặt lên trên đùi của mình. Nguyên Bảo đưa tay ôm lấy cổ của BOSS, lúc này mới phát hiện ra quần áo của mình đã bị cởi ra từ bao giờ rồi.

"Bảo Bảo, sinh cho tôi một tiểu bảo bảo nhé." Ngôn Sóc trầm thấp nói, đầu tựa vào trước ngực cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vào nơi nào đó.

"Uhm . . . . ." Nguyên Bảo không khỏi thốt lên tiếng rên rỉ, vẻ mặt bắt đầu mơ màng.

"Nguyên Bảo hiện tại còn quá nhỏ." Ngôn Sóc đột nhiên nhớ lại lời của cha mình, đúng là Nguyên Bảo thật sự vẫn còn nhỏ, ánh mắt thoáng qua một tia mờ mịt, nghĩ tới chuyện đứa bé anh không khỏi cười cười, bỏ đi ý niệm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Nguyên Bảo chính thức gia nhập vào đoàn làm phim《 Chân Từ 》, mọi người ở trong đoàn cũng tương đối thân thiện, nhìn Nguyên Bảo cười cười hòa nhã, sau đó lại quay đi tiếp tục làm công việc của mình. Cô bé đóng vai Chân Từ lúc nhỏ cũng đã sớm hóa trang xong, đứng ở trong góc nhỏ nhìn chăm chăm Nguyên Bảo không chớp mắt, hình như cảm thấy rất hứng thú với cô.

Nguyên Bảo nhìn cô nhóc đó một chút rồi quay ra phía sau nhìn mình ở trong gương, mái tóc đen xoắn nhẹ của cô bây giờ đã trở nên thẳng tắp, được thả xuống phía trước ngực che kín hai gò má lại. Trên người mặc một chiếc váy dài màu trắng, cộng thêm khuôn mặt tái nhợt và ánh mắt tối tăm trống rỗng, vừa nhìn liền thấy có phần giống với ma nữ Trinh Tử của Nhật Bản hay còn được gọi là Sadako. Nguyên Bảo vừa soi gương vừa mỉm cười quý dị, khiến cho nhân viên trang điểm đang hóa trang cho cô đột nhiên dờ người ra, biểu cảm trên mặt có hơi khàn trương căng thẳng.

"Chị à, trông chị thật là khủng bố đấy." Em gái Lolita đột nhiên lên tiếng, sau đó đi tới bên cạnh phòng viên Mộng Kỳ , đưa tay kéo kéo vạt áo của cô ấy.

"Dạ em sợ rồi." Mộng Kỳ nhìn Nguyên Bảo cười cười xin lỗi, sau đó ôm lấy em gái Lolita.

Em gái Lolita liền gạt đầu cũng không nói gì thêm nữa, lúc này các diễn viên đều đã vào vị trí của mình rồi, thế nhưng Nguyên Bảo vẫn không nhìn thấy nam chính đóng chung với mình đâu cả.

"Xin lỗi, đã để mọi người đợi lâu."

Vừa lúc đó, có một người thanh niên rất anh tuấn từ bên ngoài đi vào, anh ta tháo kính mát xuống nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào người Nguyên Bảo. Nụ cười của anh anh vô cùng xán lạn rất như một ngôi sao trong phim thần tượng vậy, chỉ là ánh nhìn hình như không được thân thiện cho lắm, có vẻ như không thích Nguyên Bảo, hơi nhũn mảy hoài nghi người như vậy làm sao có thể diễn vai nam chính thật khủng khiếp trong phim được cơ chứ.

Bởi vì The Ring tổng cộng có bốn phần, mà bọn họ nhất định phải tập hợp bốn phần này lại, cho nên trong quá trình cũng phải xen kẽ rất nhiều phân đoạn, vai diễn Viễn Sơn nhất định cũng không thiếu đất diễn.

"Mình Kiệt tới rồi sao, nhanh đi hóa trang thôi."

"Vâng" Minh Kiệt nhếch môi nhìn Nguyên Bảo cười đầy ẩn ý, sau đó đi vào cho chuyên viên trang điểm hóa trang cho mình.

"Tính tình của Minh Kiệt cũng không dễ chịu cho lắm, cô phải cẩn thận một chút." Tiểu Hạ đóng vai sinh viên đi đến vỗ vỗ bả vai Nguyên Bảo, tiểu Hạ vốn đã tham gia rất nhiều vai phụ, lần này vốn muốn thử sức vào nhân vật Chân Từ này nhưng không ngờ lần này lại tiếp tục bị cự tuyệt, chỉ là trông cô ấy cũng rất sáng sủa, cũng thích Nguyên Bảo hơn cô em Lolita kia nhiều.

Nguyên Bảo gật đầu cảm ơn, bây giờ cô cũng đã hóa trang xong, ban đầu Chân Từ là một cô gái xinh đẹp, thiện lương, lại hay xấu hổ, khi tiếp xúc với người khác cũng không dám nhìn thẳng, cho dù bị người ta nói xấu sau lưng, cũng không dám nói một lời, cho nên hiện tại toàn thân từ trên xuống dưới đều là màu trắng, gương mặt mặc dù tái nhợt nhưng không âm u như một "Ma nữ".

Hôm nay khởi quay ba phân cảnh, cảnh thứ nhất là Chân Từ đến thử vai, sau đó được chọn làm nữ chính, cảnh thứ hai là cảnh mà cô ấy và Viễn Sơn

quen nhau, cảnh thứ ba là cảnh Chân Tử bị đạo diễn quấy rối sau đó bị người trong đoàn làm phim nhìn thấy liền nói xấu sau lưng cô làm cho Viễn Sơn bạn trai của cô vô cùng tức giận bất bình. Ba phân cảnh này vừa ngắn cũng rất đơn giản.

"Các bộ phận chuẩn bị, Action!"

Trong căn phòng lớn, có mấy cô gái ngồi ở trên ghế, đối diện với bọn họ là ban giám khảo đang xì xào bàn tán, người đàn ông ngồi ở giữa ngược lại rất trầm ổn, giống như rượu vang đỏ hảo hạng, trông vô cùng hào hoa phong nhã, anh ta nhìn Nguyên Bảo đang diễn thử vai Chân Tử nở nụ cười thân thiện, ánh mắt lóe lên chút hứng thú u ám: "Cô tên là gì."

Nguyên Bảo thấy hơi khản trương, người diễn vai đạo diễn chính là anh để Lâm Thiệu Huy trong giới điện ảnh, bởi vì là bạn học của đạo diễn Lý An, cho nên lần này mới nể tình nhận vai diễn này, nhưng mà người như anh ta lại đi diễn vai đạo diễn bị ôi thì có cảm giác hơi kỳ lạ.

"Tên tôi là. . . . .Chân Tử. . . . ."

"Dừng! Nguyên Bảo, động tác của cô quá cứng nhắc rồi, diễn lại một lần nữa, không cần quá khản trương."

"Vâng" Nguyên Bảo nắm chặt tay lại, lần đầu tiên bấm máy mà đã bị khớp rồi, thật sự là rất mất thể diện, trong lòng cô có chút thấp thỏm, bộ phim này nhất định phải thành công, nếu không BOSS nhất định sẽ coi thường cô, nghĩ đến chuyện được BOSS khen Nguyên Bảo đột nhiên thấy can đảm hơn nhiều.

Nguyên Bảo ngẩng đầu lên, tóc dài hai bên che mắt nửa gương mặt, Nguyên Bảo đưa mắt nhìn người đối diện nói rất lưu loát: "Tôi tên là Chân Tử." Dân dân cô diễn càng nhập tâm, xem bản thân mình chính là Chân Tử, dung hòa làm một thể, Nguyên Bảo ở phương diện này thật ra rất có thiên phú, đáng tiếc là trước đây cô lại không phát hiện ra điều này, nếu không nhất định sẽ đi đóng phim.

Cả quá trình quay, trừ phạm phải mấy sai lầm về kỹ thuật bên ngoài thì vẫn tính là thuận lợi, lúc nghỉ giữa giờ và để trang điểm lại, Lâm Thiệu Huy ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô cười hiền hòa.

"Xin chào đàn anh."

"Diễn cũng không tệ." Đàn anh năm nay ba mươi tuổi, tính tình trầm ổn rất dễ làm cho người ta muốn ý lại, kể từ khi Nguyên Bảo tới nơi này cũng không tiếp xúc với quá nhiều phái nam, nhảm ra cũng chỉ được mấy người, người bạn tốt Tần Lăng sau một thời gian quen biết cuối cùng cũng bị BOSS vô lương cướp đi mất rồi, bây giờ lại tiếp xúc. . . . . thấy có chút không được tự nhiên.

"Đàn anh quá khen rồi."

"Một lát nữa phải thật cố gắng hơn nữa, phim kịch dị thật ra thì không cần ngoắt ngoéo như vậy." Trong lời nói này của anh như ẩn chứa thêm hàm ý, sau đó đưa tay vỗ vỗ vào vai của Nguyên Bảo, rồi đi sang chỗ khác.

"Gì chứ?"

Cô mờ mịt nhìn theo bóng lưng của người vừa rời đi, không hiểu rõ lời kia của anh cho lắm.

BOSS gần đây đang bận tham gia vào tuần lễ thời trang ở Pháp, bây giờ chắc đang tập trung bồi dưỡng Tần Lăng cộng thêm công việc bên studio kia nên lại càng thêm bận. Mấy ngày nay Ủy Trì Dung và Dương Dư suốt cả ngày ân ái ái, ngay cả chuyện của công ty thời trang cũng không tới, trong lòng của BOSS đương nhiên là hơi mất thăng bằng.

Tại sao thằng bạn thân Uất Trì Dung này ở một bên ngọt ngào anh anh em em, còn bản thân anh lại phải ngồi đây bận tới tấp mặt mũi quản lý mọi việc trong công ty, cho nên tâm tình hiện giờ vô cùng không thoải mái, rất nhớ thân hình mềm mại như bông của Nguyên Bảo nhà mình.

BOSS không vui thử dài một cái, Nguyên Bảo gần đây dường như cũng không thêm đề ý đến anh, có thời gian rồi toàn cắm đầu vào kịch bản chết tiệt kia. Hôm nay đi thẳng đến chỗ quay phim rồi, thật ra anh không thích Nguyên Bảo lộ diện trước công chúng, nếu vậy cô sẽ trở thành tâm điểm trong mắt của mọi người, mà không còn là của một anh nữa, nhưng anh cũng không có quyền tước đoạt đi mong ước của cô.

Cho nên, anh sẽ đi tìm thằng bạn của mình, đã là bạn tốt thì phải bài ưu giải nạn với nhau, nghĩ đến đây anh liền lạnh lạnh nhếch môi, sau đó cầm áo khoác của mình lên đi ra khỏi công ty.

"Thật kỳ lạ, sao hôm nay rông lại đến tìm tôm thế này." Bọn họ hẹn nhau ở trong quán rượu, bản nhân Uất Trì Dung rất không vui khi bị lôi ra ngoài, nhưng biết làm sao được ai bảo người hẹn anh lại là BOSS cầm thú chứ.

"Không vui sao." BOSS nhử mày lại có chút bất mãn hỏi.

"Tôi nào dám chứ." Anh đưa ly rượu vang lên miệng nhấp một hớp rồi nói tiếp: "Rất lâu không uống rượu với nhau rồi, cậu gần đây rất bận rộn sao?"

"Đây là cậu nói nhé." Cái này không nói còn đỡ, vừa nói thì lại càng khiến cho lòng của BOSS mất thăng bằng, đúng là đang trong giai đoạn ngọt ngào có khác, cứ nhìn Uất Trì Dung đi thì biết, mặt mày hơn hớn rồi lại bản thân mình.

"Sao thế? Hình như có người ở đây chưa thỏa mãn được dục vọng hay sao ấy, Nguyên Bảo nhà cậu không thỏa mãn được cậu sao? Nhưng cũng đúng thôi cậu cầm thú như vậy cơ mà."

"Im ngay!" BOSS không kiên nhẫn nhiều mày: "Tôi không đi Pháp được nên cậu phải giúp tôi qua đó xử lý một thời gian, chờ tôi xong việc sẽ đi qua đó, thấy thế nào?"

"Không được." Anh lắc đầu từ chối: "Dương Dư thật vất vả mới nghỉ ngơi được mấy ngày, chúng tôi chỉ muốn sống thế giới của hai người, tôi vẫn luôn không biết, Dương Dư vì tôi mà đã làm nhiều như vậy."

"Vậy cậu và cô ấy cùng đi là được. . . . ."

"Không đi."

"Còn anh em hay không đây!" Ánh mắt của anh sáng quắc lên nhìn Uất Trì, nếu Uất Trì mà không đồng ý thì ha ha. . . . .

Tay Uất Trì DUNG bỗng nhiên cứng đờ, cái mà anh không chịu được nhất chính là cái đức hạnh này của Ngôn Sóc, thật là. . . . . liền thấy như cầu, lấy tay day day huyệt thái dương hỏi: "Đi bao lâu?"

Tâm tình của BOSS lập tức tốt hơn rất nhiều liền nhếch khóe môi nói: "Không lâu đâu, một tháng thôi, cậu và Dương Dư cùng đi, cô ấy có khả năng thiết kế tốt, giao cho cô ấy tôi rất yên tâm, đến lúc đó tôi sẽ cho Tần Lăng đi theo cậu..cậu phải giúp tôi dạy dỗ cậu ta cho tốt." Làm người mẫu cũng không chỉ cần hình thể cùng với kỹ năng trình diễn, ngoài ra còn phải nhạy cảm với trang phục thiết kế. Rất đáng tiếc, Tần Lăng đã quen lối thời, kỹ năng phối hợp với trang phục vẫn còn kém, hiện tại Tần Lăng vẫn còn nửa nạc nửa mỡ, chờ ngày nào đó chín chắn thuần thục thì sau này nhất định sẽ trở thành ngôi sao sáng.

"Tôi biết rồi." Uất Trì Dung có chút bất đắc dĩ đáp ứng, bất quá được cùng Dương Dư đến nước Pháp lãng mạn hình như cũng không tồi.

"Cậu đã đi thì nhớ phải làm cho thật tốt, không được lơ là chuyện khác."

Uất Trì: ". . . . ."

Hai người họ lại tranh cãi thêm mấy câu, sau đó liền ra khỏi quán bar, mà đúng lúc đó bọn họ thấy được một bóng dáng quen thuộc, Uất Trì Dung hơi híp híp mắt nói: "Người kia. . . . . Có chút quen?"

Bên kia đường có một đôi nam nữ đang xung đột, người đàn ông trông cao to lực lưỡng lại dữ tợn, vừa nhìn liền biết không phải là người lương thiện gì, còn cô gái kia. . . . .

Nhìn thật điên cuồng đáng yêu, ánh mắt tỏ rõ sự quật cường, rõ là. . . . . Rõ là. . . . .

"Tôi đi đây! Ra cửa không xem ngày rồi." Thân thể của Uất Trì Dung run lên một cái, hiện tại anh đang vô cùng hoài nghi có phải mình bị mắc chứng: "Chứng sợ hãi Bạch Liên Hoa".

Ha ha ha ha, đúng là không sai, cô gái ở phía đối diện kia chính là người đã chăm sóc cho Uất Trì công tử hơn một tuần lễ, Lý Lạc Nhi tiểu thư.

"Hai người xem ra rất có duyên, có thể phát triển thêm bước nữa." Tâm tình của BOSS cực kỳ tốt vô vô vai anh bạn rồi xoay người rời khỏi đó.

"Này! Cậu đi đâu vậy?"

"Về công ty, sao thế?"

"Tôi cũng định về đó đây."

"Cậu chắc chắn chứ?" Ánh mắt của anh thoáng qua tia sáng nhân nhật, sau đó nhìn ra sau lưng anh bạn mình nói tiếp: "Tôi đoán chừng ngày hôm nay của cậu sẽ rất rất đặc sắc đấy."

Gì chứ?

Uất Trì Dung còn chưa kịp phản ứng, thì đã đánh phủ đầu.

Chỉ thấy Lý Lạc Nhi lấy tốc độ thật nhanh tránh thoát khỏi người đàn ông kia, sau đó liền chạy tới, mắt nhắm tịt, trên cánh tay còn có mấy cái vết tím bầm, thoạt nhìn thấy rất đáng thương. Uất Trì Dung lựa chọn im lặng, anh nghĩ chỉ cần mình mở lời thì sẽ gặp phải xui xẻo, nhưng anh đã sai lầm rồi, cho dù anh có không nói lời nào thì cũng sẽ gặp phải xui xẻo.

"Đây chính là tình nhân của em sao? !"

Một lần nữa Uất Trì Dung lại được gọi là tình nhân liền ". . . . ."

"Anh trai, không được nói vậy!"

Anh trai?

Vốn đang định đi thì BOSS liền đứng lại hứng thú xem kịch vui, thật sự không hề nhìn ra anh ta và Lý Lạc Nhi có quan hệ thân thích nào.

"Dung công tử là một người tốt, lần trước anh ấy đã cứu em."

"Nếu như vậy..." anh ta nhìn Uất Trì Dung từ trên xuống dưới, sau đó liền đưa tay ra nói tiếp: "Nếu cậu đã có cảm tình với em gái tôi thì trước tiên phải đưa cho tôi ít tiền, tôi sẽ lập tức giao em gái tôi cho cậu."

Uất Trì Dung liền mở to mắt ra nhìn: Chờ đã, hiện tại suy nghĩ của anh đang hơi hỗn loạn, từ lúc nào mà anh có cảm tình với em gái anh ta vậy, lại còn phải giao cho tiền anh ta nữa chứ? !

Nhìn người đàn ông đang vươn tay về phía mình, Uất Trì Dung cảm thấy bản thân có chút bất lực.

"Anh, anh làm gì thế! Tại sao lại đòi tiền của Uất Trì công tử!" Lý Lạc Nhi quát khê, tức giận đẩy tay của ông anh mình ra.

"Tại sao à? ! Mấy ngày trước không phải em làm thêm giờ và một số công việc khác là để mua đồ cho tên tiểu tử này sao? Em ngày nào cũng túi lớn túi nhỏ, thì ra là mang cho tên tiểu quỷ này, vì vậy cậu ta cần phải trả lại tiền cho chúng ta."

"Ha ha. . . . ." Uất Trì Dung giận quá mà bật cười lên, thật sự là anh đã quên hẳn việc này, lúc ở bệnh viện xác thực Lý Lạc Nhi ngày nào cũng làm cho anh chút son hào hải vị để tâm bồ nhưng mà anh không thích ăn những thứ đó. Đồ mà họ mua cho mình thì mình phải trả tiền cũng là việc nên làm, cho nên anh liền móc ví ra, rút ra mấy tờ nhân dân tệ đưa cho anh ta: "Tùng này đã đủ chưa?"

Người kia mừng rỡ nhận lấy, đếm đếm một chút, hai mắt lập tức sáng lên: "Thật là rộng rãi! Em gái của tôi liền giao cho cậu, thật là em rể tốt."

Nhìn bóng lưng của người nọ rời đi, hai mắt của Uất Trì dần dần trở nên lạnh lẽo, nhìn vào mắt anh Lý Lạc Nhi cảm thấy phát run.

"Lý tiểu thư, trước đây không phải tôi đã nói rõ ràng rồi sao?" Giọng của anh vô cùng lạnh nhạt, cùng với hình tượng ôn tồn nho nhã trước kia khác xa một trời một vực: "Không lâu nữa tôi sẽ kết hôn, hi vọng cô sẽ không quấy rầy tôi nữa, nếu được như vậy tôi sẽ vô cùng biết ơn." Anh nói xong liền kéo BOSS đang đứng cười thầm ở bên cạnh rời đi.

Lý Lạc Nhi ngơ ngẩn đứng tại chỗ không kịp phản ứng, mới vừa vào thu, mà sao cô lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, nước mắt không tiếng động, âm thầm chảy xuống: "Dung công tử. . . . ." sắp kết hôn.

Kết hôn. . . . .

Hai chữ này giống như hai ngọn núi lớn làm cho cô không thở nổi, lớn bằng từng này đây là lần đầu tiên gặp được người mình thích, nhưng lại phải chết từ trong trứng nước rồi sao?

Sao có thể cam tâm. . . . . sao có thể cam tâm chứ????

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Sau khi Nguyên Bảo kết thúc một ngày đóng phim một môi thì trời cũng đã khuya lắm rồi, từ chối lời mời cùng nhau ăn khuya của bọn họ, đứng lẳng lặng dưới đèn đường chờ BOSS. Hôm nay thật ra cô có chút buồn bực, cái người Minh Kiệt đó đối với cô không hề có thiện cảm, nhìn Nguyên Bảo với ánh mắt tràn đầy giễu cợt và khinh thường.

Nhưng Minh Kiệt này quả thật rất lợi hại, anh ta nhập vai rất nhanh, trong chớp mắt khi vừa bấm máy anh ta liền từ nam chính trong phim thần tượng biến thành chàng thanh niên si tình không biết ăn nói, cũng bởi vì Minh Kiệt đến trễ cho nên hôm nay chỉ quay được có hai phân cảnh.

Có lẽ minh tinh bây giờ tương đối đều có tài năng cả, cô liền hít sâu một hơi, sau đó xoa xoa hai gò má của mình, bây giờ đã sắp vào thu rồi, nên thời tiết vào đêm đã hơi se se lạnh. Nguyên Bảo dậm dậm chân, rồi đưa mắt nhìn quanh, đúng lúc này, một chiếc xe ô tô màu đen dừng ở trước mặt của cô, Nguyên Bảo vui mừng, nhưng lập tức liền thất vọng, biển xe này không phải là biển xe của BOSS .

Cửa xe từ từ hạ xuống, lộ ra một gương mặt dịu dàng, dưới ánh đèn mờ, ánh mắt của Lâm Thiệu Huy cũng nhuộm một tầng ánh sáng nhu hòa, xem ra đặc biệt hòa nhã, anh nhìn Nguyên Bảo cười cười, đưa tay mở cửa xe bước xuống: "Nhà của cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà, một mình cô ở bên ngoài không được an toàn cho lắm."

"Không cần đâu, lát nữa sẽ có người tới đón tôi." Cô lắc đầu từ chối, lại nhìn xung quanh một chút, bóng tối bao trùm khắp nơi, cực kỳ vắng vẻ, không có một bóng người.

"Đợi người sao?"

"Vâng." Cô không nói thêm gì, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

"Vậy thì vào trong xe chờ đi, ở bên ngoài rất lạnh, chờ người của cô đến đón thì tôi sẽ đi."

"Không cần đâu." Lại tiếp tục cự tuyệt lần nữa, nếu để cho BOSS nhìn thấy cô và những người đàn ông khác ở chung một chỗ, nếu nhìn thấy liền lộ da cô ra là cái chắc.

"Sợ cái gì chứ." Ánh mắt của Lâm Thiệu Huy mang theo ý cười nhàn nhạt: "Tôi cũng không phải là người xấu."

"Đàn anh hiểu lầm rồi." Nguyên Bảo bối rối vuốt vuốt tóc của mình giải thích: "Anh ấy lập tức tới đây bây giờ, đàn anh cứ đi trước đi, buổi tối lái xe phải chú ý an toàn."

"Được rồi." Lâm Thiệu Huy trầm mặc một lát, không muốn miễn cưỡng cô nữa, xoay người đi ra xe, tuy nhiên cũng không hề rời khỏi đó. Nguyên Bảo nhủ nhủ mầy, cũng không nói thêm gì nữa, một lát sau, một chiếc xe ô tô màu đen khác từ từ dừng lại trước mặt cô, cửa xe được mở ra một người đàn ông cao lớn bước xuống.

Vành mắt của Nguyên Bảo liền cong cong, nhào tới gọi: "BOSS."

"Xin lỗi, tôi đến muộn." Anh cầm bàn tay nhỏ bé lạnh công của Nguyên Bảo, ra sức xoa nhẹ mấy cái hỏi: "Có lạnh không?" Anh cởi áo khoác của mình ra, trùm lên người của Nguyên Bảo giải thích: "Công ty có rất nhiều chuyện phải xử lý, quên khuấy đi mất."

"Em biết rồi." kéo áo của Ngôn Sóc, cô cũng không để tâm, trên mặt vẫn còn cười ngây ngô.

"Đi thôi." Ngôn Sóc cười cười, ôm Nguyên Bảo vào lòng, mà ngay lúc này, anh liền nhìn thấy một chiếc xe cùng màu xe với mình đỗ ở đó liền hỏi: "Ai vậy?"

"Đàn anh trong đoàn phim." Cô đơn giản giải thích, sau đó kéo cánh tay của BOSS nói: "Em đói lắm, về nhà thôi."

"Được." Ánh mắt Ngôn Sóc trở nên nhu hòa, nhìn lướt qua chiếc xe kia, mang theo vài tia sắc lạnh, sau đó đẩy Nguyên Bảo vào trong xe.

Lúc này tâm tình của Lâm Thiệu Huy có chút phức tạp. Anh ta cảm thấy mình rất thích cô gái nhỏ này, rất linh hoạt khéo léo, cũng rất có lễ phép, không mang dáng vẻ phô trương như những người mới vào nghề. Cho dù Minh Kiệt có làm khó cô, cô cũng oán thán nửa lời, anh biết bản thân mình như thế này có chút buồn cười, dù sao mới chỉ quen biết một ngày, người ta lại còn là một cô gái mới mười sáu, mười bảy tuổi, thế mà. . . . .Sống đến từng tuổi này, anh khó tìm được một người mình có cảm tình như vậy.

Người đến đón cô ấy không giống như cha cô ấy, lại càng không giống với bạn trai, mặc dù không thấy rõ dáng vẻ của người kia, nhưng tuổi tác có vẻ không khác anh là mấy, toàn thân tất cả đều là hàng hiệu. Cho nên. . . . .

Được rồi, sao anh lại có ý nghĩ như vậy chứ, nhưng nếu không nghi ngờ thì mới kỳ lạ, dù sao còn trẻ như vậy, một cô gái mười mấy tuổi không đi học lại đi đóng phim? Anh tự trào cười cười, nồ máy, bỏ đi ý niệm mới vừa nhen nhóm.

. . . . .

BOSS là một người đàn ông vô cùng tốt, mỗi khi về nhà liền làm một bàn ăn ngon, Nguyên Bảo liền nhào vào ăn như hổ đói, giải quyết hết sạch không thừa lại cái gì, sau khi ăn xong liền hài lòng ợ lên một cái rồi mới nói: "Thức ăn BOSS nấu bao giờ cũng ngon nhất, cơm hộp của đoàn làm phim thật quá khó ăn."

Ánh mắt của Ngôn Sóc thoáng qua một tia đau lòng, từ lúc Nguyên Bảo vừa mới bắt đầu theo anh đều được ăn ngon mặc đẹp, không phải chịu vất vả mệt mỏi, cũng không bao giờ bị đói bụng. Anh cảm thấy người phụ nữ của mình phải đặt ở trong nhà để cưng chiều, chỉ là anh thật vẫn không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra tình trạng như vậy .

"Ăn no rồi sao?"

"Vâng." Cô gật đầu trả lời, sau đó liền ngáp một cái: "Em buồn ngủ quá."

"Vậy thì đi ngủ thôi." Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, tiến lên ôm lấy Nguyên Bảo, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhỏ kia: "Nếu cực khổ quá thì cũng không cần làm nữa, tiền vi phạm hợp đồng anh vẫn có thể trả nổi."

"Đừng!" Cô rất là kiên định lắc lắc đầu nói tiếp: "BOSS, nếu người hợp tác với anh đột nhiên vi phạm hợp đồng thì anh sẽ làm thế nào."

"Không có khả năng này!" Giọng của BOSS vô cùng dứt khoát "Họ sẽ không có đủ tiền để bồi thường cho anh!"

Nguyên Bảo". . . . ."

"Kim Nguyên Bảo, em đã lâu không thèm để ý đến tôi rồi." Ngôn Sóc ôm ái đặt cô lên giường, sau đó liền đề lên trên.

"Có sao?" Nguyên Bảo vô tội nhìn Ngôn Sóc nói: "Em sao lại không để ý tới anh được chứ."

"Rõ ràng là có." Ngón Sóc hơi bất mãn nói, chà sát lên cánh môi của cô: "Tối nay em phải bồi thường cho tôi thật nhiều mới được đấy."

"Đừng mà, em mới vừa ăn rất nhiều, ngộ nhờ đang làm lại ị ra đấy thì làm thế nào."

"Không sao, em ị là việc của em, tôi làm là việc của tôi."

Nguyễn Bảo". . . . ." không biết nói thế nào nữa, BOSS quả nhiên là BOSS, khác xa với người khác.

Ngón Sóc áp lên môi cô, nhẹ nhàng mở miệng cô ra, đầu lưỡi nhanh chóng đi vào, ở bên trong khuấy đảo, tay của anh từ từ cởi cúc áo của cô ra, dần dần hôn xuống.

"BOSS, anh. . . . . Càng ngày càng thuần thực đấy." Cô khẽ than thở, từng cái hôn của BOSS rơi vào những điểm mẫn cảm vô cùng mất hồn.

"Tôi đã nằm mơ rất nhiều lần, đương nhiên phải thuần thực rồi." Trong giọng nói mang theo oán khí nồng đậm, xem ra BOSS nhận thật rất vất vả, chưa kịp làm màn dạo đầu liền mở rộng hai chân của cô ra, liền tiến vào bên trong.

"Đau. . . . ." Nguyễn Bảo liền kêu đau, lâu chưa được tưới tẩm nên tất nhiên là ruộng đồng khô hạn rồi.

"Xin lỗi." Anh hôn lên khoe môi của cô nói, đôi tay du ngoạn trên khắp người cô: "Bảo bối, tha lỏng một chút."

"Đừng có gọi em như vậy. . . . ." Nguyễn Bảo khó chịu đưa thân mình, được anh vỗ về nên dần dần dễ chịu hơn, Ngón Sóc hài lòng vênh khoe môi lên, sau đó bắt đầu va chạm, lướt động.

. . . . .

Ngày hôm sau khi Nguyễn Bảo liền thức dậy muộn, cô giật nảy mình ngồi dậy: "Chết rồi, chết rồi, muộn mất rồi, muộn mất rồi."

"Đừng có la lối lên như vậy!" Ngón Sóc lấy tay đè cô xuống: "Hôm nay là chủ nhật, nghỉ ngơi đi cho khỏe."

Nghỉ ngơi cái đầu anh! !

Nguyễn Bảo nhìn đồng hồ, đúng là đã quá muộn, cũng đã sắp tám giờ rồi, cô lấy chăn bao bọc thân thể trần truồng của mình, cũng không thèm để ý tới Ngón Sóc đang ngủ ở một bên.

"Kim Nguyễn Bảo." Thân thể của Ngón Sóc liền run lên một cái, cả người đều bị lộ ra bên ngoài, đưa mắt nhìn khối tròn tròn đang di chuyển trước mặt thốt ra một câu: "đúng là đồ ngốc." Không chịu được liền vỗ vỗ trán, sau đó lấy áo ngủ mặc vào rồi chậm rãi bước xuống giường.

"Không kịp nữa rồi, muộn mất rồi." Nguyễn Bảo lẩm bẩm nói, ném chăn xuống đất, xoay người vào phòng tắm, trên người của cô có rất nhiều dấu bầm tím, bất mãn mắng: "Cầm thú."

"Kim Nguyễn Bảo mở cửa ra, anh muốn tắm."

"Anh chờ một chút đi." Nguyễn Bảo tăng nhanh tốc độ trả lời: "Em xong ngay đây."

"Mở cửa nhanh lên, có cần tôi đưa em đi hay không?" Ngón Sóc đứng ở cửa nói, nhìn thân hình như ẩn như hiện bên trong qua cánh cửa kính mờ mờ. Mới chốc có thể, mà cô họng đã thấy khô khốc, mắt thoáng qua một tia giảo hoạt.

"Nói cũng phải. . . . ." BOSS còn phải đưa cô đi mà, Nguyễn Bảo do dự một chút, sau đó liền mở cửa, nụ cười trên khoe môi của Ngón Sóc càng sâu hơn, cởi hết quần áo của mình ra, nhanh chóng đi vào.

"Uhm, Ngón Sóc, tay anh đang sờ vào chỗ nào đấy?"

"Nơi nào chứ?"

"Uhm. . . . . Không được. . . . . Em bị muộn rồi."

"Không vội!"

. . . . .

"Vào đi!" Ngón Sóc cởi dây an toàn trên người Nguyễn Bảo ra, hôn lên môi của cô dặn dò: "Hôm nay sẽ đến đón em sớm một chút, đi vào đi."

Cô hung hăng trừng mắt lườm Ngón Sóc, sau đó lập tức xuống xe, "Rầm" một tiếng liền đóng cửa xe lại, BOSS trầm thấp cười lên, cảm thấy hành động này của Nguyễn Bảo thật vô cùng thú vị.

Đều là lỗi của BOSS!

Hiện tại bị trễ cũng có chút vô kỷ luật, Nguyên Bảo bảo bước thật nhanh, lúc ở nhà đi cũng đã sắp chín giờ, mọi người nhất định sẽ vô cùng tức giận, cô phải lấy lý do gì mới tốt đây?

Nhưng còn chưa kịp nghĩ ra lý do, chân đã bước vào trường quay, hiện tại đang đến cảnh phóng viên Lan Xuyên và Cao Kiều gặp gỡ nhau, Nguyên Bảo vuốt vuốt tóc của mình, rón rén đi tới.

"Cắt! Về mặt không thích hợp! Làm lại lần nữa!" Đạo diễn Lý An lúc quay phim vẫn vô cùng nghiêm túc, làm trái tim nhỏ của cô cũng run lên theo, Nguyên Bảo đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bả vai của Lý An nói: "Đạo diễn!"

"Há!" Đạo diễn hiển nhiên là bị Nguyên Bảo dọa sợ hết hồn, lấy tay vỗ vỗ vào tim mình, nhẹ nhàng thở phào một hơi: "Nguyên Bảo, làm tôi giật cả mình, nhanh đi hóa trang đi, chuẩn bị đến phân cảnh của cô và Thiệu Huy rồi đây."

"Vâng ạ." Đạo diễn không nói gì thêm, khiến cho cô thật vui mừng, nhưng vừa nghĩ tới cảnh sắp phải diễn cùng với Thiệu Huy liền có chút buồn bực.

Mặc dù không động chạm nhiều, nhưng bị một người đàn ông mới vừa quen không bao lâu chạm vào người vẫn cứ thấy lung túng, dù sao cô cũng chỉ từng tiếp xúc thân mật với một mình BOSS mà thôi.

"Các bộ phận chuẩn bị, Action!"

Hôm nay các phân cảnh khác đã quay hết cả rồi, tất cả mọi người cũng đã đi về, chỉ có một mình Chân Từ vẫn ở lại chỗ này tập luyện kịch bản, Lâm Thiệu Huy mặc quần áo thể thao, hai tay đút vào túi, từ từ đi tới chỗ của cô.

"Chào Đạo diễn."

"Trễ như vậy, còn chưa về sao?" Lâm Thiệu Huy cố ý giảm âm lượng của mình xuống, cả người từ từ tới gần Nguyên Bảo đang diễn vai Chân Từ.

"Vâng" cô nhẹ giọng trả lời, bước chân không tự chủ lùi về phía sau.

"Chân Từ, em thật đẹp." Ngón tay thon dài cầm một lọn tóc của cô lên mũi hít hà, động tác này thật quá hoàn mỹ, cũng vô cùng ưu nhã, nhưng ánh mắt lại có một tia tạp niệm.

"Đạo diễn thật biết nói đùa." Cô khẽ đáp, lại tiếp tục lui về phía sau, cúi thấp đầu, mái tóc đen phủ xuống che khuất gương mặt.

"Chân Từ. . . . ." Eo đột nhiên bị người ta ôm lấy, sau đó liền bị kéo vào một trong một lồng ngực xa lạ, lồng của Nguyên Bảo liền rung lên, không khỏi thấy khẩn trương.

"Tôi rất thích em."

Mắt thấy môi của Lâm Thiệu Huy đang tiến tới gần, Nguyên Bảo càng thêm căng thẳng, theo phản xạ đưa tay lên bịt miệng của mình lại: "Không thể được."

Trường quay trầm mặc mấy giây, sau đó truyền đến giọng nói cực kỳ tức giận của đạo diễn: "Cắt! Chuyện gì xảy ra vậy! Làm lại!"

Nhưng liên tục làm lại nhiều lần, cứ vào thời điểm mấu chốt Nguyên Bảo lại không có biện pháp nào phối hợp được, Minh Kiệt đứng ở một bên lên tiếng cười nhạo, ánh mắt nhìn Nguyên Bảo càng thêm khinh thường.

"Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi!" Đạo diễn trong quá trình quay mắng cũng đã mắng, chỉ đạo cũng đã chỉ đạo, nhưng Nguyên Bảo vẫn không thể nào diễn nhập tâm được.

"Thật xin lỗi."

"Rất hồi hộp sao?" Lâm Thiệu Huy đưa tay lên muốn xoa đầu cô, Nguyên Bảo liền dờ người ra ngay sau đó liền tránh né. Lâm Thiệu Huy nhìn vào bàn tay của mình rồi mỉm cười nói: "Không có gì, tôi cũng sẽ không hôn em thật đâu, tối hôm qua. . . . ."

"Hiện tại liền diễn lại thêm lần nữa! Nghiêm túc một chút!"

Lời của Lâm Thiệu Huy còn chưa kịp nói bắt đầu đã bị cắt đứt, Nguyên Bảo á náy nhìn anh nói: "Lần này em nhất định sẽ nghiêm túc, không gây thêm phiền toái cho đàn anh nữa."

Anh cũng cười cười, đưa tay đẩy gọng kính lên, dần dần nhập vào vai diễn.

Lần này diễn tương đối thành công, mặc dù có một chút khuyết điểm nhỏ, nhưng so với mấy lần trước so cũng được xem là hoàn mỹ rồi, tiếp theo chính là cảnh Minh Kiệt xông vào cứu Nguyên Bảo, một tay anh ta kéo Nguyên Bảo vào trong ngực, sức lực trên tay hơi lớn, làm cổ tay của cô tím bầm, nhưng chỉ hơi nhúu mày, tiếp tục giữ cúi đầu run rẩy.

"Đạo diễn, đối với diễn viên mà làm loại chuyện như thế này không tốt lắm đâu." Minh Kiệt diễn vai Viễn Sơn ngừng đầu nhìn đạo diễn nói, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

"A. . . . ." Đạo diễn lạnh lùng cười lên, xuyên qua mắt kính của mình mà nhìn cô: "Ngày mai, tôi có chuyện cần tìm em, khuya lắm rồi, tắt cả về nhà thôi."

"OK! Lần này rất thuận lợi! Có thể ăn trưa được rồi, buổi chiều tiếp tục!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Cổ tay Nguyên Bảo quả nhiên là bị bầm tím, cô đưa tay chọc chọc, cảm giác hơi đau khiến cô nhúu mày.

"Hộp cơm của cô." Một bàn tay to lớn cầm hộp cơm đưa tới.

"Cảm ơn. . ." Nguyên Bảo nhận lấy, ngẩng đầu nhìn nụ cười của Lâm Thiệu Huy, sau đó trông mắt anh nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô, nhúu lại đôi mày rậm. "Vừa rồi cô bị Minh Kiệt nắm sao?"

"A, không sao." Nguyên Bảo phát phát tay, tùy tiện ngồi lên một cái ghế, hộp cơm vẫn khó ăn như trước, cô không khỏi nhớ lại tài nấu nướng của BOSS, nước miếng bắt đầu tràn ra.

"Đội cơm nước xong xuôi, tôi bồi thuốc giúp cô, Minh Kiệt cũng thật là, không thể nhẹ một chút được sao."

"Có thể là quá nhập vai." Bình thường, khi diễn viên nhập vào vai diễn, sẽ không làm chủ được sức mạnh của mình, giống như Tiểu mã Ca(*) lúc trước vậy.

(*)Tiểu Mã Ca: Tiểu Mã Ca là vai diễn đặc sắc của Châu Nhuận Phát trong bản sắc anh hùng.

Thiệu Huy cười, cũng không nói gì nữa, Nguyên Bảo nhìn sang Thiệu Huy, cô cảm thấy rất ngạc nhiên, bình thường mình tỉnh lớn cũng phải ăn, sau đó có xe đưa đón, nhưng Thiệu Huy không giống với những người khác, anh rất tốt bụng, cũng không có gì là kiêu căng, ở chung với anh rất tốt, ngược lại Minh Kiệt có bộ dạng rất bảnh báo, chính lúc này, cô cảm nhận được ánh mắt của Minh Kiệt, Nguyên Bảo nhìn sang, đúng lúc đối diện với ánh mắt cười như không cười của Minh Kiệt, cô nhanh chóng cúi đầu.

"Chúng ta nhanh chóng quay xong bộ phim này, sau đó hôm nay kết thúc công việc sớm một chút."

Vâng!"

Sau khi ăn xong bữa trưa, mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó chính thức bắt đầu, cảnh quay vào buổi chiều là cảnh của cô, buổi tối cô chỉ có một cảnh, đó là bị đạo diễn cưỡng gian trong nhà mình, buổi chiều trôi qua rất nhanh, các cô Mộng Kỳ quay cũng rất tốt, Nguyên Bảo xem đến mê mẩn, cô thấy bộ phim này sẽ thành công, kiếp trước, thật ra cô cũng rất muốn xem Chân Từ bản Trung, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng phim kinh dị của Trung Quốc đúng là không bằng người ta.

"Lát nữa không cần lo lắng, tôi sẽ không làm gì cô."

"Vâng." Nguyên Bảo nhìn theo hướng ta mình chỉ, khẽ nhúu mày, cô nhìn về mặt đạo diễn nghiêm túc, nếu cô yêu cầu diễn viên đóng thế, đạo diễn nhất định sẽ không đồng ý, cô thờ dài, chỉnh sửa tốt trang phục rồi bước vào phân cảnh.

Phân cảnh này, đạo diễn đang thương lượng với Chân từ ở nhà của cô, đạo diễn cưỡng gian Chân Từ mà không quan tâm tới việc cô phản kháng mạnh mẽ. Hôm sau, Viên Sơn biết được chuẩn bị đi tìm đạo diễn tính sổ, Chân Từ chưa kịp ngăn cản đã bị người trong tổ biên kịch đánh chết.

"Các bộ phận chuẩn bị, Action!"

"'Rìng', tiếng chuông cửa vang lên, Chân Từ từ từ đi lại gần cửa, thấy đạo diễn mặc âu phục đang đứng trước cửa, ánh mắt cô thoáng hiện qua một tia kinh ngạc. "Đạo diễn."

"Tôi có thể vào không?" Không đợi Chân Từ trả lời, đạo diễn đã bước vào.

"Mời ngồi." Cô nhỏ giọng nói, dáng vẻ dịu dàng, đạo diễn cười cười, anh ta tháo cặp kính mắt xuống, sau đó ngồi lên ghế salon. "Chân Từ, lại đây."

"Vâng." Lúc này Chân Từ vẫn vô cùng tôn trọng đạo diễn của mình, cô cẩn thận đi tới, ngồi bên cạnh anh ta.

Sau đó, hai người nói chuyện một lát, lúc này cũng đã muộn, nhưng đạo diễn vẫn không chịu rời đi, anh ta mỉm cười nhìn Chân Từ, trong mắt lóe lên một tia sáng nhạt, hô hấp của anh ta từ từ tăng nhanh, sau đó lại gần Chân Từ, ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì lập tức đẩy cô ngã xuống ghế salon.

Nguyên Bảo hít sâu, trừng to mắt nhìn gương mặt tuấn tú của đạo diễn, hiện tại cô có chút không biết nên làm gì, mặc dù đang quay phim, nhưng cô không cách nào nhập vai, đạo diễn cũng không hô dừng, nói cách khác là hai người vẫn phải tiếp tục.

“Chân Từ... cho tôi đi... Chân Từ...” Thiệu Huy điên cuồng hôn cổ của cô, trong miệng lẩm bẩm lời thoại.

Nguyên Bảo hoàn toàn quên phản ứng, Lâm Thiệu Huy lại gần tai cô. “Đọc lời thoại.”

Lời thoại...

Hồng rồi, cô quên hoàn toàn rồi.

Nguyên Bảo cả kinh, mà ngay lúc này, ánh mắt cô liếc tới một bóng dáng màu đen đang đứng cạnh cửa, thân hình người nọ thon dài, gò má tuấn mỹ không thể hiện gì, đôi mắt thâm thúy màu xanh dần chuyển sang lạnh lẽo, trong lòng Nguyên Bảo đột nhiên sinh ra một dòng khí lạnh, lạnh từ đầu tới chân, cũng không để ý đến tình trạng bây giờ, nhanh chóng đẩy Lâm Thiệu Huy trên người ra, ngồi dậy từ trên ghế salon, sống lưng thẳng tắp, giống cô học sinh tiểu học trong giờ lên lớp.

“Cắt cắt, sao lại như vậy! Nguyên Bảo, ai cho cô dừng!” Hiện tại tâm tình của đạo diễn vô cùng tệ, Lâm Thiệu Huy nhú mày, lại phát hiện ánh mắt Nguyên Bảo căn bản không ở đây, nhìn theo ánh mắt của Nguyên Bảo, anh liền nhìn thấy được người đàn ông đó.

Lâm Thiệu Huy cả kinh, tròn mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, người đó có phải là...

Lúc này BOSS lạnh lùng giương môi, anh sửa sang quần áo, từ từ tiến lại gần, những người khác trong đoàn làm phim cũng chú ý tới BOSS, tất cả mọi người đều thấy kinh ngạc, dĩ nhiên là bọn họ biết BOSS, trên thực tế, ít ai không biết tới Ngõn Sóc, anh đã từng rất nổi tiếng trong giới này, hơn nữa còn là một nhân vật truyền kì trong làng giải trí.

Anh không theo nghiệp diễn, nhưng những người dưới trướng của anh sẽ thành thần, từ ‘thần’ này chính là có ý chỉ thần thoại, rất ít người vượt qua, scandal của anh lại càng ít, nhưng kẻ thù lại nhiều không đếm xuể.

“BOSS...” Nguyên Bảo chột dạ cúi đầu, cảm thấy sau này không cần phải ngó ngàng nữa, cô có nên suy nghĩ về việc tự bạo cục hoa.

“Không cần để ý tới tôi, em tiếp tục đi.”

Tiếp tục ~~~

BOSS, anh có cần phải cười rục rờ như vậy không, Nguyên Bảo muốn chảy nước mắt, Lão Nhân Gia ở chỗ này còn muốn cô tiếp tục thế nào? Coi như anh không ở đây, cô cũng không dám tiếp tục.

“Chuyện gì vậy?” Đạo diễn cũng mặc kệ là nước mắt của ai, ông chỉ biết bộ phim của mình bị phá rồi, cực kì khó chịu.

BOSS nhướn mi. “Tôi hủy hợp đồng thay cô ấy, phí vi phạm hợp đồng tay sẽ cho người đưa tới, đi thôi.” Không đợi Nguyên Bảo nói gì, anh liền kéo cổ tay Nguyên Bảo.

“A... đau...” Nguyên Bảo bị đau kêu một tiếng, anh vừa khéo cầm phải tay bị Minh Kiệt nắm bị thương.

“Sao vậy?” BOSS nhú mày, sau đó thả lỏng tay mình, nhìn thấy một vòng thâm đen chói mắt trên làn da trắng nõn, cả người anh lạnh đi, Nguyên Bảo vỗ má, không nói gì.

Thật ra thì cô chỉ bị nắm nhẹ một chút, căn bản do da của Nguyên Bảo rất trắng, có chút vết thương sẽ hiện lên vô cùng rõ ràng, bản thân cũng cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng BOSS lại không cho là vậy, anh cảm thấy rất đau lòng, Nguyên Bảo nhà anh được anh được anh chăm sóc vô cùng cẩn thận, không cho cô mất dù chỉ là một sợi tóc, bây giờ thì...

Việc này càng khiến lòng BOSS thêm kiên định, anh hít sâu, nhìn Lý An, cau mày. “Đạo diễn Lý, Nguyên Bảo tôi mang đi trước, bây giờ không có diễn viên phù hợp thì tôi sẽ giúp đỡ, tôi...”

“A... Đạo diễn, vô cùng xin lỗi...” Nguyên Bảo nhón chân che kín miệng BOSS, ngăn lại lời nói tiếp theo của anh, thật là, BOSS ngày càng kỳ cục rồi, không biết hai chữ lễ phép viết thế nào sao? Đúng là quá ngông cuồng, không biết như vậy sẽ bị người khác đâm sau lưng sao?

Nguyên Bảo kéo BOSS đi trên hành lang, rất bất mãn nhìn anh. “Tại sao anh lại tới vào lúc này? Còn nữa lúc nãy tại sao lại nói như vậy? Anh sẽ khiến người khác khó chịu, tại sao anh...”

“Ừm...”

Lời tiếp theo của cô bị nuốt vào, Ngõn Sóc điên cuồng hôn lên môi cô, hình như đang trút giận, bàn tay vòng ra sau bóp nhẹ máng cô một cái, nụ hôn của anh từ từ dời xuống phía dưới, sau đó lại dùng sức cắn một cái lên cổ, Nguyên Bảo rên lên, vị trí đó hình như là nơi Lâm Thiệu Huy hôn lên trong lúc diễn.

“Kim Nguyên Bảo, là gan của em thật lớn.” Bàn tay nâng cằm cô lên, vẻ mặt hiện tại của BOSS không tốt, nếu không phải bây giờ này này không được,

anh nhất định sẽ lột da cô.

“Em... em thế nào...” Nguyên Bảo sắp chết đến nơi vẫn mạnh miệng, ánh mắt cô trôi nổi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang bốc hỏa của anh.

“Ha ha...” Tiếng cười trầm thấp rất dễ nghe, nhưng Nguyên Bảo lại thấy lo lắng, rụt đầu lại, hôn lên môi BOSS một cái lấy lòng. “Anh ấy không chạm vào môi em, em thế.”

“Những nơi khác thì sao? Như vậy thì tôi lột da em có được không!”

Nguyên Bảo “...”

“Hừm? Sao lại không nói? Hôm nay tôi đến, không biết lại có thể thấy một màn xuất sắc như vậy, tôi đã nói gì? Không cho phép người đàn ông khác đụng vào em!”

“Chủ nghĩa đàn ông.” Cô thấp giọng lầm bầm, quay đầu không nhìn vào ánh mắt của BOSS.

“Nói lại một lần nữa.” Anh híp con mắt lại, trên tay dùng lực, buộc Nguyên Bảo quay lại nhìn anh. “Đừng cho tôi nhìn thấy lần nữa, hủy bỏ hợp đồng, ngoan ngoãn ở nhà, nếu chán thì tới công ty tôi...”

“Đừng!” Nguyên Bảo hét lớn. “Anh thật quá đáng!” Hai mắt cô đỏ bừng nhìn anh. “Anh không nói đạo lý.”

“Tôi không nói đạo lý.” Sắc mặt anh lập tức tối sầm. “Tôi còn không nói đạo lý, làng giải trí rất đen tối, tôi không hi vọng bảo bối của tôi gặp phải scandal khó nghe nào.”

“Sẽ không đâu.” Nguyên Bảo hít sâu. “Phim Kinh dị thôi mà, em diễn nữ quý, nữ quý, giống như vậy nè...” Cô lấy tóc xuống, để lộ một con mắt trống rỗng nhìn BOSS, sau đó lạnh lùng mở miệng. “Muốn chết lắm sao?”

“Em đi chết đi!” Nhẹ nhàng vỗ đầu Nguyên Bảo, về mặt lại mềm đi không ít, anh cẩn thận kéo tay cô, đặt lên miệng mình thổi thổi. “Đau không?”

“Không đau.” Dùng sức lắc đầu, Ngôn Sóc vô cùng thương mình, nhưng Kim Nguyên Bảo cũng không thật sự là nguyên bảo, không có dễ hư như vậy, cô nhón chân lên chủ động hôn BOSS. “A Sóc nhà em nói yêu em, A Sóc quả nhiên là tốt nhất.”

“Nói mấy thứ linh tinh.” Anh cũng không thấy cảm động. “Ngoan ngoãn về nhà với tôi, nếu tôi lại thấy em quay những thứ đó với người đàn ông khác anh sẽ tức hộc máu.”

“Đừng mà.” Nguyên Bảo cũng không buông, cô không thích những việc bị bỏ giữa chừng, huống hồ việc vi phạm hợp đồng này thì không tốt lắm, quan trọng nhất là, cô rất thích bộ phim ‘Chân Từ’ này, người trong đoàn làm phim cũng rất tốt.

BOSS không nói gì, hai người lại lâm vào không khí trầm mặc quỷ dị, Ngôn Sóc nhìn Nguyên Bảo chăm chăm, Nguyên Bảo cũng nhìn lại, trông mắt cô rất sáng, đó là điều trước nay chưa từng có, cô như vậy rất đẹp, cũng khiến Ngôn Sóc đau lòng, anh bắt đầu đi thờ dài, đưa tay vuốt tóc cô. “Quay xong thì chỉnh lại tóc đi.” Nguyên Bảo tóc uốn quả nhiên là đáng yêu nhất.

Trông mắt cô sáng lên, rất kích động ôm cổ anh. “Anh đồng ý.”

“Phải bồi thường cho tôi.” Nhìn Nguyên Bảo vui vẻ, anh cũng cười, ôm hông cô. “Lát nữa tôi đóng vai đạo diễn đó.”

“Hả?” Nguyên Bảo sững sờ, còn chưa kịp phản ứng. “Anh... muốn diễn vai đạo diễn?”

“Có vấn đề gì sao?” Anh hôn nhẹ lên môi cô. “Tôi không thích người phụ nữ của tôi bị ông già khác đụng vào.”

Nguyên Bảo “...” Cùng là ông già mà sao BOSS lại có thể nói như vậy chứ?

Chỉ là cô chưa từng thấy BOSS đóng phim, nhất là vai một tên tiểu nhân bỉ ổi như vậy, trong lòng có chút mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nguyên Bảo kéo BOSS vào, nghĩ tới dáng vẻ của mình và BOSS vừa rồi như không có người bên cạnh, cô không khỏi lo lắng, đạo diễn nhất định sẽ rất tức giận, cô nhất định phải suy nghĩ một chút, nên nói xin lỗi đạo diễn thế nào, nhưng ngoài dự đoán, về mặt đạo diễn Lý rất bình tĩnh, lúc này ông chăm chú nhìn vào trong studio, tỉ mỉ giúp đỡ các diễn viên nắm bắt được về mặt.

“Đạo diễn.” Nguyên Bảo nhẹ giọng kêu, tay nắm BOSS thật chặt.

“Về rồi.” Giọng nói của đạo diễn Lý lạnh nhạt, nghe không ra cảm xúc gì, ông ta nhìn lướt qua BOSS bên cạnh Nguyên Bảo, nhẹ nở nụ cười. “Sao vậy, chuẩn bị trà tiền vì phạm hợp đồng?”

“Không phải, ngài hiểu lầm rồi, vừa rồi anh ấy bị kích thích.” Nguyên Bảo vội giải thích, bình thường đạo diễn Lý là một người tốt, nhưng cũng không có nghĩa ông sẽ không tức giận, huống hồ lúc này Ngôn Sốc nói chuyện rất vô lý, lời kéo vạt áo của anh, hi vọng anh không nói lời quá đáng nữa.

Nụ cười bên môi đạo diễn Lý càng sâu hơn. “Nếu vậy thì nhanh chóng quay xong phân cảnh này.” Ông cũng ít nhiều biết tính cách của Ngôn Sốc, hướng chỉ nhìn qua, quan hệ của hai người cũng không bình thường, dĩ nhiên không thể nói nhiều.

“Nhưng...”

“Tôi sẽ diễn nhân vật đạo diễn, đến lúc đó tôi chỉ là người đóng thế, cố gắng đừng quay tới mặt tôi.” Ngôn Sốc thấp giọng cắt đứt lời tiếp theo của Nguyên Bảo, nắm lấy tay cô, không cho cô nói nhiều.

Đạo diễn nhẹ nhún mảy, hình như có chút khó xử, những người khác cũng không nghĩ Ngôn Sốc sẽ nói như vậy, nhìn đạo diễn không làm ra được quyết định, Lâm Thiệu Huy đứng một bên cũng cứng đờ, sau đó cười híp mắt đáp. “Diễn đi, chỉ có phân cảnh này thôi.”

“Được rồi, Tiểu Triệu, đưa tổng giám đốc Ngôn đi thay quần áo.”

“Vâng.”

Một lát sau, BOSS thay quần áo trở lại, nhưng lại có chút lả lị, mặc một bộ quần áo giống Lâm Thiệu Huy, mang một cặp kính khác, nhưng không mang tới cảm giác đạo mạo trang nghiêm đó.

“Có gì đó không đúng, giống như một tổng giám đốc.” Không biết ai nói câu đó, mọi người nhìn một phen, sau đó gật đầu.

“Bản thân tôi là một tổng giám đốc.” BOSS không khiên tốn ngược lên. “Bắt đầu đi, lại nữa tôi phải chính là tên mặt người dạ thú rồi.” Anh nhìn Nguyên Bảo nở một nụ cười tà ác, trái tim nhỏ của cô run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt hồng lên.

Thật ra thì BOSS rất có thiên phú về diễn xuất, trên sóng mũi anh mang một cặp kính gọng vàng, ngược lại che đi phần sắc bén trên lông mày anh, làm anh thêm mấy phần dịu dàng, phân diễn trước mắt vô cùng tốt, từng vẻ mặt Ngôn Sốc thể hiện đều rất tốt, lúc đây Nguyên Bảo ngã lên ghế salon, không biết là có phải cảm giác của Nguyên Bảo sai hay không, cô nhìn thấy ánh sáng xấu xa lóe lên sau cặp kính trên mặt BOSS.

“Nguyên Bảo, em thật đáng yêu...” Giọng nói anh trầm thấp, tròn mắt dịu dàng, cả người Nguyên Bảo cứng ngắc, dường như cô không nghĩ tới BOSS lại nói như vậy, hai mắt anh nhắm lại, môi từ từ hạ xuống.

“Cát! Đây là cường gian, không phải là diễn tình cảm!” Lúc này đạo diễn có chút giận dữ, Ngôn Sốc cong khóe mắt, kéo Nguyên Bảo từ ghế salon lên.

“Thật sự xin lỗi, lại một lần nữa!”

Nguyên Bảo “...” Sao cô lại có cảm giác là BOSS cố ý, chỉ là ảo giác của cô sao?

Nhưng tất cả diễn ra sau đó khiến cô cảm thấy đây không phải là ảo giác, lúc đầu BOSS dùng sức rất mạnh, cô cũng phản kháng rất tốt, nhưng mỗi lần vào thời khắc quan trọng nhất, BOSS đều sẽ nói. “Nguyên Bảo, em thật XX!”

“Xin lỗi, một lần nữa là được rồi!”

Ngôn Sốc vô cùng thích thú, còn một bên đạo diễn Lý đã tức muốn học máu, thần sắc những diễn viên khác không rõ, Lâm Thiệu Huy thì vẫn luôn đứng lảng lảng một bên, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì: Xem ra suy đoán trước đây của anh sai rồi, hai người này vô cùng ăn ý, một ánh mắt một động tác một câu nói cũng giống nhau như vậy, Ngôn Sốc trước nay chưa từng có một scandal nào, nhìn bộ dạng của anh với Nguyên Bảo cũng vô cùng nghiêm túc.

“Đừng nháo loạn.” Nguyên Bảo có chút bất mãn, Nhéo lên bắp thịt bên chặc bên hông BOSS một cái, nhỏ giọng cảnh cáo.

“Tôi không nháo, chúng ta tiếp tục.” Nụ hôn của anh từ từ trượt xuống dưới, ngón tay tinh xảo trượt vào quần áo, hô hấp có chút gấp gáp.

Không phải là nghiêm túc chứ?

Nguyên Bảo lại bối rối, cái mà người ta gọi là cường gian là chỉ muốn kết thúc trong một cảnh quay, mà bộ dạng này của BOSS hình như là vẫn muốn tiếp tục, lúc này đạo diễn cũng không hô cắt, cô vẫn chỉ có thể tiếp tục, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, rất xấu hổ, cô bắt đầu gầy dựa phản kháng, chỉ có thể mong cảnh này nhanh chóng kết thúc.

“Đừng cử động...” Hơi thở anh gấp gáp, thân thể Nguyên Bảo cứng đờ, rõ ràng cảm thấy Ngôn Sốc không bình thường, cô khóc không ra nước mắt, không lẽ BOSS lại phản ứng?

Ngôn Sốc đúng là có phản ứng, nhưng tự chủ của anh rất tốt, chờ tới sau khi đạo diễn hô cắt, anh bình thần ngồi dậy, trừ gương mặt có chút ửng đỏ và

quần áo xốc xếch, nhìn qua cũng không thấy gì bất thường, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng nghiêm túc.

“Rất tốt!” Đạo diễn hài lòng vỗ tay. “Công việc hôm nay kết thúc, sáng ngày mai lại tiếp tục.” Đạo diễn đi về phía Ngôn Sóc. “Đúng là không biết tổng giám đốc Ngôn lại có thiên phú như vậy.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Ngôn Sóc vẫn không chút khiêm tốn, nhìn qua cô gái nhỏ biết vâng lời, anh vui vẻ cười. “Nguyên Bảo nhà tôi gây phiền phức cho mọi người rồi.” Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tên gốc này không nhìn ra, nhưng anh nhìn ra, ở đây đang có vài tên đang chú ý tới Nguyên Bảo nhà anh, cảnh quay này rất tốt, để cho bọn họ biết ai mới là người đàn ông của Nguyên Bảo.

“Thu dọn một chút, đi thôi.”

“Vâng ạ.” Nguyên Bảo ngược mắt nhìn mọi người một cái, sau đó đứng dậy đi vào phòng thay quần áo.

Ngôn Sóc ngồi một bên nghỉ ngơi, chơi đi động, trên thực tế, đã lâu anh không chơi đi động rồi, lần này anh lại tiếp tục nuôi một bảo bối, đứa trẻ bên trong gọi anh là ba, hai mắt Ngôn Sóc dịu dàng, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, có một đứa con nít bỏ ra từ điện thoại, gọi anh là ‘BOSS’, ở lại bên cạnh anh...

Rất hạnh phúc.

Anh nhẹ giọng cười, người bên trong lục tục đi ra, ánh mắt thân thiện quét qua người Lâm Thiệu Huy, sau đó lại rơi trên người Nguyên Bảo, anh từ từ đứng lên vỗ tay với cô.

“Anh đợi lâu rồi.” Nguyên Bảo chạy chậm qua kéo cánh tay BOSS.

“Buổi tối ăn ở bên ngoài đi, tôi khao.” Ngôn Sóc choàng vai cô đi ra ngoài, không quan tâm đến ánh mắt phức tạp của Lâm Thiệu Huy.

“Anh Thiệu Huy.”

“Minh Kiệt.” Đẩy kính một cái, che đi ánh sáng nhạt trong tròng mắt, anh cười nhẹ nhìn Minh Kiệt đang mang một cặp kính mát lớn.

“Anh sẽ không thích nha đầu kia rồi chứ.”

“Nghĩ cái gì vậy.” Lâm Thiệu Huy đưa tay đánh lồng ngực cậu. “Quá cứng nhắc, đừng dùng sắc mặt như vậy để đối xử với người mới, buổi tối còn có việc, anh đi trước đây.”

“Cùng nhau đi.” Cậu không quan tâm nhún vai, vẫy chìa khóa trong tay đi ra ngoài.

“Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

“Tôi có hẹn với Uất Trì Dung, tuần sau cậu ta và Dương Dư đi Pháp, chúng ta ăn với bọn họ một bữa cơm.”

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của BOSS, Nguyên Bảo lo rằng kinh cũng biết gì đó. “Anh sẽ không tiếp tục uy hiếp người nhà chứ?” Lấy những gì cô hiểu về BOSS, anh làm sao có thể tốt bụng như vậy, mời người khác ăn cơm.

“Đâu có?” Anh nhú mồm, đôi mắt đen quét qua gương mặt cô. “Tôi là loại người hèn hạ như vậy sao?”

Người hèn hạ cũng không bằng, anh không phải là người, được không.

Nguyên Bảo im lặng.

“Quay hết bộ này thì đừng quay thêm bộ nào nữa?” Dù điều khác cũng tốt, anh chỉ không muốn cô thân mật với người đàn ông khác, làm mình tỉnh những cử chỉ đùa giỡn thân mật là điều tất nhiên, may mắn đây chỉ là một bộ phim kinh dị, ai biết bộ phim tiếp theo là gì.

“Vay để em làm thư ký của anh.” Nguyên Bảo cong khóe mắt. “Khi làm thư ký của BOSS nhất định có thể chơi rất vui.”

“Vay thù lao thế nào.” Anh nhìn Nguyên Bảo, ý nhị cười.

Chờ tới lúc đến nhà hàng, Uất Trì Dung và Dương Dư đã đến, Dương Dư đẹp hơn trước kia rất nhiều, trên mặt là một nụ cười nhẹ nhàng, trông mắt tràn ngập hạnh phúc, nhìn qua cô ấy và Uất Trì rất vui vẻ.

“Ngôn Sóc, Nguyên Bảo.”

“Đến sớm vậy.” Ngôn Sóc cởi áo khoác, ngồi ở vị trí đối diện.

Tối bây giờ trong lòng Uất Trì vẫn còn chút bất mãn, anh nhìn lướt qua Nguyên Bảo, sau đó cười. “Hiếm khi được Đại thiếu gia ít khi mời cơm, tôi đương nhiên phải tới sớm.”

Ngôn Sóc cười không nói, anh lấy danh thiếp đưa qua. “Đây là danh thiếp liên lạc với người sắp xếp chương trình thời trang, đến lúc đó anh có thể liên

lạc cho anh ta.”

“Đã biết.” Anh cảm danh thiệp lên. “Đúng rồi, tháng 11 này, tôi kết hôn với Dương Dư, đến lúc đó cho tôi một phong bì tiền mừng lớn một chút.”

“Năm này?” Ngôn Sóc có chút kinh ngạc, anh nhìn Dương Dư ngồi một bên, cô hơi cúi đầu, khóe môi lại giương lên càng đậm, vẻ mặt của ngôn Sóc cũng dịu lại. “Chúc hai người hạnh phúc.” Bạn tốt có thể kết hôn được với người mình yêu, anh đương nhiên vui vẻ, quan trọng nhất là, nếu Uất Trì Dung lại phải chịu khổ, không nhất định sẽ phải dính tới anh.

“Cậu và Nguyên bảo thì sao? Hai người không kết hôn sao? Đến lúc đó chúng ta cũng tổ chức.” Dương Dư nhẹ giọng hỏi, mà lúc này Nguyên Bảo còn đang xem thực đơn, cô không nghe rõ những người ở đây đang nói gì, chỉ thấy những ánh mắt đó rơi trên người cô thì ánh mắt cô thoáng ngỡ ngàng.

“Nhìn em làm gì.”

“Ha ha, Nguyên Bảo thật đáng yêu.” Dương Dư nhẹ giọng nở nụ cười, cô vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh. “Thật ra kết hôn vô cùng tốt, để anh ấy bớt dành nhiều thời gian bên ngoài mà trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“Anh trêu hoa ghẹo nguyệt lúc nào?” Anh đề cao âm lượng, trong giọng nói có chút bất mãn.

“Anh nói đi?” Dương Dư cũng không nói rõ, nhưng Uất Trì Dung vẫn nhớ tới chuyện xảy ra lúc anh cứu tiểu thư Lý Lạc Nhi trong bệnh viện, anh không nói gì, nhưng trong lòng âm thầm thờ phào, ngày đó anh nói đã quá rõ ràng rồi chứ? Lý Lạc Nhi cũng không đến nói nghe không hiểu, huống hồ những điều nên cho anh cũng đã cho, nên nói cũng nói rõ rồi, nếu Lý Lạc Nhi còn không bỏ qua cho anh, vậy thì... đây đúng là nghiệp chướng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sau khi cơm nước xong trời cũng đã muộn, mọi người chuẩn bị trở về nhà. Gió đêm có chút lạnh, BOSS khoác áo khoác của mình lên người cô: “Đội tôi, tôi đi lấy xe.”

“Vâng.” Cô gật đầu đứng nguyên tại chỗ chờ BOSS. Mà ngay lúc này, cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang lén lút trong một góc không biết đang làm những gì. Nguyên Bảo hít hai mắt lại, vươn tay kéo Dương Dư đang ở bên cạnh.

“Người kia thật kỳ quái.”

“Không cần để ý hắn ta.” Dương Dư nhàn nhạt nhìn lướt qua, không nói gì.

Một chiếc xe hơi từ từ dừng trước mặt họ. Ngay lúc này, người đàn ông đang ngồi ở một bên ném tàn thuốc trong tay xuống vọt sang bên này, hắn ta ngăn cản xe của Uất Trì Dung. Dương Dư nhíu mày một cái nhưng cũng không nói gì.

Xuyên qua ánh sáng hoàng hôn anh nhìn rõ hình dáng người trước mắt. Khá quen, hơi giống anh trai của Lý Lạc Nhi vào ngày đó. Trong lòng anh cảm thấy cả kinh, một cảm giác xấu tự nhiên trỗi dậy.

Cảm giác thứ sáu của Uất Trì Dung rất chính xác, có chuyện không tốt rồi. Anh trai Lý Lạc Nhi là Lý Uy, bản thân hắn ta là một tên côn đồ, bắt được miếng thịt heo như Uất Trì Dung sao hắn có thể thả ra. Vừa nhìn quần áo trên người Uất Trì Dung cũng biết anh là người không tầm thường, huống chi em gái nhà mình lại có tình có nghĩa với anh, nếu không quán lấy anh vậy chính là thiên lý bất dung.

“Em rề!!” Nụ cười của Lý Uy rất là bí ối. Nghe được hai chữ này Dương Dư cảm thấy bất mãn. Nguyên Bảo cũng bị kinh sợ, hiện tại đang trình diễn tiết mục gì vậy?

“Đã lâu không gặp. Em rề, hiện tại anh không có tiền, hy vọng...”

“Chờ một chút, anh là ai?” Dương Dư tiến lên kéo Lý Uy ra nhìn hắn ta từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt thoáng qua tia chán ghét: “Anh gọi ai là em rề?”

“Cái cô này là từ đâu tới, tôi cùng em rề tôi nói chuyện liên quan gì đến cô?”

“Ha ha...” Dương Dư cười lạnh một tiếng: “Những lời này nên là tôi nói mới phải. Trong xe là vị hôn phu của tôi, liên quan gì tới anh? Muốn nhận thân thích cũng đừng có nhận bừa.” Cô đưa tay muốn mở cửa xe, nhưng hai tay Lý Uy lập tức nắm tay Dương Dư ngăn cản động tác của cô.

“Buông tay!!!” Giọng Dương Dư lập tức trở nên nghiêm túc, khí thế quá mức mãnh liệt khiến Lý Uy ngây người. Bất quá cũng chỉ là một cô gái mà thôi, hắn cười vài tiếng: “Cái gì mà vị hôn thê, vị hôn thê của thiếu gia này là em gái tôi, bà già này đang nói gì vậy.”

Bị gọi là bà già, về mặt Dương Dư trở nên lạnh nhạt. Uất Trì Dung cúi dây an toàn xuống xe kéo Dương Dư ra phía sau mình, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn Lý Uy: “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Muốn biết thiếu gia cậu ở chỗ nào là một chuyện rất đơn giản.” Lý Uy một bộ cạ lơ phất phơ khiến người ta nhìn mà thấy chán ghét.

Nguyên Bảo không kịp phản ứng, BOSS bây giờ còn chưa có tới, nhìn tình hình này rõ ràng là sắp xảy ra chuyện.

“Em gái tôi rất nhớ cậu đấy, hôm nào đến nhà chúng tôi gặp mặt một phen.”

Dáng vẻ Lý Uy Như vô cùng thân quen. Chân mày Uất Trì Dung dần dần cau lại, bình sinh anh ghét nhất là người như này.

“A Dung, đây là ai?” Dương Dư kéo vạt áo của anh, không nghĩ tới ăn một bữa cơm mà cũng có nhiều chuyện như vậy.

“Anh trai Lý Lạc Nhi, chính là cô gái ở bệnh viện ngày đó.” Huyết thái dương nhảy lên bình bịch, quả nhiên cơm của BOSS đại nhân người phạm tặc như bọn họ không thể ăn được, không ngờ lại xuất hiện tình huống này.

Lý Lạc Nhi!

Thời điểm Dương Dư nghe được cái tên này thì trở nên im lặng. Nhìn dáng vẻ khổ sở của vị hôn phu, xem ra hai người này đã quấn lấy nhau thật lâu rồi.

Nguyên Bảo nhìn ba người đang giằng co thì nhăn mày lại.

Trong phim truyền hình thường diễn là: Anh trai Lý Lạc Nhi trời sinh tính tình vô lại, là người chỉ biết ăn chơi. Lý Lạc Nhi vì người anh trai này mà nhận được không ít phiền toái, thật không ngờ nhanh như vậy đã quấn lấy Uất Trì Dung thiếu gia rồi.

“Không cần đề ý đến hắn, chúng ta đi thôi.” Uất Trì Dung lời kéo Dương Dư muốn lên xe, nhưng Lý Uy không muốn cứ như vậy mà bỏ qua. Nếu hắn không lấy được chút ngon ngọt không phải là mất công đến đây sao? Thân thể mập mập chắn trước cửa xe, vẻ mặt như hung thần ác sát vừa nhìn đã biết đây là người phiền phức.

“Tôi nói này em rể, cậu không thể như vậy. Em gái tôi cũng sắp gả cho cậu rồi, xem xét đến việc nó chăm sóc cậu lâu như vậy, dù sao cũng phải có tiền thù lao chứ.”

“Anh nghĩ sai rồi. Thứ nhất tôi không phải em rể của anh, giữa chúng tôi không hề có bất kỳ quan hệ gì. Còn nữa, lúc trước tôi đã đưa hết tiền viện phí cho em gái của anh, vì vậy các người cũng đừng tới làm phiền tôi nữa. Nếu không tôi sẽ có biện pháp xử lý các người.”

“Cái gì? Cậu đưa tiền cho nó rồi hả?” Lý Uy kêu lên một tiếng. Con người đảo lòng vòng, hắn kéo lại cánh tay của Uất Trì Dung: “Không được, vấn đề tiền bạc sao có thể nói như vậy? Đây là vị hôn thê của cậu đi. Tôi nói cho cậu biết, cậu cũng là một người có tên tuổi, nếu mọi người biết được cậu làm loạn ở bên ngoài thì đối với danh tiếng của cậu sẽ không tốt, lúc đó cậu sẽ gặp xui xẻo.” Nếu phương pháp nhận thân thích không được, vậy thì trực tiếp uy hiếp.

Chỉ là Lý Uy này đầu óc có chút vấn đề, mặc dù thoát nhìn Uất Trì Dung là một người tính tình dễ chịu dễ dàng nấn bóp, nhưng thế nào đi nữa cũng là người trên thương trường, sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua. Anh giễu cợt cười: “Lá gan anh rất lớn, nhưng anh đã tìm nhầm người. Cho anh ba giây để rút khỏi tầm mắt của tôi, nếu không tôi sẽ khiến anh biến mất vĩnh viễn.”

“Dọa ai vậy!!” Lý Uy đột nhiên lên giọng: “Thương nhân các người dám nói như vậy, cũng không nhìn xem tôi là ai...”

Lời nói kế tiếp Uất Trì Dung không nghe nữa, anh lấy điện thoại ra bấm một dãy số: “A A, ở cửa số chín có người gây chuyện, đứng, lập tức tới ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, thân thể thon dài của anh bước lên trên xe: “Anh muốn đứng ở đây cũng được thôi.”

Sắc mặt Lý Uy trắng bệch, hán há miệng, cuối cùng ảo não rồi đi. Chờ hắn ta đi xa, Dương Dư phì cười một tiếng: “Em nói này, A A là ở nơi nào nhô ra vậy?”

“Không chỉ có A A, còn có A B cùng A C.” Uất Trì Dung cười ôm bả vai cô: “Anh cũng không phải cảm thúNgôn Sốc kia, không thể thật sự tìm người xử lý hắn, anh vẫn chưa đạt đến trình độ đó.”

“Nguyên Bảo vẫn ở đây đấy.” Dương Dư ý bảo nhìn Nguyên Bảo. Nhưng cô cũng không chú ý bọn họ nói chuyện, chỉ cảm thấy tất cả những việc xảy ra có chút quỷ dị. Lý Lạc Nhi này cùng BOSS nhà bọn họ không có liên quan gì, nhưng Uất Trì Dung cũng thật đáng thương, Lý Uy này cũng không phải người tốt.

Thật đáng thương. ...

Ném một ánh mắt thương hại về phía Uất Trì Dung, xe của BOSS cũng chậm rãi dừng trước mặt cô: “Nguyên Bảo, đi lên, vừa rồi tôi nghe điện thoại.”

“Chị Dương Dư, Uất Trì Dung, gặp lại sau.”

“Tại sao không gọi tôi là anh?” Tâm tình Uất Trì Dung rất tốt đùa giỡn một câu.

Nguyên Bảo nhủ mảy nhìn anh: “Gặp lại, Dung ma ma~” Nhìn gương mặt đang cười vui vẻ của Uất Trì Dung dần đen lại, tâm tình của cô rất tốt, bước lên xe.

“Quan hệ giữa hai người từ khi nào đã tốt như vậy rồi.” Vươn tay nhéo gò má Nguyên Bảo, anh thắt lại dây an toàn cho cô, xe từ từ lăn bánh.

“Vừa rồi anh trai Lý Lạc Nhi tới.”

“Thật sao.” Khóe môi anh nhoẻn một cái, không nói gì.

“Không cần để ý đến bọn họ, để cậu ta tự xử lý.”

“Anh không lo lắng sao?” Nguyên Bảo nhìn về phía BOSS: “Dung ma ma thật đáng thương, lực sát thương của anh em Lý Lạc Nhi còn lớn hơn Hoàn Châu cách cách.”

“Vì sao tôi phải lo lắng?” BOSS hỏi ngược lại, Nguyên Bảo không nói gì. Đúng vậy, BOSS nhà cô tại sao phải lo lắng, nhìn bộ dáng Uất Trì Dung dường như anh ta cũng không lo lắng mà.

BOSS nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Bảo: “Em không suy nghĩ một chút về những gì Dương Dư nói trong ngày hôm nay sao?”

“Cái gì?”

“Kết hôn!!” Anh đánh tay lái, màn đêm bên ngoài hơi trầm xuống. Đã đến mùa thu rồi, chưa bao giờ anh cảm thấy thời gian trôi qua nhanh như vậy.

“Không phải anh nói em còn nhỏ sao?”

“Em không còn nhỏ nữa.” Anh thấp giọng nói. Sau lễ mừng năm mới Ngôn Sóc đã hai bảy tuổi, mà hiện tại Nguyên Bảo của anh mới 16 tuổi, dường như anh thật sự đã già rồi. Trong lòng Ngôn Sóc không khỏi cảm khái, anh nhẹ thở dài một hơi. Trước kia anh chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ tìm một cô dâu non nớt như vậy, anh cho rằng mình sẽ tìm một cô gái tài trí thông minh hiền tuệ cùng tuổi với anh. Anh chưa từng nghĩ tới sẽ tìm một người có tương phản quá lớn. Không biết Nguyên Bảo nhà anh đến lúc đó có ghét bỏ anh quá già hay không?

Anh len lén liếc mắt nhìn Nguyên Bảo, cô nàng Nguyên Bảo đang cắn móng tay của mình, mắt to ngây ngô, nhìn bộ dạng là biết ngu ngốc. Ngôn Sóc khẽ cười, cảm thấy từ trên xuống dưới đều trở nên thoải mái. Cái bộ dạng này của cô sợ rằng cũng chỉ có anh muốn.

“Anh cười nhạo em!”

“Ừ, tôi cười nhạo em.” Trong âm thanh lạnh lùng của anh thoáng qua nét vui vẻ: “Lại nói, Kim Nguyên Bảo, cái ổ sặc sau mông em sao mãi không mất?”

“Em không biết.” Tâm tình cô suy sụp. Baidu đã biến mất quá lâu rồi, chẳng lẽ cô phải mang dây điện cả cuộc đời? Nếu thật sự như vậy thì quá kinh khủng.

Baidu Baidu Baidu Baidu, gọi Baidu.

[Không có chương trình này.]

Nguyên Bảo: “...”

Thống mẹ Thống mẹ Thống mẹ, gọi Thống mẹ!!

[Khách hàng tôn kính, cô tìm Thống mẹ xinh đẹp có chuyện gì?]

“Thật ra thì tôi rất không muốn tìm cô.” Nét mặt Nguyên Bảo như bị táo bón, vừa nghe thấy âm thanh này cô liền nhớ tới cuộc sống nghĩ mà đau lòng khi còn là một chiếc điện thoại di động.

“Tôi hỏi cô khi nào thì chỗ cắm sạc trên người tôi sẽ biến mất.”

[Thống mẹ cảm thấy đây là nơi tuyệt nhất trên người cô. Mỗi lần làm cùng BOSS nhà cô, không phải cô rất hưởng thụ sao?]

“Khốn kiếp!!! Chúng tôi H liên quan gì đến chỗ cắm sạc!?”

[Dĩ nhiên là... điểm G, không phải cô rất hưởng thụ sao? Nếu không có chuyện gì không nên tùy tiện gọi tôi, mỗi ngày Thống mẹ đều rất bận rộn.]

“Cô bận rộn cái rắm!” Nguyên Bảo liếc mắt: “Tôi mặc kệ, cô lấy vật kia xuống cho tôi!”

[Cũng không phải là không thể] Âm thanh dịu dàng của hệ thống tiểu thư thay thế Thống mẹ [Chỉ là... Có chút không dễ dàng.]

“Chỉ cần bỏ được cái vật này, chết tôi cũng nguyện ý!”

Nguyên Bảo bất chấp giá nào, cái vật này khiến cô thật xấu hổ. Có lúc cùng BOSS H thì hết điện, ngộ nhờ ngày kết hôn cũng hết điện. ...

Quá mất mặt!!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

“Cô nói đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi.” Nguyên Bảo lúc này giống như vì nghĩa diệt thân. Cô là một cô gái bình thường, người bình thường thì không thể mang theo cái đồ vật khủng bố này.

[Cô chắc chứ?]

“Tôi xác định.”

[Được rồi] Âm thanh của hệ thống tiểu thư có chút bất đắc dĩ. [Cô quay trở lại là chiếc điện thoại, bắt đầu lại từ đầu, cách thức hóa tất cả, khi trở ra cô chính là một người hoàn chỉnh.]

Hả???

Nguyên Bảo hoàn toàn sững sờ, cô không ngờ lại phải trả một cái giá như vậy. Cô do dự nhú mồm nhìn về một bên gò má đẹp mắt của BOSS. Nếu như vậy thì BOSS sẽ tịch mịch, hưởng chi cuộc sống của một chiếc điện thoại thật sự rất tệ, mọi phương diện đều không tốt!!

[Sao? Thật ra thì cũng không tốn thời gian, chỉ cần BOSS nhà cô nuôi cô thật tốt, sau khi cô đi ra tất cả sẽ tốt hơn so với hiện tại.]

“Đề tôi suy nghĩ một lát!!” Quả thật cô cần cẩn thận suy nghĩ. Bản thân Baidu đã không đáng tin cậy, hiện tại hai người hợp thành một thể rồi, Nguyên Bảo càng có cảm giác không đáng tin. Cô khẽ thở dài một hơi, rất là ưu sầu.

“Thế nào?”

“BOSS, nếu em quay trở lại làm chiếc điện thoại thì như thế nào?”

“Ngày ngày nuôi em, giống như trước vậy.” BOSS thấp giọng trả lời: “Sao lại hỏi như vậy?”

“Vừa rồi hệ thống tiểu thư nói nếu em muốn chỗ cắm sạc kia biến mất thì nhất định phải quay trở lại làm chiếc điện thoại, bắt đầu lại từ đầu.”

BOSS không nói gì lâm vào trầm mặc. Anh nghĩ trong chốc lát, rất kiên định mở miệng: “Không được!!! Tôi không cho phép em làm như vậy.”

“Nhưng...” Cô khò sở nhú mồm: “Nhưng như vậy không phải đồng nghĩa với việc cái vật kia sẽ luôn ở trên người em sao?” Cô thò tay ra phía sau mông sờ sờ chỗ cắm sạc, ngay cả ngồi cũng không dễ chịu, bây giờ mình đã quen, nhưng ngộ nhờ có ngày nào đó vật này bị hư thì làm thế nào? Chẳng lẽ tìm người đến sửa?

“Trở về rồi nghĩ.” Anh dừng xe, hôn một cái lên khóe môi cô: “Thật ra thì tôi không ngại, vừa rồi là trêu em thôi.”

“Em hiểu.” BOSS không ngại, không có nghĩa cô không ngại. Sau này mình già rồi cái gì cũng không dễ làm, vậy phải làm thế nào? Thời điểm sinh con bác sĩ thấy được thì sao? Trở về nhất định phải nghiên cứu lại bản thân mình mới được. Cô run người một cái, cảm thấy mình đã nghĩ hơi xa rồi. Nhưng vấn đề này đã mọc rễ ở trong lòng cô, nhỏ thế nào cũng không được.

“Em rất muốn sống cùng với anh.” Nguyên Bảo chăm chú nhìn gò má Ngôn Sóc. Ánh mắt anh khẽ trầm xuống, nhẹ nhàng cười: “Tôi biết.”

Cũng bởi vì cái gì anh cũng biết nên mới không nói câu nào. Nhưng Nguyên Bảo sẽ cố gắng trở thành một cô gái xứng với anh.

Những ngày tiếp theo bọn họ không đề cập đến vấn đề của ngày hôm đó nữa, Nguyên Bảo bận rộn đi đóng phim, Uất Trì Dương mang theo Dương Dư đi nước Pháp, BOSS bận rộn chuyện ở công ty. Tất cả mọi người ai cũng bận, bất tri bất giác đã đến cuối mùa thu, mấy ngày nay Nguyên Bảo cũng đã thành thực không ít.

Chỉ là Nguyên Bảo chưa từng nghĩ tới có một ngày cô sẽ gặp mặt người trong truyền thuyết, mẹ của BOSS – Bạch Liên. Ngày đó một mình cô đến studio, vừa xuống taxi thì thấy Bạch Liên. Bạch Liên vẫn ưu nhã như trước, chỉ là sắc mặt bà thật không tốt, trong mắt không có gì là tức giận. Bà đội một chiếc mũ lớn màu trắng, nhìn tới nhìn lui thấy không có ai mới đi vào một ngõ hẻm.

Nguyên Bảo cảm thấy nghi ngờ, bình thường chỗ này rất ít người tới, Bạch Liên sao lại ở chỗ này? Suy nghĩ một lát sau đó cô cũng đi theo: hiện tại Bạch Liên phải ở nước ngoài mới đúng, ngày đó BOSS đã nói rất rõ. Nhưng sao Bạch Liên lại trở về Đài Loan lúc này, tất cả đều có vẻ không hợp logic. Cô không có hảo cảm gì với Bạch Liên, nhưng cũng không ghét. Với cô mà nói thì bà chỉ là một người xa lạ.

Nguyên Bảo đi theo Bạch Liên sau bảy ngoặt tám rẽ, cuối cùng thấy bà đi vào một căn phòng nhỏ thấp. Nguyên Bảo đi theo núp ở trong góc, cô thấy có hai người đàn ông đi ra từ bên trong. Hai người này đều rất quen, Diệp Hiên cùng con trai của bà - Bạch Lạc. Trong lòng Nguyên Bảo cả kinh: Đây là có chuyện gì vậy? Bạch Lạc hẳn phải ở trong trang viên, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Là Diệp Hiên đưa Bạch Lạc ra ngoài sao?

“Mẹ!!!”

“Tiểu Lạc!!!” Bạch Liên khóc ôm lấy Bạch Lạc, sau khi hai mẹ con thân thiết với nhau một phen, Diệp Hiên đang đứng phía sau nói:

“Cô họ, cháu đã mang Tiểu Lạc đến cho cô, cô không có gì gọi là cảm ơn sao?”

“Cảm ơn?” Bạch Liên khề sừng sốt, sau đó lấy ra một tờ chi phiếu trong túi xách: “Đây là Ngôn Sóc cho tôi, bên trong còn một ít, cậu cầm đi.”

Diệp Hiên nhận lấy tờ chi phiếu xong cũng không đi, anh ta quan sát bọn họ, sau đó cười: “Cô họ, cô có biết Ngôn Sóc có bao nhiêu ác không? Cậu ta đã khiến Diệp gia náo loạn hết rồi, thật là một chút nhân tình cũng không có, hiện tại Diệp gia nghèo rớt mùng tơi, lại nói điều do mẹ con các người.”

Trong mắt Diệp Hiên lóe qua một tia tàn nhẫn, anh thật không ngờ Ngôn Sóc lại là dạng người không nể mặt ai, nói gì thì hai người cũng có quan hệ máu mủ, nhưng cậu ta lại không để ý đến máu mủ này hủy diệt toàn bộ Diệp gia của anh, không để lại một con đường sống.

Nguyên Bảo kinh ngạc che miệng của mình, Diệp gia phá sản là do BOSS làm? Không phải là Tinh Bán? Không sai, ngày đó BOSS đã xác minh với Diệp Hiên, là do anh ta không nghe nên không thể oán BOSS. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, Diệp Hiên có thể tìm Vụ Tinh Bán hợp tác, hoặc là Chung Ly?

“A Sóc sẽ không làm chuyện như vậy!!!” Bạch Liên ôm Bạch Lạc lui về phía sau, cảm thấy sợ hãi người đàn ông trước mắt này.

“Mẹ, hai người đang nói gì vậy?” Nói cho cùng thì Bạch Lạc cũng chỉ là một đứa bé không biết nhân tình thế thái. Cậu mò mịt nhìn mẹ mình và Diệp Hiên thật lâu vẫn không hiểu được họ đang nói gì.

“Không được nói, Tiểu Lạc!!!” Bạch Liên vờn tay che kín miệng Bạch Lạc, hai mắt bà nhìn chăm chăm vào Diệp Hiên: “Đó cũng là do cậu đã làm chuyện gì đó khiến A Sóc giận, nó vốn đã không ưa thích cậu.”

“Stop!! Nói đến còn không phải vì mẹ con các người, một không biết xấu hổ ở lại trang viên, một vụng trộm với ông cụ, làm hại ông đây..” Lời kể tiếp anh ta không nói hết, quơ quơ tờ chi phiếu trong tay: “Cô họ à, có phải cô muốn tiếp tục ở lại Đài Loan hay không?”

Bạch Liên trầm mặc, nhưng ánh mắt cầu khẩn của bà đã tiết lộ tất cả. Trước kia bà đã làm sai quá nhiều chuyện, mảnh đất dưới chân là nơi mà bà đã sống mấy chục năm, nơi này còn có con trai tâm tâm niệm niệm của bà. Tất nhiên bà không muốn đi, bà muốn tìm một cơ hội để chuộc tội, bồi thường cho con trai bà.

“Nếu cô họ đã không nói gì, vậy chính là cô đã thừa nhận. Đã như vậy, tôi để cô vĩnh viễn ở lại chỗ này...” Anh ta nở một nụ cười tàn nhẫn.

Nguyên Bảo đột nhiên cảm thấy không ổn. Cô còn chưa kịp hô lên đã thấy một ánh sáng bạc lóe lên, Bạch Liên đẩy Bạch Lạc ở trong ngực ra, dao găm sắc bén đâm vào lồng ngực bà, trên ngực bà nở rộ một đóa mai bằng máu.

“Nếu tôi không giết được Ngôn Sóc, vậy thì tôi sẽ giết các người! Ha ha ha ha, Ngôn Sóc sẽ phải cảm ơn tôi đấy, tôi giúp cậu ta giết người cậu ta hận nhất, nhất định cậu ta sẽ rất biết ơn tôi!!!” Diệp Hiên trở nên điên cuồng, hoặc có thể nói anh ta đã bị điên rồi.

Bản thân Diệp Hiên là một phú nhị đại hết ăn lại nằm, bây giờ nhà anh ta đã phá sản, những bạn bè không tốt kia của anh ta toàn bộ đã trở mặt, hiện tại cái gì anh ta cũng không có. Đi trên đường cái, ngay cả một con chó cũng coi thường anh ta, tất nhiên anh ta sẽ hận mẹ con Bạch Liên.

Bạch Liên run rẩy nằm trên mặt đất không cam lòng nhìn Diệp Hiên, ánh mắt dần dần nhìn về phía Bạch Lạc vẫn đang sững sờ, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu Lạc.... Chạy.... Chạy mau....”

“Các người ai cũng không chạy được!!!” Diệp Hiên quơ quơ con dao trong tay đi về phía Bạch Lạc.

Nguyên Bảo cảm thấy hoảng loạn, cô lấy điện thoại di động ra ấn 110, nhưng chưa nói được mấy câu vì tín hiệu kém nên phải cúp máy.

“Thống mẹ Thống mẹ, gọi Thống mẹ!!!”

[Người tiêu dùng đáng kính, gọi Thống mẹ...]

“Không cần nhiều lời, báo cảnh sát, người này điên rồi!!!”

[Xin lỗi, trên người người tiêu dùng không có chức năng ấy, chỉ có thể tiến vào không gian mới có thể...]

“Không có thời gian.” Nguyên Bảo gấp gấp, cô không thể liều lĩnh xông ra, cô biết đó không phải là hành động của đại trượng phu, nhưng xung quanh cô cũng không có vũ khí gì lợi hại, nhưng...

Trong đầu Nguyên Bảo lóe lên, ánh mắt dời đến túi xách trên người. Cô từ từ nở một nụ cười, có cách rồi...

Bạch Lạc đã quá sợ hãi, người đàn ông trước mắt không nhanh không chậm đến gần cậu. Cậu chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, mẹ... mẹ cậu... Hai mắt Bạch Lạc nhắm lại nhìn mẹ mình ngã trong vũng máu, hai mắt bà khép chặt, dường như đã không còn hơi thở.

“Xuống địa ngục với mẹ mày đi!!!” Mắt thấy con dao sắp đâm về phía mình, Bạch Lạc nhắm hai mắt lại. Mà ngay lúc này một thứ gì đó màu trắng phủ lên hai mắt Diệp Hiên. Diệp Hiên cả kinh lui về sau mấy bước, dao trong tay vung loạn.

“Đáng chết!!! Là ai?!!”

“Tiểu Tiểu Tô!!” Sức lực trên tay Nguyên Bảo rất mạnh, cô dí chặt miếng băng vệ sinh lên trên mắt Diệp Hiên: tiểu y tá ban đêm, phiên bản dài 360cm, phòng ngừa bị rò ra hai bên, còn có thể phòng ngừa lưu manh a~~

“Khốn kiếp!!!” Diệp Hiên tức giận điên cuồng hét lên, dao trong tay vung loạn. Cổ tay Nguyên Bảo đau xót, con dao bén nhọn rạch lên làn da cô. Cô rên lên, tay vẫn không dám buông lỏng. Cô nhìn về phía Bạch Lạc vẫn đang đứng sững ở một bên, có chút tức giận.

“Bạch Lạc, đánh, đá anh ta!!”

“A?” Bộ dạng Bạch Lạc ngu ngơ, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Trong lòng Nguyên Bảo cảm thấy tức giận, tay rất đau, nhưng cô không dám buông tay: “Đá tiểu kê kê của anh ta, cái tên đàn độn này!!”

Đầu óc Bạch Lạc không tốt lắm, tiếng Trung lại càng không tốt, đáng vẻ vừa mờ mịt vừa sợ hãi khiến Nguyên Bảo tức muốn chết: “Kick small chicken chicken!!!”

“Tôi không biết...” Cậu dùng sức lắc đầu, trong đôi mắt màu xanh lam tràn đầy nước mắt.

Được rồi!! Nguyên Bảo hoàn toàn vô lực rồi. Cô nâng đùi phải lên hung hăng đá vào giữa hai chân Diệp Hiên một cái –

“A ----- ” Tiếng hét thê thảm vang vọng trong ngõ nhỏ vắng vẻ. Con dao trên tay anh ta rơi xuống đất, trên mặt vẫn là miếng băng vệ sinh, hai tay che lại phía dưới đầu đốn □.

Nguyên Bảo nhặt con dao găm dưới đất lên, tay của cô đã sưng lên. Cô đi tới nâng Bạch Liên dậy, hiện tại bà ta vẫn thờ, mặc dù rất yếu ớt.

“Bạch Lạc, đi mau!!”

Bạch Lạc nhìn Diệp Hiên đang quỳ trên đất, sắc mặt tái nhợt gập đầu. Cậu đỡ một cánh tay còn lại của Bạch Liên chạy ra khỏi con ngõ nhỏ. Nơi này rất hoang vu, bình thường có rất ít người đến đây. Khí trời bây giờ đã hơi lạnh, Nguyên Bảo vươn tay gọi điện thoại, đầu tiên là cô gọi điện cho cảnh sát cùng cấp cứu, sau đó bấm số điện thoại của BOSS. Hiện tại có lẽ BOSS vẫn đang họp nên không mở máy, Nguyên Bảo nóng nảy nhìn xung quanh vẫn không thấy một bóng người.

“Mẹ, mẹ đừng chết, Tiểu Lạc không muốn mẹ chết, mẹ!!!” Thân thể Bạch Lạc không ngừng run rẩy. Cậu khóc, làm gì Bạch Liên cũng không có chút động tĩnh.

Nguyên Bảo cúi đầu nhìn Bạch Liên. Người đàn bà này rất đẹp, nhưng tuyệt không giống BOSS. Cô không biết vì sao Bạch Liên lại cấu kết cùng Diệp Hiên, có lẽ là vì con trai bà ta, hoặc có lẽ vì nguyên nhân khác. Trong điện thoại của Nguyên Bảo cũng chỉ có vài liên lạc như vậy, bọn họ đánh phải ở chỗ này chờ xe cảnh sát cùng xe cứu thương.

Mà ngay tại lúc này, một chiếc ô tô sẫm màu chậm rãi đi về phía bên này. Ánh mắt Nguyên Bảo sáng lên, giống như thấy được hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi màu tối chậm rãi đi về hướng này, ánh mắt Nguyên Bảo sáng lên, như nhìn thấy hi vọng.

Cô vẫy tay, hướng về phía chiếc xe phía trước. Chung Ly đang lái xe cảm thấy bóng dáng đang vẫy tay trước xe có chút quen thuộc, anh ta hí hóp mắt lại, dừng xe bên cạnh Nguyên Bảo. Khi nhìn thấy cổ tay sưng đỏ của Nguyên Bảo, sắc mặt tái nhợt của Bạch Lạc và một người phụ nữ bị thương bên cạnh, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm nghị. Anh ta rút tai nghe ra rồi xuống xe, bước nhanh như gió, đi tới bên cạnh Nguyên Bảo đỡ Bạch Liên đứng lên.

"Sao lại thế này?"

"Anh mau đưa bọn họ đến bệnh viện đi, tôi không thể đi, tôi ở đây chờ cảnh sát!"

"Chờ cái gì chứ, mau lên xe, bây giờ cô phải đi bệnh viện với tôi!"

"Không được!" Nguyên Bảo lắc đầu, vừa rồi quá vội vàng, nếu ngay cả cô cũng đi, cảnh sát có đến đây cũng không biết phải bắt người ở đâu, huống chi Diệp Hiên cũng không bị cô trói chặt, nếu để hắn chạy thì không ổn. "Anh đưa bọn họ đến bệnh viện trước, cô ấy không chống đỡ được bao lâu nữa đâu."

"Lên xe cho tôi!" Chung Ly không quan tâm nhiều như vậy, lập tức kéo cô lên xe, đồng thời đẩy Bạch Liên cùng Bạch Lạc vào ghế sau.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Tôi không biết. . . . ." Cô lắc đầu một cái, nhìn về phía Bạch Lạc qua kính chiếu hậu, sắc mặt Bạch Lạc không tốt lắm, hai mắt cậu ta trống rỗng, cả người không có một chút sinh khí, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. "Bạch Lạc, cậu có khỏe không?"

"Mẹ. . . . . Mẹ đừng chết. . . . . Mẹ. . . . ." Bạch Lạc lúc này mới phản ứng kịp, trên tay cậu ta dính đầy máu của Bạch Liên, chất lỏng đỏ tươi đã khô lại, cậu thiếu niên bật khóc, giống như mất đi thứ quan trọng nhất trên thế giới.

"Cô ấy sẽ không sao đâu." Nguyên Bảo nhỏ giọng an ủi cậu ta, trên mặt Bạch Liên không có một chút huyết sắc, hơi thở cũng rất yếu ớt, nếu đến bệnh viện kịp thời cũng chưa chắc chống đỡ được. "Tại sao cậu lại ở cùng một chỗ với Diệp Hiên?"

Thân mình Bạch Lạc run run. "Khi ông đang ngủ, hắn ta tới, nói muốn dẫn tôi đi gặp mẹ, tôi rất vui mừng, liền đi cùng hắn, hắn không gạt tôi, tôi thật sự gặp được mẹ, nhưng. . . . ." Bạch Lạc cảm thấy thống hận chính mình, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong đôi mắt màu xanh dương thường ngày trong suốt hiện ra tia hận ý.

Chung Ly tăng tốc độ xe nhanh nhất có thể, đưa mắt nhìn cổ tay sưng đỏ của Nguyên Bảo, nhẹ nhàng nhéo mảy một cái. "Cô ổn chứ?"

"Không có việc gì." Cô ôm vết thương thật chặt, lúc trước không cảm thấy đau, bây giờ vết thương lại đau nhói từng trận, khiến cô cắn chặt môi dưới, trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

"Tại sao Ngôn Sóc không tới?"

"BOSS đang họp!" Cô nhẹ giọng nói xong, bỗng nhớ tới tình huống vừa rồi, không khỏi có chút sợ hãi, hai mắt Chung Ly hơi trầm xuống, nhưng không nói gì.

Xe rất nhanh chạy đến bệnh viện gần đây, sau khi đưa Bạch Liên vào phòng cấp cứu, Bạch Lạc lo lắng đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Cậu ta không ngừng thì thầm, túm tóc chính mình, nước mắt cậu ta cơ hồ chưa từng ngừng lại quá một khắc, xem ra quan hệ giữa mẹ con bọn họ rất tốt, ít nhất Bạch Lạc thật sự rất yêu mẹ của mình.

"Sẽ không có chuyện gì đâu." Nguyên Bảo đi qua ôm Bạch Lạc "Sẽ không có việc gì. . . . ."

"Mẹ sẽ không chết chứ!" Bạch Lạc khóc ôm cô, thân thể cậu thiếu niên run rẩy không ngừng, trong mắt Nguyên Bảo hiện lên sự thương xót, lúc này, cô cũng nhớ tới mẹ của mình, mẹ Kim và ba Kim nhất định cũng đang rất nhớ cô.

"Không sao đâu, mẹ cậu sẽ không có chuyện gì."

"Cô cũng đi tìm bác sĩ khám qua đi, tôi vừa gọi điện thoại cho Ngôn Sóc rồi, anh ta sẽ lập tức tới ngay."

Nguyên Bảo bình tĩnh nhìn Chung Ly, cô gật đầu rồi đi theo sau lưng y tá, Chung Ly nghỉ ngơi một chút, rồi cũng đi theo.

Mới vừa rồi không để ý, hiện tại mới cảm thấy thật là đau, một dao kia của Diệp Hiên dùng lực rất lớn, vết cắt vừa sâu vừa dài, lại thêm lúc trước cô bị quá sức, bên ngoài vết thương bị đông lạnh trong thời gian dài, khiến chỗ bị thương sưng vù lên, miệng vết thương không ngừng chảy ra mủ hòa lẫn với máu, khiến người bên cạnh chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau.

"Diệp Hiên. . . . ."

"Đừng lo lắng, một lát nữa cảnh sát sẽ tới." Như nhìn thấu tâm tư của cô, Chung Ly thấp giọng nói xong liền lại gần, nhìn lướt qua vết thương của Nguyên Bảo, tiến lên ôm vai cô, Chung Ly cảm nhận được cô đang sợ hãi, bàn tay to che mắt cô lại, không để Nguyên Bảo tiếp tục nhìn vào vết thương dữ tợn.

"Đừng nhìn, càng nhìn sẽ càng đau!"

"Ừm!" Lông mi thật dài hơi run rẩy, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, Chung Ly cúi đầu nhìn cô gái đang bị mình che hai mắt lại, lúc này cô thật ngoan, cô chưa từng xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ này, Chung Ly khẽ cười, tình huống hòa hoãn như bây giờ thật sự rất khó khăn.

"Anh đi xem Tiểu Lạc đi, không cần phải để ý đến tôi."

"Cậu ta là nam giới, cô là nữ giới!"

Nguyên Bảo nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ chốc lát sau, trong hành lang bệnh viện truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng đột ngột bị người đẩy vào từ bên ngoài, tay bác sĩ đang khâu vết thương khẽ run lên, ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn người vừa tới. "Anh làm gì mà lỗ mãng như vậy."

Anh không liếc bác sĩ lấy một cái, tròn mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào Chung Ly một lát, rồi tiến lên nắm bàn tay có lạnh như băng của Nguyên Bảo. Nguyên Bảo đột nhiên mở mắt, Chung Ly thấy vậy cũng nhẹ nhàng buông cô ra. Người đàn ông trước mắt hô hấp dồn dập, đôi mắt đen đầy vẻ gấp gáp, thân thể cô hơi run rẩy, cầm lấy tay Ngôn Sóc.

"BOSS. . . . ."

"Không sao." Ngôn Sóc thở hồn hển, tiến lên ôm cô vào trong ngực, khi chứng kiến vết thương thật dài trên tay cô, trong mắt anh thoáng qua một tia đau lòng. "Đau không?"

"Không đau. . . . ." Giọng cô có chút nghẹn ngào, lớn đến nhường này, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, vừa rồi còn thấy không sao, nhưng vừa nhìn thấy BOSS, tất cả đều suy sụp, cô tựa vào trong ngực Ngôn Sóc, khe khẽ nghẹn ngào.

"Không sao rồi. Thật xin lỗi, tôi đang hợp nên không biết, thật xin lỗi. . . . ." Lúc này, Ngôn Sóc cảm thấy thật tự trách, lúc ấy Nguyên Bảo nhất định có gọi điện thoại cho anh, nhưng anh lại không đếm xỉa đến, nếu Nguyên Bảo có mệnh hệ gì, anh nhất định sẽ rất khổ sở.

"Em biết. . . . ." Nguyên Bảo nhìn vết thương, cố nhịn đau. "Đừng lo lắng, hiện tại em tốt lắm."

"Nhớ không được để vết thương chạm nước!" Sau khi băng bó kỹ, bác sĩ vừa viết đơn thuốc vừa dặn dò "Không nên vận động mạnh, chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút!"

"Tôi biết rồi." BOSS thay cô cầm lấy đơn thuốc, sau đó đi ra ngoài, Chung Ly đang ở phòng giải phẫu với Bạch Lạc, anh ta không nói một câu, chỉ lặng lẽ đứng một chỗ.

BOSS khẽ mỉm cười, đi lên phía trước, nói: "Lần này, tôi nợ cậu một nhân tình, cảm ơn cậu."

Chung Ly lạnh nhạt nâng khóe môi. "Nhân tình tôi nhận, cảm ơn thì không cần, lúc ấy tôi thật sự rất muốn bóp chết người phụ nữ này." Ánh mắt quét qua gò má Nguyên Bảo, thấp giọng cười. "Nhớ trả tôi tiền chữa bệnh, tôi đi trước!"

"Bây giờ tôi liền trả cậu!" BOSS cầm chi phiếu nhét vào trong túi áo anh ta. "Số còn lại coi như là tiền boa!"

"Hừ!" Chung Ly hừ lạnh một tiếng, không khách khí cầm lấy chi phiếu, sửa soạn lại quần áo, rồi đi ra khỏi bệnh viện.

"Thật nhỏ mọn. . . . ."

"Đã xảy ra chuyện gì?" BOSS tiến lên ôm bả vai cô, liếc mắt nhìn về mặt sưng sờ của Bạch Lạc, nhẹ giọng hỏi.

Đến tận bây giờ Nguyên Bảo vẫn còn thấy sợ hãi, cô tựa vào trong ngực BOSS, khẽ nói. "Em không biết, em vốn muốn đến studio quay phim, sau đó em trông thấy Bạch Liên, em. . . . . em liền đi theo cô ấy, em đi theo Bạch Liên vào một hẻm nhỏ, một lúc sau Diệp Hiên cũng đến. . . . ."

"Diệp Hiên?" Anh khẽ lên giọng. "Hắn mang Bạch Lạc đi gặp Bạch Liên, còn muốn giết chết bọn họ? !"

"Chuyện là như vậy?" Cô thận trọng liếc mắt nhìn sắc mặt BOSS đã biến thành màu đen, khe khẽ gật đầu.

"Vậy thì. . . . . Sao em lại bị thương." Giọng anh đột nhiên trở nên nghiêm túc. "Em muốn đóng vai người tốt đi giải cứu bọn họ? Tại sao không báo cảnh sát trước, nếu em có mệnh hệ gì thì làm sao bây giờ? Kim Nguyên Bảo, khi em hành động đã nghĩ đến sẽ có hậu quả gì chưa?"

"Em có báo cảnh sát mà, nhưng điện thoại không có tín hiệu, hơn nữa em không thể thấy chết mà không cứu, bọn họ là. . . . ."

"Sống chết của bọn họ không liên quan gì đến em, cho dù chết cũng là do họ tự làm tự chịu." Lời nói của Ngôn Sóc trở nên sắc bén, khí thế trở nên nghiêm túc trong nháy mắt, thân thể Nguyên Bảo cứng đờ, cúi đầu không dám nói gì.

"Anh trai. . . . ."

"Đừng gọi tôi là anh trai!" Ngôn Sóc quay về phía Bạch Lạc rống to một tiếng khiến Bạch Lạc kinh ngạc tròn to hai mắt, ánh mắt cũng dần dần âm ảm. Cho dù là kẻ ngu cũng nhìn ra được Ngôn Sóc căm ghét bọn họ đến mức nào, nhưng. . . . . Dù sao, mẹ cũng là mẹ ruột của Ngôn Sóc, tại sao anh ta không thấy khổ sở một chút nào?

Bạch Lạc không thể hiểu nổi điều này, cậu nhìn thấy trong ánh mắt anh trai chỉ có lạnh nhạt và chán ghét, không có một chút thân tình. Nếu trước kia Bạch Liên không để ý đến cậu như thế, Bạch Lạc vẫn sẽ yêu mẹ của mình.

"Đỉnh!"

Đèn báo trước cửa phòng giải phẫu vụt sáng, Nguyên Bảo ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng giải phẫu, khi cửa mở, các bác sĩ lập tức đi ra ngoài, Bạch Lạc vội vã chạy lại. "Mẹ tôi thế nào rồi?"

"Chúng tôi đã cố gắng hết sức, bệnh nhân sẽ sống không quá đêm nay, hãy ở bên cạnh bà ấy."

Con người Nguyên Bảo co rụt lại, nhìn về phía cậu bé chỉ mới mười lăm tuổi, nghe xong tin này, cậu ta tựa như đang nằm mộng, chỉ ngơ ngác đứng nhìn người đang nằm trên giường bệnh.

"Các vị đưa bệnh nhân tới quá muộn, dao găm đâm trúng vào tim, không ừ vọng tại chỗ đã là vô cùng may mắn rồi."

Nguyên Bảo cắn môi dưới, ngược mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, gò má tuấn mỹ không có bất cứ biểu tình gì, đôi mắt đen phản chiếu vài điểm sáng, lạnh nhạt nhìn người đàn bà sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh, giống như đang nhìn một người không có bất cứ quan hệ gì với mình.

"Tôi nói cho cô biết, Ngôn Sóc là một con cầm thú, hần không có tâm, trong hần chỉ có dục vọng và tiền bạc, hần là một bộ máy, không có linh hồn và trái tim."

Nàng đột nhiên nhớ lại lời Chung Ly đã nói lúc trước, hai mắt trống rỗng nhìn Ngôn Sóc. Mẹ anh sẽ phải vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, BOSS không cảm thấy khổ sở sao? Tại sao ánh mắt anh lại lạnh lẽo như thế, anh thật sự. . . . . không quan tâm một chút nào sao?

"Đi thôi." Trầm mặc thật lâu, anh chỉ lạnh nhạt mà nói ra một câu này.

"Tiểu Sóc. . . . ."

Bỗng, tiếng kêu khó khăn của người đang nằm trên giường bệnh truyền đến, cơ thể Ngôn Sóc hơi run lên, khi còn bé, Bạch Liên cũng gọi anh như vậy. Anh cười lạnh một tiếng, quay đầu lại đi đến. Trên giường bệnh, sắc mặt Bạch Liên tái nhợt, giữa hai lông mày bao phủ một tầng tử khí, đôi mắt đen của anh lạnh nhạt nhìn Bạch Liên, không nói gì.

"Thật xin lỗi. . . . . Thật thật xin lỗi. . . . . Tiểu Sóc. . . . . Xin hãy tha thứ mẹ. . . . . Tiểu Sóc. . . . ." Cả đời này bà đã làm không ít chuyện sai lầm, nhưng chuyện duy nhất khiến bà cảm thấy có lỗi chính là con trai của bà, Ngôn Sóc, một chàng trai ưu tú như vậy. . . . .

"Bà cho rằng tôi sẽ tha thứ cho bà sao?" Anh lạnh lùng nhìn bà. Bạch Liên có một đôi mắt rất đẹp, khi còn bé, điều anh thích nhất chính là có một đôi mắt như vậy, nhưng bây giờ anh chỉ cảm thấy ghê tởm.

"Lên đường bình an, mẹ của tôi. . . . ." Ngôn Sóc cúi xuống, lạnh lùng nói một câu bên tai bà. "Cho dù đến ngày tôi chết, tôi cũng sẽ không tha thứ cho bà!"

Con người Bạch Liên chột co lại, ngón tay co giật, tiếp đó toàn thân cũng bắt đầu run rẩy!

"Anh là ma quỷ, tránh ra! Anh tránh ra! Mẹ!" Bạch Lạc chen ngang đẩy Ngôn Sóc ra, quỳ gối trước đầu giường Bạch Liên, ôm thân thể của bà khóc.

"Thật xin lỗi. . . . ." Cuối cùng, sau khi Bạch Liên nói ra ba chữ này, thân thể dần dần ngừng co giật, ánh mắt hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Bà ta chết rồi, chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Anh trả lại mẹ cho tôi, anh là hung thủ giết người, kẻ giết người!" Bạch Lạc giống như phát điên, xông lên túm cổ áo anh lắc mạnh.

BOSS lặng lẽ Bạch Lạc nhìn hai mắt đầy máu, anh chậm rãi bẻ từng ngón tay cậu ta xuống, hai mắt tràn đầy lạnh lùng. Một đôi mắt không giống mắt người, mà giống như mắt dã thú, lạnh lùng không có một chút nhiệt độ. Trong lòng Bạch Lạc đột nhiên sinh ra một dòng khí lạnh, mẹ cậu từng nói anh của cậu là người ưu tú nhất, lợi hại nhất, thiện lương nhất trên thế giới, tất cả đều là gạt người!

Anh ta phải là kẻ tàn nhẫn nhất trên thế giới mới đúng!

"Cậu nhìn kỹ lại đi, mẹ của cậu bị Diệp Hiên hại chết, cậu hận sai người rồi, người cậu nên hận không phải là tôi, cũng không phải là Diệp Hiên." Anh lạnh lùng nâng cái khóa môi. "Người cậu nên hận phải là bà ta." Ngón tay thon dài chỉ về hướng Bạch Liên vừa mới qua đời. "Bà ta vì lợi ích của bản thân mình mà từ bỏ cậu, đương nhiên, bà ta cũng là người đã vứt bỏ tôi, tại sao cậu không hận bà ta? Loại người như bà ta, cho dù chết cũng là trừng phạt đúng tội."

"Mẹ ——"

Bạch Lạc ngồi thụp xuống trên nền nhà, bi thương khóc. Tiếng khóc bất lực như vậy, cậu ta chỉ là một đứa bé, đối kháng với Ngôn Sóc cường đại, cậu

ta chỉ đành bất lực. Cô họ Nguyễn Bảo có chút chua xót, cô tiến lên muốn đỡ đứa bé kia dậy, lại bị Ngôn Sóc kéo trở về.

"BOSS. . . . ."

"Mỗi người đều phải trải qua những chuyện bi thảm, thống khổ, đây là trưởng thành, đây là số mệnh, có thể đứng lên hay không hoàn toàn dựa vào chính cậu ta."

BOSS cũng trưởng thành như vậy sao?

Thậm chí, quá trình có lẽ còn thống khổ hơn Bạch Lạc nhiều, bị vứt bỏ, không có bất cứ cái gì, cô khe khẽ thở dài một hơi, đúng lúc đó, có hai cảnh sát đi tới.

"Xin chào, cô là Kim tiểu thư?"

"Vâng". Nguyễn Bảo đáp một tiếng, nói vài câu với Ngôn Sóc, rồi đi theo họ lấy lời khai.

Diệp Hiền đã chạy thoát, không, phải nói là đã biến mất khỏi thế gian, thậm chí không thể giải thích được sự biến mất của hắn, cuộc sống những ngày sau đó trôi qua không một chút gọn sóng. Bạch Lạc trở lại Ngôn gia, sau khi ông Ngôn biết Bạch Liên đã chết, mặc dù nói là không quan tâm, nhưng thân thể lại càng ngày càng suy sụp.

Mùa đông sắp qua đi, mùa đông năm nay không quá lạnh, từng bông tuyết bay múa trên bầu trời, thoát nhìn vô cùng mỹ lệ.

"Vẫn còn ở đây chờ cậu ta sao?"

"Vâng." Nguyễn Bảo hút một ngụm trà sữa, chớp mắt xinh xắn hơi hồng hồng.

"Để tôi đứng đợi cùng cô, bây giờ đã khuya lắm rồi." Lâm Thiệu Huy đứng bên cạnh cô. Dưới ánh đèn đường, những bông tuyết biến đổi thành các màu sắc khác nhau. Nguyễn Bảo thấy thú vị, vươn tay ra hứng, bông tuyết lạnh lạnh rất nhanh tan ra trong lòng bàn tay cô, một bàn tay lớn hơn đột nhiên nắm lấy tay cô.

"Như vậy sẽ lạnh."

"Cảm ơn đàn anh." Nguyễn Bảo bất động thanh sắc rút tay về, trong lòng có chút không thoải mái.

Cô không phải kẻ ngu, mỗi lần gặp nhau ở tổ diễn xuất, Lâm Thiệu Huy luôn có chút quan tâm quá phận đối với cô. Cô sống rất hòa đồng với mọi người, ngay cả Minh Kiệt lúc đầu ghét cô, bây giờ cũng đã thành bạn thân, nhưng cô vẫn không thích giao du cùng Lâm Thiệu Huy, đứng gần anh ta có cảm giác rất kỳ quái, khiến cô không thoải mái.

Lâm Thiệu Huy cười cười, không nói gì.

"Đến rồi." Nguyễn Bảo vứt ly trà sữa vào thùng rác, chiếc xe hơi màu đen chậm rãi ngừng lại bên cạnh cô, BOSS mặc áo gió màu đen càng thêm anh tuấn phi phàm, ánh mắt anh nhàn nhạt lướt qua Lâm Thiệu Huy đứng một bên, rồi tiến lên ôm cô vào trong ngực.

"Chờ lâu chưa?"

"Không lâu lắm."

"Có lạnh không?."

"Không lạnh." Cô lắc đầu một cái, vòng tay ôm hông BOSS, nói: "Em đói bụng."

"Trở về sẽ làm món ngon cho em ăn." Đôi mắt đen thoáng qua một nụ cười, bàn tay đeo bao da màu đen khẽ ngắt gương mặt cô. "Vậy em lấy cái gì hồi lộ anh?"

A?

Nguyễn Bảo hơi sững sốt, sau đó liền hiểu ý của anh, vành tai phấp phồng, đôi mắt lặng lẽ liếc nhìn Lâm Thiệu Huy: anh cố ý nói như vậy trước mặt người ta đi, như vậy thật không tốt. . . . . Thật sự rất không tốt.

"Chúng tôi đi trước, cảm ơn anh đã chăm sóc Nguyễn Bảo." Ngôn Sóc lễ độ mà xa lánh nở nụ cười với Lâm Thiệu Huy, mở cửa xe, nhìn Nguyễn Bảo chui vào, rồi quay đầu lại nhìn Lâm Thiệu Huy một cái, chậm rãi nói một câu.

"Có người anh có thể đựng, cũng có người cho dù xinh đẹp nhất cũng không thể liếc mắt nhìn."

Boss, nơi đó không thể cấm tại ㄟDi-ẽndà-nㄟLêQu-ýĐô-n

Câu này rõ ràng đang muốn cảnh cáo cộng thêm uy hiếp. Cơ thể Lâm Thiệu Huy cứng lại, bây giờ rõ ràng đang là tháng Mười Một, vậy cho phía sau lưng anh lại đang toát mồ hôi.

"Anh vừa nói gì với anh ấy vậy?" Nguyên Bảo thắt chặt dây an toàn, sau đó tháo khăn quàng cổ và mũ xuống, đưa tay xoa xoa gương mặt đỏ bừng vì lạnh. "Em ghét mùa đông."

BOSS cúi đầu nở nụ cười, bàn tay ấm áp bao đôi tay nhỏ bé của cô lại. "Như vậy sẽ không lạnh nữa."

"Anh vẫn chưa trả lời em, anh và anh ấy đã nói những gì."

"Muốn nghe thì hỏi lộ thôi đi."

Nguyên Bảo: ". . . . ." Đây là câu cửa miệng của BOSS sao?

"Ngày mai cùng tôi về nhà họ Ngôn."

"Bệnh của ông Ngôn đã đỡ hơn sao?"

"Ừ, tốt hơn nhiều." Ngôn Sóc chuẩn bị cho cô một bàn ăn phong phú. "Sau khi quay xong bộ này, em không cần làm nữa."

"A. . . . . Biết rồi. . . . ." Nguyên Bảo nói một câu ứng phó qua loa, rồi vui đầu mãnh liệt ăn.

"Còn nữa." Ánh mắt anh nhàn nhạt, đột nhiên nở nụ cười. "Em nên gọi ba ."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

. . . . .

Mùa đông, Ngôn trang càng thêm mỹ lệ, trên nền tuyết trắng, thi thoảng lóe lên ánh bạc, như có như không, như trong hư ảo. Trận bệnh kia hành hạ ông Ngôn không ít, khiến cả người ông gầy sọp, nhưng hai mắt vẫn sắc sảo, có hồn, thấy Ngôn Sóc và Nguyên Bảo cùng đi vào, trên khuôn mặt lạnh nhạt của ông thoáng qua một nụ cười vui vẻ.

"Ba, người có khỏe không?" Anh đưa đồ trên tay cho ông Vương, còn anh đứng vào bên cạnh ông Ngôn, nắm bàn tay có chút lạnh của ông.

"Tốt, thân thể ba tốt lắm, sao lại trở về?"

"Con cùng Nguyên Bảo trở về thăm người."

"Nguyên Bảo, tới đây, cho ba nhìn xem nào." Ông Ngôn vẫy tay gọi Nguyên Bảo, Nguyên Bảo liền bước qua, ông Ngôn quan sát Nguyên Bảo từ trên xuống dưới, dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô .

"Nguyên Bảo trưởng thành rồi." Ông Ngôn ý vị sâu xa nói. Nghe vậy, khuôn mặt Nguyên Bảo ửng hồng; nửa năm nay, cô thật sự đã trưởng thành không ít, chỉ là gương mặt vẫn mướt mướt, khiến người khác không nhận được muốn đưa tay xoa bóp.

"Có thể sinh con rồi."

"A?"

Ngôn Sóc chỉ đứng một bên cười yếu ớt , ánh mắt lại rơi xuống bụng cô. Gần đây, anh bỏ rất nhiều công sức, nơi đó có lẽ đã có tiểu bảo bối của anh rồi cũng nên, tốt nhất là con gái, đáng đáp giống Nguyên Bảo một chút, nhưng mà đứa đầu tiên là bé trai cũng không tồi, sau này mới có thể bảo vệ được em gái và mẹ.

Nguyên Bảo không biết BOSS đang tiến hành kế hoạch đánh dài lâu, mà đúng lúc này, Bạch Lạc đi vào, nhìn thấy Ngôn Sóc và Nguyên Bảo, cậu ta hơi sững sốt, đôi mắt màu xanh dương lóe sáng dần dần trở nên tỉnh mạch, chỉ biết đứng im tại chỗ, dường như đang không biết phải làm sao.

"Tiểu Lạc, tới đây."

"Cha già. . . . ." Cậu ta lạnh nhạt gọi ra hai chữ này, là ông Ngôn cố ý bảo Bạch Lạc gọi ông như vậy, bộ dáng Ngôn Sóc vẫn bình tĩnh như trước, giống như người đứng trước mặt không có quan hệ gì với anh.

"A Sóc, Bạch Lạc giúp ba rất nhiều chuyện, đứa nhỏ này rất thông minh, ba định để nó học quản lý mấy năm, đến lúc đó có thể làm trợ thủ của con."

"Con không đồng ý." Sắc mặt Ngôn Sóc lập tức thay đổi. "Đây không phải quyết định sáng suốt, ba, hiện tại ba cứ để cậu ta ở lại bên cạnh, nếu thật sự không có việc gì thì giao một gian hàng cho cậu ta quản lý, vừa học tập vừa rèn luyện."

Con người Bạch Lạc hơi co lại một chút, ông Ngôn híp mắt trầm mặc, một hồi lâu sau, ông mới gật đầu. "Ý tưởng không tệ, nhưng mà đứa bé này còn quá nhỏ. . . . ."

"Không nhớ!" Giọng Ngôn Sóc như đang chơi trò quyền thế. "Nguyên Bảo lớn hơn cậu ta một tuổi, nhưng ba đã muốn cô ấy sinh cháu nội cho ba rồi đấy thôi."

Nguyên Bảo: chuyện này cũng có thể so sánh?

"Được rồi, cứ như vậy đi, tiểu Lạc, con có ý kiến gì không?"

"Không có." Bạch Lạc khẽ lắc đầu một cái. "Con nghe theo lời anh cả."

Nhìn Bạch Lạc tỏ ra ngoan ngoãn, Ngôn Sóc khẽ cười: mục đích của anh rất rõ ràng, anh muốn ném bay tất cả những mối nguy hiểm đang rình rập, đương nhiên anh sẽ không hoàn toàn mặc kệ Bạch Lạc muốn làm gì thì làm, đây chính là một sự dò xét. Tình tình Bạch Lạc vốn quật cường, về điểm này có chút giống anh, sau khi xảy ra chuyện, từ đầu đến cuối cậu ta chưa từng mở miệng nói điều gì, nếu không phải là ghi hận trong lòng sau đó báo thù, thì là cậu ta quá đơn thuần, thiện lương.

Nếu như cậu ta thật sự có gì mờ ám, Ngôn Sóc sẽ có cả ngàn phương pháp khác nhau để khiến cậu ta hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

"Như vậy thì ở lại đây hết năm nay rồi đi, trong khoảng thời gian này, hãy chăm sóc ông cụ thật tốt." Ngôn Sóc vỗ bả vai Bạch Lạc giống như người anh cả thân thiết, nhưng trong lòng Bạch Lạc lại chỉ thấy lạnh lẽo. Cậu biết mình không phải là đối thủ của người đàn ông này, tâm tư của anh ta quá thâm trầm, làm cho cậu cảm thấy sợ hãi, muốn vịn ngã người như vậy không phải là chuyện dễ dàng.

"Com nước xong ở lại một buổi chiều, ba gọi bác sĩ đến kiểm tra cho Nguyên Bảo một chút."

Bác sĩ!

Thân thể Nguyên Bảo cứng đờ, trong nháy mắt có cảm giác như gặp phải kẻ địch mạnh, hướng ánh mắt cầu cứu về phía người đàn ông kia, sắc mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, không một chút dao động.

"Không cần đâu, con đã đưa Nguyên Bảo đi kiểm tra rồi."

"Lúc nào?"

"Một tuần trước." BOSS bình tĩnh đáp lại. "Huống chi Nguyên Bảo rất hay xấu hổ."

"Bác sĩ bảo sao?" Ông Ngôn không khỏi gấp gáp. Có lẽ, ông ấy thật sự rất muốn có một đứa cháu nội.

"Bác sĩ nói rất tốt." Khỏe mắt anh hơi cong cong. "Ba yên tâm, trước lễ mừng năm mới, con sẽ tặng ba một đứa cháu trai."

Trước lễ mừng năm mới. . . . .

Nguyên Bảo lại quần bách lần nữa rồi, cô đưa tay sờ lên bụng nhỏ của mình. Chẳng lẽ anh nói có con liền có?

Sau khi com nước xong, vẫn còn sớm mới đến giờ đi ngủ. Sau khi trở về phòng, BOSS ôm hông cô từ phía sau, đầu lưỡi khẽ liếm động mạch màu xanh của Nguyên Bảo. "Bảo bảo. . . . ."

"Đừng. . . . . Tối hôm qua đã. . . . ."

"Tối hôm qua là tối hôm qua, em không nghe thấy ba bảo chúng ta sinh con sao?" Nhắc nhở Nguyên Bảo lên, đề cô xuống chiếc giường mềm mại phía sau, anh gấp gáp cởi áo lông của cô ra. "Mùa đông thật đáng ghét."

Nguyên Bảo: ". . . . ." Bởi vì khó cởi quần áo sao?

"Em mang thai, ba vui mừng, thân thể sẽ tốt lên, cho nên con của em đại biểu cho sự khỏe mạnh của ba!" Ngôn Sóc nói đầu ra đấy, bộ dáng nghiêm túc của anh khiến Nguyên Bảo cũng có chút tin tưởng.

Nhưng mà, bây giờ cô có thai thật sự tốt như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hai từ mang thai đối với Nguyên Bảo mà nói có hơi xa lạ, chưa nói đến tuổi tác của cô hiện giờ, cô vẫn còn rất nhiều vấn đề cần được giải quyết. Cho nên hiện tại dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể mang thai được! Bên cạnh BOSS đang ngủ rất say, hay khuỷu tay ôm cô chặt chẽ. Nguyên Bảo ngáp một cái, cô nhắm mắt lại: chuyện sau này để sau này nói.

Hôm nay là buổi cuối cùng của bộ phim, sau khi đóng máy mọi người đều vui vẻ, đạo diễn tiến lên vỗ vai Nguyên Bảo: “Quả nhiên không nhìn lầm cô, tiếp tục cố gắng nhé.”

“Vâng, tôi hiểu.” Đạo diễn là một người rất tốt, bình thường giúp đỡ Nguyên Bảo khá nhiều, Nguyên Bảo cũng rất thích vị đạo diễn này.

“Đóng máy rồi, đạo diễn không mời chúng tôi ăn cơm sao?” Mộng Kỳ nói một câu, những người khác cũng ồ ào theo.

Tiểu Từ bước lên kéo vạt áo đạo diễn, “Tiểu Từ muốn người cho Tiểu Từ ăn cơm.”

“Điều đó là chắc chắn rồi.” Bé Tiểu Từ lên, “Tiểu Từ muốn ăn gì?”

“Đạo diễn ăn gì Tiểu Từ ăn nấy.” Tiểu Từ miệng lưỡi ngọt xót chọc vui cả đoàn phim. Hậu trường phim chưa xong, vẫn còn một vài việc cần làm, Nguyên Bảo muốn tham gia một vài hoạt động nhưng BOSS không muốn để cô lộ diện trước truyền thông.

“Đạo diễn, tôi không đi.”

“Đi đi, mọi người cùng tụ họp, không sợ ông chủ lớn nhà cô lo lắng đâu.”

“Đúng vậy, bây giờ Nguyên Bảo cũng không thể bị quản quá nghiêm.” Mộng Kỳ bước lên ôm cánh tay cô, “Bên ngoài trai đẹp còn nhiều, không thể bị một ông chú lừa gạt được.”

“BOSS không phải là ông chú...” Hơi bất bình nhũ mảy: BOSS nhà bọn họ đẹp trai như vậy sao có thể là ông chú được.

“Còn nói giúp người ta, bây giờ cũng không thể quá tin đàn ông, không nên để bị lừa Nguyên Bảo bé nhỏ à.” Mộng Kỳ nheo nheo hai má Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cũng không để ý lắm, cười cười không nói gì.

...

Cuối cùng vẫn không tham gia tụ tập với bọn họ, bây giờ còn sớm Nguyên Bảo chuẩn bị ra về. Di ễn đ ản L ệ Qu ỹ Đ ôn Đúng lúc đó cô nhìn thấy Lý Lạc Nhi đang bày quầy bán đồ trang sức bên ngoài. Nguyên Bảo hơi ngạc nhiên, bây giờ trời rất lạnh, cô ấy lại đang ở chung với Vu Tinh Bản, sao giờ lại ở đây.

“Cô Kim?!” Lý Lạc Nhi cũng rất ngạc nhiên, cô khom lưng vui vẻ chạy tới, “Thật sự không ngờ sẽ gặp được cô... Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đi ngang qua, cô... bán thứ gì sao?” Cô đưa tay cầm một vài món đồ trang sức nhỏ được làm rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết là những cô gái trẻ sẽ thích.

“Cô có muốn lấy một cái không, tôi tặng cô.”

“Không cần.” Nguyên Bảo nhẹ nhàng lắc đầu, để đồ xuống, “Trời lạnh thế này sao cô lại bày hàng bán?”

“Tiền thuê quá đắt, tôi không thuê nổi phòng trọ.” Ánh mắt Lý Lạc Nhi hiện vẻ mất mát, giây kế tiếp lại trở nên phấn chấn, “Đúng rồi cô Kim có thấy anh Dung không? Mỗi ngày tôi đều đi tìm anh ấy, nhưng... bọn họ không biết anh ấy đi đâu.”

“Cái này...” Mắt Nguyên Bảo lóe lên, “Uất Trì Dung với Dương Dư sang Pháp rồi, có lẽ rất lâu nữa mới có thể quay về.”

“DUÔNG DU? Có phải là người...”

“Đúng vậy, là vợ chưa cưới của anh ấy.” Nguyên Bảo cười cười, xem giờ một chút, “Tôi còn có chuyện, đi trước, hẹn gặp lại.”

“Đợi... đợi một chút...” Lý Lạc Nhi vội kéo tay Nguyên Bảo lại, “Anh Dung... Có phải anh Dung không thích vợ chưa cưới của anh ấy không?”

Nguyên Bảo thoáng hiện vẻ kinh ngạc, “Nếu không yêu sao họ lại ở bên nhau, sao cô lại hỏi như vậy?” Không phải cô bé này thích Uất Trì Dung chứ? Nếu thật sự là cứ dính lấy Uất Trì Dung, cô ấy hoàn toàn là kẻ thứ ba, chuyện này đối với cô ấy mà nói cũng không có lợi. Mặc dù đầu óc và nhân phẩm Vu Tinh Bản có chút vấn đề nhưng vẫn có thể nhận ra là anh ta thích Lý Lạc Nhi. Một Vương lão ngũ như vậy không muốn lại cứ cố tình dính lấy Uất Trì Dung là thế nào? Nguyên Bảo không thể hiểu nổi.

“Tôi vẫn cho là anh Dung bị ép buộc, dù sao... cô gái kia thoát nhìn rất mạnh mẽ.” Cô cắn cắn môi dưới, “Tôi thật sự yêu mến anh Dung, tôi muốn... ở bên anh ấy.” Chỉ là một yêu cầu đơn giản mà thôi, chỉ là muốn ở bên người mình yêu. Giống như truyện cổ tích, cô sẽ tìm được một bạch mã Hoàng tử một lòng một dạ đối xử tốt với cô. Mà người đó chính là Uất Trì Dung. Từ lúc anh đẩy cô ra, cứu cô, cô đã không thể không chế chính mình thích người đàn ông đó.

“Tôi muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, tôi nhất định phải hạnh phúc!” Hai mắt nhìn chăm chăm Nguyên Bảo, ánh mắt như vậy không khỏi khiến Nguyên Bảo run cả người.

Cô lui về sau mấy bước, cười ngượng, “Tôi đi về trước đây, hẹn gặp lại.”

“Cám ơn cô, Nguyên Bảo.” Lý Lạc Nhi lập tức sửa lại gọi, “Cô đúng là một cô gái tốt.”

“Hẹn gặp lại.”

Con người bây giờ càng ngày càng kỳ quái, cho nên Nguyên Bảo thật sự không thích phim thần tượng máu chó Đài Loan: tiết mục anh yêu cô, cô thương người khác, người khác lại yêu cô gái khác khiến Nguyên Bảo cảm thấy thật đáng châm chọc, vẫn là cô với BOSS tốt nhất.

Đúng lúc đó cô nhìn thấy một tấm áp phích lớn: tư thế của người trong áp phích rất hiên ngang, hai mắt thâm thúy mang theo sát khí sắc bén. Đây là áp phích tuyên truyền của “Đồ Đẳng sát”, một tháng nữa sẽ chiếu phim. Nguyên Bảo không thể không quan tâm, bởi vì ‘Chân tử’ và ‘Đồ Đẳng sát’ sẽ chiếu phim trong cùng một tháng, cộng thêm điểm khác công ty điện ảnh và truyền hình, đến lúc đó không biết phòng bán vé có đảm đương nổi hay không. Cô xem đến mức nhập thần, không nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đội mũ đứng sau.

“Nghĩ gì vậy?” Bên tai nóng lên, đôi tay thon dài ôm chặt người cô.

Cả người Nguyên Bảo cứng đờ, “Chung Ly...”

“Thật khó để được tiểu bảo bối nhớ đến tôi.”

Giọng nói buồn nôn đáng ghét hù dọa Nguyên Bảo không nhẹ, cô dùng sức đẩy Chung Ly, “Này, trước mặt mọi người anh làm gì ở đây, đừng quên anh là người của công chúng, nhanh buông tôi ra.”

“Cô cũng là nhân vật của công chúng mà. Nghe nói cô đi quay phim kinh dị rồi, không tệ, có muốn nghĩ đến chuyện đá bay Ngôn Sốc, ở cùng với tôi. So với hẳn tôi cũng không kém cạnh gì, cũng không nghèo so với hẳn, đến lúc đó vợ chồng chúng ta có thể tung hoành làng giải trí.”

“Anh chỉ cần tung hoành trong vòng chăn heo là được rồi, nhanh buông tôi ra!” Nguyên Bảo nhìn xung quanh, đã có không ít người đưa mắt nhìn tới đây. Người đàn ông cao lớn ôm cô gái nhỏ bé, anh ta đang nói nhỏ bên tai cô nàng. Mặc dù không nhìn rõ mặt nhưng có thể nhìn thấy nụ cười dịu dàng, nhìn thế nào cũng là hình ảnh tình cảm lãng mạn.

“Ừm... có lẽ xong rồi.” Giọng Chung Ly đột nhiên cao lên, chỉ nghe thấy mấy tiếng tách tách, một bóng đen cầm máy ảnh lái xe chạy đi!

Đám chó săn!

Nguyên Bảo tròn to hai mắt, hung hăng đập Chung Ly, “Khốn kiếp! Anh cố ý!”

“Là tôi cố ý!” Chung Ly dần dần cách xa cô, phất tay với cô, “Gặp lại sau, Nguyên Bảo.”

“Chung Ly đáng chết...” Nguyên Bảo giận dữ trở về nhà, trong lòng hơi thấp thỏm: ngày mai nhất định sẽ lên báo, không chắc sẽ lên trang đầu nhưng nếu BOSS nhìn thấy nhất định sẽ rất tức giận. Bây giờ phải giải quyết thế nào? BOSS nhất định sẽ giết cô!

“Anh đã trở về.”

“BOSS...” Nguyên Bảo thoát khỏi suy nghĩ của mình, cẩn thận nhìn Ngôn Sốc đang đổi giày.

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn ở bên ngoài rồi.”

“Không phải đã nói chờ anh sao? Đồ ăn bên ngoài không đảm bảo vệ sinh.” BOSS lôi cô vào trong ngực hôn một cái. “Có nhớ anh không?”

“Có.” Rất nghiêm túc gật đầu, “BOSS, hôm nay em...”

“Hả? Lại gây sự?” Nhẹ nhàng nhú mảy, đưa tay捏 má Nguyên Bảo, “Nói, thế nào?”

“Em... tình cờ gặp Lý Lạc Nhi và Chung Ly.”

“Sau đó...” Sắc mặt anh thật bình tĩnh, không nhìn ra biểu hiện gì.

“Em bị đám chó săn chụp được ảnh... với Chung Ly.” Tự động bỏ đi đoạn giữa, giống như đứa bé mắc lỗi đứng trước mặt anh, chờ đợi Ngôn Sốc nói câu ‘ngu ngốc’.

“Ngu ngốc, luôn bị người ta lợi dụng.” Bất đắc dĩ vuốt vuốt tóc cô, “Có nhìn thấy là ai chụp không?”

“Không thấy.” Nguyên Bảo lắc đầu một cái, nhanh chóng suy nghĩ, “Em nhớ rõ biển số xe của hẳn.” Sau khi báo cáo nhanh một chuỗi số cho Ngôn Sốc biết, chỉ thấy anh cười cười không nói gì. Nguyên Bảo thở phào nhẹ nhõm, cô rất tin tưởng BOSS sẽ không để cô bị tổn thương. Người đàn ông này rất lợi hại, anh nhất định có biện pháp xử lý tự nhiên.

Chuyện kể tiếp cũng không cần lo lắng, nhưng ngày hôm sau Nguyên Bảo vẫn thấy tiêu đề trang nhất đỏ chói: Tổng giám đốc S&M kiêm nam chính ‘Đồ Đẳng sát’ Chung Ly hôn cô gái thần bí trên đường - bạn gái hư hư thực thực.

Nguyên Bảo suýt chút nữa phun một bụng máu, hình ảnh bên dưới ai nhìn vào cũng có thể thấy là đôi trai gái thân mật.

Nhìn thấy bài báo như vậy, Ngôn Súc biết là mình đã xem thường đối thủ: mặc dù mình đã lấy lại tấm ảnh nhưng Chung Ly có vẻ đã nhanh hơn mình một bước, lấy ảnh sau đó tìm đến những nhà xuất bản khác. Chiều này của hắn rất tốt, đã thành công chọc giận anh, gây chú ý đến Nguyên Bảo. Tiếp theo Ngôn Súc sẽ để cho Chung Ly đứng lên không nổi.

“Chú Lý, cho người đóng hết tòa soạn này lại, thu hết những tờ báo đã phát hành về, ngăn không cho báo rò rỉ ra ngoài. Còn nữa, giúp tôi hẹn với Chung Ly.” Anh nở nụ cười lạnh về phía điện thoại di động, bắt đầu khởi động.

Ngôn Súc với Chung Ly cũng coi như là có duyên: Chung Ly là nhân vật rất đáng để anh tán thưởng. Vốn dĩ bọn họ có thể làm bạn rất thân, nhưng tính tình Chung Ly bướng bỉnh, cái gì cũng muốn tranh giành với anh, thậm chí còn hơi hận đời. Ngôn Súc không thích người như vậy, rất chán ghét là đằng khác. Có lúc con người không thể không thừa nhận, dù sao có tiền vẫn hơn không có tiền. Lúc đó Chung Ly gầy yếu, không hề có cảm giác tồn tại, cả ngày không có người bắt nạt, hắn lại thích giành, thích tranh. Sau này lập công ty, Ngôn Súc nhằm chán liền chen ép công ty Chung Ly, hy vọng hắn có thể khiêm tốn một chút, không phải nói muốn có tiền là có thể có tiền. Thật bất hạnh, ngày công ty phá sản, mẹ Chung Ly cũng chết, sau đó Chung Ly cũng không thấy tăm hơi đâu.

Mẹ hắn chết nói cho cùng vẫn gián tiếp liên quan tới Ngôn Súc. Chung Ly vẫn hận Ngôn Súc, chẳng qua Ngôn Súc cũng không cho là đúng. Chung Ly tự cho là đúng muốn đánh bại Ngôn Súc, lúc này Ngôn Súc để cho Chung Ly nhìn xem, hắn, nói chung vẫn còn kém Ngôn Súc anh một bước.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Bên ngoài có lẽ là hồng rồi, Nguyên Bảo nắm chặt điện thoại di động trong tay. Điện thoại đã tới nhiều, cô không nhận cuộc nào, chỉ một mực chờ BOSS. Rốt cuộc chuông điện thoại cũng vang lên. . .

“BOSS!”

“Có khỏe không?”

Giọng Ngôn Súc trầm ổn, Nguyên Bảo nghe cũng cảm thấy yên tâm, nhìn thời tiết âm u bên ngoài, nhẹ giọng trả lời: “Em rất nhớ anh. Anh vẫn không trở lại.”

“Sợ sao?” Ngôn Súc cười cười, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, hơi trễ.

“Không sợ.”

“Không sợ là tốt.” hai mắt Ngôn Súc nhu hòa. “Vậy em đợi tôi. . . tôi lập tức trở về.” Sau khi chờ điện thoại bên kia cúp, Ngôn Súc mới cúp điện thoại.

Nguyên Bảo buồn chán xem tin tức giải trí, quả nhiên đã lan truyền vụ bê bối của cô và Chung Ly. Hình ảnh bên trong rất đẹp, người đàn ông cao lớn ôm cô gái nhỏ nhắn, người đi đường phía sau, tuyết bay là tả, cảm giác thật yên tĩnh. Chỉ là bây giờ trong lòng Nguyên Bảo không thoải mái, cô thật không nghĩ tới sẽ bị Chung Ly sắp đặt, tên đàn ông kia cũng thật quá đáng. Nói trắng ra là muốn lợi dụng mình trả thù BOSS thôi.

“Tôi đã trở về.”

Giọng BOSS đột nhiên vang lên, Nguyên Bảo còn chưa kịp đổi kênh đã phát hiện BOSS đứng ở sau lưng mình, trên khuôn mặt anh tuấn của anh không thể hiện gì, nhìn mặt cũng không thể đoán ra tâm trạng anh thế nào.

“Đúng là dựa vào rất sát.” Ngôn Súc nhìn bóng người trên TV cười giễu cợt, đi lên thân thiết ôm vai Nguyên Bảo, cả người cô cứng đờ lập tức muốn đổi kênh.

“Đừng đổi.” Ngôn Súc cướp điều khiển trong tay cô, nhìn người dẫn chương trình nói những lời nói mập mờ. Lúc này Chung Ly xuất hiện, đối diện với ống kính. Anh ta cười rất mê người, lúc phóng viên hỏi đến chuyện tấm ảnh, ánh mắt anh ta nhìn đến bên này.

“Mọi người cũng nói?”

Bốn chữ thật đơn giản, một lần nữa đẩy Nguyên Bảo lên đầu sóng ngọn gió, cho nên người này thật sự là cố ý.

“BOSS ~” Nguyên Bảo uất ức nhìn Ngôn Súc, hôn lên khóe môi anh. “Anh ta rất quá đáng.”

“Chờ khoảng thời gian này hết bận rộn, chúng ta sẽ công khai tin tức.” Dịu dàng vuốt tóc cô, ngậm lấy cánh môi cô, “Hơi không chịu nổi, Nguyên Bảo.” Anh muốn tất cả mọi người biết cô gái trước mắt này là người anh thích nhất trên đời, muốn có được lời chúc phúc của người khác, muốn cô vĩnh viễn

thuộc về Ngôn Sóc, chỉ thuộc về một mình anh.

“Ừm... Anh vui là tốt rồi...” Hai người ngả lên ghế salon, lúc chuẩn bị thân thiết chuông cửa lại vang lên.

Ngôn Sóc khó chịu nhíu mày: có vài người thật không biết thức thời, kéo Nguyên Bảo sửa lại quần áo một chút, chuẩn bị đi mở cửa.

“A Sóc! Báo cho anh tin vui!”

Trong nháy mắt lúc mở cửa bỗng xuất hiện một bó hoa hồng thật to trước mặt Ngôn Sóc. Mặt BOSS lập tức tối sầm, từ từ lấy bó hoa ra nhìn Uất Trì Dung và Dương Dư trước mặt.

“Trẻ con sao? Không lớn lên sao? Trẻ con không ngại thơ!”

“...” Uất Trì Dung có ý tốt muốn đến thăm bạn tốt của mình, kết quả chỉ đổi lấy sự ghét bỏ của người ta. Người này một ngày không nói lời độc ác sẽ chết người hay sao?

“Ai vậy?”

“Mấy tên vô dụng thôi.” BOSS nhường đường, ôm lấy Nguyên Bảo ở trong ngực. Lúc nhìn Uất Trì Dung và Dương Dư, cô hơi kinh ngạc, sau đó nở nụ cười sáng lạn, “Hai người đã quay lại.”

“Nguyên Bảo!” Dương Dư bước lên ôm lấy Nguyên Bảo, “Đã lớn rồi, thật sự rất nhớ em.”

“Em cũng vậy.”

“Ngoài hoa không còn gì nữa sao?” Ngôn Sóc nhìn tay bọn họ, trống không, trong mắt lộ vẻ không hài lòng, “Tôi nhà người ta mà không có gì sao?”

Sắc mặt Uất Trì Dung lập tức tối lại, “Ngôn Sóc cậu thật quá đáng, chính mình lo trong lo ngoài không có tiền lương còn chưa tính, quay đầu lại cậu còn đưa tay muốn quà tặng. Cậu cần phải như vậy sao?”

“Không được à?” Ngôn Sóc lạnh nhạt mở miệng, Uất Trì Dung im lặng lần nữa.

“Ngược lại mình có quà cho Nguyên Bảo, Nguyên Bảo đi với chị nào.” Dương Dư mở to hai mắt trừng Nguyên Bảo, lời kéo cô lên lầu. Sau khi hai cô gái rời đi, hai người đàn ông chuẩn bị mấy bình rượu đỏ...

“Lần này mọi việc rất thuận lợi, cũng đã có được hiệp ước, Đài Loan không xảy ra vấn đề gì.”

“Ừ, ngược lại tên Chung Ly đó có chút không thành thật.” Ngôn Sóc lấy mấy đồ ăn, “Khi nào hai người kết hôn?” Anh cũng không muốn nhắc tới chuyện của mình với Chung Ly trước mặt người khác.

“Tháng mười hai.” Hai mắt Uất Trì Dung cong cong, có thể nhận ra bây giờ tâm trạng anh rất tốt, “Cậu với Nguyên Bảo thì sao?”

“Ngày mai trời sáng.” Ngôn Sóc cong môi, vẻ mặt dịu dàng, “Đưa cô ấy đến Hawai.”

“Chúc mừng cậu, mình còn tưởng cậu sẽ cô đơn tới già.” Dù sao tính tình Ngôn Sóc hơi lạ, cho dù với người mình yêu cũng sẽ khẳng khái bóc lột, có rất ít người có thể chịu được tính tình Ngôn Sóc.

“Vậy cậu có thể phải thất vọng...” Nở nụ cười thật nhẹ, cụng ly với Uất Trì Dung.

Dương Dư với Nguyên Bảo vào phòng, Dương Dư lấy trong túi xách ra một cái túi nhỏ tinh xảo.

“Đây là gì?”

“Tặng quà cho em.” Đầu tiên cô lấy ra một cái hộp nhỏ, trong hộp là một sợi dây chuyền rất đẹp. Dương Dư đeo dây chuyền lên cổ Nguyên Bảo, “Con gái không thể không có đồ trang sức.”

“Thật xinh đẹp.” Nguyên Bảo đưa tay sờ sờ sợi dây chuyền hình cá màu tím treo lủng lẳng trên cổ, cảm giác lạnh lạnh, giữ trên tay hết sức thoải mái. Cô không thể không cười vui vẻ: Bình thường BOSS cũng mua không ít đồ cho cô, nhưng những thứ kia quá quý trọng, không thể mang ra ngoài, bình thường cô vẫn để ở nhà.

“Em thích là tốt rồi.” Nhìn Nguyên Bảo vui vẻ, tâm trạng Dương Dư cũng không tệ. Dương Dư nhìn Nguyên Bảo, đưa cái túi nhỏ cho cô, “Tôi hằng xem, chúng ra ra ngoài đi.”

“Đây là cái gì?”

Dương Dư chỉ cười thần bí với cô, không nói gì thêm. Hôm nay BOSS và Uất Trì Dung uống hơi nhiều, cả người đều mơ mơ màng màng.

“BOSS, anh khỏe không?” Nguyên Bảo dùng khăn lông ướt lau trán Ngôn Sóc, thật sự không nghĩ rằng từ lượng Ngôn Sóc kém như vậy.

“Bảo Bảo...” Hai mắt anh mê ly, bàn tay nóng bỏng vuốt ve gò má Nguyên Bảo, tiếp theo từ từ trượt xuống.

“BOSS, nên đi ngủ thôi.” Nguyên Bảo chuẩn bị phòng tắm, Ngôn Sóc kéo cổ tay cô lại, không để Nguyên Bảo đi.

“Ngôn Sóc!” truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

“Bảo Bảo, anh muốn...” Lời anh nói phía sau đều mơ hồ không rõ, đè lấy Nguyên Bảo trên giường lớn, hôn liên tiếp. Cô phản ứng không kịp, chỉ có thể giữ người Ngôn Sóc, trọng lượng cơ thể anh khiến Nguyên Bảo chịu không nổi.

“Đừng như vậy, em muốn tắm...”

“Lát nữa tắm” Ngôn Sóc không biết là say thật hay giả bộ, động tác cởi quần áo của Nguyên Bảo rất dứt khoát. Nguyên Bảo cắn cắn môi dưới, chỉ có thể bất đắc dĩ mặt cho người ta định đoạt.

Ngày hôm sau nhìn vết hôn trên làn da trắng nõn của Nguyên Bảo, Dương Dư hài lòng cười cười, “Nhìn hiệu quả cũng không tệ lắm.”

“Hiệu quả?” Mờ mịt nhìn Dương Dư, “Hiệu quả gì?”

“Em đúng là vô dụng, đồ chị đưa về từ Pháp cho em thế nào?”

Nguyên Bảo lắc đầu, tiếp tục mơ màng nhìn Dương Dư.

“Được rồi.” Dương Dư nhẹ nhàng thở dài: cô từ Pháp mang về một chai nước hoa có dạng dụng kích thích tình dục, đặc biệt dùng trong độ tuổi Ngôn Sóc. diện+dan+le+quy+don+com Dù sao Ngôn Sóc thoát nhìn cũng là kiểu lạnh lùng, vẫn nên giúp Nguyên Bảo một chút.

Nguyên Bảo yên lặng đen mặt. BOSS nhà bọn họ rõ ràng đã tăng công lực, bản thân cô chịu không nổi.

Mà lúc này đây, Nguyên Bảo nhận được điện thoại của đạo diễn: thời gian công chiếu phim ‘Chân tử’ đột nhiên được dời lên trước, cũng chính là tuần sau, cho nên một tuần này Nguyên Bảo phải tham gia hoạt động cùng với phóng viên.

Thật ra thì chiếu ‘Chân tử’ trước là lựa chọn sáng suốt, dù sao bọn họ không đủ khả năng cạnh tranh cùng với phòng vé điện ảnh tầm cỡ, huống chi lúc mừng năm mới người ta tương đối thích xem phim vui, không hay xem phim kinh dị, cho nên công chiếu thời điểm này là rất đúng.

“BOSS, em chuẩn bị ra ngoài.”

“Đi đâu? Trời lạnh thế này.” Ngôn Sóc ngược mắt nhìn sợi dây chuyền trên cổ cô: cũng coi như Dương Dư có lòng, nếu không thật sự anh sẽ xem thường bọn họ.

“Đạo diễn hẹn em ra ngoài, nói có chuyện.”

“Không phải đã đóng máy rồi sao? Còn có chuyện gì?”

“Em không biết.”

“Được rồi, anh đưa em đi.” Không đợi Nguyên Bảo từ chối, Ngôn Sóc liền mặc áo khoác vào rồi kéo cô ra ngoài. Hôm nay thời tiết cực kỳ lạnh, Nguyên Bảo bị bao kín mít, chỉ lộ ra hai con mắt màu đen. Chờ đến khi đến phòng ăn, cô phát hiện bên cạnh đạo diễn còn có một người khác.

“Nguyên Bảo, tới rồi.”

“Chào đạo diễn.” Nguyên Bảo lấy khẩu trang và mũ xuống, lễ độ chào hỏi.

“Để tôi giới thiệu qua với cô, đây là tổng giám đốc Vương của Thượng Hồng, Vương thạch. Tổng giám đốc Vương, đây là người tôi đã nói với anh, Kim Nguyên Bảo.”

“Chào anh.” Nguyên Bảo quan sát người trước mặt: cô đã từng nghe nói qua Thượng Hồng, cũng là một công ty lợi hại, Minh Kiệt chính là nghệ sĩ dưới cờ. Lần này đạo diễn bảo cô đến e rằng mục đích đã rất rõ ràng.

“Tôi đã thấy biểu hiện của cô ở studio, cảm thấy rất tốt, không biết có thể hợp tác với chúng tôi không?” Vương Thạch bình thản nói chuyện, thái độ khá tốt.

Nguyên Bảo ngồi đối diện hai người, hơi nhủ mảy, nhẹ nhàng lắc đầu, “Xin lỗi, tôi không muốn vào làng giải trí.”

“Thật không muốn suy nghĩ sao?” Vương Thạch kinh ngạc: dù sao đây cũng là cơ hội rất tốt, huống chi Nguyên Bảo chưa từng đóng vai nữ chính nào, đây đối với người khác mà nói đã là một chuyện rất may mắn. Lần này anh đặc biệt đến tìm Nguyên Bảo kí hợp đồng, nếu không đồng ý thật sự là đã bỏ phí một bữa trưa ngon lành.

“Bởi vì còn có nguyên nhân khác, cho nên...”

“Tôi hiểu rất rõ.” Vương Thạch mập mờ nhìn Nguyên Bảo, “Bạn trai của cô, chẳng qua tôi nghĩ anh ấy sẽ không ngại, dù sao hai vợ chồng cũng ở làng giải trí...”

Nguyên Bảo nghe cảm thấy hơi xấu hổ, đạo diễn ngồi yên lặng cũng hơi lúng túng. Anh ta biết quan hệ giữa Nguyên Bảo và BOSS, kết quả người ta nói lại là một người khác. Quả nhiên vụ bê bối sẽ hại chết người.

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyen . o r g để có có chương mới hơn

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

“Cơ hội tốt như vậy sao cô không đồng ý?” Đạo diễn hơi buồn bực, mặc kệ là ai, nhiều người cầu một cơ hội trở thành ngôi sao như vậy còn không được, ấy thế mà cô bé này lại bỏ qua.

“Chỉ là không thích thôi.” Diễn một bộ phim cô mới biết làm diễn viên cũng không dễ dàng, trong vòng giải trí tốt xấu lẫn lộn cô không muốn giao du với kẻ xấu.

Đạo diễn Lý hình như cảm thấy đáng tiếc, sau khi hai người chào tạm biệt nhau, Nguyên Bảo chuẩn bị về nhà. Lúc cô rời đi lập tức có một người đàn ông đội mũ len lút đi vào. Hắn nói mấy lời với mấy người ở sân diễn phía trước, sau đó xoay người đi vào tận cùng bên trong.

Người đàn ông ngồi bên trong tao nhã uống rượu đỏ, ngược mắt nhìn người mới đi vào, trong mắt thoáng qua tia khinh thường, “Tồn công tồn sức hèn tôi đến đây là có chuyện gì?”

Người đàn ông nhìn trái nhìn phải một lúc rồi mới tháo mũ của mình ra. Hắn râu ria xồm xoàm, hốc mắt hãm sâu, ánh mắt cẩn thận nhưng không khó để nhận ra - hắn chính là Diệp Hiên đã biến mất từ lâu vẫn đang bị cảnh sát truy bắt.

“Anh nhất định phải giúp tôi, tôi hết đường để đi rồi!” Kéo cánh tay Chung Ly thật chặt như đang kéo lấy một cây cỏ cứu mạng. Ánh mắt hắn vô cùng điên cuồng, giống như tên tội phạm đã đến bước đường cùng. Chung Ly cúi đầu nhìn Diệp Hiên trước mặt, “Tại sao tôi phải giúp?”

“Bởi vì Ngôn Sóc hại chết mẹ anh, bởi vì hắn khiến anh thành kẻ tay trắng. Bây giờ tôi không tìm ra ai khác, anh nhất định phải giúp tôi, nhất định!” Hiên tại tất cả mọi người đều đang truy nã hắn ta, hắn biết sớm muộn gì mình cũng sẽ bị cảnh sát bắt. Nhưng cứ như vậy mà vào ngục giam, anh không cam lòng. Dù cho anh có phải xuống địa ngục cũng phải kéo Ngôn Sóc xuống địa ngục cùng hắn!

truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Ánh mắt Chung Ly lóe sáng: anh vĩnh viễn nhớ đến lúc ấy mình tràn đầy nhiệt huyết, cho là dựa vào năng lực của mình có thể chậm rãi giúp gia đình từ nghèo khổ đến lúc khá hơn. Anh cho là người mẹ lớn tuổi của anh sẽ kiêu ngạo vì anh, cũng cho rằng tất cả sẽ đi vào nề nếp. Nhưng toàn bộ đều bị Ngôn Sóc hời hợt phá hủy, Ngôn Sóc có tất cả, hiệp ước ban đầu đối với Ngôn Sóc có lẽ không đáng giá một đồng nhưng đối với Chung Ly đó chính là tính mạng của người mẹ!

“Anh chỉ cần... chỉ cần đưa cái này cho Bạch Lạc, nó cũng hận Ngôn Sóc, Ngôn Sóc hại tôi thế nào tôi sẽ trả lại gấp bội cho hắn!”

Chung Ly rút từ trong tay hắn một cái túi màu trắng: ma túy! Có thể dễ dàng hủy diệt một gia đình.

“Ngôn Sóc là một đứa con hiếu thảo, đưa cái này cho cha cậu ta, ông ta dính vào con nghiện Ngôn Sóc sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.” Tràn đầy mong đợi nhìn người đàn ông trước mặt, Diệp Hiên có thể chắc chắn người đàn ông này sẽ đáp ứng thỉnh cầu của mình, bởi vì không ai không muốn trả thù, căm hận sẽ khiến con người ta u mê.

Nhưng anh đã không biết Chung Ly. Chung Ly nở nụ cười lạnh, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Hiên, hắn đổ thứ bột màu trắng trên mặt đất, sau đó dùng khăn tay lau tay, “Tôi không biết làm những chuyện không có tính người như vậy, cho dù muốn trả thù Ngôn Sóc tôi cũng sẽ quang minh chính đại trả thù! Còn nữa...” Nhìn gương mặt trắng bệch của Diệp Hiên, “Tôi đã báo cảnh sát, bây giờ có lẽ cảnh sát đã tới!”

Chung Ly vừa dứt lời cửa đã bị đẩy ra, hai người cảnh sát đi vào. Diệp Hiên tái mặt, vô cùng kinh ngạc nhìn Chung Ly. Trong khoảnh khắc đó anh ta cho rằng Chung Ly là kẻ điên.

...

Buổi tối vốn dĩ Nguyên Bảo muốn ngủ nhưng lại nhận được một cuộc điện thoại, là từ cục cảnh sát.

“Sao vậy?” BOSS đưa tay ôm cô vào lòng, “Đã muộn rồi còn có điện thoại của ai vậy?”

“Cục cảnh sát.” Nguyên Bảo nhìn gò má BOSS, “Bọn họ nói Diệp Hiền đã bị bắt, bảo em qua đó lấy khẩu cung!”

BOSS im lặng một hồi, hôn lên mặt cô, “Đứng lên đi, anh đi với em.”

“Ừ.”

Trong cục cảnh sát mọi người không phân ngày đêm, trong đại sảnh có mấy tên côn đồ đang ngồi, bên cạnh có mấy cảnh sát nhân dân đang không ngừng quát lớn. Có một người đang đi ra từ bên trong, nhìn Nguyên Bảo cười thân thiện, “Là cô Kim sao, mời đi theo tôi.”

Nguyên Bảo với BOSS đi vào, trong nháy mắt khi vào cửa cô nhìn thấy Chung Ly đang ngồi bên cạnh Diệp Hiền nhếch nhác mắt hờn.

“Sao anh lại ở đây?”

“Là tôi báo cảnh sát, đương nhiên tôi sẽ ở đây rồi.” Chung Ly nở nụ cười nhạt, lúc thấy BOSS ở sau lưng mình thì nụ cười anh ta càng đậm hơn. Ngón Sóc hơi nhíu mày, không nhìn nữa.

“Bởi vì tòa án muốn thẩm tra xử lý vụ án này, hy vọng cô kể lại chuyện ngày hôm đó một lần. truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

“Được.” Nguyên Bảo ngồi xuống, thành thật kể từ đầu tới đuôi chuyện ngày hôm đó một lần nữa: Diệp Hiền đã không còn đáng vẻ kiêu ngạo như xưa nhưng chắc hẳn rất có bản lĩnh mới có thể trốn lâu như vậy.

“Lần này may có anh đây, người này dám lên mua ma túy, nếu không phải anh đây báo cảnh sát cũng không biết hẳn còn gây ra chuyện gì hại người.”

“Đó cũng là nghĩa vụ của chúng tôi.”

Từ trong đồn cảnh sát đi ra, nhìn bóng lưng cao lớn của Chung Ly, Nguyên Bảo không thể không mở miệng, “Tại sao Diệp Hiền lại mua ma túy?” Bất chấp nguy hiểm hẹn gặp mặt Chung Ly, trong tay còn có ma túy, nhất định là còn có chuyện gì đó chưa được làm rõ. Nói cách khác Chung Ly đã che giấu cảnh sát một vài chuyện.

Chung Ly bật cười, ánh mắt thâm thúy nhìn người đàn ông sau lưng cô, “Ngón Sóc, cậu lại nợ tôi một món nợ ân tình.” Nhìn ánh mắt hơi hạ xuống của Ngón Sóc, anh ta đi về phía xe mình.

Nguyên Bảo không hiểu ý trong lời nói của Chung Ly, nhưng Ngón Sóc nghe lại hiểu: liên hệ với chuyện trước kia đã xảy ra anh cũng đoán được ít nhiều. Chung Ly muốn quang minh chính đại đấu với anh, muốn anh vì thế mà áy náy. Trên đời này có rất nhiều nợ có thể trả, chỉ có ân tình là thứ không thể tính là khoản nợ.

“BOSS, anh ta vừa nói gì vậy?”

“Em không cần phải suy nghĩ.” Ngón Sóc ôm cô vào trong ngực, “Em cứ tiếp tục ngốc nghếch như vậy là được rồi.” Dù thế nào đi chăng nữa anh cũng sẽ bảo vệ cô gái này thật tốt, luôn bảo vệ cô, bên ngoài thế nào không liên quan gì đến cô.

“Nhưng em muốn biết.”

“Nói em cũng không hiểu.” Nhéo nhéo cằm cô, cúi người hôn cô, Nguyên Bảo thuận thế ôm cổ BOSS: người đàn ông này càng ngày càng có sức quyến rũ, càng ngày cô càng không muốn rời khỏi BOSS.

...

Ngay sau đó là lễ ra mắt ‘Chân tử’, đầu tiên là làm đầy đủ mọi công tác tuyên truyền, chỉ là Nguyên Bảo cũng không tham dự hội họp. Ngoại hình của diễn viên Chân tử rất đáng được mong chờ, cho nên lễ ra mắt lần này cũng cực kỳ sôi động. Trong hậu trường Nguyên Bảo mặc chiếc quần dài màu xanh nước biển, tóc đen tán loạn tùy ý, mặt chỉ trang điểm nhẹ một chút. Nửa năm này cô lột xác không ít, vừa trong sáng vừa mang theo nét quyến rũ của phụ nữ...

Nguyên Bảo đứng bên cạnh Mộng Kỳ, Mộng Kỳ mặc áo ngắn và quần ngắn màu đen, giữa hai người là Tiểu Tử đáng yêu. Tiểu Tử mở hai mắt thật to không hề sợ hãi, đối mặt với đèn flash biểu hiện rất thờ ơ lạnh nhạt.

“Tiểu Tử là một ngôi sao nhỏ, nhìn thấy cảnh như vậy mà không thấy sợ.” Mộng Kỳ nói nhỏ với cô.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

“Không sợ.” Nguyên Bảo cười cười, đưa tay sờ mấy sợi tóc Tiểu Tử, trước mắt đột nhiên hoa lên không biết từ lúc nào mình đã trở thành tiêu điểm của phóng viên.

“Ngày đó cô và anh Chung ôm nhau thắm thiết trên đường, từ đầu đến cuối vẫn chưa ra mặt giải thích, có phải như vậy nghĩa là ngầm thừa nhận không?”

“Ôm anh Chung không chỉ có một mình tôi, tôi tin tưởng anh Chung cũng có quan hệ thân mật với nhiều cô gái xuất sắc hơn. Mọi người không cần phải chú ý quá nhiều đến tôi.” Cô mở to hai mắt nhìn về phía ống kính: cô đã biết trước những phóng viên này sẽ không buông tha chuyện ngày đó, hỏi như

vậy cũng phải. Cô không cần phải bảo vệ Chung Ly, cô muốn đội nước bắn lên đầu hắn, cái này gọi là lấy đạo của người trả lại cho người!

Sau khi hỏi mấy vấn đề linh tinh, truyền thông rốt cuộc cũng phải quay lại chủ đề của ngày hôm nay: Chân tử. Trước khi quay phim, mọi người đều bày tỏ thái độ hoài nghi đối với bộ phim. ‘Chân tử’ cũng được xem như là phim kinh dị đời đầu, là một trong những phim kinh dị sớm nhất về điện thoại di động. Nghe nói trong phim có một vài cảnh quá mức kinh khủng, cuối cùng đã bị đạo diễn cắt mất. Mà lần này làm lại, đạo diễn Lý An dùng cảnh đó, dùng được thì tốt, nếu như không dùng được sẽ không tránh khỏi sự giễu cợt của mọi người.

Bây giờ bắt đầu công chiếu trailer ‘Chân tử’, khúc cuối khá bị thương với tiếng đàn violon mạnh mẽ, lúc thiếu nữ cả người áo trắng bị người cha đẩy xuống giếng phát ra tiếng kêu thê thảm. Hình ảnh chuyển tiếp, một con cá chết trong sợ hãi, sau đó cô gái chậm rãi bò từ trong ti vi ra ngoài. Lúc cô gái ngẩng đầu lên, hình ảnh dừng lại ở đó.

Bộ phim như thế nào vẫn khiến cho người ta mong đợi, dù sao ‘Chân tử’ cũng là một bộ phim kinh dị hàng đầu, bây giờ được Trung Quốc làm lại, mọi người mong chờ là điều dễ hiểu.

Nhìn bản thân trên màn ảnh, Nguyên Bảo cũng phải bội phục diễn xuất của mình. Nếu về sau thật sự có trà trộn vào làng giải trí nói không chừng cô sẽ là nữ vương phim kinh dị đời mới. Nghĩ đến đó cô không thể không nở nụ cười tươi rói.

BOSS nhìn chăm chú hình ảnh trên màn ảnh, cho dù Nguyên Bảo nhà anh có đứng trong một góc nhỏ ảnh cũng có thể nhận ra cô gái bé nhỏ đó. Cô cười rất đẹp mắt cũng rất chói mắt, lập tức giống như bướm bướm lột xác, một giây tiếp theo có thể vỗ cánh bay cao.

Trong lòng Ngôn Sóc đột nhiên sinh ra cảm giác hoang mang: anh hoài nghi bản thân làm vậy có đúng hay không. Anh thật sự yêu cô, muốn giấu cô bên cạnh mình, nhưng tình yêu chiếm đoạt như vậy có phải là giam cầm trả hình hay không? Anh muốn để cô vui vẻ, muốn cô luôn cười như vậy. Ngôn Sóc chậm rãi nở nụ cười nhẹ, lúc này anh đã ra một quyết định.

Nếu là vàng chói mắt anh sẽ không để cô bị bụi đất phủ kín, để cô làm những chuyện cô muốn. Nếu có vấn đề gì xảy ra phía sau có Ngôn Sóc anh luôn bảo vệ cô.

Nguyên Bảo ở hiện trường đột nhiên run cầm cập. Cô nhìn xung quanh một vòng, hít mũi một cái: nơi này cũng không lạnh, cứ có cảm giác mình bị người khác theo dõi. Chẳng lẽ là BOSS? Nguyên Bảo nhếch miệng cười khúc khích đứng lên: quả nhiên thời gian mình rời đi quá dài, cho nên người đàn ông kia nhất định bắt đầu nhớ cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lúc BOSS đón Nguyên Bảo về, đột nhiên nhẹ giọng hỏi một câu, “Em thích đóng phim sao?”

Nguyên Bảo đang thắt dây an toàn đột nhiên cứng tay, kinh ngạc nhìn Ngôn Sóc nói, “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Chỉ là hỏi em vui hay không vui.” Ngôn Sóc cười, “Tôi hy vọng em vui vẻ.”

Nguyên Bảo nhìn chằm chằm gương mặt anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào. Cô nói dây an toàn nhào tới môi anh dùng sức gặm lấy, “Thích thì thích, nhưng quá đen tối.”

“Nếu như tôi nói để em đóng phim em có bằng lòng không?” Thuận thế ôm eo Nguyên Bảo, tay trực tiếp đi vào, “Chẳng qua tôi hy vọng ngày em chính thức đi vào cũng là ngày chúng ta công khai quan hệ.”

Nguyên Bảo biết anh muốn gì, anh hy vọng có thể quang minh chính đại qua lại với cô, muốn cho cô cái danh nhà họ Ngôn. Chỉ là có gì không thể? Nguyên Bảo càng ôm chặt hơn, “Anh nói thế nào thì là thế đó.” Cô không muốn làm người phụ nữ đứng sau mà là người phụ nữ hoàn hảo xứng với anh: cô vĩnh viễn là Kim Nguyên Bảo của anh, cho dù thế nào cũng không thay đổi.

“Nhưng không có hồi lộ sao?” Giọng Ngôn Sóc đột nhiên trở nên khàn khàn, đầu lưỡi phác họa hình dáng vành tai Nguyên Bảo, bàn tay chui vào trong quần, bóp mạnh vào mông...

Mặt Nguyên Bảo lập tức đỏ lên, “Về nhà á...”

“Anh chỉ muốn làm ở trong xe.” Anh cười xấu xa, ấn cô vào chỗ ngồi. “Xe có thể giúp cơ thể khỏe mạnh.”

Nguyên Bảo khó hiểu, “...”. Khái niệm này tại sao cô chưa từng nghe nói qua, chỉ là...

“BOSS, vị trí này khiến em đau quá.”

“Tình rất thú vị!” Dứt khoát nói xong, không hề để ý dáng điệu, bàn tay Ngôn Sóc kéo quần cô xuống, vừa kéo vừa oán trách, “Mùa đông đúng là phiền toái, mùa hè vừa cởi đã sạch.”

Nguyên Bảo: “...” Cho nên mới nói trước mặt anh cô nên trực tiếp tuột đi sao?

Khi về đến nhà đã khuya lắm rồi, gần đây hai người đều vội, nhưng sau này sẽ có một khoảng thời gian rảnh rỗi. Nhưng BOSS cũng sẽ bận rộn một thời gian, bởi vì ngay sau đó là công chiếu ‘Đồ Đằng sát’. Đến lúc đó BOSS cũng sẽ đi, Nguyên Bảo không có việc gì, cô chuẩn bị đi chọn quà tặng hôn lễ cho Uất Trì Dung và Dương Dư.

Hôn lễ này của Uất Trì Dung cũng không dễ dàng gì, chị Dương Dư vừa nhìn đã biết là một nữ vương kiêu mầu, có thể bắt được nữ vương có thể thấy thủ đoạn của Uất Trì Dung cũng không tầm thường. Nghe nói Nguyên Bảo muốn đi chọn quà tặng, Ngôn Sóc cười, “Cần gì phải tiêu tiền, trong nhà có rất nhiều đồ, em tùy ý tặng một món là được rồi.”

Nguyên Bảo, “...”

Ngân vạn lần không được cho rằng BOSS chỉ nói vậy, với tính cách của BOSS có thể làm ra chuyện như vậy lắm!

Nguyên Bảo chuẩn bị dùng tiền của mình, cô đóng phim cũng kiếm không ít tiền, mua một món quà tặng hôn lễ cũng được xem như dư dả. Chẳng qua nên mua đồ gì, đây là một vấn đề. Mà bên này Nguyên Bảo đang buồn phiền vì chuyện mua gì, bên kia Lý Lạc Nhi bắt đầu hành động.

Lý Lạc Nhi cảm giác mình không thể dễ dàng buông tha tình cảm của mình như vậy. Cô tìm được công ty RY của Uất Trì Dung, nhìn tòa nhà sang trọng này, trong nháy mắt Lý Lạc Nhi cảm thấy khiếp sợ. Cô hít một hơi thật sâu, cất bước muốn đi vào.

“Xin lỗi, cho hỏi cô có hẹn trước không?” Bảo vệ cửa ngăn cô lại, nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

Mắt Lý Lạc Nhi tối sầm lại, lắc đầu nói: “Tôi tìm Uất Trì Dung.”

“Xin lỗi, cô không hẹn trước không thể tùy ý đi vào, mời cô lập tức đi cho.”

“Nhưng...” Lý Lạc Nhi cắn cắn môi dưới, “Tôi nhất định phải tìm anh Dung, làm ơn cho tôi vào đi mà.”

“Rất xin lỗi, cô đừng làm khó tôi, mời cô trở về.” Bảo vệ rất lễ phép nhưng không hề nể mặt.

Hốc mắt Lý Lạc Nhi dần đỏ lên, từ lúc biết Uất Trì Dung sắp kết hôn trong lòng cô đã rất lo lắng. Người cô thích sẽ lập tức trở thành chồng của người khác, chuyện như vậy sao cô có thể đồng ý. Hạnh phúc chỉ có một lần, cô nhất định phải nắm chặt.

“Chuyện gì xảy ra?” Một cô gái cao gầy đi từ trong ra, tóc búi lỏng, trên người khoác chiếc áo lông chồn màu tím, thấy bảo vệ đang lôi kéo Lý Lạc Nhi bên ngoài, chân mày nhẹ nhún lại.

“Quản lý, cô gái này nhất định muốn vào tìm tổng giám đốc.”

“Tôi biết rồi.” Dương Dư đi tới nhìn Lý Lạc Nhi từ đầu xuống chân, nhẹ nhàng nở nụ cười: cô và Lý Lạc Nhi có gặp qua mấy lần, ấn tượng về cô gái này tuy không ghét nhưng cũng không thể vui nổi. Dù sao cô gái này cũng dòm ngó người sắp trở thành chồng của mình.

Nhìn Dương Dư cao quý tao nhã trước mắt, khí thế Lý Lạc Nhi không thể không bị hạ thấp, “Cô khỏe chứ...”

Dáng vẻ rụt rè sợ hãi khiến Dương Dư không vui chút nào. Cô nở nụ cười thân thiện, “Không biết cô Lý có thời gian không, tôi muốn mời cô tách trà chiều.”

“Đĩ nhiên có thể...” Lý Lạc Nhi ngạc nhiên vì được đón tiếp, nhưng ngay sau đó cảm thấy khá lo lắng: người phụ nữ này là vợ chưa cưới của anh Dung, tìm mình nhất định không có chuyện tốt đẹp gì. Giả sử như bắt ép mình rời khỏi anh Dung, nhưng chuyện như vậy cô nhất quyết không đồng ý.

Trong quán cà phê rất yên tĩnh, Dương Dư nhìn Lý Lạc Nhi đang ngồi trước mặt, cô nở nụ cười với Lý Lạc Nhi: “Cô Lý không cần lo lắng, tôi không có ác ý.”

“Tôi hiểu, chi là...”

“Cô thích A Dung?” Dương Dư nói thẳng. Cô thật sự không thích quanh co lòng vòng, nhìn cô gái trẻ trước mắt lập tức đỏ mặt, ánh mắt cũng bắt đầu lay động, cô cảm thấy hơi buồn cười, “Cô chưa từng có bạn trai sao?” Cô gái này ít nhất cũng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đáng vẻ ngây thơ này ngược lại rất giống học sinh cấp ba.

“Chưa từng.” Lý Lạc Nhi lắc đầu, “Tôi chưa từng thích người khác...”

“Nhưng tôi nghe nói cô và tổng giám đốc Thiên Tinh có quan hệ thân thiết, tổng giám đốc Thiên Tinh cũng là một nhân tài hiếm có.” Gì mà giàu sang quyền thế với cô gái nghèo hèn yêu nhau say đắm, gì mà chuyện cổ tích, e rằng Lý Lạc Nhi không biết mình đã trở thành nhân vật chỉ trích của giới thượng lưu.

Dương Dư cũng tiếc thay cho Vu Tinh Bân, dù sao công tử đào hoa đó thoát nhìn là nghiêm túc, đáng tiếc cuối cùng cũng là hoa rơi hũu ý, nước chảy

vô tình làm người ta không thể không thương xót.

“Tôi với anh ta không liên quan gì đến nhau!” Lý Lạc Nhi lập tức kích động, “Người tôi thích là anh Dung!” Hồngбет! Dao trong tim đã lòi ra, lo lắng nhìn người phụ nữ tao nhã trước mắt, từ lúc bắt đầu đường cong trên môi cô ấy chưa từng thay đổi, lúc mình nói chuyện như vậy cũng không thấy cô ấy kinh ngạc.

Tại sao không thêm đề ý?

Thân là vợ chưa cưới của anh Dung, nghe thấy có cô gái khác thích chồng tương lai của mình tại sao không thể hiện chút xíu tình cảm nào? Lý Lạc Nhi hơi hoang mang, tựa như tự mình biết Uất Trì Dung sắp kết hôn, tâm tình cô khó sởn nóng nảy nhưng tại sao bây giờ người phụ nữ này không hề lay động? Hay nói cách khác căn bản cô ấy cũng không thích anh Dung.

“Tôi hiểu rõ!” Dương Dư nhấp một ngụm cà phê, “Chỉ là cô nghĩ xong chưa? Cô thật sự thích A Dung? Nhưng A Dung không thích thì cô biết làm thế nào?”

“Sẽ không! Tôi nhất định sẽ làm cho anh ấy thích tôi, anh ấy nhất định sẽ yêu thích tôi.”

Giọng điệu chắc chắn này khiến Dương Dư hơi nhú mảy, khí thế trên người cô chợt biến đổi, “Cô hình như không hiểu rõ chuyện này lắm, ngồi trước mặt cô là vợ tương lai của A Dung. Một tháng nữa chúng tôi sẽ kết hôn, cô nói chuyện này trước mặt vợ chưa cưới của anh ấy có phải không hay lắm không?”

“Tôi...” Sắc mặt Lý Lạc Nhi trắng xanh, “Không...” Cô vỗ bàn một cái đứng lên, “Không không không, hai người không thể kết hôn, hai người không thể... không thể...” Cô đột nhiên nghẹn ngào, đáng về điểm đậm đáng yêu làm cho lòng người sinh cảm giác thương hại. Nhưng đáng tiếc, ngòi đối diện cô lại là ‘Quý kiến sâu’.

Dương Dư lạnh lùng nhìn Lý Lạc Nhi, “Nếu cô làm người thứ ba tôi cũng không ngại, điều kiện tiên quyết là A Dung muốn cô mới được. Nếu như A Dung không có ý kén cô cũng có thể vào ờ, tốt nhất không cần phải rơi nước mắt trước mặt tôi. Cô cho rằng cô chảy vài giọt nước mắt là có thể khiến tôi xúc động sao? Cô sai rồi! Tôi cho cô biết, từ thời đại học A Dung đã theo đuổi tôi. Anh ấy yêu tôi... tôi cũng rất yêu anh ấy, giữa chúng tôi sẽ không có bất kỳ một người nào, cô cũng không thể!”

“Đừng bảo là...!” Lý Lạc Nhi che miệng, hai mắt ngập nước mắt nhìn Dương Dư, “Cầu xin cô, đừng bảo là...” Rõ ràng là cô thích một người, chẳng lẽ thích một người là sai lầm? Lý Lạc Nhi hơi nghi ngờ bản thân mình, thất hồn lạc phách ra khỏi quán cà phê.

Cô thật sự yêu Uất Trì Dung, đó là một người đàn ông tốt cỡ nào, cô chỉ muốn người đó, ngoài người đó ra cô không muốn ai khác. Nhưng lúc này bị người ta nhục mạ như vậy, trong lòng Lý Lạc Nhi cảm thấy không chịu đựng nổi...

“Lạc Nhi...”

“Tổng giám đốc...” Lý Lạc Nhi nhìn Vu Tinh Bân đang đứng trước mặt, cả người lão đảo suýt ngã nhào.

“Lạc Nhi, em không sao chứ?” Vu Tinh Bân bước lên đỡ Lý Lạc Nhi, hôm nay thời tiết rất lạnh, cả người cô run lẩy bẩy. Trong mắt Vu Tinh Bân thoáng vẻ thương yêu, “Lạc Nhi, tôi đưa em về nhà, có phải em rất lạnh hay không?”

“Tổng giám đốc Vu...” Nước mắt cô lần nữa chảy xuống, “Tôi muốn một người... Tôi cần phải...”

“Em muốn một người... Tôi vẫn luôn bên cạnh em...” Hai mắt Vu Tinh Bân thoáng qua ánh sáng nhạt, “Chúng ta về nhà...” Diu Lý Lạc Nhi lên xe, mà xe hướng về phía nhà Vu Tinh Bân.

“Cô bé ngốc...” Vô cùng thông cảm nhìn chiếc xe rời đi, Dương Dư thoáng chút thương hại. Sợ rằng trình tiết Lý Lạc Nhi không bảo vệ được rồi, cảm giác mong đợi này là như thế nào?

Dương Dư nhếch môi nở nụ cười: Minh quả nhiên chính là phụ nữ xấu thích diễn trò với người tốt trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Chọn quà mừng kết hôn cho người khác là việc rất vui, nhìn từng món được trưng bày tinh xảo ở bên trong, ánh mắt Nguyên Bảo tràn đầy hâm mộ "Thật đáng ghét, em cũng muốn kết hôn. . . . ." Dầu sao mấy thứ đồ này đều rất đáng yêu, nếu là cô kết hôn nhất định bảo BOSS mua cho cô những thứ như vậy.

Đột nhiên Nguyên Bảo liếc thấy hộp nhạc làm bằng thủy tinh, trong hộp là hai bé gái đang xoay tròn rất đáng yêu, ánh mắt Nguyên Bảo sáng lên, đưa tay

hướng nhân viên bán hàng chỉ "Làm ơn cho tôi xem cái này."

Nhân viên bán hàng đặt đồ đến trước mặt cô: đây là hộp âm nhạc được chế tác tinh xảo, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, bởi vì là quà kết hôn, tất nhiên cô không thể hẹp hòi, hộp âm nhạc rất đẹp, phía trên còn có bé gái đang khiêu vũ, chúc bọn họ sớm sinh quý tử không sai. . . . .

"Tôi lấy cái này, gói lại cho tôi. . . . ." Đắt tiền một chút, nhưng bạn bè là quan trọng nhất.

Sau khi mua đồ xong Nguyên Bảo chuẩn bị về nhà, nhưng đột nhiên cô nhìn thấy một cô gái ngồi xỏm ở góc đường đang rên rỉ, nhìn thế nào cũng thấy cô gái kia quen mắt, Nguyên Bảo không nhìn được tò mò, cô từ từ đi đến, người nọ ngẩng đầu lên, khi thấy Nguyên Bảo đi đến ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc, một giây tiếp theo cất bước chạy đi!

"Này, Lý Lạc Nhi --" Nguyên Bảo kêu lên một tiếng: mình và cô diễn viên này thật đúng là có duyên (mặc dù cô ấy chỉ chạy lướt qua), nhưng mà vừa rồi tuyệt đối Nguyên Bảo không nhìn nhầm. Cô nhìn thấy trên da Lý Lạc Nhi hiện lên dấu hôn chói mắt, vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện không nhỏ, có điều chuyện này liên quan gì đến cô?

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Nguyên Bảo lắc đầu, xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng phía trước từ từ rời đi, Lý Lạc Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm vừa rồi không bị nhìn thấy chứ? Cô kéo cổ áo thật chặt, hai con mắt khóc đã sưng lên, Lý Lạc Nhi cảm thấy bản thân tự tạo nghiệp chướng, không có một chút phản ứng, bị người kia. . . . .

Trình tiết của cô đã không còn, như vậy làm sao có thể ở cùng với anh Dung. . . . .

"Không nên ép tôi! !" Lý Lạc Nhi đau khổ kêu gào: nếu .....cũng không cần cô nữa, như vậy bản thân cô còn cái gì, ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia độc ác, người cô yêu chỉ có thể là của cô, ai cũng không thể cướp đi!

. . . . .

"BOSS, em cũng muốn kết hôn." Nguyên Bảo lẩn lộn ở trên giường, người đàn ông nào đó nghiêng nghiêng nhìn cô một cái.

"Vậy không phải rất đơn giản, ngày mai chúng ta đi kết hôn."

"Cảm giác kết hôn tốt như vậy thật đáng tiếc."

BOSS dừng công việc trong tay lại "Ý của em là em lựa chọn phương án thứ hai?"

Nguyên Bảo". . . . ." Rồi khỏi BOSS, dường như cô không có lựa chọn tốt hơn, nhưng mà. . . . . Việc này mà nói thật không cam lòng, người ta gặp gỡ nhiều bạn trai ưu tú, chẳng lẽ muốn cô phải treo cô trên một thân cây sao? Không tránh khỏi có cảm giác hết sức buồn phiền.

"Lại nghĩ gì vậy?" thân thể BOSS đè ép tới "Đừng nghĩ tâm tư gì không chính đáng, đời này em chỉ có một người đàn ông là tôi."

Nguyên Bảo". . . . ." Cô còn chưa nói có đàn ông khác, thân kinh BOSS có chút thất thường rồi.

Chờ thêm 1 tuần sau Nguyên Bảo mới dám kéo Ngôn Sốc đến rạp chiếu phim, là người đàn ông của mình, sao lại có thể không xem phim của vợ mình.

Trong rạp chiếu phim tối như mực, đột nhiên Nguyên Bảo nhớ tới di động của bản thân, khi đó BOSS vì tìm người mẫu dẫn mình đến rạp chiếu phim, gây ra không ít chuyện cười, Nguyên Bảo không tránh khỏi có chút nhung nhớ, hiện tại anh Tần Lăng cũng rất được hoan nghênh, cả ngày quanh quẩn ở studio.

《Shinji》 được hưởng ứng ngoài ý muốn, dĩ nhiên cũng có người không tán thành, chỉ là những scandal kia cũng không tạo phiền toái gì đối với cô, Nguyên Bảo dựa vào bà vai BOSS nhìn bản thân trên màn ảnh, cảm giác rất kì diệu, người đàn ông bên cạnh nhìn rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn không chớp.

"BOSS, có phải cảm thấy em lên hình rất đẹp." truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Yên lặng một hồi, ánh mắt của người đàn ông vẫn không rời khỏi màn ảnh lớn "Không, tôi cảm thấy em chính là được nữ quý sinh ra."

Nguyên Bảo". . . . ."

Chờ đến khi thấy Nguyên Bảo bị đẩy xuống hố, trong nháy mắt cô cảm nhận được rõ ràng Ngôn Sốc khẩn trương, cảnh này được diễn ở bên ngoài, cái hố kia rất sâu, thời điểm diễn cũng không ít nguy hiểm, Nguyên Bảo không nói với BOSS, nếu nói nhất định anh sẽ không đồng ý.

Sau khi kết thúc, trong rạp chiếu phim còn lại Nguyên Bảo cùng BOSS, cô hơi mệt, ngáp không ngừng, một bàn tay to vuốt ve gò má của cô "Mệt à?"

Ngôn Sốc lại bắt đầu đau lòng, cảm giác quyết định trước đây là sai lầm, Nguyên Bảo nhà anh phải được giữ ở bên người để thương yêu, nghĩ đến ở studio cô phải khóc nhiều như vậy, anh có chút không đành lòng.

"Em không phải là trẻ con, em rất vui." Hôn BOSS một cái "BOSS, mùa hè sang năm chúng ta kết hôn đi."

"Không chờ nữa à." Khóe môi Ngôn Sóc cong lên, "Tôi đành cố mà làm tốt vậy."

Nguyên Bảo: ". . . . ." Rõ ràng là anh rất nhanh chóng có được hay không, Nguyên Bảo quyết định hù dọa, cô muốn ở chung một chỗ với BOSS, lấy một người bình thường như anh ở chung một chỗ, qua tết, cô trở về nhà mấy đuc lại, có thể phải rời xa BOSS một thời gian, cô rất không nỡ, có lẽ BOSS cũng không muốn, nếu không phải bắt buộc, cô muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với Ngôn Sóc, vĩnh viễn không rời xa anh.

Vài ngày sau, một lần nữa Nguyên Bảo lại nhận được kịch bản đến từ Nhật Bản cùng bản hợp đồng với Thượng Hồng, xem ra Thượng Hồng không muốn bỏ qua như vậy, mục đích lần này của anh rất rõ ràng, nếu Nguyên Bảo ký hợp đồng, kịch bản kia sẽ thuộc về cô, Nguyên Bảo lật xem kịch bản một chút.

Phim võ thuật kinh dị Nhật Bản, nhưng mà lần này kết hợp với phong cách nước Mỹ, câu chuyện này tên là 《Trời tối xin nhắm mắt》，câu chuyện kể về những người đến từ các quốc gia khác nhau cùng tụ tập lại chơi một trò chơi, trò chơi mang tên trời tối xin nhắm mắt, nhưng khi đi vào trò chơi, người bên cạnh liên tiếp biến mất, cuối cùng chỉ còn lại có hai chị em. . . . .

Nguyên Bảo cảm thấy rất hứng thú với kịch bản này, cô lẳng lặng nằm ở trên giường cân nhắc một lát, thời hạn hợp đồng là mười năm, nói cách khác muốn cô ký "Khế Ước Bán Thân" mười năm, chỉ là mười năm về sau Nguyên Bảo cũng mới 27 tuổi, Thượng Hồng ở trong hội cũng coi là nổi danh, mặc dù so sánh vẫn kém Kim Thành, nhưng cũng rất có tiếng tăm, từ bên trong cũng đi ra không ít danh tiếng lý lý, nếu ký hợp đồng cùng Thượng Hồng, đối với cô cũng không có gì xấu.

Nguyên Bảo cũng không tính bản bạc với BOSS, bây giờ cô không phải là trẻ con, cũng có năng lực phán đoán của mình, sau khi ký tên, Nguyên Bảo mang hợp đồng gửi chuyên phát nhanh, trong lúc đó, tâm tình của cô rất tốt.

"Ký rồi?"

"A? Làm sao anh biết." Kinh ngạc nhìn về phía người vừa đến, bản thân cô cho rằng đã che giấu cực tốt, chẳng lẽ BOSS nhìn trộm?

"Chút tâm tư kia của em làm sao tôi không biết." Anh nở nụ cười "Nếu ký thì phải làm, đã làm thì phải làm tốt nhất."

"Em biết..., anh không cần lo lắng." Nguyên Bảo ôm hông của anh, tay nhỏ bé rất là linh hoạt chui vào, lục lọi trên thân thể cường tráng, cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái lên lồng ngực của anh, sắc mặt từ từ hồng lên.

Hô hấp của BOSS dần tăng nhanh, bàn tay sờ lên mái tóc mềm mại của cô "Sao hôm nay lại chủ động như vậy?"

div>đàn&eq>đ>ôn Nguyên Bảo". . . . ." Dĩ nhiên cô sẽ không nói vì bản thân chột dạ, xem ra BOSS còn chưa biết nội dung kịch bản, thời gian quay phim là tháng sáu sang năm, địa điểm ở Nhật Bản, quay phim mất mấy tháng, nhất định BOSS không đồng ý.

Cởi áo ngủ của Nguyên Bảo xuống, bàn tay nhào nặn tuyết trắng căng tròn trước ngực, cúi đầu xuống, hôn môi cô, từ từ dời xuống. . . . .

"Ừm. . . . ."

"Thật biết nghe lời." Ngôn Sóc cười hài lòng, anh thích nhìn cô gái được anh yêu lộ ra vẻ mặt như vậy, rất là mê người, đặt Nguyên Bảo trên chiếc giường mềm mại, đầu lưỡi quấn lấy nụ hoa trước ngực nhẹ nhàng gặm cắn.

"Anh phải dịu dàng một chút. . . . ." Nguyên Bảo bị anh dọa sợ, mỗi lần BOSS không kiềm nén được khiến bản thân cô rất đau.

"Tôi rất dịu dàng. . . . ." Chẳng biết xấu hổ nói lời trái lương tâm, ngón tay xoa dưới quần lót đáng yêu, cô kẹp chặt hai chân của mình, da thịt trắng nõn dần hồng lên. . . . .

"Ừ. . . . . BOSS. . . . ."

"Gọi là ông xã. . . . ."

Nguyên Bảo yên lặng một lúc, giọng nói nhỏ nhẹ êm ái gọi một tiếng: "Ông xã. . . . ." Rất ngại, thật sự gọi được rồi.

"Bé cưng. . . . ." Ngón trỏ xoay tròn ở vị trí nắn cảm, lực mút từ từ tăng thêm, hai nụ hoa anh đào trước ngực hồng lên càng dễ nhìn.

"Ừ. . . . ." Thân thể nhô dậy hôn lên xương quai xanh của anh, Nguyên Bảo dùng sức cắn, thân thể càng nóng ran khó chịu, dường như có đồ vật gì đó muốn trào ra.

"Thoải mái sao?"

"Thật khó chịu. . . . ." Eo nhỏ lắc lư, cánh tay nắm chặt thắt lưng của cô, Nguyên Bảo cảm nhận được làn da của anh như sôi lên. Dục hỏa dưới bụng nóng bỏng cũng chậm chậm lớn dần.

"Thả lỏng một chút." Vỗ vỗ cái mông của cô, tiếng nói trong veo vang vọng trong căn phòng, sắc mặt Nguyên Bảo càng đỏ, hai chân chủ động quấn lấy hông của anh, chất lỏng trong suốt từ trong cơ thể cô không ngừng chảy ra. . . . .

Cổ họng của BOSS không ngừng nuốt xuống, ngón tay thon dài trượt vào trong bụi hoa, móng tay ở trên vách hoa cào nhẹ, Nguyên Bảo khẽ giương cánh môi, âm thanh khe khẽ phát ra từ trong cổ họng.

"Bảo Bảo, kiên nhẫn một chút, tôi sợ không nhịn được." Ngón Sốc rất sợ làm cô bị thương, mỗi lần đi vào đều rất chặt, cô cắn môi dưới, dường như hơi xấu hổ.

"Chuẩn bị xong chưa? Tôi muốn đi vào."

Nguyên Bảo gật đầu một cái, nhắm hai mắt của mình lại.

Anh hôn lên hai cánh môi của cô, đưa vào bên trong quá nhiều một hồi "Tôi yêu em, Bảo Bảo."

"Em cũng yêu anh, BOSS." Cô thở khẽ, trong mắt đôi phương họ thấy được vẻ mặt giống nhau.

Yêu nhau, đây là truyện hạnh phúc nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Ngày 25 tháng 12 là lễ Giáng Sinh, đồng thời cũng là hôn lễ của Uất Trì Dung và Dương Dur, hôm nay hầu hết trên trang nhất các báo đều đưa tin với tiêu đề nhà thiết kế thiên tài kết hôn cùng nữ diễn viên. . . . .

Lý Lạc Nhi ngồi trong một nhà tiệm trà sữa, cô vừa nhìn tin tức vừa rơi nước mắt, trên bàn đặt một quyển sổ khám bệnh, Lý Lạc Nhi mang thai vừa tròn một tháng, đứa bé là của Vu Tịch Bân, cô không có hi vọng, hoàn toàn hết hi vọng rồi.

Sắc mặt Lý Lạc Nhi trở nên tái nhợt, rõ ràng không khí bên trong tiệm trà sữa rất ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, lạnh đến thấu xương. Đúng lúc đó, một người đàn ông mặc tây trang đi tới, Lý Lạc Nhi vội vàng giấu giấy tờ ở trên bàn, lau khô nước mắt không dám nhìn người trước mặt.

"Đây là cái gì?"

"Giấy vụn mà thôi." Giọng nói Lý Lạc Nhi khàn khàn, cô cúi đầu nhìn ngón tay tái nhợt

"Không phải anh cũng được mời tham dự hôn lễ à, sao lại không đi."

Vu Tịch Bân cong khoe môi "Anh không yên lòng về em..em có khỏe không? Gần đây sắc mặt của em rất kém."

"Tôi không sao." Cô lắc đầu một cái "Nếu không có chuyện gì tôi đi trước."

"Chờ một chút." Vu Tịch Bân cất tiếng gọi cô lại "Anh biết rõ em chán ghét anh, nhưng em đã là người của anh rồi, ngoại trừ anh ra, em không có lựa chọn khác, nếu em đồng ý thì anh có thể dẫn em đi tham gia hôn lễ, để em chấm dứt hoàn toàn mong nhớ."

Sống lưng Lý Lạc Nhi cứng ngắc, cô siết chặt năm ngón tay, cho dù không còn hy vọng nhưng cô muốn đi nhìn người kia, dù chỉ đơn thuần nhìn một lần mà thôi, cô từ từ quay đầu lại, hai mắt nhìn chằm chằm gò má của Vu Tịch Bân "Anh đồng ý mang theo tôi đi tham gia hôn lễ? Không. . . . . Sẽ không làm anh mất mặt chứ?"

"Nói linh tinh gì vậy." Vu Tịch Bân cưng chiều sờ đầu của cô "Em là người con gái anh yêu, anh sẽ không ghét bỏ em, mặc dù có đôi khi em rất ngốc, nhưng anh lại thích em như vậy, sớm muộn anh cũng để em hiểu rõ em chỉ thuộc về anh."

Bởi vì hôm nay là ngày kết hôn nên Nguyên Bảo mặc chiếc váy phù dâu có màu sắc đỏ thắm, khoác lên người của cô không cảm thấy có chút thô tục nào, ngược lại rất thanh thoát mỹ lệ, dáng người của cô trở nên đẹp hơn so với trước kia, bàn tay của BOSS không hề báo trước nhéo ở nơi căng tròn eo của cô, BOSS gật gật đầu nói "Xem ra sự cố gắng của tôi cũng được báo đáp rồi."

Nguyên Bảo nghẹn một hơi trong cổ họng "Không biết xấu hổ."

"Không phải ngại, da mặt lại dày thêm một tầng" BOSS nhú mày, đặt caravat lên tay cô "Thất cho tôi."

"Anh không biết thất sao?" Nguyên Bảo lăm bằm một tiếng không tình nguyện, nhưng vẫn rất nghiêm túc thắt chiếc caravat sáng màu cho anh.

Đôi mắt đen xẹt qua một tia tối tăm, môi mòng nhếch lên dường như có ý nghĩ xấu, đôi tay vòng qua chiếc eo thon của cô, năm ngón tay không ngừng dao động trên mông cô, tay Nguyên Bảo run lên, sắc mặt từ từ đỏ lên "Xấu xa. . . . ."

"Tôi xấu xa sao, lòng của tôi vẫn sáng như vàng, không phải em không biết."

Nguyễn Bảo: ". . . . ." Làm sao BOSS càng ngày càng không biết xấu hổ! Đáng ghét!! Trả lại vị BOSS đẹp trai lạnh lùng nghiêm túc cho cô đi.

Ngôn Sóc vui đầu vào cổ cô, đầu lưỡi khuấy đảo trên làn da, kéo khóa phía sau lưng xuống, bàn tay luồn thẳng vào trong.

"Này, đừng như vậy, một lát nữa còn phải đi tham dự hôn lễ đó, ban ngày ban mặt mà."

"Em không biết vào buổi sáng ham muốn của đàn ông luôn rất cao hay sao? Huống chi tối qua tôi còn chưa làm xong thì em đã hết điện." BOSS hiềm khi cảm thấy uất ức, người ta được cưới bà xã, chưa tính đến việc anh lấy phải di động, lại còn phải lấy cả sạc điện thoại.

"Còn một giờ nữa, làm một lần có được hay không. . . . ."

Không nên nói thẳng ra chứ!

Khuôn mặt Nguyễn Bảo đỏ dần lên, miễn cưỡng gật đầu một cái, chủ động đưa người về trước.

"Bé cưng thật ngoan." BOSS thật sự càng ngày càng hài lòng với cô vợ nhỏ của mình, nhìn xem, bây giờ đã biết phối hợp với anh. Cô vừa dễ dạy bảo còn rất ngoan đến tên Uất Trì Dung kia cũng phải hâm mộ anh.

Anh ôm Nguyễn Bảo đặt trên mặt bàn, không kịp chờ đợi liền tách hai chân cô ra, dịu dàng mút lấy đôi môi như cánh hoa của cô, dường như muốn đưa cả người cô nhập vào trong cơ thể mình.

"Ừm . . . . . Anh phải nhanh lên một chút. . . . ."

"Chồng của em không phải người đàn ông nhanh đạt khoái cảm." (=> ý chỉ yếu sinh lý)

Nguyễn Bảo: ". . . . ." Không giống với đàn ông tuổi ba mươi tuổi, Nguyễn Bảo nhất định phải tìm thời gian đi bệnh viện khám thận của anh!

Nơi cử hành hôn lễ là bên trong khách sạn năm sao, chờ BOSS và Nguyễn Bảo đến đã hơi muộn, trên xương quai xanh của Nguyễn Bảo còn có dấu vết mờ mờ, cho dù đeo dây chuyền bản to cũng không thể che hết.

Nguyễn Bảo vào phòng thay quần áo của cô dâu, Dương Dư đang ngồi ở trước bàn trang điểm cô ấy mặc một chiếc váy cưới trang nhã màu trắng, trang sức tinh xảo tôn lên khuôn mặt xinh đẹp, ngay lập tức Nguyễn Bảo bị kinh ngạc "Chị Dương Dư, chị thật xinh đẹp!"

"Miệng thật ngọt." Dương Dư cười rạng rỡ, gương mặt tinh tế xinh đẹp động lòng người.

"Em nói thật, rất đẹp đó." Nguyễn Bảo đến gần "Đáng ghét, không nhìn thấy cả lỗ chân lông nữa."

"Em quá khoa trương rồi đó." Dương Dư vỗ nhẹ lên bả vai cô "Chị sắp già rồi." Cuối cùng đeo hoa tai lên, tất cả mọi trình tự coi như hoàn tất

Dương Dư liếc thấy dấu vết trên cổ cô, nở nụ cười "Nguyễn Bảo, em phải chú ý thân thể một chút, nếu không biết tiết chế sẽ hại đến mạng người đấy!"

Nguyễn Bảo yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng "Đâu có. . . . ."

"Chị có lòng tốt nhắc nhở em thôi." Khóe mắt Dương Dư khẽ cong "Nếu mang thai thì cũng tốt." Không biết nghĩ tới chuyện gì vui, Dương Dư càng cười tươi hơn.

Nguyễn Bảo bỏ nhào về phía chiếc bàn lấy ít phấn phủ lên cổ, dù không hết nhưng cô cũng nở nụ cười thỏa mãn, lúc này Nguyễn Bảo mới nhớ tới quà tặng, đặt hộp âm nhạc được gói rất đẹp lên trên bàn "Tặng cho chị, là đồ chơi, chị không để ý chứ."

"Chị có thể mở ra được không?" Nhận được quà tặng, Dương Dư càng thêm vui vẻ.

"Tùy chị."

Dương Dư mở quà tặng ra, dưới ánh đèn chiếu sáng, hộp nhạc bằng thủy tinh càng thêm lung linh, khi nhìn thấy hai bé gái đáng yêu, đột nhiên khóe mắt Dương Dư ươn ướt, không hiểu sao Nguyễn Bảo cảm thấy Dương Dư có phần khác thường.

"Chị rất thích, đây là món quà tốt nhất mà chị nhận được, cảm ơn em, Nguyễn Bảo."

"Chị thích là tốt rồi." Có người thích quà của mình, tâm tình của cô càng vui hơn "Em đi ra ngoài trước, chị ở đây nghỉ ngơi nhé."

"Được."

Hôn lễ của xã hội thượng lưu không giống người thường, những người được mời đến dự đều là nhân vật nổi tiếng, nhà họ Uất Trì không muốn coi hôn lễ làm nơi gặp gỡ buôn bán, cho nên chỉ mời thân thích cùng vài người có tiếng tăm, lúc này Nguyễn Bảo mới thấy tinh thần của ông nội rất tốt, hôm nay ông cụ Ngôn luôn vui vẻ, đứng một bên nói chuyện với ông An, cô nhìn chung quanh một vòng, không biết Ngôn Sóc đi đâu, gấp mặt mà không đi đến chào

hỏi thì có chút không lễ phép.

Nguyên Bảo đi tới, cung kính gọi một tiếng "Bác Ngôn, Bác An."

"Đã bảo gọi ta là ba rồi mà." Ông Ngôn không hài lòng nhú mày, một giây kế tiếp mặt mày hớn hờ, đưa tay ra nắm tay Nguyên Bảo "Nghe nói trước đó con đã gặp bác An, ba cũng không cần giới thiệu nữa, Tiểu Sóc đâu?"

"Chắc là đi tìm Uất Trì Dung rồi à." Cô không rút tay ra, lẳng lặng đứng cùng với hai ông cụ, đúng lúc này, cô nhìn thấy Vu Tịch Bản mới vừa tiến vào cùng . . . . . Lý Lạc Nhi. . . . .

Hôm nay Lý Lạc Nhi ăn mặc rất xinh đẹp, váy dài màu tím nhẹ nhàng, trang sức tinh xảo, ánh mắt có chút đau buồn, càng khiến người khác yêu thương mọi người bắt đầu bàn tán đây là nhân vật nổi tiếng nào. . . . .

Nhưng mà làm sao Vu Tịch Bản lại xuất hiện ở đây.

"Đó là chủ tịch của Thiên Tịch?"

"Đúng vậy, nhưng hình như không mời cậu ta." Ông An nhú mày, ông không có cảm tình tốt đẹp với Vu Tịch Bản, tại hội đấu giá lần trước, Vu Tịch Bản dùng thủ đoạn vô cùng hèn hạ để chiến thắng, mặc dù thương trường như chiến trường, mọi người đều dùng mọi mưu trí thủ đoạn, nhưng loại thủ đoạn kia thực sự không thể chấp nhận được.

Lúc này thấy Vu Tịch Bản đi đến hướng bọn họ đang đứng, Nguyên Bảo thật sự không muốn nói chuyện cùng Vu Tịch Bản, lập tức chuẩn bị rời đi.

"Con đi tìm Ngôn Sóc đi, ... Ba nói chuyện cùng với bác An."

"Đi đi đi đi. . . . ." Ông Ngôn được gọi một tiếng ba nên rất cao hứng, phát phát tay, thoải mái để cô rời đi.

Nguyên Bảo thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô cũng thấy Uất Trì Dung đi chung với Ngôn Sóc, ngay lập tức chuyển hướng đi đến đó.

"BOSS. . . . ."

"Vừa rồi đi đâu thế?" Liếc cổ cô một cái, thấy nơi đó sáng bóng, lập tức nở nụ cười sâu xa.

Nguyên Bảo hung hăng nhéo thịt trên cánh tay anh " Vừa rồi em thấy Vu Tịch Bản cùng Lý Lạc Nhi."

"Cái gì?" Uất Trì Dung quát nhẹ "Em nói em thấy ai?"

"Lý Lạc Nhi cùng Vu Tịch Bản, bây giờ bọn họ đang nói chuyện phiếm với hai bác."

"Cậu có muốn đi xem không?" Thật không nghĩ đến hôm nay hôn lễ cũng có chuyện thú vị, BOSS giương lên nụ cười đùa cợt, sắc mặt Uất Trì Dung lập tức đen lại.

"Đáng chết, bọn họ vào bằng cách nào."

"Thiếp mời gửi đi rất nhiều, đoán chừng bị lộ." Loại chuyện như vậy khó tránh khỏi, trước kia Ngôn Sóc cũng hay thu được không ít thiệp mời kết hôn của những người xa lạ, loại chuyện vụn vặt này cũng khiến cho người ta phải nhức đầu.

"Đáng ghét, mình chỉ muốn kết hôn thôi mà, và lại rõ ràng anh ta là đối thủ của cậu cơ mà, sao lại đến chỗ của tớ." Hàng năm đều có xui xẻo, năm nay lại đặc biệt có rất nhiều.

Khóe miệng Ngôn Sóc càng thêm sâu "Cho nên anh ta tới dự hôn lễ của cậu mà không phải của tớ."

Uất Trì Dung: ". . . . ." Được rồi, tôi nói không lại người ta.

"Mình đi xem một chút, tránh cho người ta làm loạn."

"Ừ."

Trên thực tế, cấp dưới đã đủ loạn rồi, coi như có thêm người đến thì cũng chỉ khởi đầu náo loạn thôi.

Đoạn ngắn:

Ngày nào đó, người nào đó làm xong chuyện kia nhưng vẫn chưa thấy thỏa mãn, Nguyên Bảo tức giận bất bình "Tại sao mỗi lần đều là em ở phía dưới."

Lúc này BOSS cười "Em biết tại sao em phải gọi anh là ông xã không?"

"Tại sao?" Người nào đó còn không hiểu.

BOSS càng cười tươi rói." Bởi vì . . . . . ông xã luôn luôn phải công kích. . . . ."

Nguyễn Bảo". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Đợi lúc Uất Trì Dung đi đến, phát hiện Vuơ Tinh Bân và những người khác đang trò chuyện với nhau, Lý Lạc Nhi đứng ở một bên, hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

"Chú rể của chúng ta đã tới rồi kìa." Nhìn thấy anh đến đây, mấy người thanh niên trêu chọc, bình thường Uất Trì Dung Dung quan hệ với những người này không tệ, nở nụ cười nhẹ, không nói gì. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Hai mắt Lý Lạc Nhi nhìn chằm chằm Uất Trì Dung, trong đôi mắt kia chứa rất nhiều phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn anh không thể hiểu nổi.

"Kết hôn vui vẻ, Uất Trì Dung công tử." Vuơ Tinh Bân tới gần rồi nói, Uất Trì Dung miễn cưỡng liếc nhìn anh ta một cái, trong mắt thoáng hiện lên chút không kiên nhẫn, hôm nay là ngày vui lớn, không thể bởi vì một người người đáng ghét mà làm mất hứng.

"Tổng giám đốc Vuơ, có thể đến đây một chút được không? Tôi có chút chuyện muốn với anh nói." Vuơ Tinh Bân không phản ứng kịp, đã bị kéo đi. ddldq.com

"Anh Dung. . . . ."

Thực sự Uất Trì Dung không ngờ một cô gái xinh đẹp như vậy, từ đầu đến giờ vẫn luôn nguyên ý đi theo mình, quan hệ như vậy một chút đi được, anh không tránh được cảm giác bị áp lực, nhìn Lý Lạc Nhi đẩy xa cách "Tôi rất bận, cô cứ tự nhiên."

"Dung công tử--" thấy anh phải đi, Lý Lạc Nhi vội vàng kéo cánh tay anh "Cho tôi 5 phút được không? Chỉ cần năm phút đồng hồ thôi, tôi chỉ muốn. . . ."

"Xin lỗi, giữa chúng ta không có chuyện gì để nói, cô cứ tự nhiên." Không nỡ mặt gạt tay Lý Lạc Nhi, xoay người bước đi. diẽn.đàn.lê.quý.đôn.com

Ngay cả cơ hội nói vài lời cũng không được sao?

Rõ ràng cô đối với anh tốt như vậy, cô luôn cố gắng làm một người xứng với anh, nhưng mà bây giờ cô cũng không có tư cách đó nữa rồi, thế nhưng có một số việc nhất định phải nói rõ ràng, tinh thần Lý Lạc Nhi có chút hoảng hốt, cất bước chân chuẩn bị đuổi theo, nhưng đột nhiên giày cao gót dẫm lên làn váy, con người Lý Lạc Nhi co rút, phản xạ có điều kiện che ở bụng của mình. . . . .

"Bịch --"

Tiếng động lớn kéo đến không ít ánh mắt người khác, Uất Trì Dung dừng bước chân của mình, anh quay đầu lại, chỉ thấy Lý Lạc Nhi ngã xuống đất rên rĩ đau khổ. Uất Trì Dung thấy một mảng màu đỏ ở dưới váy cô không ngừng chảy ra.

Lòng Uất Trì Dung căng thẳng, tiến lên ôm lấy Lý Lạc Nhi "Cô làm sao vậy?"

"Đứa bé. . . . ." Đôi mắt hiện lên sự sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy, Lý Lạc Nhi cảm giác đầu óc trống rỗng, dưới thân không ngừng trào ra chất lỏng, trong bụng quặn đau khiến cô không nói được một câu hoàn chỉnh.

"Lạc Nhi!" Vuơ Tinh Bân vội vàng chạy tới, anh đẩy Uất Trì Dung ra, hốt hoảng lay thân thể của cô. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

"Cô ấy bị làm sao?"

"Tôi không biết." Uất Trì Dung lắc đầu một cái, nhìn vết máu trên đất, anh mơ hồ cảm giác được điều gì.

Hai mắt Ngôn Sóc hơi trầm xuống "Hôm nay không có phóng viên trà trộn vào, cậu đi gọi người giúp đỡ, sau đó gọi mấy người đến dọn dẹp ở đây."

"Để mình đi làm."

Chờ sau khi Uất Trì Dung đi, Ngôn Sóc tiến lên kéo Vuơ Tinh Bân "Đi lái xe, bây giờ anh muốn lay cho cô ấy nhanh chết hơn sao?"

"Đúng. . . . . Đúng. . . . . Tôi đi lái xe." Vuơ Tinh Bân cũng chẳng còn quan tâm người trước mắt mình từng coi là đối thủ, tay chân luống cuống bò dậy

từ dưới đất, chạy ra ngoài.

Ngôn Sóc bé Lý Lạc Nhi lên, thấy tấm thảm màu đỏ bị vết màu nhuộm lên càng đỏ sậm, đôi mắt anh lóe sáng, vội vàng đi ra.

"BOSS. . . . ." Nguyên Bảo cau mày nhìn bóng dáng rời đi, cô suy nghĩ một chút, hay là đi theo, Nguyên Bảo mặc một bộ váy mỏng, vừa ra khỏi cửa khí lạnh ngay lập tức thổi tới, cô run cầm cập, nhìn quanh.

"Ngu ngốc, em không biết lạnh sao?"

"BOSS, em thấy anh ôm Lý Lạc Nhi, cô ấy thế nào rồi. . . . ." Nguyên Bảo vẫn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy trên áo sơ mi của anh nhiễm một mảng máu lớn, trong lòng Nguyên Bảo khẩn trương "BOSS, anh làm sao vậy? Anh bị thương ở đâu?"

"Tôi không sao, là máu của Lý Lạc Nhi. " BOSS ư sạch sẽ, kéo áo sơ mi trên người, thả dài một cái "Tôi đi tìm Uất Trì Dung lấy một bộ y phục, nhanh đi vào thôi." Áo của anh đầy vết máu, cũng không thể khoác áo lên người của Nguyên Bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tím ngắt, lại bắt đầu đau lòng.

Sau khi kinh hãi cùng nguy hiểm đi qua hôn lễ vẫn được tiến hành, chuyện vừa rồi không nhiều người người thấy, cho nên cũng sẽ không có nhiều người để ý, góc thảm vừa rồi đã được dọn dẹp sạch, dấu vết chỉ còn mờ nhạt, nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy gì.

"Thay xong rồi à?"

"Ừ." Ngôn Sóc nâng khóe môi, vào lúc người khác không chú ý ở bên này, đột nhiên hôn trộm môi cô, Nguyên Bảo ảo não đánh lồng ngực của anh, nhìn chung quanh một vòng, thấy không có ai nhìn thấy tình huống vừa rồi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Không đứng đấy. . . . ."

"Sang năm chúng ta cũng kết hôn." Nhìn hai người phía trên bắt đầu trao nhẫn, bàn tay to lớn của BOSS phủ lên bàn tay nhỏ bé.

"Không thêm kết hôn với anh. . . . ." Nguyên Bảo nói lời trái với lương tâm.Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

BOSS nở nụ cười càng tươi: "Vậy tôi cũng không cưới em nữa."

"Anh dám!" Nguyên Bảo tức giận, quát nhẹ, hai mắt hàm chứa không hài lòng.

"Tôi là bị ép buộc đấy nhé!" (Nguyên văn: Bá vương ngành thương cung" là dùng sức mạnh ngang ngược ép buộc người khác)

Nguyên Bảo: ". . . . ."

"Kim Nguyên Bảo."

"Có việc gì."

"Tôi còn chưa nói. . . . ." Hai mắt anh nhìn chằm chằm gương mặt của cô, đôi mắt đen tựa như viên ngọc màu đen, được bao quanh bởi ánh sáng rực rỡ.

"Thật ra thì, ngay từ khi bắt đầu tôi đã yêu em." Mỗi ngày bị nhồi nhét âm thanh ồn ào; mỗi ngày lo lắng cô gái nhỏ trong điện thoại có vui hay không; mỗi ngày nghĩ. . . . . Cô bé này có hiểu lầm mình hay không, bởi vì không hiểu về tình yêu, nên không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không biết làm vui lòng con gái, người như vậy làm sao có cô gái nào yêu thích đây.

Ngay từ đầu anh đã yêu cô, mặc kệ cô là không khí, là thực vật, thậm chí là ảo ảnh hư vô mờ mịt, chỉ cần là cô mà thôi.

"Em biết." Cổ họng Nguyên Bảo lên xuống, cổ hết sức chịu đựng giọt lệ trong đôi mắt, cô hít một hơi thật sâu "Nhưng mà em vẫn không biết, hóa ra BOSS lại cảm thú như thế, phóng túng với cả điện thoại di động, loại chuyên thô tục như vậy anh cũng làm được." (Rất biết phá phong cảnh)

BOSS: ". . . . ."

"Cô dâu muốn ném hoa cưới! Tất cả các cô gái chưa kết hôn đứng qua một bên đi!"

"Ném hoa đi."Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

"Nguyên Bảo." Dương Dư vẫy tay hướng về phía Nguyên Bảo, khóe mắt cô cong cong, đứng ở giữa đám người, trong khi Nguyên Bảo vẫn chưa chuẩn bị xong, đã thấy cô gái bên cạnh duỗi cánh tay đội bó hoa rơi xuống, bó hoa màu trắng lướt trên không trung tạo một đường cong xinh đẹp, dường như mọc thêm một đôi mắt, bay thẳng tới phía Nguyên Bảo, Nguyên Bảo theo phản xạ có điều kiện đưa tay đón được, nhìn bó hoa trong tay sững sờ.

"Chúc em sớm kết hôn, Nguyên Bảo."Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Bên cạnh vang lên tiếng vỗ tay, cô nắm chặt bó hoa trong tay, hướng về phía mọi người khẽ mỉm cười.

Hôn lễ kết thúc vào khoảng mười giờ tối, khi về đến nhà cũng đã khuya lắm rồi, Uất Trì Dung muốn cùng Dương Du đi du lịch vòng quanh thế giới ba mươi ngày, tạm thời bọn họ không có việc gì.

"Ba về nhà à, em còn tưởng ba sẽ đến nhà chúng ta."

"Ba." Ánh mắt Ngôn Sóc lóe sáng, cười xấu bụng, mặt Nguyên Bảo đỏ bừng, cứng ngắc tại chỗ không phải biết làm sao.

Ngôn Sóc cúi đầu nở nụ cười, không trêu chọc cô nữa, đưa tay vuốt tóc Nguyên Bảo "Ba đến nhà ông nội An, ông ấy không muốn làm kỳ đà cản mũi." "Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

"Tại sao có thể nói như vậy." Làm gì có ai nói ba của mình là kỳ đà cản mũi ~

"Như thế nào không thể." BOSS hỏi ngược lại một câu, ôm cô lên đi lên lầu.

Nguyên Bảo nhìn gương mặt của anh: cách lễ mừng năm mới còn hai tháng, cô quyết định trở lại trong điện thoại di động một lần nữa, tiến hành cải tạo một lần cuối cùng, Baidu nói có thể không tin, nhưng cô tin tưởng hệ thống tiểu thư, hệ thống tiểu thư nói cần 50 ngày nữa là có thể cải tạo thành công, thế nhưng chuyện này cô không dám nói với BOSS, nhất định anh sẽ không đồng ý. Diễn☆ đàn Lê☆ QuýĐôn

"Sao vậy? Em đang nghĩ gì?"

"Em . . . ." Ánh mắt Nguyên Bảo chớp chớp "Em muốn nói tạm thời phải rời xa anh một thời gian thì anh nghĩ sao?"

"Không được." Trả lời rất dứt khoát "Không được sự cho phép của anh em không được đi đâu hết."

Biết ngay câu trả lời như thế này. Ánh mắt Nguyên Bảo tối lại "A Sóc." Lần đầu tiên cô gọi tên anh nghiêm túc như vậy, Ngôn Sóc đặt cô trên mặt đất, con người đen lấy nhìn ánh mắt của cô.

"Rốt cuộc là vì sao? Em có chuyện gì chưa nói với tôi."

"Em muốn. . . . ." Cô hít một hơi thật sâu "Em muốn mình hoàn chỉnh ở bên cạnh anh."

"Không phải bây giờ em đang hoàn chỉnh sao, chỉ là nếu em nói "cái đó" cũng không phải là chưa hoàn chỉnh."

Mặc dù Nguyên Bảo phản xạ có phần chậm chạp, nhưng ở chung lâu như vậy, Nguyên Bảo cũng phản ứng kịp những gì anh đang nói, lập tức máu nóng xông lên mặt, thật sự rất không đứng đắn!

"Em đang nói chuyện rất nghiêm túc với anh."

"Tôi cũng không có gì là không nghiêm túc, rốt cuộc em muốn nói cái gì."

"Em nghĩ, trở lại trong điện thoại di động một lần nữa . . . . ."

Thân thể Ngôn Sóc cứng đờ, hết sức kinh ngạc mà nhìn gò má của Nguyên Bảo, sắc mặt biểu lộ sự nghiêm túc, Nguyên Bảo biết anh nghĩ tới chuyện không tốt, cô vội vàng kéo cánh tay của anh "Không phải ý đó, em sẽ không về nhà, em. . . . . Em chỉ muốn lấp cái lỗ đó, em chỉ muốn làm một người bình thường ở bên cạnh anh, anh biết đấy. . . . bộ dáng hiện tại của em, em. . . . ."

"Đừng nói gì." Ngôn Sóc dùng một tay kéo cô vào trong ngực anh "Tôi không quan tâm, chỉ cần em có thể vui vẻ ở lại bên cạnh anh."

"Em vẫn ở bên cạnh anh, em sẽ trở về, không phải ở đó vĩnh viễn."

"Tôi nói không được là không được." Ngôn Sóc rất cố chấp, anh không muốn cô rời khỏi anh, từng giây từng phút đều không được.

Nguyên Bảo không trả lời, chỉ là ôm thật chặt hông của anh: không quan trọng, chỉ cần được sống bên cạnh anh, coi như hy sinh hết tất cả cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

"BOSS, Văn Tú hủy bỏ hợp tác với chúng ta."

Đây đã là lần thứ ba hợp tác kinh doanh của K bị S&M cướp đi. BOSS cũng không nôn nóng, nhưng bây giờ cũng đã tới lúc.

“Hôm đó chuyện tôi kêu làm đã làm xong chưa?”

“Vâng.”

“Tung hết tất cả những cổ phiếu thấp trong tay ra, sau đó thu lại bằng giá cao.”

“Nhưng mà... Làm như vậy là chúng ta lỗ rồi!” Lý Thúc vẫn không rõ: trong tay BOSS không chỉ có cổ phiếu của S&M, một chút cổ phiếu nhỏ đó không thể làm được gì.

Ngôn Sóc cười: “Tôi không tin Chung Ly chỉ trung thành với S&M, chỉ cần chúng ta ra giá đủ cao, bọn họ nhất định sẽ đem cổ phần của họ bán cho chúng ta, đến lúc đó chúng ta chính là cổ đông lớn nhất của S&M, đầu tiên anh đi đăng ký một công ty nhỏ không ai chú ý tới, tạo ra vài tin đồn, nói cổ phiếu S&M đang rất giá, chúng ta sẽ cho người đi thu mua cổ phiếu chúng ta đã tung, một số thiếu kiên nhẫn sẽ... bán đi.”

“Tôi lập tức đi làm.” Lý Thúc mở cửa đi ra ngoài.

Ánh mắt Ngôn Sóc ngưng lại, anh không phải là người nhân từ, chuyện này cũng thiết thời cho người nào đó rồi... vào lúc này, chuông điện thoại reo lên, nhìn cái tên hiện lên màn hình, anh nhẹ nhàng nở nụ cười: “Dương Dur.”

“Việc thuận lợi chứ?” Dương Dur và Ủy Trì Dung đang ở châu Phi xa xôi, dân bản xứ nơi này rất nhiệt tình.

“Cám ơn đã giúp tôi.”

“Chúng ta là bạn học mà, chẳng qua cũng cảm ơn anh đã không nói cho A Dung mối quan hệ của tôi và Chung Ly, mặc dù lời nói có hơi dư thừa, nhưng mong anh thủ hạ lưu tình.”

“Không nhìn ra cô là người biết thông cảm đấy.” Ra tay lưu tình? Chuyện này làm sao mà Ngôn Sóc làm được, có bản lãnh trên chộc anh thì phải có gan mà trả giá cho những chuyện mình đã làm, Chung Ly là một người quá khờ khạo, luôn luôn oán trời trách đất, tưởng rằng ông trời đối xử không tốt với mình mà không biết nguyên nhân là do bản thân mình ra.

“BOSS, đây là tài liệu về người mẫu mới ký hợp đồng.”

“Tôi biết rồi, để lên bàn đi.” BOSS khép điện thoại lại, ngồi trên ghế ký hợp đồng.

“Đúng rồi, tôi thấy cô Kim đến đây.” Nguyên Bảo.

Ngón tay Ngôn Sóc dừng lại: rõ ràng tối hôm qua nha đầu đang chiến tranh lạnh với mình, chỉ là anh phản đối Nguyên Bảo vào điện thoại một lần nữa, anh sợ cô không ra được, sợ cô trở lại thế giới đó mà rời khỏi mình, anh không dám đánh cược, hướng chỉ hiện tại đang rất tốt, cho dù nhiều hơn một cái đầu cảm cũng không liên quan, theo ý cô, cô là đặc biệt nhất trên thế giới, có một không hai, nhưng tại sao Nguyên Bảo lại muốn như vậy?

Huyệt thái dương nhảy thành thịch: “Anh thấy cô ấy đi đâu?”

“Hình như là đi phòng xét duyệt.” Rất cung kính trả lời: phòng xét duyệt của công ty là nơi để tổ chức cuộc thi cho người mới, chỉ cần thông qua cuộc thi này là có thể chính thức trở thành thực tập sinh của K.

“Tôi sang đó xem một chút.”

Cũng không phải Nguyên Bảo đi phòng xét duyệt thôi, cho tới bây giờ cô vẫn chưa tham quan công ty của BOSS đảng hoàng, hôm nay rảnh rồi nên tới dạo một chút.

“Cô Kim?” Một người đại diện trong đó thấy cô thì có chút kinh ngạc, mối quan hệ của Nguyên Bảo và Ngôn Sóc ở đây không cần nói mọi người cũng biết.

“BOSS không ở đây.”

“Tôi không tìm anh ấy.” Bây giờ cô không muốn gặp người kia, ai bảo anh không đồng ý yêu cầu của mình.

“Tôi có thể vào không?” Không đợi người nọ trả lời, cô đã đẩy cửa vào, phòng xét duyệt rất lớn cũng khá sáng sủa, có vài người mặc đồ tắm đi trên sàn catwalk chữ T, Nguyên Bảo tròn to hai mắt nhìn, bắt đầu tức giận bất bình, phúc của BOSS thật lớn, nhiều người đẹp như vậy!

“Một quá, hy vọng có thể qua cuộc thi buổi chiều.”

“Ồ, tôi cũng hy vọng vậy.”

“Chỉ là nếu A Khinh mà nói thì không có vấn đề gì.”

Nguyên Bảo nhìn sang nơi phát ra giọng nói, thấy hai người đẹp nói chuyện với nhau, trong đó có một người rất xuất sắc, từ dáng người đến xinh đẹp đều hoàn hảo, hình như cô ta nhận ra ánh mắt của Nguyên Bảo nên nghiêng cười: “Chào cô.”

“Người nào vậy, người như vậy...chắc không phải là người mẫu rồi.” Giọng nói người kia rất khinh miệt, cho dù đáng đáp Nguyên Bảo khá nhỏ xinh không giống một người mẫu cho lắm.

Nhưng mà cách nói này khiến cô khó chịu, người đại diện bên cạnh cũng thấy không ổn, ra hiệu bằng mắt với người kia: “Cô Kim, BOSS ở văn phòng, tôi đưa cô qua đó.”

“Không cần, tôi muốn ở đây.” Nhìn xung quanh một vòng, cô quyết định ngồi ở vị trí trên cao trong góc.

Vòng luyện tập mới lại bắt đầu, Nguyên Bảo nhìn mấy người nồng nhiệt biểu diễn, người đẹp quả nhiên đều trông rất đẹp mắt, nếu các cô ta không kiêu ngạo thì tốt rồi, ngay lúc này cửa được mở ra, người đàn ông cao lớn đẹp trai, các cô gái bắt đầu ảo tưởng.

“Đẹp trai quá...”

“Luyện tập cho tốt, Tiểu Du.” Cô gái tên A Khinh vẫn cực kỳ nghiêm túc bước tới.

BOSS nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt tập trung đến Nguyên Bảo.

“Kim Nguyên Bảo...”

Nguyên Bảo nhìn anh nhưng cũng không nói gì.

“Tại sao không để ý tới tôi?” Đôi tay nhéo má Nguyên Bảo: “đi về với tôi, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Em muốn nhìn người đẹp.” Nguyên Bảo bớt giận không ít, đưa tay chỉ vào người tên A Khinh: “Có phải cô ta rất tuyệt đúng không?”

“Nguyên Bảo, đừng chuyển đề tài với tôi.” Lại nhéo má cô, bước lên chắn ngang tầm mắt của cô, tư thế của hai người rất giống đang hôn môi, xung quanh xì xào bàn tán, tan nát bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

“Em không có.” Vô tội nhìn anh: “Anh muốn nói chuyện gì với em?”

“Tôi không phản đối em, đúng là tôi sợ em không về được, em biết không?” Đôi tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Trở về rồi nói.” Kéo cô ra ngoài, đi lên văn phòng.

“Hệ thống nói chỉ có hai tháng, qua thời gian ấy em sẽ trở về.”

“Nếu như không về được.” Đôi mắt nhìn gò má Nguyên Bảo chăm chăm: “Em không về được tôi phải làm sao? Nếu em quay về nhà tôi nên làm thế nào? Em có nghĩ qua không?”

“Sẽ không về...Nghĩ như vậy, em sẽ đứng trước mặt anh hoàn hảo nhất, A Sóc.”

“Tôi đã nói tôi không hề để tâm” Cái con người này sao mãi không hiểu? Anh chỉ yêu cô mà thôi, coi như là yêu không giống người bình thường thì thế nào.

“Em biết rồi.” Đôi tay vòng qua hông anh, dựa vào lồng ngực Ngôn Sóc, nghe trái tim đập mạnh của anh: Có lẽ làm vậy là ích kỷ, nhưng cô phải lựa chọn như vậy, đến khi mọi chuyện lắng xuống, sợ BOSS không nói gì, có lẽ sẽ trách cứ nhưng mà bọn họ có thể ở chung một chỗ thật tốt, coi như hy sinh lớn hơn nữa cũng không sao.

Ngôn Sóc không biết ý định của cô, chỉ cho rằng cô thay đổi chủ ý, nên cũng nhẹ nhõm không ít.

Kế hoạch của BOSS rất thuận lợi, bên ngoài đã có phong ba bão táp, chỉ là Chung Ly

không đặt trọng tâm ở đây, cái Ngôn Sóc muốn chính là vậy, anh muốn Chung Ly bị ép đến mức thê thảm nhất.

“Đã theo ý của ngài tung hết cổ phiếu ra.”

“Một tuần sau thu mua giá cao, truyền tin tức này đi.”

“Dạ. Tôi biết rồi.”

Chung Ly làm mọi chuyện rất cẩn thận nhưng anh ta sai một chỗ, chính là quá tin tưởng Dương Dư: Dương Dư là một người không xuất hết quân bài, làm sao cô có thể giao tất cả cho Chung Ly xử lý mà không cho mình đường lui, trong tay Dương Dư có một chiêu bài ẩn, còn lại toàn bộ đều giao cho Chung Ly và một số cán bộ cấp cao, hiện tại Chung Ly là cổ đông lớn nhất của S&M, nhưng không bao lâu nữa, cổ đông lớn nhất sẽ là Ngôn Sóc.

Sau khi ký hợp đồng với Thượng Hồng, công ty cho rằng cô xứng đáng là người đại diện, chỉ là Nguyên Bảo chuẩn bị từ chối tất cả mọi hoạt động hiện tại, chờ an ủi được BOSS xong cô sẽ quay về trong điện thoại.

“Xin nghỉ ba tháng?”

“Tôi có một số việc.” Về mặt áy náy nhìn quản lý: “Rất xin lỗi, vừa mới ký hợp đồng mà lại...”

“Không sao, nơi này cũng không có nhiều quy cũ.” Quản lý hào phóng cho qua, Nguyên Bảo thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi ra ngoài.

Đêm đó Nguyên Bảo suy nghĩ rất nhiều chuyện, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngủ bên cạnh: từ đầu đến giờ cô rất khó tin một người đàn ông như vậy sẽ yêu mình, ở bên cạnh chăm sóc mình, là cô may mắn, chưa bao giờ hối hận khi gặp được BOSS.

“BOSS.....” Đưa tay vuốt ve gò má Ngôn Sóc: “Chờ em, anh nhất định không được thay đổi, nếu muốn em.” Tâm tình cô bây giờ rất tệ, không thể xua đuổi ý nghĩ ra khỏi đầu, rõ ràng...bắt đầu không dám.

“Em không bỏ được anh...” Co người chôn vùi vào lồng ngực Ngôn Sóc, cô hôn đôi môi mềm mại của Ngôn Sóc: “Anh chờ em, chẳng qua là 60 ngày mà thôi, qua rất nhanh...em nói chuyện với anh trong điện thoại, em yêu anh.”

Baidu, chuyển tôi vào không gian mặt.

【 Có khởi động không gian hay không. 】

“Có”

【 Không gian khởi động sau ba giây: 3,2,1 - không gian khởi động thành công. 】

Cảm thấy hoa mắt, một lần nữa cô đi vào một vùng trống không, mở mắt ra đã thấy Baidu treo khung tìm kiếm vàng rực rỡ lên cao, khóe miệng cô mở ra: “Đã lâu không gặp, Baidu...”

【 Người sử dụng, xin gọi tên tôi bình thường, Thống Mệ. 】

Nguyên Bảo: “... ... được rồi, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô.”

【 Người sử dụng, cô xác định xong chưa? Tình huống lần này cùng lần trước không giống nhau, sửa đổi lần thứ hai là lý do an toàn, là dừng lại toàn bộ kỹ năng của người sử dụng. 】

Nguyên Bảo hít sâu: dừng lại các chức năng, nói cách khác là cô không thể nói chuyện giống như trước kia, ngực cô đau nhói “Nhưng... Tôi sẽ trở lại, chắc chắn chứ?” Cô sợ, nếu không về được, thì người đàn ông ấy phải làm sao.

【 Cái này cô có thể yên tâm, tất cả đều sẽ không xảy ra vấn đề. 】

Được rồi, chỉ là lần này thôi, chỉ là lần này.

Cô gạt đầu: “Tôi đồng ý, tôi đồng ý sửa đổi lần hai.”

【 Lần sửa đổi thứ hai mở ra sau năm phút, hiện tại xin người sử dụng chuẩn bị sẵn sàng.】

Thật xin lỗi, Ngôn Sóc....

Thật xin lỗi.

“Kim Nguyên Bảo....” Ngôn Sóc tỉnh mộng, nhìn vị trí bên cạnh trống không, cảm giác khủng hoảng lan tỏa khắp người.

“Nguyên Bảo, Kim Nguyên Bảo.....” Đi qua đi lại trong phòng hét to lên tìm kiếm, trống rỗng, yên tĩnh, giống y như nửa năm trước, nếu không phải trong tủ có quần áo của con gái, anh thật cho rằng đây là một giấc mộng hoang đường.

“Nguyên Bảo....” Anh nắm tóc mình, hốc mắt vằn lên tia máu: “Tại sao em có thể, tại sao có thể....”

Cái gì cũng không nói, cứ như vậy mà đi sao?

Không, có lẽ Nguyên Bảo đã đi đâu đó? Cô vốn là như vậy, luôn không nói mà đi một mình, không biết anh sẽ lo lắng sao? Ngôn Sóc hít sâu: không sao, anh sẽ chờ cô trở về, sau đó sẽ trừng trị cô thật tốt, xem cô còn dám!

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Ngôn Sóc vẫn luôn cho rằng Nguyên Bảo không tiếng nào đã rời khỏi cuộc chơi, cô không hề rời khỏi anh, cô vẫn luôn ở thế giới này, cô chưa có trở về điện thoại di động. Ngôn Sóc liêu mạng làm việc... lúc rảnh rỗi sẽ nhìn điện thoại mà ngẩn người, anh hy vọng nghe được giọng nói của cô mà thôi, dù là hiện lên hoa văn và màu sắc mà anh ghét trên điện thoại cũng được, chỉ là đừng có im lặng như vậy, anh không chịu nổi.

“Nguyên Bảo...” Ngón trở chỉ chỉ màn hình, hy vọng di động có thể nhúc nhích, chỉ có như vậy anh mới không còn hồn bay phách lạc như vậy nữa.

Ngôn Sóc hiểu cảm giác của cha mình: lúc mẹ rời đi, chắc chắn cha cũng giống mình bây giờ, chẳng còn gì nữa, toàn bộ đều mất hết.

Vào lúc đó, cửa bị đẩy mạnh vào, Chung Ly mặc quần áo xốc xếch xông vào, hai mắt anh ta đầu máu nhìn Ngôn Sóc, vút tập tài liệu lên bàn anh.

“Là mày làm? Là mày làm đúng không?”

“Thật xin lỗi, BOSS, tôi không ngăn được.” Thư ký thận trọng nhìn sắc mặt của Ngôn Sóc, Ngôn Sóc phát tay, thư ký nhìn Chung Ly bằng một mắt, cuối cùng đóng cửa đi ra ngoài.

Trong phòng lớn như thế chỉ còn có hai người: nhìn Chung Ly trước mắt, Ngôn Sóc thấy mình không hề vui vẻ; đã không còn cảm giác hưng phấn khi chèn ép được đối thủ, không hề có cảm giác hư vinh hay sung sướng, tuyệt đối không! Anh bây giờ muốn đi một chỗ yên tĩnh, một mình, chờ đợi Nguyên Bảo trở lại bên cạnh mình!

“Nói chuyện với mày đây! Những thứ này đều do mày làm đây!”

Chung Ly lờ Ngôn Sóc từ trên ghế dậy, Ngôn Sóc không hoang mang nhìn anh ta, nhẹ nhàng cười: “Là tôi làm”

“Rất tốt... rất tốt...” Gật đầu liên tục: “Ngôn Sóc anh quả nhiên có bản lĩnh làm người khác khó chịu, tao chỉ là đùa giỡn một chút mà mày, mày không có tâm địa ngoan độc, tao con mẹ nó hối hận không nghe ý kiến của Diệp Hiền, thấy bao ma túy cho cha mày là xong rồi!”

Anh ta alo tâm kinh doanh lại bị Ngôn Sóc phá tan, chỉ trong một tháng, không còn đường sống, không quá một tuần nữa S&M sẽ phá sản, chào đón anh ta chính là những món nợ không đếm hết được.

Ngôn Sóc trầm mặc không nói, hai mắt đen láy trầm xuống: “Nếu bây giờ anh còn mở miệng, tôi sẽ đem tất cả những thứ anh đã vứt bỏ trả lại toàn bộ cho anh...”

“Câm miệng cho tao!! Cho dù tao chết cũng không muốn thấp hơn mày cái đầu, coi như cho... Coi như cho... Mày có thể trả lại mạng của mẹ tao sao? Mày có thể sao? Mày cao cao tại thượng, một tay che trời, tao con mẹ nó chỉ là con kiến hôi ở tầng lớp thấp nhất, Ngôn Sóc mày để cho tao chết tao sẽ chết...” Chung Ly cảm giác sống trên đời thật uất tức, giống như một con chó! Anh ta cho là mình sẽ phát lên, sẽ không để thất thủ lần thứ hai; cho trời cao sẽ rù lòng thương xót anh ta một lần, cho là có thể đầu thắng Ngôn Sóc, nhưng anh ta sai rồi, hoàn toàn sai, Thượng Đế cũng như anh ta, đều không có nhân tính!

Ngôn Sóc từ từ đẩy tay anh ta ra: “Anh không nên trở về nữa, anh không cần đấu với tôi, càng không nên lợi dụng người tôi yêu, toàn thế giới đều biết Ngôn Sóc tôi là người nào, lấy ân trả báo không phải là tôi, tôi chỉ biết lấy oán trả ơn!” Nếu Chung Ly không trở lại có lẽ anh sẽ quên chính mình khi còn trẻ là một người tranh đoạt, nếu anh ta không lợi dụng Nguyên Bảo có lẽ anh sẽ thu tay lại, thế nhưng... anh ta không biết xấu hổ.

“..... ha ha ha...” Chung Ly cười lạnh, tiếng cười càng lúc càng lớn, cho đến khi nước mắt đầy mặt: “Tao nguyện rửa mày, mày và người đàn bà mày yêu sẽ cùng nhau xuống địa ngục!”

Con người Ngôn Sóc co lại, nhịp tăng nhanh, đưa tay ấn nút điện thoại: “Thư ký Vương, kêu người lái anh ta ra ngoài!”

“Không cần làm phiền, tao tự đi!” Dù là thua, anh ta cũng thua quang minh chính đại, không dùng thủ đoạn ti tiện nào.

Bây giờ là tháng Một rồi, còn một tháng nữa là bước sang năm mới, Chung Ly đứng trong đám người, một cửa hàng tổng hợp dán tấm áp-phích to của mình, còn tuyên truyền 《Đồ Đàng Sát》, một màn hình to lớn phát tin S&M thiếu hụt tiền bạc, cổ phiếu rớt giá sắp phá sản, đúng là một loại chăm chọc.

Cuộc sống thay đổi rất nhanh, Đại Hi, Đại Bi, chính là như vậy.

Khắp nơi đều tràn đầy hơi thở vui sướng, Chung Ly ở trong nhà lạnh lẽo, trong bóng tối anh ta như thấy được ánh lửa; nếu sống cô độc, còn không bằng... đi về thế giới cực lạc....

Ném cái bật lửa lên ghế salon, nhìn ánh sáng mê người, anh ta cười, nụ cười giễu cợt nhưng tràn đầy nhẹ nhõm.

Chung Ly ngồi trong góc nhà uống chai rượu đỏ còn lại duy nhất, ánh lửa chập chờn, ở trên tường phản chiếu hình ảnh hắc ám, anh ta như thấy được mặt mình: lúc anh ta còn là một đứa không biết gì, ở trong nhà cha đã sớm bỏ rơi anh ta, người mẹ yếu đuối mang theo anh ta, ở bên ngoài nhìn mặt người đời mà sống, anh ta nhìn tóc mẹ bạc chỉ hy vọng mình mau thành tài, để cho bà an nhàn hưởng thụ.

Dựa vào chính mình lên trung học rồi đại học, khi đó anh ta gầy nhom yếu ớt, bên trong thành phố tòa nhà cao tầng như những con quái thú gầm to, bất cứ lúc nào anh ta cũng sẽ bị nuốt chửng, chỉ có thể liêu mạng cố gắng, coi thường ánh mắt xung quanh, đó là trí nhớ duy nhất của anh ta, đột nhiên anh ta nhớ tới trước khi lâm chung lão Xá có nói: Tôi muốn viết một bộ bi kịch, bên trong tràn đầy tiếng cười vô sỉ.

Anh ta vẫn cho là cuộc sống cuối cùng cũng thay đổi dựa vào tài hoa chính mình, không thể kiếm ra được người thứ hai, anh ta chán ghét, ghen tỵ Ngôn

Sóc, phải trả lại nhiều gấp bội. Gấp trăm lần, cuối cùng lại dễ dàng bị phá hủy!

Ánh lửa càng lúc càng lớn, khoe môi Chung Ly vẫn mang theo nụ cười: Ngôn Sóc, chờ kiếp sau, tao sẽ sống tốt một lần.

Chung Ly tự sát đã thành tin tức nóng hổi ngày thứ hai, các báo, truyền thông đều triển khai thảo luận, trước năm mới đây chính là trận hỏa hoạn bi kịch nhất, người yêu mến Chung Ly đều khóc thảm thiết, trên màn hình lớn là hình ảnh khuôn mặt Chung Ly tươi cười khi còn sống.

Huyết thái dương đau nhức, Ngôn Sóc đang nỗ lực khống chế mình, anh mím chặt môi: không nghĩ tới người này đi trước một bước, là anh bức anh ta chết sao? Nhưng mà nếu muốn chết, không dám sống thì đúng là một hành động hèn nhất.

Hít sâu một hơi, nặng nề ngã lên ghế: Nguyên Bảo, Nguyên Bảo của anh rốt cuộc ở nơi nào? Thật sự rất mệt mỏi, muốn ôm Nguyên Bảo ngủ một giấc thật ngon, cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ đơn giản là nghỉ ngơi cho tốt.

Nhắm chặt mắt, Ngôn Sóc thấy được Bạch Liên, Chung Ly và Bạch Lạc, ba người thay nhau hiện lên trong đầu anh, làm cho đầu anh càng ngày càng đau.

Nhưng ngay lúc này, chuông điện thoại vang lên, BOSS nhận điện thoại: “Alo.....” Im lặng một hồi, ánh mắt thay đổi trở nên khẩn trương, cầm áo khoác lên, mở cửa đi ra ngoài.

Xe chạy rất nhanh trên đường, khi đến bệnh viện, thấy cha già nằm trên giường bệnh, Bạch Lạc an tĩnh đứng một bên không nói một lời, vẻ mặt có chút đề mờ.

Đôi mắt trầm xuống, đi lên túm Bạch Lạc ra ngoài: “Sao lại thế này? Làm cái gì với người rồi hả?”

“Tôi không có!” Bạch Lạc thấp giọng giải thích: “Đột nhiên ông ấy ngã xuống, tôi không biết chuyện gì xảy ra.”

“Nói láo!” Ngôn Sóc nắm chặt quả đấm: “Cơ thể người tốt như vậy, làm sao tự nhiên ngã xuống, nhất định mượn cơ hội trả thù!”

“Tôi không có!” Bạch Lạc tăng âm lượng lên: “Anh nghĩ rằng tôi và anh giống nhau sao?” Bạch Lạc cả gan tố cáo Ngôn Sóc: “Anh nghĩ rằng tôi và anh đều là vô tâm vô phế sao, nghĩ rằng đều là không biết cảm ơn sao?”

Ngôn Sóc không nói gì, chỉ từ từ buông lỏng anh ta ra: “Ba như thế nào rồi?”

Bạch Lạc chỉnh lại trang phục, hít sâu nói: “Bác sĩ nói ông cụ uất ức lâu thành bệnh, trong khoảng thời gian ngắn thân thể không chịu nổi nên hôn mê bất tỉnh, để cho ông ấy nghỉ ngơi nhiều.....”

Uất ức thành bệnh?

Quả nhiên là không bỏ được?

Hai mắt Ngôn Sóc chán nản: anh bây giờ có chút hiểu ông cụ, biết tại sao ông cố chấp như vậy rồi, trong tình yêu không có hồi hận.

“Chị dâu....không tới cùng anh sao?”

Trong lòng Ngôn Sóc căng thẳng: “Cô ấy không ở nhà, gần đây làm phiền cậu.”

Bạch Lạc không nghĩ ngờ giải thích của anh, gạt đầu, giữa hai người lâm vào trầm mặc,

Bạch Lạc thận trọng nhìn gò má Ngôn Sóc nói: “Anh không vào xem một chút sao?”

Ngôn Sóc gạt đầu: “Cậu về trước đi, tôi đi vào.” Anh đưa chìa khóa: “Đi ngủ sớm một chút.”

Bạch Lạc nhận lấy chìa khóa mà thụ sủng nhược kinh: “Tôi biết rồi, tôi đi trước.”

“Đi đi.” Đẩy nhẹ cửa phòng, mùi nước sát trùng khiến anh khó chịu, ông cụ nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt. Tóc mai hai bên đã bạc trắng, anh không biết cha mình đã già như vậy rồi.

“Cha.....” ngồi bên cạnh ông Ngôn, nắm tay ông: “Nguyên Bảo không ở bên cạnh con rồi, cha nhất định phải khỏe mạnh, đừng để cho con lo lắng.” Lần đầu tiên BOSS cảm thấy bất lực, anh suy nghĩ, suy nghĩ dựa vào một người... Bất chấp tất cả mà khóc lớn, Chung Ly chết đi, cha xảy ra chuyện, Nguyên Bảo rời đi, anh sợ trận tai nạn này không qua được, quay đầu lại chỉ còn mình anh.

Cả người Nguyên Bảo vô tri vô giác, cô cảm giác mình đang bay, sau đó thấy bạn học của mình, người nhà, hình như bọn họ rất bi thương, mẹ cô vẫn thích xem TV, nhìn TV gọi con gái, vừa nhìn vừa khóc.

Lòng Nguyên Bảo chột đau: mẹ của cô, nuôi dưỡng cô hai mươi năm, bà chắc chắn rất nhớ cô, nhưng cô không thể về bên cạnh bà, cô không thể, để BOSS một mình, mẹ cô còn trẻ tuổi, còn có thể có con nữa, mà BOSS chỉ có mình cô.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi mẹ...” Cô rất yêu bọn họ, nhưng cô càng không thể bỏ Ngôn Sóc, trước mặt cha mẹ, cô chỉ có thể nói xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

"Ngày mai để con bảo bác sĩ đến ở lại trong nhà vẫn tốt hơn, tiện thể theo dõi thân thể ba." Lấy khăn quàng cổ quàng thật chặt cho ông cụ, Ngôn Sóc nhỏ giọng nói.

"Không cần, tuần sau là đến tết rồi, không cần làm phiền người khác như vậy, hiện tại thân thể của ba khỏe hơn rồi nè." Ngôn lão gia chính là vịt chết rồi còn cứng mỏ, ông nhìn ra hành lang trắng xóa bên ngoài: "Nguyên Bảo đâu? Lâu rồi không nhìn thấy con bé."

Tay Ngôn Sóc đang đẩy xe lăn đột nhiên cứng lại: "Nguyên Bảo đang bận, khi nào đến tết con sẽ dẫn cô ấy đến gặp ba."

"Vây cũng được....." Ngôn lão gia không hỏi thêm gì nữa, dường như ông có chút mệt mỏi, đôi mắt nặng nề sắp khép lại: "A Sóc, không nên để Tiểu Lạc đi, giữ lại....." Lời nói của ông còn chưa nói xong thì ông đã ngủ.

Ngôn Sóc nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Con đã biết."

Nguyên Bảo của anh nói sau hai tháng nữa sẽ trở lại, hiện tại còn mười ngày nữa là đến hai tháng, nếu cô trở về muộn hơn lời đã nói..... Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.....

"Nguyên Bảo....." Ngôn Sóc ngồi một mình trong căn phòng trống rỗng, căn phòng này là nơi bọn họ đã cùng nhau trải qua một đêm vô cùng tốt đẹp, Ngôn Sóc vĩnh viễn sẽ không quên Nguyên Bảo giao bản thân mình cho anh như thế nào: thật sự rất nhớ cô, chỉ cần trở về thì làm cái gì cũng được...

Ngôn Sóc cảm thấy bản thân thật sự là một người nhát gan, anh không hề dùng cảm như về bề ngoài, thậm chí anh còn không có sự dùng cảm như cha anh, nếu anh không còn Nguyên Bảo nữa thì anh sẽ không thể chịu đựng được mất!

Đã quen có một người ở bên cạnh mình; đã quen có người kia ở bên cạnh cãi nhau với mình; đã quen sự ỷ lại vào bản thân của cô; đã quen với cảm giác yên ổn mỗi đêm khi ôm cô ngủ.

"Nguyên Bảo....." BOSS cuộn tròn ở trên giường, nắm chặt di động trong tay: ngủ một giấc thật ngon đi, đến lúc tỉnh lại cô sẽ lại nằm trong lòng mình nhìn bản thân mình.

.....

Một tuần trôi qua rất nhanh, tiếng pháo trúc vang lên, mọi người chào đón một năm mới, ba người ngồi ăn cơm tất niên có chút đơn điệu nhưng lại không cô đơn, Ngôn lão vẫn tiếp tục hỏi Nguyên Bảo đã đi đâu, Ngôn Sóc cũng không nói một lời nào.

Chờ sau khi cơm nước xong xuôi, Ngôn Sóc nhìn pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm "Tiểu Lạc".

Bước chân Bạch Lạc dừng lại một chút: lần đầu tiên anh nghe thấy Ngôn Sóc gọi anh như vậy, trong khoảnh khắc đó, anh có chút nghi ngờ lỗi tại bản thân xảy ra vấn đề gì đó.

"Ồ lại đi."

"Ài?" Vô cùng ngạc nhiên quay sang nhìn Ngôn Sóc: có chút không dám tin tưởng câu mà người này vừa nói ra, dù sao anh cũng chán ghét bản thân như vậy mà.

Ngôn Sóc bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mắt: trong vòng nửa năm gần gũi cậu đã trưởng thành lên nhiều, khuôn mặt càng thêm đẹp trai, ánh sáng trong đôi mắt hơi giống thời kì niên thiếu của Ngôn Sóc, trong lòng Ngôn Sóc không hiểu sao nhói đau một cái, tiến lên vỗ lên bả vai đầy tuyết của cậu...

"Thế nào, sao không nói gì? Vẫn muốn đến Đại lục sao."

"Không! Em không phải" Liên tục lùi về phía sau vài bước "Em cho rằng anh đang trêu chọc em"

"Tôi không đùa." Hơi miễn cưỡng cong môi lên: "Cậu bằng lòng ở lại sao?"

Bạch Lạc im lặng một lát, ngón tay hơi run run: "Em có thể sao? Ý em là....."

"Nhưng mà....." Hai con người đen láy bình tĩnh nhìn anh: "Nhưng mà tôi không hy vọng cậu sẽ làm ra chuyện gì gây tổn hại đến Ngôn gia, nếu làm như vậy tôi sẽ không tha thứ cho cậu..... Thậm chí..... Sẽ ném cậu vào địa ngục!"

Đột nhiên thân mình Bạch Lạc run lên một cái: anh biết người này nói thật, anh thật sự sẽ ném bản thân đến mười tám tầng địa ngục, nhưng mà bản thân cũng không có lý do để làm ra chuyện gì, tuy rằng ban đầu thật sự nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng sau này suy nghĩ lại anh hiểu ra, trong câu chuyện xưa này ai cũng có sai lầm, ngay cả chính anh, huống chi người hại chết mẹ mình cũng không phải là người đàn ông trước mặt.

Ngay từ lúc bắt đầu anh đã không hận Ngôn Sóc, chưa từng hận.

"Em sẽ làm tốt, anh trai."

"Nhanh trở về ngủ đi. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Ngôn Sóc đứng một mình trong hành lang thật lâu, anh lấy một điều thuốc trong túi áo ra, sau đó châm lên: vốn dĩ bản thân không hút thuốc, nhưng sau khi Nguyên Bảo rời đi thì bản thân lại có thói quen xấu này, bản thân muốn dùng đến khói thuốc đến ma túy, như vậy để không giờ giờ phút phút nhớ đến người kia...

Một điều rồi lại một điều, Ngôn Sóc cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi, lão đảo đi vào trong phòng.

.....

Nguyên Bảo thật sự ngủ rất dài, sau khi hệ thống lần thứ hai truyền tin đến đã sửa chữa thành công thì cô vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

【 Người sử dụng, nếu cô còn không chịu bò ra thì tôi sẽ đá cô ra. 】

Khốn kiếp!

Giọng nói của Baidu

Thân thể giật mình một cái, Nguyên Bảo ngồi dậy: thân thể có vẻ như không xảy ra biến hóa quá lớn nào, tay sờ sờ mặt rồi đến mông, tốt lắm, không còn cái khe cắm chết tiệt kia nữa.

【 Người sử dụng, mời ngài ra ngoài nhanh một chút, chúng tôi sắp tan tằm rồi. 】

Thống Mẹ!

Cô đang vội đi đâu thai sao?

Tuy nhiên hiện tại thì cũng không khác đâu thai cho lắm.

Bất mãn trọn cả hai mắt, Nguyên Bảo nắm chặt tay, chuẩn bị thi triển quyền cước, nhưng mà.....

"Mẹ nó!!! Baidu cô không thể cho tôi một cửa ra tốt hơn sao? Ngoại trừ toilet thì không còn sự lựa chọn nào khác sao?" Lần trước đã ngồi trên toilet, lần này lại ngồi trên toilet sao! Khốn kiếp!

Mất sức chín trâu hai hổ mới đi ra khỏi được toilet, khi ngồi được không khí quen thuộc, cả người cô đều trở nên thông suốt!

"Khốn kiếp!" Thân thể ngã xuống lên trên giường lớn mềm mại, sau khi nghỉ ngơi một lát thì Nguyên Bảo mới phát hiện ra bản thân đang không mặc quần áo, mặt đỏ lên, đưa người rúc vào trong chăn, tay Nguyên Bảo vuốt ve chăn BOSS, nhếch miệng nở nụ cười vui vẻ: thật là quá tốt, cuối cùng cô cũng có thể ở cùng với BOSS mà cô thích nhất rồi.

Tuy nhiên.....

Nguyên Bảo nhìn đồng hồ một chút: đã muộn thế này mà sao không nhìn thấy BOSS, anh đi đâu rồi hả?

Đúng lúc Nguyên Bảo đang ngăn người thì đột nhiên cửa bị người bên ngoài đẩy ra.

Thời gian giống như được dừng lại, người bên trong nhìn người bên ngoài, người bên ngoài nhìn người bên trong, khoảng cách thời gian giống như đã rất lâu vậy.

Cổ họng Nguyên Bảo khẽ cử động, ê ẩm chua chát. ....Cảm giác chua chát lan tràn trong miệng: dường như Ngôn Sóc tiểu tiện đi khá nhiều, ánh mắt người kia vẫn chưa từng rời khỏi khuôn mặt mình, anh đang nhìn bản thân, bước từng bước lại đây, đột nhiên, dùng một tay ôm cô vào trong ngực, cường độ vô cùng lớn, dường như muốn bóp nát thân thể cô vậy.

"Nguyên Bảo. . . . . Nguyên Bảo. . . . ." Lắm lắm từng tiếng tên Nguyên Bảo, gần xanh trên mu bàn tay nổi lên, anh há miệng cắn một miếng vào vai Nguyên Bảo, trong nháy mắt nước mắt cô chảy xuống.

"Đau. . . . ."

"Là thật sao?" Trong mắt Ngôn Súc xẹt qua một tia vui sướng: "Em thật sự là Nguyên Bảo của anh.....Nguyên Bảo của anh....."

Nguyên Bảo". . . . ." Rõ ràng là một cảnh tượng rất cảm động, nhưng mà: BOSS anh là tên khốn kiếp! Biết bản thân cô sợ đau mà còn cắn cô sao?

"Vì sao lại âm thầm biến mất? Em không biết anh rất lo lắng hay sao?" Khóe miệng Ngôn Súc còn vương lại vết máu, Nguyên Bảo chịu một cơn đau nhói.

"Em có nói thì anh chắc chắn không đồng ý, huống chi hiện tại em rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả trước kia." Dùng tay véo véo gò má Ngôn Súc, có chút đau lòng mở miệng: "Anh gây quá."

"Em mạnh khỏe là được rồi." Đột nhiên pháo hoa nổ rộ bên ngoài cửa sổ, trong nháy mắt chiếu sáng cả căn phòng.

Bàn tay to vuốt ve những sợi tóc của cô, nhìn qua Nguyên Bảo không có gì thay đổi so với trước kia, chẳng qua là tinh xảo hơn một chút, anh thử chạm nhẹ vào môi cô, một giây sau thì mạnh mẽ hôn lên bao phủ lấy môi cô.

"Ừm....."Vươn cánh tay ra khỏi chăn, vòng qua cổ anh, nghênh hóp nụ hôn của anh.

"Không được rời xa anh nữa." Liếm liếm khóe môi cô "Không được, anh rất sợ nếu như em không về được, em có biết anh yêu em nhiều như thế nào không."

"Thật xin lỗi." Nguyên Bảo có cảm giác chua xót và áy náy: cô không nên luôn cho rằng người đàn ông này vô cùng mạnh mẽ, hiện tại anh sống sờ sờ ở trước mặt cô, anh cũng chỉ là một người bình thường, cũng sẽ có lúc cảm thấy đau khổ.

"Em sẽ không bao giờ như vậy nữa."

"Nếu em dám, chắc chắn anh sẽ lột da quất xuong em." Ngôn Súc dữ tợn nói, thương tiếc vuốt ve dấu răng trên vai cô: "Đau không?"

"Cũng đã cắn rồi, anh thử nói xem có đau hay không?"

"Đau một chút cũng tốt, như vậy em sẽ nhớ kỹ." Cô hòng Ngôn Súc chuyển động lên xuống: "Kim Nguyên Bảo, chúng ta kết hôn đi, ngày mai chúng ta kết hôn đi!"

"Ừ!" Dựa lên lồng ngực anh: "Anh nói thế nào thì cứ làm thế đi."

"Ừ" Hít thật sâu mùi hương trên người cô, thân thể lạnh lẽo chui vào chăn, Nguyên Bảo run lên một cái, hơi lùi sang bên cạnh.

"Trốn cái gì." Bàn tay to kéo cô lại, thân thể trần trụi mềm mại dính chặt lấy người anh, Ngôn Súc nhanh nhạy. .Cảm thấy chỗ nào đó của bản thân đang xảy ra sự thay đổi, âm thầm trượt tay đến vị trí gần eo, làn da bóng loáng khiến anh càng thêm khó nhìn, lại tiếp tục đi xuống một chút nữa, quả nhiên ở khe đùi đó không còn khe cắm nữa, khóe miệng Ngôn Súc hơi cong lên: không hiểu sao lại có chút nhớ nhung mỗi lần bản thân sờ Nguyên Bảo sẽ phát ra những âm thanh khiến người ta say đắm.

"BOSS, hiện tại đã rất muộn rồi." Nguyên Bảo đỏ mặt: trên thực tế từ lúc bò từ bên trong ra đã rất mệt, hiện tại cô thật sự không có sức lực để làm chuyện như vậy.

"Đã cái tạo lại sao?" Dùng sức véo cái mông căng tròn, sau đó thì vuốt ve qua lại, thân mình Nguyên Bảo hơi cứng lại, bàn tay nhỏ bé để lên áo trước ngực anh, khẽ gạt đầu, khuôn mặt càng đỏ hơn.

"Đã cái tạo toàn bộ rồi." Hôn lên cái trán của cô: "Hiện tại Nguyên Bảo của anh đã hoàn chỉnh rồi sao? Bao gồm cả 'cái kia'!"

Nguyên Bảo". . . . ." BOSS, anh thật sự rất độc ác, rất quá đáng, sao lại có thể hỏi cô vấn đề như vậy được.

Lại tiếp tục gạt đầu, chôn trọn cái đầu vào trước ngực anh: đáng giận, thật là khiến người ta xấu hổ rồi.

"Như vậy..... Đến lúc chúng ta kết hôn chẳng phải rất tốt sao."

"Có phải anh rất khó chịu đúng không."

"Cũng may, không cần chú ý đến nữa." Đôi tay không an phận kia cuối cùng cũng dừng động tác, anh hít một hơi thật sâu: "Thật tốt, Nguyên Bảo của anh vẫn còn ở bên cạnh anh."

Cô luôn luôn ở bên cạnh anh.

Ngẩng đầu nhìn Ngôn Súc: cho đến bây giờ vẫn chưa từng rời đi, có lúc anh không biết, cô đang ở một nơi nào đó nhớ đến anh, cô yêu người này, vì

anh mà buông tha tất cả cũng không vấn đề gì!

HẾT CHƯƠNG 55

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tháng 3 là lúc Nguyên Bảo và BOSS tuyên bố chuẩn bị kết hôn, thời điểm này thời tiết đã có những chuyển biến tốt đẹp.

Nguyên Bảo cảm giác được bản thân mắc bệnh sợ hãi trước khi kết hôn, cả người bị trạng thái bất an bao phủ, cô ngu ngơ nhìn gương mặt tỉnh táo của bản thân trong gương, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào: Nhìn thấy không, cha mẹ, con gái muốn kết hôn, chỉ là đáng tiếc hai người không thể nhìn thấy hôn lễ của cô.

Hốc mắt của cô hơi ươn ướt, chớp chớp mắt thu hồi nước mắt bản thân, giờ phút này mà khóc thì sẽ làm lớp trang điểm trôi đi hết, như vậy sẽ không tốt lắm, đúng lúc này cô nghe thấy âm thanh cửa mở, Nguyên Bảo hít sâu một hơi, nhìn thấy Ngôn Sóc đang mặc comple màu đen qua tấm gương trang điểm, hôm nay trông Ngôn Sóc vô cùng đẹp trai, cô có chút không dám tin người đàn ông ưu tú như vậy hôm nay sẽ trở thành chồng mình.

"Bảo Bảo....." Ôm lấy eo cô từ phía sau, cúi đầu hôn lên gương mặt cô.

"Lúc này hình như anh không thể đi vào." Nguyên Bảo né tránh, khuôn mặt hơi đỏ lên: từ cái ngày mà bọn họ nhận giấy đăng ký kết hôn, vậy mà BOSS cố gắng kìm nén không chạm vào bản thân, sự kiên nhẫn như vậy khiến Nguyên Bảo có chút bội phục.

"Người nào quy định." Ngôn Sóc cảm khuyên tai lên đeo cho cô: "Hôm nay Nguyên Bảo rất đẹp."

"Úy Tri và chị Dương Dư đã đến chưa?"

"Đã đến từ sớm, Dương Dư không thể làm phù dâu cho em"

"Hả?" Cô cũng hơi nghi ngờ, vì sao không để Dương Dư làm phù dâu cho cô mà lại đi mời một người không quá quen thuộc như vậy.

"Một lát nữa em sẽ biết." Ngôn Sóc cười thần bí, vỗ vai cô: "Tôi đi ra ngoài trước."

"Ừ."

Hôn lễ nhanh chóng được bắt đầu, lần đầu tiên là khi tham gia hôn lễ của Dương Dư, thật không ngờ nhanh như vậy đã đến lượt bản thân, khoác tay lên cánh tay Ngôn Sóc, cô cảm giác được sự nhẹ nhõm trong chính bản thân, sau này cô sẽ ở bên cạnh Ngôn Sóc, sống cùng với người bước cùng trên thảm đỏ này, mãi mãi đi cùng nhau, Nguyên Bảo nắm chặt hoa cưới, lúc bước trên thảm không thể nhìn sang nơi khác cho nên bản thân cũng không biết đám người Dương Dư ở đâu nữa.

"Cô Kim Nguyên Bảo, cô có đồng ý để người đàn ông này trở thành chồng cô, để cô trở thành vợ anh, cho dù có bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do khác, đều yêu anh, chăm sóc anh, tôn trọng anh, bao dung anh, vĩnh viễn chung thủy với anh cho đến khi sự sống kết thúc."

"Tôi đồng ý." Nguyên Bảo quay sang nhìn Ngôn Sóc rồi nhẹ nhàng nói ra ba chữ kia.

"Ngôn Sóc tiên sinh, anh có đồng ý để cô gái này trở thành vợ anh, để anh trở thành chồng cô, cho dù có bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do khác, đều yêu cô, chăm sóc cô, tôn trọng cô, bao dung cô, vĩnh viễn chung thủy với cô cho đến khi sự sống kết thúc."

"Tôi đồng ý."

"Vậy mọi người xung quanh có đồng ý để cho hai người bọn họ kết duyên làm vợ chồng, sống đến bạc đầu răng long không?"

"Chúng tôi đồng ý."

"Bây giờ hai người có thể trao nhẫn và hôn đối phương rồi."

Sau khi đeo nhẫn xong, Ngôn Sóc kéo cô vào trong lồng ngực nhẹ nhàng hôn lên môi cô, trái tim Nguyên Bảo rung động, rõ ràng không phải nụ hôn đầu tiên nhưng đối với cô cảm giác này vĩnh viễn mới mẻ như vậy, khiến cô mặt đỏ tai hồng.

Khi Nguyên Bảo thay một chiếc váy dài màu đỏ để tham gia tiệc rượu, lúc này cô mới nhìn thấy Dương Dư, nhìn Dương Dư hơi khác trước, nhìn qua càng dịu dàng mê người hơn, bụng của cô ầy hơi nhô ra, Nguyên Bảo hơi kinh ngạc bước lại gần: "chị Dương Dư....."

Mặt Dương Dư đỏ lên: "Năm tháng rồi."

"Vây.....Sau ngày hai người kết hôn là....."

"Đúng vậy" Dương Dư xấu hổ trả lời, bưng một nước trái cây lên: "Chúc mừng hai người, lúc trước nghe nói em đi công tác nên chúng ta không thể gặp mặt nhau được."

"Đúng vậy" Nguyên Bảo uống rượu đỏ: suy nghĩ kĩ lại cũng không tin là trong hai tháng ngắn ngủi như vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu bản thân không trở lại thì không biết sẽ còn xảy ra thêm chuyện gì nữa, tiếc là Chung Ly đã. . . .

"Chúc hai người sớm sinh quý tử." Đêm nay Úy Trì rất vui vẻ, lúc này anh uống hơi nhiều, ánh mắt có phần mộng lung: "Đến lúc đó Dương Dư nhà tôi sinh con trai, để Nguyên Bảo sinh con gái, sau đó chúng ta có thể kết làm thông gia."

"Vì sao không phải là con anh gả cho con gái tôi." Ngôn Sóc nhìn về phía Dương Dư: "Chúc mừng cô."

"Cám ơn." Dương Dư cười lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào: "Thật ra tôi rất muốn kết thông gia với hai người, tuy rằng A Dung hơi ngốc nghếch một chút nhưng chỉ số thông minh của tôi có thể bù lại."

Úy Trì". . . . ." Ở trước mặt người ngoài lại đi đả kích chồng mình như vậy, đây thật sự là hành vi của bậc đại trượng phu sao?

Kết hôn là chuyện hạnh phúc nhất nhưng cũng chuyện giày vò người ta nhất, nhà của bọn họ đã được sửa lại, trở nên sáng sủa và ấm áp hơn.

Nguyên Bảo vẫn mặc lễ phục buồn ngủ nằm trên giường cưới, mí mắt nặng nề không muốn mở, toàn thân đều đau nhức, hôn nữa lại uống không ít rượu, cả người rơi vào trạng thái nửa sống nửa chết.

"Nguyên Bảo, lúc này không thể ngủ." Một hơi thở nóng bỏng phun vào trên mặt mình, đôi mắt khép hờ của Nguyên Bảo khẽ mở ra, mơ mơ màng màng nhìn thấy hai má Ngôn Sóc.

"Em buồn ngủ quá."

"Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta." Anh vòng tay ra ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Ngon nén đặt trên bàn nhẹ nhàng lay động, in lên mặt tường hình ảnh màu đen, người đàn ông hôn lên môi cô gái, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trên ngực mình.

"Nguyên Bảo. . . . ."

"Hả?" Trên người chợt lạnh, cảm giác được quần áo trên thân thể mình được cởi ra, cô trở mình một cái, vòng tay lên cổ anh: "Ngôn Sóc, thật mát."

"Ngay lập tức sẽ nóng lên thôi." Gần đây anh phải nhẫn nại cực kỳ vất vả, cũng chỉ vì muốn cho cô một đêm tân hôn hoàn hảo nhất, khiến cô hoàn toàn thuộc về bản thân.

Ngậm lấy vàng tai mìn màng của cô, bàn tay to từ từ di chuyển trên thân thể cô, Nguyên Bảo nhú mày một cái, có chút mệt mỏi muốn đẩy tay Ngôn Sóc ra.

"Đừng cử động!" Cúi đầu quát lớn một tiếng, dùng sức xoa nhẹ ngực cô. Tròn tròn mềm mại. Đầu vú non mềm dưới sự kích thích không ngừng của bản thân mà trở nên dựng đứng lên.

"Nguyên Bảo của anh thật đẹp." Nói lời dịu dàng, không nhìn thấy được ham muốn trong đôi mắt nhắm chặt của Nguyên Bảo, anh làm sao có thể khiến Nguyên Bảo ngủ như vậy được, Ngôn Sóc nở nụ cười, ôm cô đi vào phòng tắm.

Khi dòng nước ấm áp rơi vào người bản thân, Nguyên Bảo run lên một cái, nhưng vẫn không mở mắt ra, Ngôn Sóc để thân thể ướt sũng của cô lên trên vách tường bằng đá cẩm thạch hơi lạnh, cắn cắn môi cô: "Nguyên Bảo, ngoan, mở mắt ra."

"Ngủ....." Không chịu nổi sự giày vò như vậy, Nguyên Bảo hé mắt ra, nhìn thẳng vào tấm gương cực lớn phía sau, cô nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng ướt át, toàn thân cô xích lửa bị một thân thể đầy nam tính đè chặt vào tường, những đường cong quyến rũ bị ép kín không còn một kẽ hở, cô hít vào một hơi, mắt một lúc mới nhớ ra hôm nay là ngày nào.

"Ngôn Sóc....."

"Gọi ông xã."

"Ông xã." Ngoan ngoan gọi một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng nhìn anh.

"Chuẩn bị tốt chưa?" Ngôn Sóc nói ra một câu rồi lè lưỡi liếm xương quai xanh của cô, đầu lưỡi ướt sũng từ từ đi xuống liếm đi những giọt nước trên người cô, đầu lưỡi ấm áp liên tục kích thích thần kinh Nguyên Bảo.

"Thích không?" Há miệng ngáp lấy bầu ngực non mềm. Nụ hoa non mềm, đầu lưỡi bắt đầu đùa giỡn, bàn tay to trượt đến bụng, liên tục xoay vòng ở một

nơi nào đó.

"Úm..... Rất ngứa, nơi đó. . . . . Ngứa. . . . ."

Hơi thở của Ngôn Súc từ từ tăng nhanh, tiếng rên rĩ của cô gái chắc chắn rất dễ nghe, anh cảm giác được vị trí nào đó trên thân thể bản thân nhanh chóng nảy sinh sự biến hóa, đứng thẳng so với với thất lưng. Cứng rắn, nóng bỏng. Vật lớn nóng bỏng dính sát vào bụng dưới của cô.

"Úm....." Ý thức của Nguyên Bảo không biết đã bay đến chỗ nào, vô cùng hỗn loạn, cảm giác được thân thể mình từ từ nóng lên, nóng bỏng như lửa.

Thân thể của cô đã trải qua một lần cải tạo. Ngôn Súc cũng không hi vọng Nguyên Bảo của anh lại phải chịu khổ sở như lần trước, bàn tay to tách hai chân cô ra, ngón tay thon dài tìm được một nơi ấm áp. Từ từ đi vào bên trong.

"Không cần..... Như vậy không được....." Một tay giữ chặt lấy cổ anh, một tay ngăn cản hành động của Ngôn Súc.

"Ngoan, buông ra." Ngón tay di chuyển vào bên trong, cảm giác được sự chặt chẽ của nơi đó. Bám vào ngón tay mình, anh vừa lòng nở nụ cười: "Bảo Bảo, chỗ này của em không chán ghét anh."

"Ông xã. . . . ." Mặt càng thêm đỏ hơn, cô nhắm mắt lại, không dám nhìn bản thân trong gương nữa.

Cúi đầu cười vài tiếng, ngón tay tách hai cánh hoa ra, một ngón tay đi vào, hô hấp của Nguyên Bảo càng dồn dập, gần như máu toàn thân đều di chuyển đến bụng, những dòng dịch thể ẩm ướt, trơn láng tràn đầy trong thân thể, chảy ra rồi men theo ngón tay anh chảy xuống mặt đất.

Ngôn Súc từ từ rút ra rồi lại cắm vào tốc độ của anh từ từ tăng nhanh.

"A. . . . . Ông xã. . . . . Em . . . . . Em . . . . ."

"Bảo Bảo.....Nhanh lên một chút nữa được không? Phóng thích dục vọng của em ra ngoài, nhanh lên tôi sắp không nhịn được nữa rồi." Hôn lên cánh môi của cô, đầu lưỡi càn quét trong miệng cô: "Nhanh lên, Bảo Bảo."

"Úm....." Bụng dưới nhanh chóng co rút, từng lỗ chân lông trên người cũng đang đòi hỏi nhiều hơn, trong đôi mắt to mờ màng là một tầng hơi nước: "Úm....."

"A!" Ngón tay từ từ đi ra, anh thở hỗn hển nhìn gò má Nguyên Bảo, không đợi đến khi cô chuẩn bị tốt thì một vật to lớn đi vào bên trong.

"A.....Ngôn Súc....."

"A, Nguyên Bảo của tôi thật chặt." Đắm chìm trong dục vọng, lí trí của Ngôn Súc bị tước đoạt hoàn toàn, thất lưng di chuyển ra vào, từng tiếng rên rĩ phát ra từ trong cổ họng, giữa lúc ý loạn tình mê, Nguyên Bảo nhìn qua gương thấy được bản thân và Ngôn Súc trước kia.

Ngôn Súc có đôi khi không hề dịu dàng, sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt với cô, càng không làm những chuyện lãng mạn để cô vui mừng, nhưng mà cô chính là thích một Ngôn Súc như vậy, từ ngày đầu tiên trở thành điện thoại di động, Ngôn Súc đã không vứt bỏ cô, nhìn anh cẩn thận quan tâm cô, cô chính là thích một Ngôn Súc có chút khó chịu này, muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng muốn vĩnh viễn được ở cạnh nhau.

"Úm.....Ông xã. . . . ."

"Anh yêu em, Bảo Bảo."

Hình như thân thể không còn đau nữa, lưng hơi cong lên, phối hợp với sự tiến sâu của anh.

"Dùng sức một chút nữa.....Ngôn Súc.....Ngôn Súc....."

Cho dù là thân thể hay trái tim thì bọn họ muốn kết hợp chặt chẽ với nhau.

còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

◡◡◡. Hết chính văn ◡◡◡.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 1

Sau vài tháng ngọt ngào bên cạnh Boss, Kim Nguyên Bảo vẫn không quên việc tháng sáu tới mình phải đi qua bên Nhật Bản quay phim, nếu đem chuyện này nói với Boss thì nhất định Boss sẽ không đồng ý, len lén đi về tàu sau? Lá gan của Kim Nguyên Bảo không lớn đến thế, cho nên, cô chuẩn bị lên thuyền xong sẽ mua vé bổ sung, mang theo một tấm giấy nhỏ, rồi chuẩn mất.

Nhật Bản là một nơi vô cùng xinh đẹp, được gọi là đất nước của Hoa Anh Đào, lúc thấy Kim Nguyên Bảo tới, mắt mọi người sáng rực, một cô gái xinh đẹp lại đáng yêu, đi đến đâu cũng làm cho mọi người yêu thích. Hôm nay tới đây còn với tư cách là người đại diện của tiểu thư A Hoa.

Tiểu thư A Hoa hai mươi chín tuổi, tuy là một cô gái trưởng thành nhưng lại yêu thích Anime cùng trai đẹp, lần này đến Nhật Bản khiến cho cô vô cùng kích động.

"Tiểu thư Kim, hoan nghênh cô đến với đoàn làm phim" Đạo diễn rất nhiệt tình tiến lên bắt tay "Tôi là Thượng Xuyên."

"Xin chào, "

"Đây là những diễn viên đóng chung, mọi người làm quen với nhau đi." QQ

"Chào mọi người, tôi là Kim Nguyên Bảo."

"Tôi là Linh Từ, nhận vai Chức Hoa." Linh Từ nở một nụ cười rất ngọt ngào, giọng nói cũng rất thanh thúy, Chức Hoa là nữ chính, là bạn tốt của An Hạ.

"Tôi là Tiền Xuyên Du, thường được gọi là Du." Hiện tại, Xuyên Du là đứa bé trai được mọi người yêu thích.

"Chào, tôi là Jimmy." Jimmy đến từ nước Mỹ, nên thân thiện tiến lên ôm Kim Nguyên Bảo một cái.

"Tôi là Xa Quân n, mong được chiếu cố nhiều hơn." Xa Quân n đến từ Hàn Quốc, tuổi cũng đã trưởng thành, nhưng rất hay xấu hổ.

"Xin chào, tôi là Bắc Đảo Hữu, xin được chỉ dạy thêm." Bắc Đảo Hữu sẽ vào vai bạn trai An Từ.

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Nguyên lý quan trọng nhất trong nghề đạo diễn là tạo không gian cho các diễn viên ôn lại chuyện xưa, hòa đồng lẫn nhau, còn dư lại chút thời gian sẽ tìm hiểu kịch bản, chờ ba ngày sau mới chính thức quay, cho nên trong khoảng ba ngày đó bọn họ có rất nhiều thời gian rảnh rỗi

Trên màn hình điện thoại của Nguyên Bảo là mấy chục cuộc gọi nhỡ, cô nhìn màn hình xong thì âm thầm chắc lưỡi, có chút chột dạ sờ sờ chớp mũi, bầm số gọi lại.

"Kim Nguyên Bảo, tôi cho rằng cô đã chết bên ngoài rồi."

Nguyên Bảo ". . . . ." BOSS không nể tình gì cả, nói thế nào cô cũng là vợ của anh, tại sao có thể nói rằng cô chết đi chứ?!

Chu mở một cái, cô lên tiếng: "Anh khỏe không? Em rất nhớ anh."

"Trước khi tôi hoàn toàn nổi giận, cô hãy lết về đây"

"Nói chuyện dịu dàng một chút đi." Nguyên Bảo tiếp tục làm nũng, mũi chân đá mặt đất, đêm bầu trời Nhật Bản sáng rực ánh đèn, không khí cũng rất mát mẻ, chút nữa đã mặc ki-mô-nô rồi "Không phải anh nghĩ đến em sao?"

Người đối diện có chút trầm mặc, sau đó thờ dài một cái: "Tại sao không nói với anh một tiếng? Chẳng lẽ em không biết anh rất lo lắng cũng rất tức giận sau."

"Chính là sợ anh tức giận đó. . . . ." Cho nên cô mới len lén bỏ trốn, dĩ nhiên câu nói kế tiếp Kim Nguyên Bảo chẳng có lá gan nói ra, dù sao BOSS nhà bọn họ cũng rất nóng tính.

"Thật xin lỗi ..., sẽ không có lần sau ..., ông xã. . . . ." Nguyên Bảo thốt lên một tiếng gọi ngọt ngào, tới lui nhìn một chút, thấy không có người thì cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Há? Kim Nguyên Bảo, em kiêu ông xã mà cũng phải dò xét xung quanh là sao?"

Nguyên Bảo ". . . . . Anh . . . . . Làm sao anh biết? !" Hét lớn một tiếng, cô nhìn tới lui một chút: không thể nào! Nói Sóc không thể đuổi tới đây hay sao? Chẳng lẽ gặp quỷ? Sớm biết Nhật Bản nhiều quỷ như vậy cô đã ở nhà rồi.

Ngôn Sóc cười lạnh một tiếng "Anh còn chưa nói cho em biết, thói quen của em là tìm kiếm xung quanh?"

"Thiệt là." Lúc này Nguyên Bảo thấy có người tới tìm mình "Em cúp điện thoại trước, gặp lại ông xã sau!" Không đợi người đối diện trả lời, cô vội vã cúp điện thoại

"Nói chuyện với bạn trai sao?" Linh Từ dùng một câu tiếng Anh để hỏi cô.

Nguyên Bảo không trả lời "Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?"

Mắt Linh Từ khẽ cong "Chúng ta đã gặp nhau từ trước rồi, lúc này thích hợp để tắm suối nước nóng, có muốn đi hay không?"

"Có thật không?" Ánh mắt Nguyên Bảo sáng lên: Suối nước nóng Nhật Bản rất nổi danh, cô gạt đầu một cái "Dĩ nhiên."

.....

Địa điểm đoàn quay phim chọn lựa là một ngọn núi lớn, không có tín hiệu điện thoại, không thể sử dụng các sản phẩm điện tử, cho nên cuộc sống rất khó khăn, Nguyên Bảo cũng có chút nhớ thương Boss.

Nếu không làm thì cô phải ở chỗ này bốn tháng, nên lòng cô có chút lo lắng cho ông xã của mình. Tuy thế Nguyên Bảo lại rất được mọi người ở đây yêu mến, vì cô là một cô gái Đông Phương xinh xắn và dễ gần cho nên cô dễ dàng lấy được tình cảm của những chàng trai Đông Dương, những người này ngoài sáng trong tối, bắt đầu theo đuổi Nguyên Bảo, nhưng bọn họ đã biết Nguyên Bảo kết hôn rồi.

Lúc này thời tiết Đài Loan vô cùng nóng bức, Dương Dur đã có bầu mang tháng tám rồi, nhìn mỗi ngày Úy Trì lại mang theo đáng về hã hê đi làm, điều này làm cho BOSS có chút đứng ngồi không yên.

Nên sau khi Ngôn Sóc xử lý hết công việc, sẽ đi qua Nhật Bản... đầu gì đó cũng là chuyện đã qua một tháng, một tháng này Nguyên Bảo là cá được tự do bơi lội, công việc thuận buồm xuôi gió, nhưng cô hoàn toàn không biết 'bí kịch' đời mình sắp diễn ra

Trong núi sâu khách sạn rất là đơn sơ, mỗi ngày quay phim xong trở lại chỉ có thể ngủ một giấc thật ngon, mọi người cũng không có sức lực để nói chuyện phiếm, Nguyên Bảo lết tắm thân mệt mỏi đi vào phòng của mình, vừa vào cửa cô liền cởi ra áo, nhưng ngay khi lúc này, một đôi bàn tay ôm lấy hông của cô.

Đôi mắt Nguyên Bảo co rụt lại, há mồm thật to, chuẩn bị hét lớn.

"Câm miệng!" Một bàn tay che miệng cô lại, khiến cho lồng ngực Nguyên Bảo phập phồng, cảm thụ đôi tay kia đang lướt lung tung trên thân thể mình, cô bắt đầu hoảng loạn: Cô không muốn thất tiết. Thuần khiết rất khó giữ? Là ai?

"Ừ. . . . ." Đôi tay kia cời nội y của cô ra, vuốt ve đôi nhũ hoa mềm mại, đã một thời gian dài không đụng đến khiến nó trở nên nhạy cảm. Nhưng đôi bàn xa lạ cứ vờn về nó.

"Ừm. . . . ." Liệu mạng giong giăng, nhưng thân thể cô lại không có chút sức lực nào cả, những giọt nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, thân thể người nọ hơi cương cứng một chút, nhưng không dừng những động tác của mình lại

"Ngu ngốc, một tháng không thấy cũng không nhận ra chồng mình nữa sao." Giọng nói của người kia tràn đầy bất đắc dĩ.

Nguyên Bảo trợn to hai mắt của mình: Ngôn Sóc!

"Không phải em nói nghĩ đến anh sao?" Buông cánh tay đang che miệng cô xuống, Ngôn Sóc hung hăng cắn một cái lên vành tay trắng nõn của cô, trên choker bộ ngực đầy đặn "Nhỏ, nhất định là vì lâu quá anh không đụng tới"

Nguyên Bảo nhỏ giọng khóc sụt sùi, vừa tức giận vừa ngượng ngùng "Khốn kiếp! Anh dọa em! Anh dám dọa em!"

"Anh cho là em biết." Boss khẽ thở dài một hơi, làm sao anh lại ngờ đến chuyện Nguyên Bảo không nhận ra anh, hử cô đến sợ chảy nước mắt, thế thì cũng thật có lỗi.

"Ừ. . . . ." Tay nhỏ bé vuốt ve tay của anh "Anh tới đây khi nào?"

"Buổi chiều, khi em còn đang quay phim."

"Nhưng vì sao bọn họ lại cho anh vào đây?" Khách sạn này đã được bao trọn, không cho phép khách lạ ra vào kia mà.

Ngôn Sóc mở miệng cười vài tiếng "Anh nói anh là chồng của em, cho tiếp tân nhìn ảnh cưới của chúng ta, sau đó bọn họ để anh vào."

Nguyên Bảo ". . . . ."

"Anh nhớ em" Tay của anh từ từ đưa vào trong quần của cô, đi vào trong mật động... vuốt ve nơi ấy.

"Ừ. . . . . Vươn đi ra." Nguyên Bảo không biết mình đã học cách nói chuyện của Ngôn Sóc vào lúc nào, kẹp chặt chân của cô, cảm nhận được phía dưới đã ướt, tiếp tục như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện.

"Đừng mà, cách âm nơi này không tốt, chúng ta sẽ bị phát hiện."

"Nhỏ tiếng chút." Đem cơ thể cô đặt vào cạnh vách tường, Ngôn Sóc cảm thấy có chút đau lòng khi nhìn thấy gương mặt cô "Gầy quá."

"Anh cũng gầy." Cô hơi đỏ mặt, nhón chân lên hôn lên môi của anh.

Ngôn Sóc giữ chặt lấy ót của cô, đặt một nụ hôn lên môi cô.

Nụ hôn chạy dài khiến cho cơ thể cô mềm nhũn, cứ dán lên người anh, tay nhỏ bé đưa vào trong áo sơ mi, bàn tay đặt trước bờ ngực vững chãi.

"Hả? Không phải là không muốn." Đôi mắt anh mang theo nụ cười, cắn lên môi cô, từ từ trượt xuống, đột nhiên ngậm lấy miếng Thạch Anh trên nhũ hoa cô.

"Ừ. . . . ." Nỗ lực khắc chế thân thể. Nhưng tiếng rên rỉ của cô lại vang qua đến tận phòng của Linh Từ, cô biết mình phải nên điều chế lại cảm xúc, nếu để cho người ta nghe thấy mấy tiếng này thì rất ngại.

"Bảo bảo, quần lên eo của anh." Ngôn Sóc nâng hai chân của cô lên, khiến cho Nguyên Bảo không thể trượt xuống, chỉ có thể quần chặt lấy hông của anh.

"Ngoan." Anh cắn cằm của cô. "Nói yêu anh."

"Em yêu anh."

Khi cô vừa nói xong, một trận mưa hôn rơi lên mặt cô, Ngôn Sóc ôm lấy cô đi đến ghế dựa, nhanh chóng cởi dây nịt, tách hai chân của cô ra, hướng về phía động mật... tấn công liên tục.

"A. . . . ." Nguyên Bảo gầm nhẹ một tiếng, ngực phập phồng, đưa tay ra như cô bắt thứ gì đó.

Ngôn Sóc đi vào quá gấp, cô còn chưa có đủ thời gian chuẩn bị, eo ếch cứ bị vật nóng bỏng cắm ra rút vào, đôi nhũ hoa trắng nõn nhẹ nhàng rung lên, xem ra vô cùng mê người.

Sợi tóc màu đen dán chặt ở sau ót, nóng ran làm cho cô có chút không thích ứng, nhưng thân thể khó nhận được sự khó chịu.

"Về sau không cho phép tùy tiện chạy mất. . . . ." Ngôn Sóc thờ hồn hển, chỉ mới một tháng không gặp nhau, anh đã không thể chịu nổi, thân thể của Nguyên Bảo làm anh yêu thích không thôi, càng muốn xâm nhập, muốn có được nhiều hơn.

"A. . . . . Ừ. . . . . Chậm một chút. . . . ." Quá sợ hãi chuyện này bị người khác nghe được, như vậy sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

"A. . . . . Ừ. . . . . Ngừng lại đi ~ Jimmy. . . . ."

"A, Diễm Tâm, em thật xinh đẹp."

Đột nhiên từ sát vách truyền đến vài âm thanh lang thang, thân thể Nguyên Bảo cứng đờ, giọng nói kia là của Linh Từ, cô và Jimmy.

"Nghiêm túc một chút." Anh va chạm kịch liệt "Không có quan hệ, lần này không sợ người khác nghe được."

"Đừng. . . . . Ừ. . . . ." Động tác của Ngôn Sóc càng thêm điên cuồng "Thật kỳ quái. . . . . A. . . . ."

Anh một lần, rồi thêm một lần, liên tục ra vào cơ thể cô. Bên cạnh cũng là va chạm, âm thanh cũng không tốt, Nguyên Bảo đè nén thân thể. Tiếng rên, lồng ngực cứ theo cảm giác đau đớn mà trào ra khỏi hốc mắt.

"Ừm. . . . . Đừng. . . . . Đừng, mệt quá, không cần. . . . ."

"Ngoan, một lần cuối cùng." Anh đã nói câu này rất nhiều lần rồi, nhưng chưa dừng lại lần nào cả, không có hơi sức phản kháng, mí mắt Nguyên Bảo nhắm lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 2

Ngày hôm sau khi nhìn thấy Ngôn Sóc đi ra từ phòng của Nguyên Bảo, có thể biết là mọi người có bao nhiêu ngạc nhiên, Lăng Từ nhìn cô đầy mờ mịt "Vị này là?"

"Tôi là chồng của cô ấy." Ngôn Sóc lưu loát nói một câu tiếng Nhật, nét mặt hết sức bình tĩnh, có một vài nam sinh nhỏ thăm mẩn Nguyên Bảo vừa nghe mấy chữ này liền rơi nước mắt mà chạy đi, Ngôn Sóc nhún mày, rất hài lòng với hiệu quả này.

Nguyên Bảo trừng lớn hai mắt của mình, chọc chọc vào eo của anh "Anh học tiếng Nhật từ lúc nào."

Ngôn Sóc cười nhạt nhìn cô "Tôi chỉ học một câu này."

Nguyễn Bảo". . . . ."

BOSS ở lại đây một vài ngày cũng đi, hai tháng sau đoàn phim tuyên bố hoàn thành , rốt cuộc thì Nguyễn Bảo cũng có cơ hội lên máy bay đi Đài Loan.

Dương Dư sinh ra một bé trai vô cùng xinh xắn, mỗi ngày Uất Trì Dung đều bế đến chỗ BOSS khoe khoang, Ngôn Sóc tỏ ra rất bình tĩnh, cục cưng nhà anh sẽ lập tức sinh cho anh một cục cưng nhỏ, ngày đó anh rất cố gắng, nhất định sẽ là một thai song sinh.

. . . . .

"Cục cưng thật đáng yêu, " Chuyện quan trọng nhất khi trở về chính đến thăm đứa nhỏ của Uất Trì Dung và Dương Dư, cục cưng nhỏ mềm mại, đôi mắt rất giống Dương Dư, Nguyễn Bảo lật chuyển đứa bé đáng yêu này.

"Em và Ngôn Sóc có thể sinh một đứa." Vươn tay sờ sờ gò má của 3 bé con, Dương Dư trêu ghẹo nói.

Mặt của Nguyễn Bảo liền đỏ ửng, bây giờ Ngôn Sóc và Uất Trì Dung đang bàn bạc công việc, cũng không chú ý tới tình hình bên này.

"Nguyễn Bảo đi thôi!"

"Hả? Đi đâu?"

"Đi bệnh viện." Hôn lên gương mặt cô.

"Bệnh viện?" Nguyễn Bảo buồn bực nhìn gò má của Ngôn Sóc "Anh khó chịu sao? Vì sao phải đi bệnh viện?"

"Không phải." Ngôn Sóc cười cười, nhìn thoáng qua bụng của cô "Đi khám cho em."

"Ai? Em không có gì, vì sao phải đi bệnh viện?"

"Đi thôi." Ngôn Sóc không muốn nhiều lời : anh rất có lòng tin, Nguyễn Bảo nhà anh đã mang thai, lần này mình thắng chắc rồi, chỉ chờ lấy góp vốn miễn phí của Uất Trì Dung thôi.

Đến khi đến bệnh viện kiểm tra, đúng là Nguyễn Bảo đã mang thai hai tháng, nói cách khác là lần đó ở Nhật Bản.

Bây giờ cô đang ở trong trạng thái trống rỗng, đầu óc vẫn còn quay vòng : Làm thế nào mới tốt? Thoảng cái liền mang thai rồi.

Ngôn Sóc ngồi vào vị trí lái xe, khóe môi vẫn luôn mang theo ý cười, vươn một bàn tay ra ôm cô vào lòng mình "Sợ cái gì, có một đứa bé không phải rất tốt sao, có trẻ con cho em chơi đùa lúc buồn chán."

(đứa nhỏ: thì ra mình chính là sản phẩm để cha mình cho mẹ mình đùa giỡn.)

"Nhưng mà quá đột ngột." Nhíu mày một cái : chưa từng nghĩ tới mình sẽ có đứa nhỏ sớm như vậy, kết hôn cũng đủ vượt qua phạm vi tiếp nhận của mình rồi, bây giờ trực tiếp có một cục cưng nhỏ, tám tháng sau cô đã là mẹ? Thật lo lắng, thật bối rối.

"Có anh đây." Hôn lên trán cô một cái "Nhìn xem con trai của Uất Trì Dung rất đáng yêu, chắc chắn là con của chúng ta cũng sẽ rất đáng yêu, nếu là bé trai thì có thể làm lão đại của thằng nhóc kia, nếu là bé gái thì để cho nhóc kia làm kỹ sư, đến khi con gái nhà chúng ta gả đi mới thôi."

Nguyễn Bảo bị chọc cười "xì" một tiếng. "Vậy nếu con gái chúng ta thích thằng nhóc kia?"

Ngôn Sóc nhíu mày "Làm sao có thể? Sẽ không cho nó có cơ hội." Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ cho nhà người khác có lợi.

Nguyễn Bảo". . . . . "Được rồi, BOSS nhà cô lại kiêu ngạo, nhưng mà cảm giác một BOSS lớn dẫn theo một BOSS nhỏ cũng không tệ.

Nghe nói Nguyễn Bảo mang thai, ông cụ hết sức vui mừng, bắt đầu tuyên bố khắp thế giới mình sắp có cháu trai, có lẽ là do quá vui mừng, ông cụ còn có sức lực hơn trước kia.

"Tiểu Sóc, con nói đặt tên đứa nhỏ là Quốc Vinh hay là Quốc Uy?"

"Phốc ——" Tất cả sữa trong miệng đều văng ra ngoài, ông cụ bên cạnh vẫn nghiêm túc lật từ điển, Nguyễn Bảo hoảng sợ, nếu đặt tên này thì đứa nhỏ của bọn họ phải sống thế nào, lời kéo góc áo của Ngôn Sóc, nhắc nhở anh nghĩ cách.

Bây giờ Nguyễn Bảo hơi nghi ngờ cái tên Ngôn Sóc này đến từ đâu, thật sự là không dám khen tặng kỹ thuật đặt tên của ông cụ.

"Con thấy tên Quốc Uy rất tốt , có quan hệ trực tiếp đến sự hình thành của Viagra*." Ngôn Sóc lật báo xem, thờ ơ nói một câu.

*Viagra : tên một loại thuốc trị liệt dương.

Lúc này, ông cụ và Nguyên Bảo đều cứng ngắc tại chỗ.

.....

Tám tháng sau đứa nhỏ được sinh ra thuận lợi, từ lúc đi ra khỏi phòng sinh Nguyên Bảo vẫn khóc mãi, cô nắm một cổ tay của Ngôn Sóc "Em không muốn sinh thêm nữa."

"Ừ, nếu có thể thì tôi muốn sinh thay em." Vừa rồi cô rống đến tim đau phối liệt, BOSS nghe được rất đau lòng, sờ sờ sợi tóc bị dính mồ hôi của cô, dùng tư thế thần thánh hôn lên khóe môi cô "Vất vả rồi, bà xã."

Nguyên Bảo cười thút tha thút thít "Đáng ghét."

Nhìn hình ảnh vô cùng hạnh phúc này, y tá bên cạnh nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy ý tốt "Chúc mừng, là một đứa bé trai, bộ dáng rất xinh đẹp."

"Nhiều nếp nhăn như vậy đẹp ở chỗ nào." Trong ánh mắt hiện lên tia ghét bỏ, Ngôn Sóc ôm đứa bé không khóc cũng không ầm ĩ vào lòng "Nhìn xem, con của chúng ta."

"Hơi xấu xí."

Đứa bé sơ sinh nho nhỏ này, toàn thân đều có nhiều nếp nhăn, nhìn như là một ông cụ nhỏ, dường như đứa bé nghe hiểu anh đang nói xấu nó liền khóc lớn lên.

"Tôi ôm đứa bé đến phòng trẻ sơ sinh trước, đến lúc bú sữa sẽ ôm trở lại."

"Ừ, chăm sóc thật tốt."

Nghe nói Nguyên Bảo sinh con trai, Dương Dư liền ôm con trai Tiểu Phong của bọn họ chạy đến, lúc này Tiểu Phong đã tròn mười tháng tuổi, bộ dáng xinh xắn đẹp đẽ, được Dương Dư ăn mặc kỹ càng, nhìn giống như là một bé gái nhỏ.

"Sao con trai lại biến thành bộ dạng này?" Kéo cái nón nhỏ trên đỉnh đầu Tiểu Phong xuống, dùng sức捏 một cái lên gò má mềm mại này, Tiểu Phong cũng không khóc, chỉ toé toét miệng nhìn anh.

"Nguyên Bảo đâu?"

"Đang ngủ." BOSS thích trẻ con, nhưng không thích thảo luận về đứa nhỏ của mình, thấy bộ dạng này của Tiểu Phong, anh cũng cảm thấy đáng yêu, ôm lấy Tiểu Phong trên đùi.

"Đứa nhỏ đâu? Tại sao lại ôm Tiểu Phong nhà chúng tôi." Đưa tay ôm con trai lại, hung hăng trợn mắt nhìn anh "Cách xa Tiểu Phong nhà chúng tôi một chút!"

Cười cười "Uất Trì Dung, đừng quên cậu nợ mình cái gì đó."

Uất Trì Dung ". . . . ." Gian thương! Ai lại lấy con của mình ra để đánh cuộc chứ, suy cho cùng thì cái tên này chính là một tên cặn bã.

"Tôi đi thăm Nguyên Bảo." Không ở để ý tới hai người đàn ông như trẻ con này, Dương Dư lặng lẽ đi lên lầu, lại nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa phòng ra.

Nguyên Bảo đang ngủ, bên cạnh giường là em bé sơ sinh, Dương Dư đi tới, thấy được đứa bé sơ sinh trắng mịn non mềm, bé sơ sinh rất xinh đẹp, đường nét trên mặt rất giống BOSS, đôi mắt mèo cực kỳ giống Nguyên Bảo, bên trong con ngươi màu đen xen lẫn màu xanh đen.

"Xin chào. . . . ." Cầm cái tay nhỏ bé đáng yêu lên, đứa nhỏ làm ra vẻ miễn cưỡng liếc cô một cái, thật giống như là khinh thường và ghét bỏ muốn vấy bẩn tay của Dương Dư ra.

"Ách. . . . ." Hoàn toàn không ngờ sẽ là tình huống này, đứa nhỏ này có vẻ như. . . . . hơi kiêu ngạo, nhưng mà cũng có thể là mình cảm giác sai.

Dương Dư đi tới gần muốn hôn lên gò má nhỏ nhắn, nhưng còn chưa kịp sát vào, đứa bé liền chảy nước miếng không ngừng, nhìn bộ dáng nhếch nhác của Dương Dư, đứa bé cười "khanh khách", cười hết sức vui vẻ.

"Nhóc con đáng ghét."

"Chị Dương Dư?" Nguyên Bảo dụi dụi mắt, đứng dậy nhìn cô ta "Hả? Chị tới lúc nào vậy?"

"Vừa tới không lâu." Xấu hổ lau chùi nước miếng trên mặt "Đánh thức em sao?"

"Không có, ngủ rất lâu rồi."

"Thằng bé có tên chưa?" Dương Dư ôm đứa bé đưa vào trong lòng cô.

"Bánh bao nhỏ, gọi bánh bao nhỏ là được! Có phải không bánh bao nhỏ?"

Bánh bao nhỏ tiếp tục cười vui vẻ, vươn tay muốn túm tóc mẹ mình, chơi đùa một lát cũng mệt mỏi, bánh bao nhỏ đã ngủ ở trong lòng mẹ mình.

"Thật đáng tiếc, chị còn tưởng là bé gái " Trong mắt Dương Dư hiện lên tia mắt mát "Nếu là bé gái thì tốt rồi, như vậy chúng ta có thể kết làm sui gia rồi."

"Chị sinh thêm một bé gái là được." Nguyên Bảo cũng không dám nói cho Dương Dư biết anh rất ghét bỏ con trai nhà bọn họ.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, không nói gì.

.....

Thời gian trôi như nước, bánh bao nhỏ nhanh chóng trưởng thành thành bánh bao lớn, hơn nữa còn có thêm một em gái, bánh bao nhỏ có tên riêng của mình, tên là Ngôn Sách, Ngôn Sóc lấy tên đơn giản này, là muốn đứa nhỏ này luôn có nhiều kẻ sách, em gái nhỏ hơn cậu hai tuổi, tên là Ngôn Tâm.

Tiểu Ngôn Sách nghiêm túc học hỏi thành tựu của ba ba, luôn lặng lẽ khinh thường Uất Trì Phong suốt ngày chỉ biết ăn và chơi, cho dù cha mẹ không ở nhà cũng chăm sóc cho em gái thật tốt, thậm chí còn chăm sóc mẹ mình cực kỳ tốt.

Bánh bao nhỏ hơi khinh thường mẹ mình, cảm thấy mẹ rất ngốc, rất sùng bái ba ba của mình, bởi vì ba ba cũng thông minh giống như mình, câu cửa miệng của bánh bao nhỏ là đồ ngốc! Cho dù là mẹ mình cũng không khách sáo.

"Đồ ngốc!" Một ngày kia, cậu dùng giọng điệu mềm dẻo khinh thường Nguyên Bảo "Mẹ thật ngốc, xếp gỗ cũng xếp không được." Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không chút biểu cảm nào, đôi mắt mèo to to lóe ra ánh sáng trong suốt, cậu ngồi xồm người xuống, hai ba cái liền xếp gỗ thành một tòa thành xinh đẹp.

"Thấy chưa? Phải như vậy."

"Ngôn Sách, tới đây." Nghe được con trai của mình mắng bà xã yêu của mình, hơn nữa còn dùng câu cửa miệng kia, phần sau của câu kia mới là điểm quan trọng, đương nhiên là anh không mặc kệ rồi.

còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

Tiểu Ngôn Sách khịt khịt mũi, liền biết ba ba của mình muốn làm gì, che mà kín mông của mình theo phản xạ có điều kiện, quay người lại liền chui vào trong lòng mẹ "Mẹ, ba ba muốn đánh con, ba sẽ dùng bạo lực gia đình với con!"

"BOSS. . . . ." Ôm sát đứa bé nhỏ, hai đôi mắt giống nhau nhìn gò má của Ngôn Sóc biến thành màu đen : bên trong đó có ý nói rất là rõ ràng.

Ngôn Sóc hít sâu một hơi "Kim Nguyên Bảo, tới đây, để con tự chơi đi."

"À." Đứng dậy phui phui đất ở trên người, đi tới "Sao vậy?"

"Không sao cả?" Dùng khoeo mắt chăm chú nhìn con trai của mình, tốt lắm, bây giờ sức chú ý của con cũng không ở bên này.

Chạm vào cánh môi của cô "Đưa bọn nó tới chỗ của ba đi."

Từ khi có hai tiểu quỷ này, bọn họ chưa từng có cuộc sống vợ chồng trọn vẹn, thật sự là quá đau khổ.

Nguyên Bảo nghĩ một lát, khẽ gật đầu.

Khi có người hỏi tiểu Ngôn Sách tại sao tới chỗ của ông nội ở, tiểu Ngôn Sách trịnh trọng trả lời "Vì cuộc sống vợ chồng trọn vẹn của bọn họ, bọn họ quyết định vứt bỏ con và em gái, thật sự là rất không có trách nhiệm."

"Không có trách nhiệm. . . . ." Em gái cắn cắn ngón tay nói theo, chớp chớp mắt to của mình, vươn tay kéo tay áo của anh trai mình "Anh trai, không có trách nhiệm là cái gì?"

Mọi người "Quá không chịu trách nhiệm rồi !"

Bạn đang đọc truyện Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Ngoại truyện 3 - Về cuộc sống của Lý Lạc Nhi và Vuu Tinh Bân

Trải qua cái ngày bị ngã đó, cô rất muốn bảo vệ đứa bé của mình nhưng thân thể còn rất yếu ớt, Vu Tịch Bản biết tin tức cô mang thai, có lẽ Vu Tịch Bản chưa được xem là một người tốt, nhưng anh cũng là một người đàn ông biết chịu trách nhiệm, không có ném Lý Lạc Nhi ra ngoài, điểm này cũng rất giống trong phim truyền hình.

Lý Lạc Nhi thủy chung vẫn nghĩ đến Úy Trì Dung, mặc dù kết hôn cùng Vu Tịch Bản, mặc dù đã sinh đứa bé ra, nhưng một cuộc hôn nhân không có tình yêu không thể mang đến cho cô niềm vui, chỉ là cứ như vậy đi, trong lòng Lý Lạc Nhi tự giấu cọt, đứa bé bên cạnh đang khóc, cô co ro nằm trên giường, để Vu Tịch Bản chăm sóc con một mình.

"Con nó khóc mà sao em mặc kệ vậy?" Vu Tịch Bản nhỏ giọng nói, ôm con của mình lên, cố gắng dỗ dành.

"Đó là con của anh, cũng không phải chỉ của mình tôi."

"Em . . . ." Vu Tịch Bản nghẹn họng không biết nên nói gì, anh chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc đời của mình sẽ có những tháng ngày như thế này, nhưng nếu như anh không cho cô được cuộc sống tốt đẹp cô muốn, như vậy thì để cho cô có một cuộc sống khác đi, bây giờ anh đã chán ghét rồi, nhận nhận thế đủ rồi.

Vu Tịch Bản cười lãnh một tiếng: "Em đã không yêu anh, em có thể rời đi, ngày mai anh sẽ đưa cho em một tờ giấy ly hôn, thủ tục hoàn tất sẽ rời đi, tất cả đồ đạc trong nhà em đều có thể mang đi, nhưng đứa bé là của anh!" Anh cố gắng giải quyết mọi việc một cách hết tình hết nghĩa, bây giờ Lý Lạc Nhi bày tỏ không sao cả, nhưng về sau cô mới phát hiện ra cô đã bỏ qua bao nhiêu hạnh phúc

Vì giữ tôn nghiêm, Lý Lạc Nhi không mang theo thứ gì đi cả, không có ai biết cô đến nơi nào, Vu Tịch Bản càng không cần biết hiện cô đang ở đâu, Vu Tịch Bản rất nhanh tìm một cô gái dịu dàng và xinh đẹp, biết nghe lời, chăm sóc con anh thật tốt, nhìn cô gái đang bên cạnh con mình, anh nở nụ cười thỏa mãn, đây mới là cuộc sống anh mơ ước.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại truyện 4: Về tiểu bao tử

Có thể nói, từ lúc sinh, em gái của Bao Tử nhỏ là Ngôn Sách vô cùng ngây thơ và đáng yêu, người khác cho một cục đường là sẽ ngoan ngoãn đi theo ngay, đối với chuyện này, Boss có chút nhứt đầu vì lo lắng cho con gái rượu của mình. Ngày ấy, Ngôn Sách năm tuổi, anh tận tình đặt con trai mình vào lòng, lên tiếng dạy dỗ "Từ giờ trở đi con phải biết bảo vệ em gái của mình, không để cho người khác cướp đi có biết không, nhất là tiểu tử thú của nhà Úy Trì Dung kia."

Khi đó Ngôn Sách rất kiêu ngạo, mở to mắt nhìn cha mình: "Con có chỗ tốt nào?"

Ánh mắt Ngôn Sóc chột lóe sáng "Chỗ tốt chính là con muốn cái gì, ba liền không cho con cái đó."

Ngôn Sách còn có một cái Bao Tử Nhỏ, coi như thông minh cũng cũng thể chơi chữ lợi cha mình, trịnh trọng gật đầu một cái: "Được rồi, con phải cố gắng rồi."

Tiểu Ngôn Sách rất yêu thích em gái của mình, em gái có gương mặt nhỏ nhắn lại trắng nõn, mắt to long lanh, khi cắn ngón tay, nhìn cực kỳ đáng yêu.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Tiểu Ngôn Tâm cũng thích chơi với anh trai mình, hai người có thể nói là nửa giây cũng không rời nhau.

Ngày nào đó hai gia đình đến bờ biển chơi, Úy Trì Phong rất buống bình, bé dùng tay mập mập đập đập hạt cát: "Khi anh trưởng thành rồi, anh muốn kết hôn với Tâm, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau xây lâu đài cát."

Ngôn Tâm suy nghĩ trong chốc lát: "Anh cho em đường em sẽ kết hôn với anh."

"Dĩ nhiên có thể!" Uy Phong vui vẻ vỗ ngực mình "Em muốn cái gì anh đều cho em."

Ngôn Tâm vui vẻ hít mũi một cái: "Đúng rồi, cái gì là kết hôn?"

"Chính là hai người ở chung một chỗ, giống như ba mẹ vậy."

"Được rồi." Ngôn Tâm dễ gạt không phòng bị đã đặt ra một hôn ước trong tương lai

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ngoại truyện 5- Về phim kinh dị

Từ bé Ngôn Sách cùng Ngôn Tâm đã bị mẹ mình hạ độc. Ngày đó mẹ quay phim ở bên ngoài về, liền kéo hai bé vào xem, thời điểm xem đến cảnh ông bố dữ tợn đang chuẩn bị khủng bố, Ngôn Tâm "Oà ——" một tiếng khóc lên vì hoảng sợ, lắc thân hình nhỏ nhắn, rút vào lòng mẹ "Thật là khủng khiếp. . . . . Ngôn Tâm không muốn coi . . . . . Không muốn coi đâu . . . . ."

Vì thấy con khóc uất ức, Nguyên Bảo là mẹ nên ngồi bên cạnh liên tục an ủi con mình, vừa chỉ trong TV vừa nói: "Coi đi, đó là mẹ, không có chút kinh khủng nào, đó là mẹ. . . . ."

Tiểu Ngôn Tâm trầm mặc một hồi, khóc càng thêm lợi hại: "Mẹ bị hút vào trong TV, không cần Ngôn Tâm và anh hai. . . . . Thật là khủng khiếp. . . . . Ngôn Tâm không muốn coi . . . . . Không muốn coi đâu . . . . ."

Nguyên Bảo: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Ngoại truyện 6 - Chuyện vợ chồng

Chờ đến lúc Nguyên Bảo hai mươi mấy tuổi, Ngôn Sóc đã hơn ba mươi, Nguyên Bảo càng ngày càng xinh đẹp, trên người Ngôn Sóc lại phát ra hơi thở thành thực của người đàn ông, nên rất nhiều cô gái trẻ hay nhìn trộm anh.

Nguyên Bảo tuyệt không lo lắng về chuyện Ngôn Sóc có tiểu Tam, ngược lại Ngôn Sóc lại không yên lòng về Nguyên Bảo, vợ của anh rất ngu ngốc, người nào cũng biết rằng, hiện tại Làng Giải Trí rất hỗn loạn, nên anh chẳng yên lòng. Ngày đó Nguyên Bảo nhận lời đóng trong một bộ phim ma cổ đại, nghe nói là những diễn viên Nam trong phim đều rất đẹp, đồ mặc cũng gọi cảm, đoàn phim lại ít diễn viên nữ, Ngôn Sóc càng thêm không yên lòng, cho nên vừa có cơ hội liền đi dò thám.

Bây giờ Nguyên Bảo đã được coi là "Nữ Vương Phim Kinh Dị", rất ít khi nhận được một vai diễn bình thường, cho nên cô rất coi trọng vai diễn trong bộ phim này.

Theo như kịch bản, cô mặc một chiếc áo trắng bằng vải nhẹ nhàng, trên mặt được trang điểm sắc sảo, xem ra càng thêm thoát tục, Ngôn Sóc không thích ánh mắt của những người kia khi nhìn cô, rất không thích.

Cho nên Ngôn Sóc tuyệt đối muốn tìm một thời cơ tuyên bố cô thuộc quyền sở hữu của anh, những người này nhìn bộ dáng xinh đẹp của Nguyên Bảo đều quên mất việc cô đã có chồng.

"Nguyên Bảo, anh sẽ đưa em về nhà" Anh đặt những lửa nóng trong lòng xuống, đi vào trong đoàn phim, Ngôn Sóc mặc tây trang đắt tiền, vài sợi tóc rơi bên vành tai. Đôi mắt tràn đầy dịu dàng nhìn Nguyên Bảo.

"Hả? Sao anh lại tới đây?"

"Buổi tối cả nhà chúng ta ra ngoài ăn, Ngôn Sách và Ngôn Tâm cũng tới"

"Mẹ ——" một giây kế tiếp, một Tiểu Quý nhào vào trong ngực của cô, còn Ngôn Sách thì chậm rãi đi tới, hai tay nhét vào túi, bước đi ưu nhã, đầu đội một cái mũ đen, cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không tỏ bất kỳ cảm xúc gì, bộ dáng ấy thật sự rất đẹp trai

"Có nhớ mẹ không?." Nguyên Bảo ngắt cái mũi nhỏ của Ngôn Tâm, gần đây cô rất bận, nên không có nhiều thời gian dành cho bọn nhỏ, cô có chút cảm giác áy náy.

"Nhớ. . . . ." Ngôn Tâm hôn một cái lên gò má của Nguyên Bảo "Về sau mẹ có thể bồi Ngôn Tâm và anh đi chơi bù?" truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

"Ừ, lập tức có thể dẫn các con đi chơi, Ngôn Sách, đến đây với mẹ nào."

"Hừ!" Ngôn Sách lãnh khốc hừ một tiếng, vẫn khéo léo đi tới.

"Tiền Bối, cái này. . . . . là con của cô?" Một người đàn ông đẹp trai tròn to hai mắt lên nhìn, trong đôi mắt là một tia không tin, anh và Nguyên Bảo làm cùng một công ty, bình thường anh rất yêu mến Nguyên Bảo, lúc rảnh rỗi cũng hay lấy cớ tiến lại gần trò chuyện.

"Đúng vậy, đây là con trai tôi tên Ngôn Sách, đây là con gái tôi tên Ngôn Tâm, còn chồng tôi tên Ngôn Sóc" Nguyên Bảo vui vẻ giới thiệu.

Tâm tình của mọi người là có chút phức tạp, lúc hai người kết hôn cũng không quá nhiều người biết, bên ngoài cũng có người nói Nguyên Bảo gia nhập vào Hào Môn, nhưng đều cho rằng đó chỉ là tin đồn và không ai tin. Chẳng ai ngờ tất cả đều là sự thật, dù sao Nguyên Bảo cũng là một người không có gia thế, cô chỉ có vẻ đẹp bên ngoài, nhưng người đẹp bây giờ thì rất nhiều, gia nhập và Hào Môn thì chỉ như phim thần tượng mà thôi.

"Hôm nay tôi về sớm một chút được không ạ?" Nguyên Bảo ôm Ngôn Tâm đi tới trước mặt đạo diễn "Tôi muốn đưa con đi chơi một chút."

"Dĩ nhiên có thể!" Đạo diễn đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của Ngôn Tâm "Thật không nhìn ra đó Nguyên Bảo, cô còn nhỏ tuổi thế mà đã có con rồi, còn hai đứa nữa."

"Tuổi còn trẻ là có ý gì?" Ngôn Tâm chớp chớp đôi mắt non nớt, lên tiếng hỏi, bé không biết lời nói của bé chọc người khác cười, Ngôn Tâm mê mẩn nhìn bọn họ, không biết vì sao mọi người cười.

"Cho phép cô nghỉ mấy ngày, có thể ở nhà chơi với con, hai đứa bé này thật đáng yêu."

"Cám ơn nhiều." Khom lưng nói cám ơn, nghiêng đầu dắt Ngôn Sách chạy về phía Ngôn Sóc

Một nhà bốn người tràn đầy hạnh phúc đi ra khỏi đoàn phim, mỗi cử động của Boss đều chọc mắt người nhìn, đoán chừng hai ngày sau trên báo sẽ có tin tức Nguyên Bảo kết hôn và đã có hai đứa con.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngoại truyện 7 - Nói về ngôn sách

Từ lúc sinh ra Ngôn Sách đã là người hết sức kiêu ngạo, người khác trêu chọc bé, bé liền đưa đôi mắt khinh bỉ nhìn người đó, nghiêng đầu chơi một mình, người khác hôn bé, bé lại tiếp tục đưa ánh mắt khi dễ nhìn người đó, đưa cho người ta cái mông trắng nộn, yên lặng xấu hổ.

Ngày nào đó, Dương Dư cảm thấy cậu bé bánh bao này thật đáng yêu, liền bắt đầu trêu chọc Ngôn Sách: "Tiểu Sách."

"Chuyện gì?"

"Con thấy anh trai thế nào, về sau nếu thích thì có thể cùng chơi đùa với anh."

Ngôn Sách suy nghĩ trong chốc lát, đưa đôi mắt ghét bỏ nhìn về phía Tiểu Phong đang lẩn qua lẩn lại dưới đất. "Cháu mới không cần chơi cùng cái người từ chi phát triển, đầu óc ngu si, huống chi cháu có em gái, không thể chọn những người khác."

Dương Dư vui vẻ "Tiểu Sách thật là si tình."

Ngôn Sách tiếp tục nghiêm túc chất đồng gỗ: Hừ! Bé mới sẽ không nói cho cô gái kia biết tám chữ kia có ý gì....!

Xem đi, trên người Ngôn Sách có chỗ nào không kêu ngạo đâu?, thật là bé đã học được mười phần mười bản lĩnh của ba mình.

Tóm lại mà nói đây là một gia đình tương đối hạnh phúc đình, trên thế giới này Nguyên Bảo đã tìm được một người chồng thật lòng với mình, cũng đã làm mẹ, cô biết làm mẹ không dễ dàng, thỉnh thoảng nhớ tới người nhà vẫn âm thầm khóc, Ngôn Tâm cùng Ngôn Sách thường không biết tại sao mẹ của bọn họ chảy nước mắt, chỉ là hai người đều muốn: đợi đến lúc trưởng thành, nhất định khiến mẹ cười.

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ngoại Truyện 8: Ngôn Tâm và Uất Trì Phong

Từ nhỏ Ngôn Tâm đã làm cho người khác phải yêu thích, trừ lúc còn nhỏ bị nhân vật mà mẹ đóng vai dọa sợ thì cũng không xảy ra chuyện trọng đại gì. Mọi người trong nhà đều rất ưu tú, mẹ xinh đẹp trẻ trung, ba trầm ổn mê người, anh trai cũng rất đẹp trai. Từ nhỏ Ngôn Tâm đã được cưng chiều, người nhà đều hết mực yêu thương cho nên cô cũng khá yếu ớt.

“Em mệt rồi”. Đi dạo phố là một việc vừa vui vẻ vừa khổ sở. Ngôn Tâm đã đôi giày cao gót đang đi ở chân ra, ngược mắt lên nhìn người ở trước mặt.

“Anh cố em”. chàng trai này khoảng hai mươi tuổi, dáng dấp rất tốt, dịu dàng ưu nhã giống như là thiếu niên bước ra từ trong truyện tranh.

“Được!”. Ngôn Tâm nở nụ cười to, mặc dù nhìn đáng người anh không được vạm vỡ nhưng bờ vai anh lại rất rộng rãi, tạo cho cô cảm giác an toàn.

Từ nhỏ Ngôn Tâm đã được anh cõng trên lưng, vẫn luôn lệ thuộc vào anh, hi vọng có thể như vậy cả đời.

“Về sau em lập gia đình rồi thì làm sao có thể làm như vậy được nữa”.

“Vậy thì anh lấy em không phải là rất tốt sao, khi còn bé anh đã nói như vậy”.

“Em vẫn còn nhớ sao?”. Anh cười. “Bây giờ em vẫn còn nhớ”.

“Không nhớ, bây giờ em đã mười bảy tuổi rồi! Mà bằng tuổi em, mẹ em đã sinh em đó thôi”.

Cho nên mới nói, ba của em rất cảm thú!

Tất nhiên, lời như vậy Út Trì Phong không dám nói ra, anh đâu không lại với người có khí thế lạnh lùng mãnh liệt đó, từ nhỏ đã dùng mọi thủ đoạn ngăn cản anh gặp Ngôn Tâm nhưng anh vẫn có rất nhiều phương pháp để phòng.

“Út Trì Phong, anh không cảm thấy cái tên này của anh không tốt sao?”.

“Có cái gì không tốt?”.

“Phong, giống như là kẻ điên vậy”. (风: fēng phong và 疯子: fēng•zi kẻ điên)

“Ha ha, nếu như anh là kẻ điên vậy thì em sẽ là kẻ ngốc muốn làm Hoàn Châu cách cách bên trong bài hát đó”.

“Không phải như vậy.....”. Ngôn Tâm bất mãn bĩu môi. “Nếu như ba em không để em gả cho anh thì phải làm thế nào?”.

“Không sao, mẹ em đồng ý là được rồi”.

“Nói cũng phải”. Ngôn Tâm lại cười vui vẻ, bộ dạng lúc cô cười lên cực kỳ giống lúc Nguyên Bảo cười. Mỗi lần cô cười một tiếng thì cho dù cô có phạm phải sai lầm lớn hơn nữa, ba vẫn tha thứ cho cô.

Hai người trở lại nhà họ Ngôn, quả nhiên lúc Ngôn Sóc nhìn thấy Út Trì Phong thì sắc mặt thay đổi, dường như năm tháng không để lại dấu vết gì trên khuôn mặt đó, có chăng chỉ là thêm phần quyến rũ.

Ngôn Sóc trừng mắt nhìn chằm chằm Út Trì Phong, vẫy vẫy tay với Ngôn Tâm. “Ngôn Tâm, mấy ngày nay mẹ con không về, con gọi điện thoại cho mẹ nói con bị ốm”.

“A? Mẹ đi quay phim rồi sao?”. Ngôn Tâm kéo tay của Út Trì Phong. “Nhưng..... nói dối với mẹ thì không tốt lắm”.

“Nhanh đi”. Ngôn Sóc nhướn mày.

“Vâng, con biết rồi”. Ngôn Tâm run lên, tính của ba cô chẳng tốt gì, nhưng mà ba đã nhiều tuổi rồi còn kiểm soát vợ như vậy thật sự là không có vấn đề gì chứ? Nhưng mà mẹ cô cũng vậy, so với cô còn ngốc hơn, đúng đúng, cô phản xạ có điều kiện như vậy nhất định là do di truyền từ mẹ cô.

Ngôn Tâm bỏ đi gọi điện thoại, Ngôn Sóc vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Út Trì Phong ngồi xuống.

“Ba cháu gần đây có khỏe không?”.

“Ba cháu rất tốt, chú không cần lo lắng”.

“Không lo lắng!”. Ngôn Sóc chưa bao giờ để mặt mũi cho người khác. “Cháu muốn kết hôn với con gái chú?”.

“Cháu nghĩ rằng chú đã biết từ lâu rồi”. Út Trì Phong cũng không muốn giấu diếm, anh miễn cưỡng tựa vào trên ghế salon, hếch mày nhìn Ngôn Sóc nói. “Chú không muốn gả em ấy sao?”.

“Thằng nhóc thôi tha”. Ngôn Sóc thảm máng một tiếng. “Đừng có đánh chủ ý lên người con gái chú, bây giờ nó mới 17 tuổi”.

“Hình như lúc đi 17 tuổi thì chú cũng đã.....”. Út Trì Phong nở nụ cười sấu xa, nói Ngôn Sóc.

Ngôn Sóc nhú mày. “Cho nên.....”.

“Yên tâm, cháu không cảm thú như chú đâu!”. Út Trì Phong không hề lễ phép nói. “Ít nhất cháu sẽ chờ đến khi em ấy học đại học”.

“Cháu dám!”.

“Cho dù xảy ra chuyện gì thì Ngôn Tâm cũng sẽ không nói cho chú biết đâu nhĩ. À, cháu quên chưa nói, hình như Ngôn Sách đang thích một cô gái cho nên tạm thời cậu ta sẽ không có thời gian quan tâm cô em gái của cậu ta đâu”.

Ngôn Sóc: “.....”.

Uất Trì Phong rất hài lòng với kết quả lần này, mặc dù đối phương có thân phận là trưởng bối nhưng ông ấy cũng không coi anh như con cháu. Dù sao sau này vẫn phải gọi một tiếng ba vợ cho nên anh vẫn phải nể mặt ông một chút.

“Ba, mẹ nói tối nay sẽ quay về”.

“Ừ”. Nét mặt Ngôn Sóc dịu dàng hẳn đi. “Chuẩn bị lên Đại học con sẽ ở đâu?”.

“Ở cùng với anh Uất Trì”. Ngôn Tâm trả lời rất dứt khoát, cô thân thiết kéo tay Uất Trì Phong. “Hôm nay anh ở lại đây đi, đến lúc em đi học lại không được gặp anh rồi”.

“Được”. Uất Trì Phong xoa đầu Ngôn Tâm, khiêu khích nhìn Ngôn Sóc.

Sắc mặt Ngôn Sóc càng tối, mà đúng lúc này Ngôn Sách đi vào. Nói đến Ngôn Sách, anh ta cao lớn tuấn tú giống hệt Ngôn Sóc. Mặc dù tính tình Ngôn Sách khá hơn nhiều so với Ngôn Sóc nhưng hơi kiêu ngạo và lạnh lùng. Nói rằng Ngôn Sách đang thích một người thì đúng là Ngôn Sóc không tin được.

“Ngôn Sách, nghe nói con đang hẹn hò hả?”.

“Ài?”. Ngôn Sách sững sốt một chút. “Ai nói?”.

Ngôn Sóc đưa tay chỉ vào Uất Trì Phong: “Cậu ta”.

Ngôn Sách nhú mày, “Đừng nói bậy”. Hai bên tai Ngôn Sách đỏ ửng, lúng túng quay đầu đi. “Tôi còn lâu mới nói chuyện yêu đương gì đó”.

Uất Trì Phong giễu cợt cười cười. “Cô bé kia rất xinh đẹp, nghe nói là con lai giữa người Hán với người Anh!”.

“Nói bậy! Rõ ràng là lai giữa người Trung và người Anh!”.

“.....”.

Đáng ghét!

Ngôn Sách trợn mắt nhìn Uất Trì Phong một cái, sau đó quay người đi lên lầu. Người giống như vậy nên để cho Lưu Tinh Vũ đập chết, khôn kiếp!

Mặc dù hai người đàn ông rất không tình nguyện nhưng Uất Trì Phong vẫn mặt dày ở lại. Đêm khuya yên tĩnh, Ngôn Tâm lên vào trong phòng của Uất Trì Phong.

“Anh Uất Trì.....”. Cô rúc vào trong chăn, cả người lạnh phát run.

“Tại sao không đi giày vào hả?”. Anh đau lòng ôm Ngôn Tâm, đôi tay xoa bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của cô.

“Như vậy thì sẽ bị ba phát hiện”. Cô hôn lên cánh môi Uất Trì Phong. “Hôm nay anh với ba lại đấu khẩu hả?”.

“Không có”. Anh nở nụ cười, cánh tay ôm chặt lấy cô. “Chú ấy rất yêu em”.

“Ừm, ba em rất yêu em nhưng mà người ba yêu nhất là mẹ”. Nhớ lúc còn bé mẹ hay cùng ba tranh thủ tình cảm, Ngôn Tâm cười khẽ. “Anh có yêu em giống như ba yêu mẹ không?”. Từ nhỏ Ngôn Tâm đã luôn hâm mộ tình yêu của ba mẹ, cho dù qua bao nhiêu năm thì tình cảm bọn họ vẫn không xảy ra vấn đề gì, nhà bọn họ luôn hạnh phúc.

Mỗi lần thấy ba hôn mẹ, gương mặt mẹ đỏ lên, cô cảm giác rất hâm mộ. Cô không nghĩ đến trên thế giới này sẽ có loại tình cảm như vậy. Qua bao năm tháng, tình yêu của bọn họ không thay đổi.

“Không!”. Uất Trì Phong hôn lên môi cô. “Anh sẽ yêu em hơn ba em yêu mẹ em”.

Ngôn Tâm hơi sững sốt một chút, gương mặt đỏ bừng nhắm hai mắt lại.

“Tam Tam.....”. Uất Trì Phong lật người đặt Ngôn Tâm ở phía dưới, nụ hôn của anh thay đổi từ dịu dàng đến mạnh mẽ. Đầu lưỡi đưa vào bên trong miệng nhỏ, tùy ý quyết định tất cả, Ngôn Tâm ‘um’ một tiếng, ngoan ngoãn không giãy giụa.

“Tam Tam.....”. Tuổi trẻ khí thịnh, Uất Trì Phong có chút không kiềm chế được, mùi hương thiếu nữ vẫn mê hoặc anh, anh thở hổn hển, bàn tay vuốt ve xương quai xanh tinh xảo, nhẹ nhàng kéo một cái, dây áo tuột xuống.

“Anh Uất Trì.....”.

“Ừ.....Tâm Tâm.....”. Đầu lưỡi chiếm hữu xương quai xanh của cô, nhẹ nhàng mút vào, cả người Ngôn Tâm cứng đờ không biết làm sao.

“Anh Uất Trì.....”.

“Tâm Tâm ngoan, anh không làm gì cả, chỉ hôn em một cái mà thôi!”. Uất Trì Phong kéo áo ngủ xuống, thân thể thiếu nữ trắng nõn xinh đẹp ẩn hiện trước mắt, bộ ngực tròn nuột khéo léo, mặc dù không sóng lớn mãnh liệt nhưng lại rất tinh xảo.

Nhẹ nhàng cắn lên, đầu lưỡi dừng trên đầu nhũ, nhẹ nhàng liếm láp, Ngôn Tâm nghẹn ngào. Cô chưa từng gặp qua tình huống như thế, mặc dù biết sau đó sẽ làm cái gì nhưng cô vẫn sợ, nước mắt không nhịn được chảy xuống, thân thể hơi run.

Uất Trì Phong giật mình, một lúc sau anh mới ý thức được mình đang làm cái gì, vội vàng kéo y phục cho cô, dùng chăn bao chặt lấy cô, mặc dù anh vẫn còn khó chịu nhưng còn tốt hơn là để cho cô chịu uất ức.

"Thật xin lỗi Tâm Tâm, vừa nãy anh quá xúc động rồi."

"Thật xin lỗi." Ngôn Tâm nhỏ giọng khóc sụt sùi "Không phải em muốn khóc , nhưng em không nhịn được. . . . . Em sợ. . . . ."

"Sau này sẽ không như vậy nữa." Đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô "Tâm Tâm quá mê người rồi, em có biết anh luôn luôn chờ em lớn lên không." Từ khi còn nhỏ anh và cô đã ở cạnh nhau, Uất Trì Phong còn nhớ rất rõ lúc đó Ngôn Tâm là một cô gái nhẽ dạ, từ đầu đến cuối ở trong người luôn cất các loại kẹo, mắt to luôn có một tầng sương mù mờ màng, xem ra nhìn cô lúc đó người ta rất muốn khi dễ cô một chút.

"Tâm Tâm đừng khóc, thật xin lỗi."

"Ừ. . . . ." Dừng sức hít mũi một cái "Mới vừa rồi. . . . . Em không cảm thấy chán ghét. . . . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên "Nhưng. . . . . Nhưng mà bây giờ không thể làm chuyện đó, em sợ. . . . ."

"Anh hiểu rất rõ." Nụ cười trong đáy mắt càng sâu hơn, anh nâng cằm của cô lên "Anh muốn nói với em. . . . ."

"Hả?"

"Anh rất yêu em" Lúc cô còn chưa phản ứng kịp trước tình huống động lòng người kia, đôi môi đỏ mọng lại bị hôn một lần nữa.

Anh luôn là một người cố chấp, cô – Ngôn Tâm chính là trái tim của anh, hy vọng của anh, từ nhỏ anh đã có một ước nguyện, chính là có thể cưới Ngôn Tâm về làm vợ, anh sẽ chờ , chờ một ngày Ngôn Tâm lớn lên, để cô trở thành vợ yêu của mình!

truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Bạn đang đọc truyện *Boss, Nơi Đó Không Thể Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.